

ĐƯỜNG GIA TAM THIẾU

Tùng Phong dịch

(Tiểu thuyết)

Vì em,
anh nguyện yêu
cả thế giới này

VanVietBooks

NHÀ XUẤT BẢN
PHỤ NỮ

THÔNG TIN EBOOK

Tải Ứng dụng Trương Định App xem các định dạng khác như Epub-Azw3-Mobi, các phần khác

và Download ebook tốt nhất Với hơn 20.000 quyển sách và truyện update mỗi ngày

Link <https://TrươngĐịnh.Vn>

EBOOK NGÔN TÌNH
MIỄN PHÍ FB.COM/EBOOKNGONTINHMIENPHI

♥ eBook “**Vì em, anh nguyện yêu cả thế giới này**” được thực hiện bởi thành viên EBNT (eBook ngôn tình miễn phí). Địa chỉ truy cập:

fb.com/ebookngontinhmienphi

♥ eBook được tạo ra với mục đích phi thương mại. EBNT khuyến khích độc giả mua sách để ủng hộ bản quyền, tác giả và đơn vị phát hành, để ngày càng có nhiều truyện hay được xuất bản hơn nữa.

♥ Nếu chia sẻ eBook do EBNT thực hiện ở các trang khác, vui lòng giữ nguyên nội dung eBook, không chỉnh sửa, xóa/thêm/bớt nguồn của EBNT. Hãy tôn trọng công sức của EBNT.

♥ Chúc bạn có những giây phút thư giãn với eBook này!

Về tác giả:

Đường Gia Tam Thiếu

Tên thật là Trương Uy, quê ở Bắc Kinh, chòm sao Ma Kết.

Tác giả tiêu biểu của nền văn học mạng Trung Quốc.

Bắt đầu sáng tác từ năm 2004, đến nay Đường Gia Tam Thiếu đã xuất bản được 16 bộ tiểu thuyết đồ sộ.

Tác phẩm tiêu biểu: Đứa con của ánh sáng, Đấu La đại lục, Tuyệt thế Đường Môn, Truyền thuyết Long Vương...

“Em đã may xong áo cưới, đợi bức thư thứ một trăm của anh gửi tới, em sẽ trở thành cô dâu của anh.”

MỤC LỤC

Lời mở đầu

1 - 2 - 3 - 4 - 5 - 6 - 7 - 8 - 9

10 - 11 - 12 - 13 - 14 - 15 - 16

17 - 18 - 19 - 20 - 21 - 22 - 23

24 - 25 - 26 - 27 - 28 - 29 - 30

31 - 32 - 33 - 34 - 35 - 36 - 37

38 - 39 - 40 - 41 - 42 - 43 - 44

45 - 46 - 47 - 48 - 49 - 50 - 51

52 - 53 - 54 - 55 - 56 - 57 - 58

Chuyện kể thêm số một

Chuyện kể thêm số hai

Chuyện kể thêm số ba

Lời mở đầu

Tình anh dành cho em trước sau như một.

Mười sáu năm trước, em trở thành bạn gái tôi. Khi đó, em để tóc ngắn gọn gàng trẻ trung, đến giờ tôi vẫn nhớ như in từng chi tiết nhỏ trong lần gặp mặt đầu tiên ấy. Mười sáu năm sau, em đã là vợ tôi, vì chiều theo sở thích của chồng mà nuôi tóc dài, hai đứa nhóc trong nhà cũng đang dần lớn.

Ngày hai đứa đến với nhau, em mười sáu, tôi mười tám. Mà nay đã mười sáu năm qua đi, một nửa số thời gian trong cuộc đời em thuộc về tôi. Trừ mẹ ra, em là người phụ nữ bầu bạn bên tôi lâu nhất.

Tôi nhớ từng lễ kỷ niệm và những ngày quan trọng trong cuộc sống lứa đôi, nhớ mọi điều nhỏ nhoi vụn vặt khi quay quần sớm tối. Tôi kinh ngạc phát hiện suốt mười sáu năm qua chúng tôi chưa một lần mặt nặng mày nhẹ với nhau. Tình yêu tôi dành cho em luôn nguyên vẹn như thuở ban đầu.

Có ai đó bảo, hai con người ở bên nhau lâu ngày sẽ giống như tay phải và tay trái, dù tình yêu không còn vẫn sẽ chăm sóc kẻ cận đối phương, bởi đã sớm thành thói quen rồi, thỉnh thoảng siết lấy cũng chẳng thấy con tim rộn ràng như trước, nhưng nếu chém đứt một bên thì sẽ đau không thiết sống nữa. Song tôi và em thì khác. Chúng tôi là một đôi tay nắm chặt, từ đầu tới cuối chưa từng buông lơi.

Mới đây thôi, bà nội đổ bệnh, ký ức của bà cứ ngày một nhạt nhòa. Lòng tôi vừa buồn đau vừa không khỏi hoang mang sợ hãi. Giả như có một ngày nào đó, trí nhớ của tôi không còn rõ rệt, thì liệu tôi có quên đi tất cả

những gì đôi lứa đã đi qua? Thế nên, tôi phải nhân khi ký ức còn tỏ tường, lúc bản thân đang chiếm lấy phân nửa cuộc sống của em để ghi lại tất cả. Tôi phải khóa chặt mảng trí nhớ này, vĩnh viễn không cho nó cơ hội trôi đi mất.

Tôi lấy 137 bức thư tình từng viết gửi em ra. Những tờ giấy ô vàng, những nét chữ ấn bằng bút máy dường như đưa tôi trở về quá khứ cách đây mười sáu mùa xuân.

Tôi sẽ dùng ký ức của mười sáu năm qua và cả dòng máu trong tim vẫn cháy bỏng như thuở ban đầu để viết cuốn sách này tặng em. Tôi nghĩ, có lẽ chẳng còn món quà nào tuyệt vời hơn thế.

Đứa con của ánh sáng, bộ tiểu thuyết dài kỳ đầu tiên của tôi được đăng vào tháng 2 năm 2004. Mớ chữ nghĩa đến chính tôi còn thấy hơi ầu trĩ lại được rất nhiều bạn đọc chấp nhận và ủng hộ. Sự nghiệp viết lách mười hai năm của tôi bắt đầu từ đó. Tên của nam chính và nữ chính trong *Đứa con của ánh sáng* là tách từ tên tôi và em, thế thì trong tác phẩm ghi chép tất thảy những điều bé nhỏ suốt mười sáu năm qua này, chúng ta hãy cứ dùng hai cái tên thân quen ấy nhé.

Tôi là Trường Cung, còn em là Mộc Tử.

Đó là một ngày xuân năm 1999, chúng tôi quen nhau trên mạng...

Chương 1

Đường Gia Tam Thiếu và gấu Koala

Mỗi người đều có nickname thuộc về bản thân mình. Nickname trên mạng Trường Cung hay dùng gồm bốn cái, hơn nữa anh còn thường dùng bốn cái nickname ấy để cùng đăng nhập vào phòng chat, tán chuyện với các đối tượng khác nhau, xưng là bốn anh em.

Nhờ tốc độ đánh máy cực nhanh cùng khả năng tư duy nhạy bén, đến nay anh vẫn chưa bị ai bóc mẽ lần nào.

Bốn nickname anh thường dùng lần lượt là “Đường Gia Đại Thiếu” cho tới “Đường Gia Tứ Thiếu”.

Mùa xuân năm 1999 tới vô cùng muộn, đã sang tháng Ba mà trời vẫn se lạnh.

“Cô Cận ơi, bản tin bên này xong rồi, cô kiểm tra qua một lượt giúp em.”

Trường Cung báo với người quản lý chính trong văn phòng.

Từ lúc vào đài truyền hình hồi tháng Mười một năm ngoái, anh bắt đầu bù đầu kiếm sống. Vừa tốt nghiệp, anh tìm được một công việc tuy hơi vất vả nhưng hết sức nở mày nở mặt, cũng coi như may mắn hơn người rồi. Hiện anh vẫn đang trong giai đoạn thực tập, phụ trách mảng tạo tin trên trang web của đài truyền hình, không được phép xảy ra bất cứ sai sót nào.

“Được rồi, tôi sẽ đăng lên. Mọi người nghỉ ngơi trước đi, chờ bản tin lúc hai mươi hai giờ.” Chất giọng mềm mại nhẹ nhàng của cô Cận truyền tới.

Trường Cung quét mắt nhìn chương trình HTML trên màn hình thêm một lần nữa, chắc chắn không còn sai sót gì mới tắt đi.

“Trường Cung.” Lý Tùng ngồi bên cạnh ngoắc tay gọi.

Trường Cung và Lý Tùng là bạn học, sau khi tốt nghiệp cùng được phân công tới đài truyền hình. Vào năm 1999, internet là thứ đầy mới mẻ với tất cả mọi người. Đài truyền hình ý thức được tầm quan trọng của internet, bởi vậy mới để đám sinh viên tốt nghiệp khoa Tin học là họ bắt tay vào việc xây dựng trang web dưới sự dẫn dắt của vài lập trình viên dày dặn kinh nghiệm.

Thời gian làm việc hằng ngày của họ hơi dài một chút, song có chia giai đoạn. Cả Trường Cung lẫn Lý Tùng đều phụ trách xây dựng nội dung và duy trì trang web, lấy tin tức làm nền tảng, cứ thế, thời gian càng phân chia rạch ròi hơn.

Lương thực tập là bốn trăm tệ một tháng, còn được cộng thêm năm mươi tệ phí làm ca đêm. Nửa năm thực tập kể cũng hơi dài, song đối với đám thanh niên vừa chân ướt chân ráo rời cổng trường đại học như họ mà nói thì đã quá mỹ mãn rồi.

Quan trọng nhất là, giữa thời buổi phí hòa mạng gia đình vô cùng đắt đỏ này, đài truyền hình đã sở hữu tốc độ đường truyền lên tới 100Mbps, dù hết giờ làm đi chẳng nữa, mọi người cũng chẳng muốn về nhà.

“Sao thế?” Trường Cung thò đầu nhìn màn hình của Lý Tùng.

Rất rõ ràng, thứ đang hiện trên màn hình là một phòng chat - công cụ trò chuyện trên mạng xuất hiện sớm nhất trong nước. Chỉ cần nhập một dãy địa chỉ IP vào trình duyệt, sau đó đăng nhập là có thể cùng trò chuyện với mọi người trong phòng chat. Trường Cung từng góp mặt trong đó, mấy người trẻ tuổi mới tốt nghiệp như anh ai chả có sự tò mò ghê gớm với tất cả những gì mới mẻ. Tán gẫu trên mạng không giống trò chuyện ngoài đời, dù là người rụt rè hay e thẹn cũng có thể thành một “Thánh chat” trong thế giới internet.

Mỗi người đều có nickname thuộc về bản thân mình. Nickname trên mạng Trường Cung hay dùng gồm bốn cái, hơn nữa anh còn thường dùng bốn cái nickname ấy để cùng đăng nhập vào phòng chat, tán chuyện với các đối tượng khác nhau, xưng là bốn anh em.

Nhờ tốc độ đánh máy cực nhanh cùng khả năng tư duy nhạy bén, đến nay anh vẫn chưa bị ai bóc mẽ lần nào.

Bốn nickname anh thường dùng lần lượt là “Đường Gia Đại Thiếu” cho tới “Đường Gia Tứ Thiếu”. Về phần nguồn gốc của chúng thì kỳ thực là một bí mật.

“Tao mới phát hiện ra một phòng chat, thành viên không nhiều nhưng rất thú vị.” Lý Tùng vừa chỉ màn hình vừa nhỏ giọng bảo.

“Phòng chat Ưng Đen à?” Trường Cung liếc qua tên phòng chat.

“Mau lên, để tao bắn địa chỉ IP cho.”

Trường Cung đăng ký, đăng nhập, sau đó nhanh chóng tiến vào phòng chat.

Trên trang chủ của phòng chat lù lù một dòng chữ: *Chào mừng Đường Gia Tam Thiếu tiến vào phòng chat.* Trường Cung chọn bừa một cái trong số bốn nickname của mình.

Hàn Vũ Lương: *“Đây là bạn tốt của tôi, kéo vào đây nói chuyện cùng luôn.”*

Đường Gia Tam Thiếu: *“Chào mọi người.”*

Ứng Đen: *“Hoan nghênh, hoan nghênh.”*

Bé Mập: *“Tên nghe cổ gớm.”*

Đường Gia Tam Thiếu: *“Nghe nhiều là quen thôi.”*

Ứng Đen: *“Chúng tôi đang bàn chuyện họp mặt của phòng chat ngày mai đây, Đường huynh đi luôn chứ?”*

Hàn Vũ Lương chat riêng với Đường Gia Tam Thiếu: *“Mày bắt chuyện với nick Koala kia đi, thú vị lắm, tao đoán chắc là một cô gái trẻ.”*

Đường Gia Tam Thiếu: *“Chơi luôn!”*

Đường Gia Tam Thiếu chat riêng với Hàn Vũ Lương: *“Chơi luôn!”*

Trong phòng chat, nếu nói chuyện ở cửa sổ chung thì ai cũng nhìn thấy được, còn chat riêng thì chỉ hai người đó đọc được thôi, Hàn Vũ Lương chính là Lý Tùng.

Đường Gia Tam Thiếu chat riêng với Koala: *“Chào bạn.”*

Koala chat riêng với Đường Gia Tam Thiếu: *“^-^”*

Đường Gia Tam Thiếu chat riêng với Koala: “Sao bạn lại lấy nickname này? Chắc bạn từng tới Úc rồi à?”

Koala chat riêng với Đường Gia Tam Thiếu: “Không phải. Tôi vừa béo vừa lười, còn ham ăn nữa, giống Koala như đúc. Thế bạn thì sao? Sao lại để tên là Đường Gia Tam Thiếu?”

Đường Gia Tam Thiếu chat riêng với Koala: “Bạn giỏi đim hàng bán thân quá nhỉ. Nickname của tôi là một bí mật.”

Koala chat riêng với Đường Gia Tam Thiếu: “Để tôi hỏi Hàn Vũ Lương, chắc chắn anh ta biết. Anh ta bảo hai người là đồng nghiệp.”

Đường Gia Tam Thiếu chat riêng với Koala: “Thằng ấy không biết đâu, bí mật sao có thể tùy tiện nói cho người khác biết chứ. Đúng rồi, bạn bảo mình béo, thế béo cỡ nào?”

Koala chat riêng với Đường Gia Tam Thiếu: “Béo cực kỳ! Mai bạn có đi họp mặt không?”

Đường Gia Tam Thiếu chat riêng với Koala: “Để tôi hỏi xem Hàn Vũ Lương có đi không.”

Koala chat riêng với Đường Gia Tam Thiếu: “Chẳng lẽ bạn là bạn gái người ta?”

Đường Gia Tam Thiếu chat riêng với Koala: “Hơ! Anh đây là đàn ông chân chính, cao một mét chín, nặng bảy mươi cân!”

Koala chat riêng với Đường Gia Tam Thiếu: “Hi hi, thế thì anh yếu xìu, tôi cao 1m7, nặng 90 kg nhé! Người ta có đai đen Judo đấy!”

Đường Gia Tam Thiếu chat riêng với Koala: *“Thế mai tôi không đi nữa... tôi không muốn hóa thành cây gậy tre mỏng mảnh, bị cô bẻ cái gãy đôi đâu.”*

Koala chat riêng với Đường Gia Tam Thiếu: *“Ha ha, đừng sợ!”*

...

Internet lúc nào cũng khiến thời gian trôi qua thật nhanh, cuộc chuyện trò của họ kéo dài mãi đến lúc sắp phải bắt tay vào chuẩn bị bản tin buổi tối mới tạm đặt dấu chấm tròn.

“Tiểu Lý Tử, mai mày có tham gia họp mặt phòng chat không?”
Trường Cung hỏi Lý Tùng.

Lý Tùng cau kinh nạt: “Đừng gọi tao là Tiểu Lý Tử! Tham gia chứ, coi như đi chơi thôi. Từ thế giới mạng bước ra đời thật, hay ho thế còn gì. Chưa biết chừng Koala chuyện trò với mày cả tối lại là thanh niên cao to đen hôi nào ấy chứ.”

Trường Cung nói đầy ngạo nghễ: “Đời nào có chuyện, cặp mắt tinh tường này chẳng lẽ không phân biệt được ai nam ai nữ? Tao tìm hiểu được người ta là con gái Bắc Kinh, tuổi chắc nhỏ hơn mình một chút, tính tình hoạt bát sôi nổi lắm.”

Từ lúc “đặt chân” vào thế giới mạng đến nay, hai người từng tham gia gặp mặt phòng chat vài lần. Đúng như những gì mà cuốn tiểu thuyết không lâu sau này sẽ nổi như cồn trên internet viết, tuyệt đại đa số bạn trên mạng đều là “ếch nhái” với “khủng long”, thỉnh thoảng còn có “khủng long bạo chúa” đi ra đi vào... Có điều phòng chat là công cụ kéo gần khoảng cách giữa những người xa lạ cực kỳ hữu hiệu. Đối với những người vừa bước

vào thế giới internet như bọn họ, hình thức gặp gỡ mới mẻ ấy thử bao nhiêu vẫn thấy hào hứng như thường.

Lý Tùng bảo: “Năm giờ chiều mai, quán bar Lật Chính.”

Chương 2

Lần đầu gặp gỡ

Tuy chưa có lấy một mảnh tình vắt vai, nhưng cõi lòng ai mà chẳng ập ủ những nghĩ suy thỏa sức về nửa kia của mình? Mà người con gái ngồi đối diện đang cùng một bạn nữ khác chơi trò đoán xem số hạt gạo trong đĩa là chẵn hay lẻ với vẻ mặt vui không tả xiết kia dường như đang chồng vào làm một với bóng hình anh từng tưởng tượng trong lòng không biết bao nhiêu lần.

Ngày 6 tháng 3 năm 1999.

Quán bar Lật Chính.

Quán bar cực kỳ nổi tiếng ở Bắc Kinh thời gian đó nằm đối diện thư viện Bắc Kinh, tầng một là sân trượt patin, tầng hai là quầy rượu.

Quần jean màu xanh lam, áo len cổ lọ màu xám tro, jacket cùng giày da màu đen, những thứ đồ bình thường ấy khi khoác lên tấm thân một mét chín của Trường Cung càng tôn lên vẻ đẹp trai cao ráo.

Trường Cung hơi gầy, có điều chuyện anh cao 1m90, nặng 70 kg đều không phải là nói đùa. Lý Tùng chỉ cao hơn 1m7, giữ khoảng cách với anh bằng thái độ cực kỳ ghét bỏ.

“Mày nói xem, mày mà san cho tao 10 cm thì tốt biết chừng nào!” Lý Tùng chẳng thèm che giấu sự ghen ghét của bản thân dành cho chiều cao của Trường Cung.

Trường Cung dõi mắt về phía tòa nhà hai tầng cách đó không xa. “Là chỗ này đúng không? Chẳng biết họ tới chưa.”

Lý Tùng ung dung móc một đôi găng tay trắng từ trong túi ra rồi đeo vào: “Tôi qua đây chỉ cảm đầu tán chuyện với Koala, không thêm đọc yêu cầu khi đi gặp mặt của nhóm chứ gì. Găng tay trắng, đây là ám hiệu gặp nhau.”

Vào thời kỳ ấy, số lượng người đủ điều kiện sử dụng thiết bị thông tin di động cực kỳ ít ỏi. Một đám người biết nhau trên mạng, vừa xa lạ vừa quen thuộc muốn gặp gỡ vẫn cần có kỹ xảo. Chỉ một lát sau, Trường Cung đã thấy vài người đeo găng tay trắng như vậy tiến lại gần, nam có nữ có, phần lớn đều còn rất trẻ. Lý Tùng huơ tay với họ, đám người ấy liền đi tới đón. Gương mặt ai cũng tươi cười, xem ra chuyện trò cực kỳ vui vẻ.

Lý Tùng đi đằng trước, Trường Cung bước theo sau.

“Anh là?” Một thanh niên thấp bé nhẹ cân cao chừng 1m6 tiến lên phía trước, mà theo Trường Cung thấy, gọi đối phương là cậu bé sẽ thích hợp hơn.

“Hàn Vũ Lương.” Lý Tùng cười đáp.

“Tôi là Ưng Đen.” Tức thì Ưng Đen cũng cười.

“Tôi là Đường Gia Tam Thiếu.” Trường Cung chủ động chào hỏi, hai mắt lại liếc về phía đám người kia. Tất cả có khoảng tám, chín người, nữ chỉ có ba, nhưng chẳng ai phù hợp với mức tiêu chuẩn 90 kg cả.

Nghe anh tự giới thiệu xong, cô gái cao nhất nhảy ra, “Anh đoán thử xem, ai trong chúng tôi là Koala nào?”

Cô gái có vóc dáng dong dong, ít nhất cũng phải 1m7, tóc ngắn cắt kiểu búp bê, đôi con ngươi vừa to vừa sáng. Cô mặc quần jean màu đen, đi boot đen, áo len cổ lọ màu trắng và áo khoác màu đen.

Trường Cung cười bảo: “Em đã hỏi đến thế rồi mà tôi còn không đoán ra là em, thì chẳng hóa ra IQ tôi quá thấp? 90 kg lúc trước em nói đâu?”

Koala cười hì hì: “Xem như anh thông minh! Quả thực tôi rất béo mà, chỉ sợ sau này sẽ nặng tới 90 kg đấy. Cơ mà anh cao 1m9 thật kìa!”

Cô không được xem là gầy, nhưng chắc chắn chẳng thể coi là béo được, vóc dáng cao ráo, cân xứng, tràn trề sức sống thanh xuân. Cô vừa nói vừa bước tới bên Trường Cung, dùng tay so sánh chiều cao của mình với anh.

Trường Cung nghiêm túc đáp: “Tôi là một thanh niên thành thực!” Dứt lời, hai người không khỏi phá lên cười.

“Cô cao bao nhiêu?” Trường Cung hỏi.

“1m71,8.” Koala đưa ra một con số vô cùng chính xác. Cũng từ giây phút ấy, Trường Cung đã ghi tạc vào lòng, chiều cao trên dưới 1m72, vừa khéo tới miệng mình.

Mọi người tự giới thiệu lẫn nhau, thế giới mạng và hiện thực trộn lẫn, khiến ai nấy đều dạt dào hứng thú chuyện trò.

Ứng Đen chính là người tạo ra phòng chat Ứng Đen, ai dè chỉ là cậu học sinh trung học mới 15 tuổi ham viết chương trình. Được một công ty tài trợ cho máy chủ, bấy giờ cậu ta mới lập ra phòng chat Ứng Đen, cũng có thể xem là thiên tài nhỏ tuổi. Bé Mập là một thanh niên người không cao nhưng rất vạm vỡ, chẳng hiểu vì sao Trường Cung cứ cảm thấy đối phương

dành cho mình thái độ thù địch ngấm ngấm nào đó. Những người khác Trường Cung không có ấn tượng gì, dù sao anh cũng chỉ vừa tham gia phòng chat hôm qua.

“Chúng ta đi ăn thôi!” Lúc Koala nói với mọi người câu ấy, từ góc nhìn nghiêng Trường Cung vừa khéo trông thấy đôi con ngươi sáng bừng một cách rõ ràng của cô.

Ứng Đen đếm số lượng, mọi người đã tới đông đủ cả.

Các cuộc họp mặt phòng chat luôn áp dụng chế độ chia bình quân đầu người, mùi vị mấy món cơm đơn giản cũng chỉ tầm ấy, thế mà Trường Cung lại thấy Koala ngồi đối diện mình ăn rõ say sưa.

“Rung rinh rồi hả?” Lý Tùng sán lại gần, kề tai Trường Cung hỏi nhỏ.

“Chút chút.” Trường Cung cũng đẽ thấp giọng mình, nói xong bèn uống một ngụm bia tươi.

Tuy chưa có lấy một mảnh tình vắt vai, nhưng cõi lòng ai mà chẳng áp ủ những nghĩ suy thỏa sức về nửa kia của mình? Mà người con gái ngồi đối diện đang cùng một bạn nữ khác chơi trò đoán xem số hạt gạo trong đĩa là chẵn hay lẻ với vẻ mặt vui không tả xiết kia dường như đang chông vào làm một vớ với bóng hình anh từng tưởng tượng trong lòng không biết bao nhiêu lần.

Trường Cung sinh ra trong một gia đình cả bố lẫn mẹ đều là công nhân viên chức, từ lúc anh còn rất nhỏ hai người họ đã bận rộn vô cùng. Chờ đến lúc nhận được mặt chữ, họ lại ném mấy quyển tiểu thuyết dài kỳ cho anh đọc. Người mê đọc tiểu thuyết đều thích tưởng tượng, Trường Cung cũng không phải là ngoại lệ. Ngày nào trước khi đi ngủ anh cũng kể chuyện cho bản thân nghe. Câu chuyện mỗi tối đều có điểm khác, nhưng luôn phảng

phất dáng hình của một nữ chính thuần khiết không tì vết, mặc váy dài màu trắng, tóc dài tung bay trong gió.

“Rung rinh không bằng hành động.” Lý Tùng cười khẽ. Lý Tùng đã có bạn gái, hồi xưa học cùng trường.

Trường Cung bình tĩnh nhìn đôi phương một cái, “Tao không biết.”

“Khụ khụ, thế để anh dạy chú vài chiêu nhé? Tỏ tình trực tiếp hoặc thổ lộ gián tiếp, mày chọn một cách đi.” Trông Lý Tùng cười rõ xấu xa.

“Thế thì nhanh quá.” Trường Cung không một mảnh tình vắt vai, giờ mới chạm mặt lần đầu, cứ cho là vừa gặp đã yêu cũng không thể dọa người ta sợ được!

Lý Tùng nói: “Thời thế bây giờ ấy à, nhanh tay thì còn, chậm chân là mất. Nếu muốn cura đồ người con gái mình thích thì phải hội đủ ba yếu tố: Chu đáo, bạo dạn, mặt dày! Nhất là mặt dày. Chỉ cần mày dám thổ lộ thì hét ra cũng được một nửa cơ hội, còn im lặng thì tỷ lệ thành công bằng không.”

“Hình như cũng hơi có lý.” Trường Cung gãi đầu bảo.

Lý Tùng tiếp lời: “Đương nhiên là có lý, anh đây là người từng trải. Hôm nay mày đừng thổ lộ vội, dù sao cũng mới gặp lần đầu. Đợi sau này lên mạng tán gẫu nhiều rồi tìm cơ hội nói. Thổ lộ trên mạng dễ hơn nói trực tiếp ngay trước mặt nhiều. Đây chính là cái tuyệt diệu của internet.”

“Tam Thiếu, tôi có thể gọi anh như thế chứ?” Tiếng nói êm tai vọng tới từ phía đối diện.

“Đương nhiên là được.” Trường Cung vội vàng quay đầu, vừa khéo trông thấy đôi mắt to xinh đẹp của Mộc Tử đang nhìn mình. Long mi của cô

thật dài, có lẽ vì đã ăn no nên gò má trắng ngần được điểm thêm sắc hồng khỏe mạnh. Vẻ tươi cười xinh đẹp ấy khiến trái tim anh run rẩy.

“Anh biết trượt patin không?” Mộc Tử hỏi.

“Biết một chút.” Trường Cung đáp.

“Thế chúng ta cùng đi trượt patin đi, mọi người vừa bàn xong.” Mộc Tử trông hân hoan lắm, gương mặt tràn trề vẻ sung sướng cực kỳ dễ thỏa mãn của những cô gái nhỏ.

“Được thôi!” Trường Cung thấy tim mình nong nóng, đương nhiên sẽ không từ chối đề nghị này rồi.

Tầng một chính là sân trượt patin. Đây là lần đầu tiên Trường Cung tới nơi này. Thuê giày trượt xong, anh lập tức trở thành con hạc lạc giữa bầy gà. Vóc người 1m9 cộng thêm độ cao của giày đã đủ để anh vênh mặt với toàn sân trượt.

Mộc Tử đang khom lưng thay giày ở bên khác, góc nhìn này vừa khéo để Trường Cung thấy được tấm lưng với đường cong hoàn mỹ và cặp chân thon dài của cô, chỗ nào cũng chan chứa hơi thở thanh xuân.

Trường Cung cởi áo jacket, cuộn tay áo lên một chút, lòng bàn chân hơi đập xuống để trượt ra ngoài. Chân phải đặt trước, kéo thân người lượn một đường cong. Lúc tới gần Mộc Tử, anh xoay một cú tự nhiên, vừa khít dừng trước mặt cô.

Mộc Tử sững sốt ngẩng lên, trông thấy Trường Cung đang đút hai tay trong túi, “Oa, anh thật sự cao ghê gớm.”

Trường Cung mỉm cười bảo: “Cô cũng có lùn đâu, có điều phải coi chừng sức nặng 90 kg của cô đập tan tành giày trượt đấy.”

Mộc Tử cười khúc khích, “Đáng ghét!”

Cô đi xong giày trượt, động tác đứng dậy có chút ngả nghiêng.

Nỗi ngỡ ngàng nghịu trong lòng làm Trường Cung thoáng chần chừ, song phong độ lịch thiệp của cánh mày râu vẫn thôi thúc anh vươn tay đỡ cô.

“Á!” Mộc Tử bỗng kêu lên, chân trượt một cái, ngã nhào về phía Trường Cung.

Chương 3

Chuyện mập mờ ở sân trượt patin

Đây là lần đầu tiên Trường Cung ôm một người con gái. Anh có thể cảm nhận rõ rệt rằng hormone trong cơ thể đang bùng nổ, trái tim đang nện nhịp nhanh hơn. Nếu nói trước đó chỉ là có thiện cảm, vậy thì trong khoảnh khắc này, hình như anh đã “nhất kiến chung tình” thật.

Chuyện xảy đến quá bất ngờ, Trường Cung bị cô lao hấn vào lòng, hai chân bất giác khuyu xuống trong vô thức, đỡ lấy người đối phương kéo cô cùng trượt về phía sau.

Người cô ấy mềm ghê.

Đúng vậy, người Mộc Tử rất mềm, như thể không xương. Tuy chiều cao 1m7 khiến cân nặng của cô không thể xem là nhỏ, song với sức của mình, Trường Cung vẫn nâng được cô một cách dễ dàng.

Đây là lần đầu tiên Trường Cung ôm một người con gái. Anh có thể cảm nhận rõ rệt rằng hormone trong cơ thể đang bùng nổ, trái tim nện nhịp nhanh hơn. Nếu nói trước đó chỉ là có thiện cảm, vậy thì trong khoảnh khắc này, hình như anh đã “nhất kiến chung tình” thật. Hai người trượt về phía sau vài mét, hai chân Trường Cung trụ vững trong tư thế chữ bát

“Ôi, làm tôi sợ chết khiếp!” Mộc Tử chưa hoàn hồn, đứng thẳng người nhờ sự giúp đỡ của Trường Cung. Cô ngẩng đầu nhìn anh, “Cảm ơn anh

nhé! Tay anh khỏe quá, tôi còn tưởng chúng ta sẽ lăn lông lốc dưới đất như con quay cơ, hi hi.”

Trường Cung cười bảo: “Cơ thể của tôi tương đối khỏe, thân dưới vững chắc. Còn cô, xem ra cần phải bồi dưỡng nâng cao kỹ thuật hơn nữa!”

Mộc Tử đáp trả bằng giọng hơi không phục: “Người ta cũng biết sơ sơ đó.”

Cô vừa nói vừa trượt sang bên cạnh. Không rõ là vì hồn vía chưa về hết hay hôm nay năng lực thất thường, trượt chưa được bao xa cô lại bắt đầu lão đảo.

“Cẩn thận!” Cánh tay cô có thêm một bàn tay lớn nâng đỡ, một lần nữa giúp cô ổn định trọng tâm.

“Anh trượt patin siêu thật đấy!” Dưới sự trợ giúp của Trường Cung, Mộc Tử dần ổn định nhịp điệu, bắt đầu trượt những đường thành thạo. Đúng như đã nói ban đầu, cô cũng biết trượt một chút.

Trường Cung đáp: “Tôi bắt đầu thử trò này từ năm 10 tuổi, môn thể dục vận động nào cũng chơi tạm tạm.”

“Môn nào cũng chơi tạm tạm? Nói khoác là mũi dài ra đó.” Mộc Tử cười bảo.

“Thì ít nhiều cũng biết chút đỉnh vậy.” Trường Cung nói mà chẳng hề chột dạ, hồi học cấp ba tham gia thi nhảy cao, nhảy xa anh từng lọt top 8 toàn thành phố kia mà, “Thật ra môn tôi giỏi nhất là bơi lội, khi nào có dịp chúng ta cùng đi nhé?”

Khuôn mặt xinh xắn của Mộc Tử chột đỏ bừng, “Ai thèm đi bơi với anh chứ.”

“Tôi kéo cô trượt nhé?” Trường Cung ướm hỏi.

Mộc Tử liếc anh một cái, ánh mắt anh trong veo lại vương chút thiết tha bỏng cháy. Cô kéo ống tay chiếc áo len đang mặc, cách lớp áo len trao tay mình vào tay anh.

Khi đứng trước mặt giếng cái, giếng đực lúc nào chẳng thích khoe khoang, Trường Cung cũng không ngoại lệ. Anh kéo Mộc Tử, chân đột nhiên tăng tốc, dẫn cô dạo khắp sân trượt patin như cá gặp nước.

Chính giữa sân trượt patin có một bệ tròn, bên cạnh là hồ tạo sóng. Đây là chôn dành cho những tay chơi đẳng cấp cao. Thỉnh thoảng lại có người nhảy lên đài tròn chính giữa, biểu diễn vài động tác màu mè đa dạng. Sau giai đoạn làm quen ngắn ngủi, Mộc Tử đã dần thích ứng với tốc độ của Trường Cung, cảm giác kích thích mà tốc độ đem tới khiến cô hò reo không ngừng.

“Oa, Tam Thiếu, anh nhìn mấy người trên đài kia kìa, lợi hại dã man! Úi da! Anh làm gì đấy?” Mộc Tử đang trong cơn hưng phấn, lại chợt thấy tay mình nhẹ tênh, Trường Cung đã buông cô ra, biến đâu mất hút. Mới nãy cô nghiêng đầu nhìn đài tròn, giờ mới phát hiện bản thân đã tới phía trước cái hồ với những con sóng trời cao sụt thấp tự lúc nào, mà cô thì chịu chết không dừng lại được, chỉ có thể lao thẳng về phía hồ tạo sóng trong tiếng hét chói tai.

“Tam Thiếu.” Cô gào âm lên. Một bàn tay mạnh mẽ kịp thời xuất hiện bao quanh thắt lưng cô, sức lực và nhiệt độ cùng truyền lại từ chỗ lòng bàn tay, hai người lao về phía ngọn sóng đầu tiên trong hồ.

“Nghiêng người về phía trước!” Tiếng Trường Cung vọng lên từ sau lưng, Mộc Tử vô thức làm theo lời anh bảo. Cảm giác không trọng lực ập

tới khi xuống dốc khiến cô không khỏi kinh hoàng hét âm lên lần nữa. Lên cao rồi xuống thấp liên tục khiến cô thấy như đang ở trên mây vậy, nhất thời căng thẳng đến độ siết hai tay chặt cứng. Đến cuối cùng là pha xuống dốc khiến thân người lao đi với tốc độ trước nay chưa từng đó, Mộc Tử chỉ cảm thấy tim mình sắp bắn khỏi lồng ngực.

Tốc độ cuối cùng cũng chậm lại, Trường Cung dẫn cô tới chỗ tay vịn ở rìa sân trượt.

“Vui không?” Rốt cuộc cô lại trông thấy Trường Cung, bàn tay anh buông khỏi thắt lưng cô, hình như hơi lạnh lạnh.

“Chẳng vui chút nào hết, tôi sợ chết khiếp luôn!” Mộc Tử trách bằng giọng giận hờn. Cơ mà đúng là kích thích kinh lên được! Đây là tiếng cảm thán trong lòng.

“Đừng giận, cô đứng đây đợi tôi nhé.” Trường Cung nhoen cười với Mộc Tử, sau đó bỗng dung quay đầu, tăng tốc trượt đi. Cô dõi mắt theo anh, giật mình thấy anh đang lao về phía bệ tròn chính giữa với tốc độ rất nhanh. Trường Cung chiếm trọn bệ tròn chỉ trong chớp mắt. Anh xoay tròn, nhún nhảy, biểu diễn rất nhiều động tác khó trong ánh mắt dõi theo của gần như toàn bộ những người có mặt. Giữa những tiếng hét đình tai và huyết sáo, anh trở lại trước mặt Mộc Tử, nắm lấy tay cô.

Vào giây phút ấy, Trường Cung như thể đang quân vương trên sân trượt patin, còn cô chính là viên ngọc sáng mà anh chọn.

“Này.” Trường Cung đưa khăn giấy cho Mộc Tử. Sau hai tiếng đồng hồ trượt patin, trán đôi bên đều đã lấm tấm mồ hôi, mà chỗ bị mồ hôi thấm nhiều nhất chính là tay áo của Mộc Tử. Thân là “đầu sỏ” ngăn cản lòng bàn

tay họ tiếp xúc trực tiếp với nhau, nó cũng chịu số phận bị mồ hôi của hai người “tấn công” dồn dập.

“Anh trượt siêu thật đấy!” Mộc Tử cảm thán.

Trường Cung cười bảo: “Hồi nhỏ chẳng có gì chơi, bèn vào sân trượt. Khi ấy giày trượt patin chỉ là một miếng sắt lắp bốn bánh xe, dùng mấy dải vải rách buộc vào chân thôi. Trượt nhiều là biết ấy mà.”

Mộc Tử nói: “Hôm nay tôi vui lắm.”

Trường Cung tiếp lời: “Tôi cũng vậy.”

Trên đường về nhà, trong lòng Trường Cung dường như chỉ có mỗi lòng bàn tay nhỏ nhắn, thân người mềm mại, đôi mắt to sáng ngời, bóng dáng tươi cười xinh đẹp và gò má ửng hồng những khi phấn chấn.

“Tiểu Lý Tử, phải làm sao để cura cảm con gái hả? Mà dạy tao với.”

Sau ngày hôm đó, Trường Cung bắt đầu phải lòng phòng chat Ưng Đen, hoặc nên nói là phải lòng khoảng thời gian nghỉ ngơi sau ca làm tối. Anh tán gẫu đủ chuyện trên trời dưới đất với cô, cảm nhận niềm vui sướng của cô, cùng tìm hiểu mọi điều về đối phương.

Đường Gia Tam Thiếu chat riêng với Koala: *“Mai là cuối tuần rồi, chúng ta ra ngoài chơi nhé.”*

Koala chat riêng với Đường Gia Tam Thiếu: *“Đồng ý! Thế chúng ta đi đâu?”*

Đường Gia Tam Thiếu chat riêng với Koala: *“Tôi liệt kê mấy địa điểm ra đây, cô cứ chọn là được. Rạp chiếu phim, bể bơi, công viên giải trí, sở thú, cô chọn một cái đi.”*

Koala chat riêng với Đường Gia Tam Thiếu: “Còn lâu mới thềm đi bơi, thân thể mập ú của tôi sẽ bị anh nhìn thấy mất. Chọn công viên giải trí đi, lâu lắm rồi tôi chưa chơi tàu lượn siêu tốc.”

Đường Gia Tam Thiếu chat riêng với Koala: “Hơ! Tránh xa trò tàu lượn siêu tốc được không?”

Koala chat riêng với Đường Gia Tam Thiếu: “Kiện tướng vận động mà lại sợ à? Đây là anh cho tôi chọn đấy nhé.”

Đường Gia Tam Thiếu chat riêng với Koala: “Thôi được rồi, liệu mình phục vụ quý cô vậy. Mai tôi đón cô ở đâu đây?”

Koala chat riêng với Đường Gia Tam Thiếu: “Gặp nhau ở ga tàu điện ngầm Mộc Tê Địa đi.”

Đường Gia Tam Thiếu chat riêng với Koala: “Ồ, gần chỗ chúng tôi làm lắm. Được rồi, ngày mai gặp lại.”

Chương 4

Thư tình

Có nhiều khi, can đảm của cánh mày râu cần các chị em mang tới. Nhưng điều kiện trước nhất phải là, anh thích người ta.

Ngày 14 tháng 3 năm 1999.

Thoáng đặng trong lành, trời se se lạnh.

Trường Cung sờ túi mình, hôm nay anh đến trước tận nửa tiếng đồng hồ, tâm trạng vừa kích động vừa thấp thỏm không yên.

“Tam Thiếu!” Mộc Tử đi xuống từ cầu thang phía Đông ga tàu điện ngầm, hôm nay cô mặc nguyên một cây màu đen. Lần thứ hai gặp mặt, dáng cười vẫn nguyên vẻ tươi xinh, song Trường Cung lại thấy hình như cô đẹp hơn, chẳng hiểu vì sao nữa.

“Cô thích màu đen quá nhi?” Trường Cung cười bảo.

Mộc Tử đáp: “Thì mặc màu đen trông gầy đó.”

Trường Cung nói: “Cô thật sự không béo mà.” Hôm ấy, anh đã chạm vào eo cô rồi.

Mộc Tử bật cười, “Con gái lúc nào chẳng muốn mình gầy hơn một chút.”

Tàu điện ngầm không đông, chẳng mấy chốc đã có ghế. Mộc Tử ngồi xuống trước, sau khi qua mấy trạm, phía đối diện cũng có hai chỗ trống. Trường Cung vừa ngồi xuống liền kinh ngạc thấy Mộc Tử bước tới ngồi xuống chỗ cạnh mình với nụ cười ngượng nghịu trên môi.

Những câu chuyện trò trở nên lác đác, giờ điều duy nhất Trường Cung cảm nhận được là cảm giác lạ kỳ nảy nở trong tim. Ngay giây phút ấy, dừng khí trong anh ít ỏi đến đáng thương.

Sau khi vào công viên trò chơi, Mộc Tử như biến thành chú chim non tung tăng vui sướng, trò nào cũng muốn thử.

“Chúng ta thử tàu lượn siêu tốc đi?”

“Tôi sợ độ cao.”

Mộc Tử bật cười, “Hóa ra kiện tướng vận động cũng có môn không chơi được. Vậy được rồi, anh đứng dưới xem nhé, tôi lên một mình.”

Không rõ là vì muốn bơm thêm dũng khí hay bởi điều gì khác, Trường Cung bỗng buột miệng bảo: “Thôi cứ để tôi đi với cô.”

Lúc khung an toàn của tàu lượn từ từ hạ xuống, cố định thân thể, Mộc Tử thấy rõ mặt mũi Trường Cung bắt đầu trắng bệch. Cô vươn tay nắm lấy tay anh, “Chơi vui lắm đó!”

Tay cô rất mềm, da dẻ mịn màng, ngón tay thon dài trắng muốt. Trường Cung nhất thời thấy thả lỏng hơn đôi chút.

Tàu lượn siêu tốc khởi động, leo cao, trái tim anh cũng bắt đầu vọt lên theo.

Ừ, đợi lát nữa tàu lao xuống, mình sẽ nhân lúc sợ hãi nhất để thổ lộ với cô ấy!

Tàu lượn lên tới điểm cao nhất, Trường Cung quay đầu nhìn sang Mộc Tử. Vào giây phút ấy, ánh mắt anh chẳng mảy may dao động, “Mộc Tử!”

“Dạ?” Mộc Tử nhìn anh với vẻ nghi hoặc.

“Tôi... Aaa!”

Hai chữ “thích em” không thể thoát ra khỏi miệng, tàu lượn lao thẳng xuống chớp mắt đã hút khô can đảm và hơi sức của Trường Cung, chỉ chừa lại tiếng kêu rên thảm thiết.

facebook.com/ebookngontinhmienphi

Mộc Tử nhìn Trường Cung ngồi trên ghế đá, hỏi rất quan tâm: “Anh không sao chứ?”

Từ lúc xuống khỏi tàu lượn đến giờ mặt anh cứ trắng như tờ giấy, hơn nữa trông có vẻ còn hơi hốt hoảng.

“Chúng ta đi chơi tàu hải tặc, vòng quay dừng cảm, tàu vũ trụ siêu cấp và tàu trượt thác đi!” Trường Cung bỗng ngẩng phắt đầu, giọng nghe chắc nịch.

Mộc Tử giật mình hỏi: “Không phải anh sợ độ cao à?”

Trường Cung đáp: “Tôi nghĩ mình phải bồi dưỡng thêm can đảm!”

Hình như can đảm có thể bồi dưỡng thật. Suốt cả buổi sáng, Trường Cung dẫn Mộc Tử chơi hết những trò mà trước đây anh không dám đụng tới.

Anh dần hiểu ra rằng, có nhiều khi, can đảm của cánh mày râu cần các chị em mang tới. Nhưng điều kiện trước nhất phải là, anh thích người ta.

“Com cà ri gà ngon thật đấy.” Nét mặt Mộc Tử vô cùng thỏa mãn, cô luôn dễ dàng thỏa mãn khi đứng trước đồ ăn, “Sao anh không ăn?”

“Hồi sáng tôi ăn no quá, giờ bụng hơi ứ...” Khóe miệng Trường Cung co giật, anh hận sao bản thân lại đưa một chỗ như công viên trò chơi vào danh sách cho cô lựa chọn!

“Không ăn thì tiếc quá, thật sự ngon cực kỳ.” Mộc Tử nhìn anh bằng vẻ mặt khó hiểu. Sao lại có người bỏ com trưa nhỉ? Trong thế giới của cô, đây là một chuyện vô lý đùng đùng.

“Cô cứ ăn trước đi, tôi ra ngoài một lát.” Trường Cung nở nụ cười áy náy, sau đó rời khỏi phòng ăn. Mãi đến khi Mộc Tử ăn xong anh mới quay lại, hơn nữa còn xách theo một cái túi.

“Không phải anh đi nôn đó chứ?” Mộc Tử nhỏ giọng hỏi.

Trường Cung mỉm cười, đưa túi cho cô.

“Oa! Trông ngon quá đi mất.” Trong túi là một hộp Chocolate Ferrero Rocher hình trái tim. “Tặng tôi à?”

Trường Cung nhìn gương mặt hạnh phúc của cô, trong lòng cũng thấy vô cùng thỏa mãn, “Ừ, hôm nay là một ngày đặc biệt mà.”

“Ngày đặc biệt gì cơ?” Mộc Tử nghi hoặc hỏi.

“Cô thật sự không biết à?” Trường Cung nhìn cô bằng ánh mắt ý tứ sâu xa, nhưng nói thật, nếu Lý Tùng không nói thì anh cũng mù tịt.

“Không biết mà.” Mộc Tử tò mò.

Trường Cung cười bảo: “Cứ từ từ, rồi cô sẽ biết thôi.”

Mộc Tử nhoen miệng, “Cảm ơn! Đúng rồi, hình như máy tính của tôi bị làm sao ấy. Anh giỏi khoản này lắm mà, sửa giúp tôi được không?”

Trường Cung ngạc nhiên hỏi: “Tới nhà cô à? Liệu có tiện không?”

Mộc Tử đáp: “Bố mẹ tôi giờ chưa tan làm đâu, ông nội tôi bị ốm, phải nằm viện làm tiểu phẫu.”

“Ông nội cô không sao chứ?”

“Không sao, không nghiêm trọng mà.”

Nhà Mộc Tử ở khu Mộc Tê Địa, ông nội cô ngày xưa là Hồng Quân, là anh hùng chiến đấu từng tự tay giết lính Nhật, bố cô có tất cả bốn anh em; mẹ từng tham gia chiến tranh Việt Nam, có hai em trai đều là quân nhân. Nhà cô nhiều đời theo nghiệp lính, nếu không phải cô bị cận hơi nặng thì có lẽ cũng đã vào quân ngũ.

Nhà Mộc Tử tương đối khá giả. Cô có gian phòng riêng, giá sách, bàn máy tính, bàn học, giường đơn, còn cả một miếng đệm mềm to đùng đặt bên dưới cửa sổ.

“Xong, cài đặt internet hơi trục trặc ấy mà, giờ ổn rồi đấy.” Sửa máy tính xong, Trường Cung vỗ hai tay.

Mộc Tử hớn hở reo: “Quá tuyệt! Lại có thể tán gẫu với anh rồi.”

Trường Cung nghiêng đầu nhìn Mộc Tử, thấy gương mặt tươi cười của cô hơi ửng đỏ, đầu cúi thấp, không nhìn thẳng vào mắt anh.

“Đến lúc tôi phải về rồi.” Trường Cung đứng dậy.

“Để tôi tiễn anh.” Mộc Tử nhovn môi. Nụ cười của cô không phải là kiêu khiến lòng người say đắm mê mẩn, song rất thuần túy, thuần túy đến độ khiến trái tim Trường Cung mềm nhũn.

Suốt quãng đường từ nhà Mộc Tử tới bến tàu điện ngầm, hai người không nói với nhau câu nào, chỉ sánh vai bước đi.

“Đến rồi, anh về cẩn thận nhé.” Mộc Tử lại cười.

“Ừ.” Trường Cung gật đầu. Lúc này anh đang lầm rầm trong bụng rằng, tàu lượn siêu tốc, tàu vũ trụ siêu cao, vòng quay dizzy cảm, tàu hải tặc, hãy cho tao sức mạnh nào!

“Thế tôi về đây!” Mộc Tử nhe răng vẫy tay với Trường Cung.

“Chờ chút đã.” Nhờ các vị “máu mặt” trong công viên giải trí ban phước, rốt cuộc anh cũng gom đủ can đảm mở lời.

“Dạ?” Mộc Tử quay người.

Trường Cung hít một hơi thật sâu, sỏi cẳng chân dài, chỉ một bước đã tới trước mặt Mộc Tử khiến cô giật nảy mình.

“Anh... anh làm gì đó?”

Trường Cung gấp rút móc một phong thư từ trong ngực áo dúi vào tay Mộc Tử, sau đó quay người lao xuống bậc thang ga tàu điện ngầm với tốc độ như bay.

Mộc Tử ngây người, hết nhìn phong thư trong tay lại nhìn bóng lưng có phần ngây ngô vội vã chạy xa kia, không khỏi phì cười, “Anh này lạ

thật.”

Mãi đến khi leo lên tàu điện ngầm rồi, trái tim Trường Cung vẫn còn đập loạn xạ, dữ dội hơn cả lúc tàu lượn siêu tốc lên xuống kia. Cô ấy đọc thư xong sẽ phản ứng thế nào nhỉ?

Sau khi trở về nhà, khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộc Tử vẫn đỏ bừng. Cô đã đọc thư trên đường, không nghi ngờ gì cả, đó là một bức thư tình. Hơi khác với thái độ ngưng ngưng khi mới tiếp xúc, những lời trong thư tuy uyển chuyển nhưng ý tứ rất rõ ràng. Chữ anh rất đẹp, viết tay bằng bút máy, nét cứng cáp mạnh mẽ, có thể nhìn ra được lúc viết bức thư này anh đã dồn tâm huyết ra sao.

“Ồ, mẹ, mẹ về rồi ạ.” Mộc Tử vừa bước qua cửa đã trông thấy mẹ cô đang đi vào phòng bếp.

“Ừ, con đi đâu thế?” Mẹ mỉm cười hỏi cô.

Mộc Tử đáp: “Một người bạn tới đây sửa máy tính giúp con, con vừa tiễn anh ấy về.”

Mẹ gật đầu, “Đi ôn lại bài vở đi, bao giờ ăn cơm tối mẹ sẽ gọi.”

Mộc Tử sán lại gần mẹ mình, “Mẹ ơi, có người viết thư cho con, con thấy hơi bối rối, không biết làm thế nào.”

Mẹ cô hơi ngẩn ra: “Thư? Thư tình phải không?”

“Dạ.” Mộc Tử đỏ mặt, đưa bức thư trong tay cho mẹ.

Tư tưởng của mẹ cô rất tiến bộ, hai người nói là mẹ con, chứ thực ra giống chị em thân thiết, cô chẳng ngại ngần giấu giếm gì.

Mẹ cô nói, giọng như cười như không: “Mộc Tử nhà ta cũng có người thương nhớ rồi kìa.”

Đọc thư xong, mẹ cô gật đầu khen: “Chữ đẹp, văn vẻ cũng hay.”

Mộc Tử lắc cánh tay mẹ mình, “Con có hỏi cái đây đâu.”

Mẹ cô cười bảo: “Con giờ còn cao hơn cả mẹ rồi ấy chứ, con gái lớn, có người theo đuổi là chuyện tốt mà. Tình yêu thời thanh xuân là đẹp nhất, không bị xã hội nhuộm màu. Chỉ cần con chịu, không làm gì quá đà thì mẹ không phản đối. Nào, lại đây kể mẹ nghe, cậu ấy là người thế nào? Con có thích người ta không?”

Chương 5

Chờ bức thư tình thứ một trăm của anh

Em đã may xong áo cưới, chờ bức thư tình thứ một trăm anh gửi đến, sẽ trở thành cô dâu của anh.

“Trường Cung, bản tin thứ sáu bị sai hai chữ, cậu làm ăn kiểu gì thế hả?” Giọng nói nghiêm khắc của người quản lý khiến Trường Cung đang có chút ngẩn ngơ tỉnh táo ngay lập tức.

“Xin lỗi, cháu sẽ sửa lại ngay.” Trường Cung vội vàng mở văn bản HTML, kiểm tra sai sót của bản thân.

“Trường Cung, hôm nay mà sao thế?” Lý Tùng ngồi bên hỏi nhỏ.

Trường Cung thấp giọng đáp: “Hôm qua tao thổ lộ với cô ấy, còn chưa biết người ta có đồng ý hay không.”

Lý Tùng giật mình giương ngón cái, “Mày giỏi! Can đảm đấy!”

Trường Cung cười méo xệch, “Công viên giải trí bơm hơi cho tao. Mà xem tao có vội vàng quá không? Nhỡ dọa cô ấy chạy mất thì biết làm thế nào?”

Lý Tùng trợn trắng mắt, “Người ta mà có cảm tình với mày thì có xin qua lại ngay lần đầu gặp mặt cũng sẽ đồng ý; còn nếu không thích, mày chờ một trăm ngày sau nói cũng vô dụng. Người anh em, tao tặng mày bốn chữ: Phó mặc cho trời.”

Trường Cung hậm hực quay đầu tiếp tục xử lý bản tin của mình, làm xong việc đã rồi hãy nói.

Rốt cuộc cũng đến thời điểm Mộc Tử online hằng ngày. Sau khi kết thúc nhiệm vụ, Trường Cung châu chực trong phòng chat từ sớm, mắt nhìn chăm chăm danh sách thành viên online.

Không lên, cô ấy không lên!

Ngày nào Mộc Tử cũng online vào giờ này, nhưng hôm nay cô không xuất hiện. Trường Cung hơi đờ đẫn. Bên ngoài cửa sổ, mặt trời đang ngả về Tây, bầu trời dần tối hết như cõi lòng anh lúc này. Ước ao về mối tình đầu, khát khao với yêu thương đang thiêu đốt tim anh bỏng rát. Trong tâm trí anh, nụ cười má lúm của cô cứ mỗi lúc một rõ ràng.

Anh thấy hơi tức ngực, hơi thở ngắn và gấp rút. Trường Cung phát hiện càng vào lúc này, bản thân càng để tâm tới người con gái mới chỉ gặp mặt hai lần ấy. Đã quá mười phút rồi. Anh uống ngụm nước, tạm xoa bớt cái đắng chát trong khoang miệng. Anh tựa vào lưng ghế, ngay đến ánh đèn trong phòng làm việc dường như cũng trở nên trắng bệch.

“Đủ rồi đấy. Phụ nữ là bài học tốt nhất dành cho cánh đàn ông. Không có thất bại thì lấy đâu ra thành công. Mà chưa nghe câu nói ấy à? Không dãi nắng dầm mưa, sao thấy được cầu vồng! Chút nữa chúng ta sẽ tìm một cô tuyệt hơn.” Lý Tùng đưa một hộp mì ăn liền sang. “Nào, biến đau thương phần uất thành sức ăn đi.”

Khóe miệng Trường Cung hơi nhúc nhích: “Đang khó ở, mà ăn đi.”

Lý Tùng trưng bản mặt người từng trải ra khuyên: “Thằng trai tơ nào cũng giống mày.”

Trường Cung trả miếng mà chẳng buồn ngẩng đầu lên: “Cứ làm như mày nuốt gọn được Tiểu Nguyệt nhà mày rồi ấy...”

Lý Tùng cứng mặt, giăng ngay hộp mì ăn liền về, “Ngồi đấy mà khó chịu tiếp đi nhé!”

“Tao khó chịu cái gì?” Đường như chỉ trong chớp mắt, thanh âm của Trường Cung chuyển ngay từ trầm thấp sang kích động, chỉ vì danh sách thành viên online của phòng chat tăng thêm một cái tên: Koala!

Nhưng có điều khác với trước đây là, lần này Koala online xong không chào hỏi Đường Gia Tam Thiếu ngay, thậm chí còn chẳng nói gì.

Đường Gia Tam Thiếu chat riêng với Koala: “*Hi.*”

Koala chat riêng với Đường Gia Tam Thiếu: “*Vâng.*”

Trường Cung đột nhiên phát hiện bản thân tự dưng không biết phải nói gì với cô nữa. Tuy vào khoảnh khắc cô xuất hiện, mây mù tăm tối trong lòng anh đã được xua đi, nhưng thấp thỏm cũng theo đó mà ủa tới. Hai người cứ giữ im lặng như thế, mãi lâu sau vẫn không ai mở lời.

Đường Gia Tam Thiếu chat riêng với Koala: “*Tình hình ông em đã khá hơn chưa?*”

Koala chat riêng với Đường Gia Tam Thiếu: “*Mấy ngày nữa sẽ lên bàn mổ, chắc không có chuyện gì đâu. Cảm ơn.*”

Đường Gia Tam Thiếu chat riêng với Koala: “*Máy tính của em hoạt động ổn chứ?*”

Koala chat riêng với Đường Gia Tam Thiếu: “*Ổn rồi ạ, cảm ơn anh.*”

Đường Gia Tam Thiếu chat riêng với Koala: *“Sao em cứ nói cảm ơn mãi thế, nghe xa cách lắm!”*

Koala chat riêng với Đường Gia Tam Thiếu: *“...”*

Trường Cung rốt cuộc cũng biết được cái gì gọi là tơ vò trăm mối. Cuối cùng, anh vẫn gom đủ can đảm! Đàn ông mà, kiêu gì cũng phải chủ động chút mới được.

Đường Gia Tam Thiếu chat riêng với Koala: *“Em đã đọc thư chưa?”*

Koala chat riêng với Đường Gia Tam Thiếu: *“Rồi ạ.”*

Đường Gia Tam Thiếu chat riêng với Koala: *“Thế... có được không?”*

Koala im lặng.

Tròn năm phút trôi qua, Trường Cung không nhin được nữa mà hỏi lại.

Đường Gia Tam Thiếu chat riêng với Koala: *“Có được không em?”*

Koala chat riêng với Đường Gia Tam Thiếu: *“Cách đây không lâu, tôi có đọc được một bài viết trên mạng, trong đó viết một câu chuyện nhỏ. Tôi cảm thấy rất thú vị, kể cho anh nghe nhé?”*

Đường Gia Tam Thiếu chat riêng với Koala: *“Ừ!”*

Koala chat riêng với Đường Gia Tam Thiếu: *“Có một người con trai thích một người con gái, bèn viết cho cô ấy một bức thư, trong đó giải bày tình cảm anh dành cho đối phương. Ít ngày sau, cô gái viết thư trả lời anh, nhưng chỉ có mấy chữ là: Có công mài sắt có ngày nên kim.”*

Chàng trai lại viết bức thư thứ hai, cô gái lại hồi âm, vẫn là một tờ giấy và một câu *“Có công mài sắt có ngày nên kim”*.

Chàng trai hẹn cô gái ra ngoài, cô gái đồng ý, hai người đi chơi rất vui vẻ. Nhưng hễ chàng trai hỏi cô gái liệu họ có thể đến với nhau không thì cô gái lại đáp rằng: Có công mài sắt có ngày nên kim.

Ngày này qua ngày khác, chàng trai gửi từng phong thư cho cô gái qua đường bưu điện, câu trả lời nhận được lúc nào cũng giống nhau. Rốt cuộc, khi nhận được bức thư hồi âm thứ chín mươi chín của cô gái, chàng trai không còn đủ can đảm để mở ra, không muốn tiếp tục trông thấy câu “Có công mài sắt có ngày nên kim” ấy nữa. Anh đã chọn kết hôn với một người con gái đem lòng thương nhớ mình từ rất lâu rồi. Vào ngày diễn ra đám cưới, anh đem toàn bộ chín mươi chín bức thư nhận được từ cô gái kia bỏ vào một chiếc hộp gỗ rồi đóng kín, giao cho vợ mình, để tỏ rõ bản thân không có điều gì giấu vợ. Vợ anh hỏi, liệu có thể cùng chồng chia sẻ những bức thư ấy hay không. Chàng trai đồng ý. Cô vợ bóc từng bức thư ra một, phát hiện bức nào cũng chỉ viết một câu “Có công mài sắt có ngày nên kim”, nhưng bức thư thứ chín mươi chín chưa từng bị bóc. Vì tôn trọng chàng trai, cô vợ đã đưa thư để anh tự bóc, biết đâu trong thư lại chứa một cơ hội mong manh nào đó.

Chàng trai không ôm chút trông mong nào, chín mươi tám lần thất bại đã bào mòn hết tự tin trong anh. Anh thờ ơ bóc thư, lại phát hiện dòng chữ bên trong không giống chín mươi tám phong thư trước.”

Đường Gia Tam Thiếu chat riêng với Koala: “Thế bức thư thứ chín mươi chín ấy viết gì?”

Koala chat riêng với Đường Gia Tam Thiếu: “Trong thư viết: Em đã may xong áo cưới, chờ bức thư tình thứ một trăm anh gửi đến, sẽ trở thành cô dâu của anh.”

Nhìn dòng chữ ấy trên màn hình máy tính, Trường Cung đờ đẫn cả người. Bi kịch lúc nào cũng để lại trong lòng người ký ức khắc sâu.

Koala chat riêng với Đường Gia Tam Thiếu: *“Em đồng ý với anh.”*

Đường Gia Tam Thiếu chat riêng với Koala: *“Đồng ý cái gì cơ?”*

Koala chat riêng với Đường Gia Tam Thiếu: *“...”*

Trường Cung bỗng rùng mình ớn lạnh, thiếu điều nhảy bật lên khỏi ghế.

Đường Gia Tam Thiếu chat riêng với Koala: *“Em... em chịu hẹn hò với anh à?”*

Koala chat riêng với Đường Gia Tam Thiếu: *“Ừ. Câu chuyện ban nãy tên là Đợi một trăm bức thư của anh. Nếu anh có thể viết cho em một trăm bức thư thì em sẽ gật đầu.”*

Đường Gia Tam Thiếu chat riêng với Koala: *“Không vấn đề!”*

Lúc đáp lại ba chữ ấy, Trường Cung chẳng chút nghĩ ngợi gì. Vào giây phút này, trong lòng anh chỉ sục sôi kích động.

Koala chat riêng với Đường Gia Tam Thiếu: *“Nói phải giữ lời đấy nhé!”*

Đường Gia Tam Thiếu chat riêng với Koala: *“Nhất định! Có điều anh phải viết một trăm phong thư em mới đồng ý hẹn hò với anh hay chịu thành người yêu của anh trước vậy?”*

Koala chat riêng với Đường Gia Tam Thiếu: *“^_^”*

Đường Gia Tam Thiếu chat riêng với Koala: *“/(ToT)/~”*

Koala chat riêng với Đường Gia Tam Thiếu: *“Đồng ý trước vậy.”*

Đường Gia Tam Thiếu chat riêng với Koala: *“Vạn tuế!”*

Koala chat riêng với Đường Gia Tam Thiếu: *“Em già vậy hả?”*

Đường Gia Tam Thiếu chat riêng với Koala: *“Không già, vĩnh viễn tuổi mười tám!”*

Koala chat riêng với Đường Gia Tam Thiếu: *“Anh thích em từ khi nào thế?”*

Đường Gia Tam Thiếu chat riêng với Koala: *“Lúc trượt patin, khoảnh khắc em lao vào lòng anh ấy. Thế còn em?”*

Koala chat riêng với Đường Gia Tam Thiếu: *“Ai thích anh cơ? ~ (@^_^@)~”*

Đường Gia Tam Thiếu chat riêng với Koala: *“Khu khu, ý anh muốn nói là, em có chút xiêu cảm tình với anh từ lúc nào. Có phải từ cái lần anh lên bục biểu diễn trượt patin không? Ngẫu cực kỳ đúng không?”*

Koala chat riêng với Đường Gia Tam Thiếu: *“Không phải đâu. Là cái lúc anh buông tay em trước khi lên biểu diễn, cách một lớp áo len mà tay anh vẫn ấm ơi là ấm, thế mà khoảnh khắc anh thả lỏng em lại đột nhiên thấy hơi lạnh, ký ức sâu sắc cực kỳ.”*

Đường Gia Tam Thiếu chat riêng với Koala: *“Về sau anh sẽ không bao giờ buông tay em ra nữa.”*

Chương 6

Trái tim anh không lớn, chỉ chứa được mình em

Từ sau khi Mộc Tử đồng ý hẹn hò với Trường Cung, chỗ này như thể biến thành một ngôi nhà khác của hai người vậy, một ngôi nhà chỉ có hai người.

Có một số tính từ mà chỉ khi bạn thật sự cảm nhận được mới có thể hiểu rõ ý nghĩa ẩn giấu bên trong. Suốt một ngày sau đó, Trường Cung đều đắm mình cảm nhận cái gọi là “hạnh phúc như hoa”.

Trường Cung đã viết xong bức thư thứ hai từ lâu. Anh hẹn Mộc Tử cuối tuần ra ngoài chơi, địa điểm lần này không phải công viên giải trí nữa, mà đổi thành nơi có hệ số an toàn cao hơn hẳn là sở thú!

Màu sắc ngày xuân trở nên cực kỳ tươi đẹp, không khí tươi mát, trong lành tựa như vương cả mùi hương của người thiếu nữ.

Sau khi xử lý xong bản tin buổi tối, Trường Cung móc bóc thư thứ hai viết cho Mộc Tử ra, bắt đầu soát từng câu từng chữ một, xem có chỗ nào sai sót không. Hôm qua Mộc Tử bảo hôm nay có ca học tối nên sẽ về muộn một chút. Phòng chat Ứng Đen vẫn đang hoạt động. Từ sau khi Mộc Tử đồng ý hẹn hò với Trường Cung, chỗ này như thể biến thành một ngôi nhà khác của hai người vậy, một ngôi nhà chỉ có hai người.

Tiểu Lâm chat riêng với Đường Gia Tam Thiếu: “Chào anh.”

Trong lúc vô tình, Trường Cung liếc thấy một dòng chữ trên màn hình. Tiểu Lâm à? Hình như là thành viên mới gia nhập phòng chat. Tên của đối phương có màu hồng phấn, thể hiện giới tính nữ. Bạn chat là nam sẽ có tên màu xanh lam.

Đường Gia Tam Thiếu chat riêng với Tiểu Lâm: *“Chào cô.”*

Tiểu Lâm chat riêng với Đường Gia Tam Thiếu: *“Nghe mọi người bảo anh rất thú vị.”*

Đường Gia Tam Thiếu chat riêng với Tiểu Lâm: *“^_^”*

Tiểu Lâm chat riêng với Đường Gia Tam Thiếu: *“Anh là người Bắc Kinh à?”*

Đường Gia Tam Thiếu chat riêng với Tiểu Lâm: *“Ừ!”*

Tiểu Lâm chat riêng với Đường Gia Tam Thiếu: *“Em cũng thế.”*

...

Tiểu Lâm chat riêng với Đường Gia Tam Thiếu: *“Anh giỏi pha trò thật đấy. Có hứng gặp nhau ngoài đời chút không? Người ta là đại mỹ nữ đó.”*

Đường Gia Tam Thiếu chat riêng với Tiểu Lâm: *“Cô nào chẳng nói thế, chắc không phải “khủng long” đó chứ?”*

Tiểu Lâm chat riêng với Đường Gia Tam Thiếu: *“Gặp là biết ngay thôi mà? Có anh là “ếch xanh” ấy.”*

Đường Gia Tam Thiếu chat riêng với Tiểu Lâm: *“Mấy hôm trước chúng tôi vừa tổ chức gặp mặt rồi, cô có thể hỏi thử mọi người coi tôi có phải “ếch xanh” không.”*

Tiểu Lâm chat riêng với Đường Gia Tam Thiếu: *“Hỏi rồi, cao thủ trượt patin mà, thế nên em mới muốn gặp mặt đó! Đàn ông con trai, đừng có lằng nhằng.”*

Đường Gia Tam Thiếu chat riêng với Tiểu Lâm: *“Xin lỗi nhé! Không thể gặp mặt cô được, tôi có bạn gái rồi.”*

Tiểu Lâm chat riêng với Đường Gia Tam Thiếu: *“Có bạn gái thì ảnh hưởng gì đến chuyện gặp bạn nữ khác đâu?”*

Đường Gia Tam Thiếu chat riêng với Tiểu Lâm: *“Phân tích về tinh thần tự giữ mình của một nam thanh niên coi trọng bốn đẹp ba yêu^[1].”*

[1] Đây là nội dung của hoạt động giáo dục tư tưởng được tuyên truyền rộng rãi tại Trung Quốc vào những năm 1980, trong đó năm coi trọng bao gồm: Văn minh, lễ độ, vệ sinh, trật tự, đạo đức; bốn đẹp là: Tâm hồn, ngôn ngữ, hành vi, hoàn cảnh; ba yêu là: Nước cộng hòa nhân dân Trung Hoa, xã hội chủ nghĩa, Đảng cộng sản Trung Quốc. (Mọi chú thích trong cuốn sách đều của người dịch.)

Tiểu Lâm chat riêng với Đường Gia Tam Thiếu: *“Anh một lòng một dạ gớm nhỉ!”*

Đường Gia Tam Thiếu chat riêng với Tiểu Lâm: *“Không vậy không được. Trái tim tôi không lớn, mà cô ấy thì béo lắm, nhét chặt cứng luôn, khe hở còn chẳng có.”*

Tiểu Lâm chat riêng với Đường Gia Tam Thiếu: *“Béo cỡ nào cơ?”*

Đường Gia Tam Thiếu chat riêng với Tiểu Lâm: *“90 kg! Đại đen Judo! Lợi hại chưa?”*

“Ha ha ha ha ha!” Lâm Cẩm Nhi cười ngặt nghẽo, nghiêng ngả cả người, Mộc Tử bên cạnh phồng miệng lên, nhưng rốt cuộc cũng không nhịn được mà phì cười.

“Đứng dậy mau, trả chỗ cho tớ.” Mộc Tử giận dỗi lôi kéo cô bạn thân.

Lâm Cẩm Nhi cười bảo: “Số cậu cũng may mắn thật, mời gọi đúng gã si tình. Có điều 90 kg là sao thế? Ha ha ha!”

Mộc Tử “hừ” một tiếng: “Người tớ chọn, đương nhiên phải được rồi! Nhanh nhắc cái mông lên, cậu đáng ghét thật đấy, đã bảo đừng có thử anh ấy rồi mà.”

Lâm Cẩm Nhi thấp giọng cười: “Cậu sợ bị thử trúng, anh ta chạy tới gặp tớ chứ gì?”

Mộc Tử kiêu ngạo ngẩng cao đầu: “Còn lâu tớ mới sợ. Nếu anh ấy là người như thế thì không có tư cách làm bạn trai tớ đâu.”

Lâm Cẩm Nhi thôi không cười nữa: “Mộc Tử, có câu này tớ phải nhắc nhở cậu, trên mạng lắm kẻ lừa đảo, cậu phải cẩn thận một chút.”

Mộc Tử nói: “Tớ có chừng mực, anh ấy đối xử với tớ tốt hay xấu chẳng lẽ tớ không nhìn ra được? Hơn nữa, trước giờ tớ luôn rất cẩn thận, cậu mới là người cần chú ý hơn ấy. Quanh cậu lắm đàn ông con trai quá.”

Lâm Cẩm Nhi rất đẹp, nhưng thuộc phong cách khác Mộc Tử, nếu dùng cách hình dung của Mộc Tử, thì là đẹp mỹ miều.

Tiểu Lâm chat riêng với Đường Gia Tam Thiếu: *“Hoàng tử trượt patin, đi mà tìm nàng béo của anh đi, tôi offline đây.”*

Ngồi trước máy tính, nhất thời Trường Cung có chút lo lắng. Anh nhìn đồng hồ đeo tay và nghĩ bụng, nàng béo nhà mình sao còn chưa lên mạng nhỉ, giờ này phải tan học rồi chứ?

Mãi mười phút sau, Koala mới khoan thai xuất hiện.

Đường Gia Tam Thiếu chat riêng với Koala: *“Rất cuộc em cũng online rồi.”*

Koala chat riêng với Đường Gia Tam Thiếu: *“Ngoan nào.”*

Đường Gia Tam Thiếu chat riêng với Koala: *“Không phải anh mới là người nên nói câu này hả?”*

Koala chat riêng với Đường Gia Tam Thiếu: *“^_^”*

Đường Gia Tam Thiếu chat riêng với Koala: *“Anh muốn gặp em.”*

Koala chat riêng với Đường Gia Tam Thiếu: *“Cuối tuần là được gặp rồi.”*

Đường Gia Tam Thiếu chat riêng với Koala: *“Sợ không đợi nổi. Sáng sớm mai anh qua đón em, sau đó đưa em tới trường nhé?”*

Koala chat riêng với Đường Gia Tam Thiếu: *“Xa lắm, thôi đừng, anh còn phải đi làm nữa.”*

Chỗ làm của Trường Cung chỉ cách nhà Mộc Tử một ga tàu điện ngầm, nhưng lại cách trường cô xa tít tắp, đi xe cũng phải mất một tiếng đồng hồ.

Đường Gia Tam Thiếu chat riêng với Koala: *“Kịp giờ đi làm mà. Cứ quyết thế nhé, sáng mai anh chờ em dưới nhà.”*

Tinh mơ năm giờ, Trường Cung cuống cuống bò dậy, rửa mặt, thay quần áo.

“Trường Cung, con dậy sớm thế làm gì?” Giọng nghi hoặc của mẹ truyền ra từ phòng ngủ chính.

“Đơn vị có việc ạ, con đi trước đây!” Trường Cung khoác áo ngoài, lao như bay ra cửa.

Cái rét trong veo những ngày đầu xuân khiến Trường Cung rùng mình ớn lạnh. Cũng may, có một quán bán đồ ăn sáng mở cửa từ sớm cách nhà không xa.

“Ông chủ, cho hai cái bánh tiêu một bát sữa đậu nành.” Trường Cung cao giọng hô.

Bánh tiêu một hào rưỡi, sữa đậu nành hai hào, chỉ cần năm hào là giải quyết xong bữa sáng.

“Sao thế, hôm nay không ăn hai trứng luộc nước trà à?” Chủ quán cười hỏi.

Trường Cung nhe răng, “Không ạ, mấy ngày gần đây ví hơi lép, bớt ăn một tí, tiện giảm béo luôn.”

Ông chủ phá lên cười ha hả, “Mày gầy teo như thế còn đòi giảm béo?”

Sữa đậu nành và bánh tiêu nóng hổi được bung lên, Trường Cung gấp đầy một đĩa nhỏ dưa muối miễn phí, múc ba thìa đường vào bát sữa đậu nành, sau đó bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Tốn ba phút đồng hồ để kết thúc “công cuộc chiến đấu”, Trường Cung chạy như điên tới ga tàu điện ngầm.

Nhà Trường Cung ở Thạch Cảnh Sơn, nhà Mộc Tử ở Mộc Tê Địa, ngồi tàu điện ngầm mất đúng mười bảy phút.

Sáu giờ kém mười, anh cán đích đúng giờ, tới được dưới nhà Mộc Tử.

Trời se lạnh mà trái tim anh cứ nóng bùng bùng, miệng thở ra khói trắng, quấn quanh dưới nhà, đợi chờ, trông ngóng.

“Này!” Tiếng gọi nhẹ nhàng, êm ái lôi kéo ánh mắt Trường Cung.

Đồng phục kiểu Tây màu đen, áo ngoài màu xám, cách ăn vận của Mộc Tử bao giờ cũng mộc mạc như vậy.

Trường Cung rảo bước lại gần, Mộc Tử nhoẻn cười, thấp giọng bảo: “Em đã bảo anh đừng tới rồi cơ mà. Sớm quá, anh còn phải đi làm nữa.”

Trường Cung cười nói: “Không sao, anh không mệt. Cho em này.” Anh vừa nói vừa móc từ trong ngực áo ra một cái hamburger và một hộp sữa bò, “Còn nóng đấy, đứng ở hành lang ăn xong rồi hãy đi nhé.”

Mộc Tử cầm hamburger và sữa bò còn nóng hổi, trong mắt như có thêm thứ gì, “Anh ăn chưa?”

Trường Cung gật đầu: “Anh ăn rồi, giống em. Giải quyết luôn trên đường đấy.”

Mộc Tử cười bảo: “Cảm ơn anh.”

Thấy cô ăn uống ngon lành, Trường Cung cũng cười theo, nhét một phong thư vào cặp sách của cô. “Tan học hãy đọc nhé.”

Xe bus tuyến số 13 xuất phát từ trạm Tam Lý Hà, phía Bắc Mộc Tê Địa. Ngồi xe tới Đông Tứ Thập Điều, đưa Mộc Tử đến trường xong anh lại trở về theo đường cũ. Lúc tới đài truyền hình vừa khéo chín giờ bốn phút. Đơn vị yêu cầu không được đi muộn quá năm phút. Chín giờ vào làm, chín giờ bốn phút là thời hạn quẹt thẻ cuối cùng.

Chương 7

Lần đầu thân mật

Bấy giờ, cô mới phát hiện bản thân đã tựa vào lòng Trường Cung tự bao giờ, gương mặt thanh tú tức thì đỏ ửng lên.

Dáng vẻ xinh đẹp đáng yêu ấy khiến Trường Cung không thể không chế nổi lửa nóng thiêu đốt trong lòng. Anh nghiêng đầu, nhẹ nhàng thom lên gò má cô.

“Mộc Tử, đây là bức thư thứ hai anh viết cho em. Ngày hôm đó, lúc em bảo em đồng ý làm bạn gái của anh, em không biết anh đã sung sướng đến mức nào đâu. Trái tim anh như đã mọc thêm đôi cánh, muốn bay tới bên em vậy. Em là mối tình đầu của anh, nhờ có em anh mới biết, thì ra yêu thương là một chuyện tuyệt vời đến vậy. Căng thẳng, ngóng chờ, thấp thỏm, ử ê, cho tới cái thỏa thuê sung sướng phút cuối cùng.

Cảm ơn em đã mang tới cho anh tất cả những điều này.

Có một câu nói là tim liêu xiêu không bằng đánh liều bày tỏ. Đợi đến ngày anh cảm thấy mình đã đủ tư cách nói với em ba tiếng ấy, anh nhất định sẽ nói với em. Đợi đến ngày anh cảm thấy bản thân đã đủ tư cách hỏi cưới em, thì em hãy làm cô dâu của anh nhé.”

Rốt cuộc cũng đến cuối tuần, tới ngày hai người cùng tới sở thú chơi.

“Tay có lạnh không, để anh sưởi cho em nhé.” Trường Cung kéo tay Mộc Tử.

“Nhưng tay em còn ấm hơn tay anh đó!” Mộc Tử khẽ cười.

Trường Cung bảo: “Thế thì em sưởi giúp anh đi.”

Đây là lần đầu tiên hai người nắm tay thật sự. Ngón tay của Mộc Tử rất dài, thậm chí một chín một mười khi so với Trường Cung, nhưng lòng bàn tay cô rất mảnh mai, ngón tay trắng nõn như củ hành vậy, không thấy khớp xương nào gồ lên cả. Đây là bàn tay đẹp nhất Trường Cung từng thấy, cũng là bàn tay duy nhất anh từng nắm.

Bàn tay Mộc Tử nắm gọn trong tay anh, mềm mại, mịn màng, ấm nóng, chẳng mấy chốc tay Trường Cung cũng ấm y như tay cô vậy. Nhưng giống như những gì anh đã nói trong phòng chat hôm đó, anh sẽ không bao giờ buông tay Mộc Tử.

“Tay em đẹp thật đấy.” Trường Cung cảm thán.

Anh mắt Mộc Tử nhuộm thêm đôi chút ước ao: “Hồi nhỏ vốn dĩ em học piano cơ, suốt ba năm từ bốn tuổi đến sáu tuổi, còn thi đỗ vào trường tiểu học âm nhạc. Nhưng về sau bị ốm, phải vào viện rất lâu. Đợi đến lúc khỏi thì thời hạn đăng ký đã qua mất rồi, nên không nhập học được.”

Trường Cung siết chặt lấy tay cô, “Đúng là tiếc thật.”

Mộc Tử cười bảo: “Chẳng hề gì! Là do không có duyên. Lỡ thì lỡ thôi.”

Sở thú ngày xuân tràn trề sức sống. Đám thú dường như chỉ vừa thức giấc từ những ngày đông quen ngủ nghê mê mệt. Suốt buổi sáng, hai người rảo bước khắp từng góc ngách trong sở thú, nhưng so với việc nhìn ngắm những con vật ngây ngô đáng yêu kia, họ lại dành nhiều sự chú ý hơn cho

người đối diện. Trường Cung kể chuyện hồi trước học trượt patin đã bị ngã cực kỳ thâm, Mộc Tử thì nói với anh mấy điều lý thú của mình hồi nhỏ.

“Thực ra sở thích lớn nhất của anh không phải vận động đâu.” Trường Cung ra vẻ thần bí.

Mộc Tử hỏi: “Thế là gì?”

Trường Cung đáp: “Đọc sách.”

Mộc Tử nghi hoặc bảo: “Anh thích học thế cơ à?”

Trường Cung nói: “Không phải là sách học, mà là tiểu thuyết. Thế hệ cha anh thích đọc sách lắm. Nhà anh có rất nhiều tiểu thuyết, anh bắt đầu đọc từ lúc còn bé xíu cơ. Hồi ấy cả cha lẫn mẹ đều phải đi làm, không có thời gian trông nom anh, đọc sách là niềm vui lớn nhất. Giờ anh vẫn nhớ, có năm anh mang tiền mừng tuổi tới hiệu sách mua một bộ *Ý Thiên Đồ Long ký*, đọc say sưa suốt cả buổi chiều, đến lúc trời tối mịt, quên cả ăn cơm.”

Mộc Tử cười bảo: “Thế chẳng phải anh sẽ kể chuyện giỏi lắm sao?”

Trường Cung đáp: “Đương nhiên. Một bụng thi thư, lòng đầy tiểu thuyết.”

“Thế anh đưa em về nhà, rồi kể chuyện cho em nghe đi.”

“Được!”

Chỉ cần được ở bên cô lâu thêm một chút, Trường Cung đã thấy vô cùng thỏa mãn rồi. Trong nhà Mộc Tử không có ai cả, hai người dựa vào chiếc đệm mềm đặt dưới sàn nhà, Mộc Tử ôm bồng ngô mua dọc đường, nhìn Trường Cung bằng đôi mắt sáng như sao.

“Anh kể đi.”

Trường Cung nói: “Thế anh kể em nghe truyện *Huyền Thiên Bảo Lục* nhé.”

Mộc Tử gật đầu: “Vâng!” “

Những tiểu thuyết Trường Cung kể cho Mộc Tử nghe đều là những truyện anh chọn lọc kỹ càng, cách kể sinh động như thật, chẳng mấy mà Mộc Tử đã nghe đến mê say.

Thời gian bất giác trôi đi, chẳng biết từ bao giờ Mộc Tử đã tựa vào bờ vai Trường Cung. Mặc cho vai vừa tê vừa mỏi, anh vẫn không nỡ đổi sang tư thế khác, chỉ sợ quấy nhiễu đến cô.

Thân người Mộc Tử mềm mại thoang thoảng hương thơm, cõi lòng Trường Cung chậm chậm dâng lên một thứ cảm xúc khác thường.

“Ôi, trời sắp tối rồi.” Mộc Tử vô tình phát hiện sắc trời ngoài cửa sổ đã bắt đầu thâm màu, mới giật mình bừng tỉnh khỏi câu chuyện kể.

Bấy giờ, cô chợt phát hiện bản thân đã tựa vào lòng Trường Cung từ bao giờ, gương mặt thanh tú tức thì đỏ ửng. Dáng vẻ xinh đẹp đáng yêu ấy khiến Trường Cung không thể không chế nổi lửa nóng thiêu đốt trong lòng. Anh nghiêng đầu, nhẹ nhàng thơm lên gò má cô. Mùi hương thơm ngát như phủ kín cơ thể anh. Trong tiếng kêu hoảng hốt, Mộc Tử trốn đi như nai con sợ sệt. Cô ôm mặt, nhìn anh bằng vẻ hơi trách hờn.

Trường Cung đứng dậy, không nói câu nào, chỉ hơi rụt rè kéo cô vào lòng. Tay Mộc Tử đè lên lồng ngực anh, rồi từ từ trượt xuống, nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng.

Lát sau...

“Anh nên về đi.” Ôm thân người mềm mại của cô trong tay, Trường Cung chỉ thấy các giác quan của mình đều bị mùi hương của cô chiếm hết. Thân thể cô mềm mại mà ấm áp, ôm siết rồi chẳng muốn buông tay.

Mãi sau Mộc Tử mới nhỏ giọng bảo: “Anh nên đi đi. Bố mẹ em sắp về rồi đây.”

Mộc Tử đưa Trường Cung ra tận bến tàu điện ngầm. Trường Cung thậm chí không nhớ rõ bản thân đã lên tàu ra sao, về đến nhà rồi mà thứ cảm giác lạ lùng ấy vẫn cứ quấn quanh mãi trong lòng.

Đây là cảm giác khi yêu à?

Anh phát hiện bản thân thật sự đã thích người con gái ấy đến độ không thoát ra được nữa. Đây là sự thuần túy của tình đầu, là cái nảy nở vì hormone, hoặc là một điều gì đó khác. Nhưng hình bóng của cô đã khắc ghi vào tim anh rất sâu, tràn trề, đầy ứ, chiếm trọn mọi khe hở.

Tình yêu có một thứ ma lực kỳ lạ. Nó có thể khiến người ta làm ra rất nhiều chuyện không tài nào hiểu nổi, có thể ban cho người ta động lực vượt ngoài sức tưởng tượng.

Hồi còn đi học, tuy khả năng làm văn của Trường Cung thuộc mức tầm tạm, nhưng anh không hứng thú lắm với chuyện viết lách. Thế mà hiện tại, việc viết thư cho Mộc Tử mỗi ngày lại khiến hứng thú trong anh tuôn trào lai láng. Đó không phải gánh nặng mà là niềm vui thích.

Cái thứ thư tình này, kỳ thực viết nhiều rồi sẽ giống như nhật ký vậy, nhật ký ngập tràn bóng dáng anh và cô. Trong nhật ký có nghĩ suy không biên giới về những điều tốt đẹp, cũng ghi chép lại từng chuyện vụn vặt, nhỏ nhoi.

Vì công việc kéo dài đến rất khuya, lại phải dậy từ rất sớm, thời gian ngủ của Trường Cung trở nên cực kỳ ít ỏi. Chỗ làm gần nhà Mộc Tử hơn, bởi muốn xuất phát sớm hơn một chút vào buổi sáng, có đôi khi anh không về nhà, kê sát bốn chiếc ghế trong phòng làm việc lại, cứ thế tạm bợ đánh một giấc vài tiếng đồng hồ.

Đợi khi trời tờ mờ sáng, anh lại phấn chấn lao tới nhà Mộc Tử.

Công việc của Trường Cung hơi khác người bình thường, bởi ngày làm việc kéo dài suốt từ sáng sớm cho đến tối mịt, nên làm một ngày sẽ được nghỉ một ngày. Thế là những hôm đi làm anh sẽ đưa Mộc Tử đi học, ngày nghỉ thì ngủ bù buổi sáng, chiều đón cô lúc tan trường.

“Cho em này!” Trường Cung đưa cho Mộc Tử một bức thư, ngoài bao bì viết dòng chữ: *Bức thư mười.*

Chưa đầy một tháng mà Trường Cung đã gửi cho Mộc Tử mười bức thư rồi. Bức thư nào anh cũng trao tận tay cho cô cả. Mộc Tử cất thư vào trong cặp, nhoẻn cười với anh.

Trường Cung hỏi bằng giọng hơi tò mò: “Sao chẳng lần nào em chịu đọc thư trước mặt anh thế?”

Mộc Tử đáp: “Lúc gặp được anh thì em đọc thư làm gì? Đợi về nhà rồi đọc. Thư ngay trước mắt, anh ngay trước mắt.”

Trường Cung cầm tay Mộc Tử, kéo cô vào lòng, “Anh thật sự muốn ở trước mắt em mãi mãi, còn trông chừng em nữa.”

Mộc Tử bảo: “Ông nội em phẫu thuật xong rồi, ca mổ rất thành công, đi thăm ông với em không?”

Trường Cung thoáng ngẩn người. Anh và Mộc Tử qua lại được gần một tháng, nhưng anh chưa từng gặp người nhà cô lần nào. Song chẳng mấy chốc sướng vui đã đong đầy lòng ngực, cô bằng lòng dẫn anh tới gặp người nhà, rõ ràng thể hiện rằng cô đã chấp nhận anh.

“Được chứ!”

Mộc Tử kể: “Bố mẹ em đều là quân nhân, người nuôi em lớn chính là ông nội. Ngày nào ông cũng nấu món ngon cho em ăn, thế nên em mới cao được thế này.”

Cô cao 1m72, gần bằng bố mình, là chiều cao nữ giới hiếm khi có được.

Trường Cung nói: “Ghen tỵ thật đấy. Anh chưa bao giờ được gặp ông nội cả, ông qua đời năm 49 tuổi. Nghe bố anh bảo ông thích trẻ con lắm.”

Mộc Tử ngẩng đầu, vuốt ve mặt Trường Cung, “Ông nội của em cũng là ông nội của anh chứ gì nữa? Đi thôi.”

Chương 8

Qua ải

Cũng có lẽ Trường Cung chẳng giỏi giang gì cho cam. Ở cái tuổi này, anh thậm chí còn chưa nhìn rõ mục tiêu tương lai là gì. Song trong lòng, Mộc Tử vẫn từ từ chấp nhận anh, bởi cô có thể cảm nhận được anh có một trái tim lương thiện.

Ông nội Mộc Tử năm nay đã 78 tuổi, lần này vào viện là để tiến hành một tiểu phẫu đơn giản.

Phòng bệnh trắng tinh không vương hạt bụi. Lúc Mộc Tử dẫn Trường Cung tới, ông nội cô đang ngồi trên giường đọc báo giấy.

“Ông ơi!” Mộc Tử nhảy nhót nhào tới bên giường.

Trông thấy cháu gái, ông nội cô bèn nhoèn miệng cười: “Tới rồi đấy à, hôm nay không phải đi học sao?”

Mộc Tử cười đáp: “Ông ơi, hôm nay là cuối tuần, đương nhiên không phải đi học rồi. Ông đã khỏe hơn chút nào chưa?”

Ông nội vuốt đầu Mộc Tử: “Ông không sao. Máy ngày nữa được xuất viện, ông nội sẽ nấu món ngon cho cháu ăn.”

Mộc Tử reo lên: “Được ạ, được ạ!”

Trường Cung đặt trái cây trong tay xuống, quan sát ông nội Mộc Tử. Tóc ông bạc trắng, tinh thần phấn chấn, mày trường thọ rủ qua khóe mắt, dù

đang mặc áo bệnh nhân vẫn toát ra một thứ uy thế hơn người. Nhớ lại những gì Mộc Tử từng kể, ông nội cô ngày xưa là Hồng Quân từng tự tay giết giặc ngoại xâm, trong lòng Trường Cung không khỏi dâng lên niềm kính trọng.

“Đây là...?” Ông nội cô đương nhiên cũng trông thấy Trường Cung, mày trường thọ hơi nhướng lên, đánh giá chàng trai cao gầy trước mặt.

Mộc Tử ngoái đầu nhìn Trường Cung: “Ông nội, anh ấy là Trường Cung, là bạn cháu.”

“Tốt, tốt lắm. Ngồi đi.” Ông nội chỉ chiếc ghế cạnh giường.

Trường Cung vội vàng bước tới: “Cháu chào ông, cháu nghe Mộc Tử nhắc về ông mãi.”

Ông nội bật cười ha hả, “Con nhóc này, nhắc lão già này làm gì?”

Trường Cung đáp: “Mộc Tử kể ông ngày xưa là Hồng Quân, từng tham gia kháng chiến, từng giết giặc ngoại xâm, là anh hùng thật sự.”

Ông nội liếc nhìn Mộc Tử với vẻ hơi trách cứ, “Toàn chuyện xưa lơ xưa lác, nhắc tới làm gì? Nhưng mà nói mới nhớ, năm đó ông đánh du kích trên Đông Bắc, thật sự là một trải nghiệm khó quên! Lúc ấy bọn ông trôn trên núi, trời thì rét, đất đóng băng...”

Tinh thần của ông rất tốt, bất giác nhớ về những ngày tháng máu lửa khi xưa.

Mộc Tử đứng một bên, hết nhìn ông nội mặt mày phấn khởi kể chuyện trong quá khứ lại nhìn sang Trường Cung ngồi đó chăm chú lắng nghe, gương mặt không khỏi hiện một nụ cười ngầm hiểu.

Trong những ngày qua lại vừa qua, có hai thứ Bảy Trường Cung không ở bên cô. Hai lần này anh tới thăm bà ngoại và bà nội của mình.

Hẹn hò một tháng, cô dần dần hiểu con người Trường Cung hơn.

Có lẽ Trường Cung chẳng giỏi giang gì cho cam. Ở cái tuổi này, anh thậm chí còn chưa nhìn rõ mục tiêu tương lai là gì. Song trong lòng, Mộc Tử vẫn từ từ chấp nhận anh, bởi cô có thể cảm nhận được anh có một trái tim lương thiện.

Trăm cái thiện lây hiệu làm đầu, tính nết như thế kiêu gì cũng là người tốt. Thế nên hôm nay cô mới dẫn Trường Cung tới gặp ông nội. Trong lòng cô, ông nội là một trong những người thân thiết nhất, việc ông nội có thích anh hay không vô cùng quan trọng.

Cô xách trái cây Trường Cung mua ra ngoài, lát sau trở lại thấy ông nội vẫn đang phân chân kể chuyện xưa. Trường Cung nghe đến độ miệng nhoẻn nụ cười, thỉnh thoảng nói đệm một hai câu, lúc nào cũng chọn chỗ vô cùng khéo, khiến ông càng có hứng nói hơn.

“Ông ơi, ăn trái cây đã ạ.” Mộc Tử đưa kiwi đã cắt miếng và thìa cho ông.

“Ừ, ừ. Các cháu cũng ăn đi, các cháu cũng ăn đi.” Ông nội tùm tùm nhìn Trường Cung, “Chàng trai trẻ, đừng chê lão già này lải nhải nhé. Có tuổi rồi liền mắc cái tật này, thích nhớ về quá khứ.”

Trường Cung cười bảo: “Cháu thích nhất là nghe người già kể chuyện xưa ạ, từ nhỏ đã nghe bà ngoại, bà nội với bố kể rồi. Mẹ cháu bảo, lúc nghe người già kể chuyện là khi cháu ngoan ngoãn nhất đấy.”

Ông nội hỏi: “Nhà cháu làm gì thế?”

Trường Cung đáp: “Bố cháu là nhân viên kỹ thuật trong nhà máy gang thép, mẹ làm may ạ.”

Ông nội gật đầu, không hỏi thêm gì nữa, “Tốt lắm. Cháu cũng ăn trái cây đi.”

Mộc Tử đưa cho Trường Cung nửa trái kiwi và một cái thìa. Hai người đưa mắt nhìn nhau, thứ Trường Cung trông thấy là nụ cười ngọt ngào của Mộc Tử.

Hai người nán lại thêm nửa tiếng đồng hồ nữa để trò chuyện với ông nội. Mộc Tử đi tìm bác sĩ hỏi về tình trạng của ông xong mới rời đi.

Đợi lúc họ đi rồi, ông nội tự bước xuống giường, khoác thêm áo ngoài rồi đi ra ban công phòng bệnh. Đứng từ ban công nhìn xuống, vừa khéo trông thấy hai bóng người cao gầy dần đi xa. Hai người tay nắm tay, Mộc Tử dường như đang nói gì đó với Trường Cung, tung tăng nhảy nhót vô cùng vui vẻ.

“Bố, sao bố lại ra ban công làm gì, cẩn thận bị cảm lạnh.” Giọng nam hồn hậu vang lên, một người đàn ông trung niên mặt mày anh tuấn bước nhanh tới bên ông cụ, đỡ ông vào phòng bệnh.

“Vệ Đông, con có gặp Mộc Tử không?” Ông nội hỏi.

Mộc Vệ Đông lắc đầu: “Con bé tới ạ?”

Ông nội gật đầu: “Không chỉ tới, còn dẫn theo một cậu trai trẻ. Bố thấy quan hệ của hai đứa không bình thường đâu!”

Mộc Vệ Đông ngẩn người, chân mày cau lại: “Con nghe mẹ Mộc Tử bảo con bé gần đây có bạn trai. Nó là đứa có chùng mực, sao lại dẫn cậu ta tới gặp bố thế này?”

Ông nội cười bảo: “Thế thì đã làm sao? Chứng minh Mộc Tử thân với bố chứ còn gì! Bố hiểu ý nó, phải qua được ải của ông nội mới xong. Bố mừng còn không kịp ấy!”

Mộc Vệ Đông nói: “Con thì thấy chuyện này hơi sớm, nó còn nhỏ.”

Ông nội mỉm cười: “Sớm một chút thì chết ai nào? Thời đại này khác lúc bố còn trẻ, cũng không giống lúc các con còn bé. Bố thấy thằng bé ấy được lắm, bắt về sớm một chút cũng tốt.”

Mộc Vệ Đông kinh ngạc nhìn bố mình. Ông rất rõ tính bố mình, ông từng làm lính, từng đánh trận, là người đứng đầu một gia đình, vô cùng cứng rắn.

“Bố có ấn tượng tốt với thằng bé ạ?”

Ông nội gật đầu: “Nhìn cái nhỏ là thấy cái lớn thôi. Hai đứa ở chỗ này một tiếng đồng hồ, bố cứ kể chuyện ngày xưa mãi, đổi lại là con thì đã chán ngán từ lâu rồi, nhưng thằng bé nghe rất chăm chú. Bố tuy già cả mắt hoa, nhưng vẫn thấy được nó thích nghe kể thật, chứ không phải cố ý giả bộ lấy lòng. Một đứa có thể kiên nhẫn nghe lão già này lải nhải, quả thật không tồi. Ít nhất là tâm tính không tồi. Mắt nhìn của Mộc Tử cũng khá, các con đừng tùy tiện can thiệp làm gì. Bố tin người được cô cháu yêu của bố nhìn trúng không tệ đâu.”

Mộc Vệ Đông cười bảo: “Bọn con không phải người cứng nhắc, đến mẹ Mộc Tử còn không phản đối thì con xen vào thế nào được, cứ thuận theo tự nhiên thôi. Nghe nói thằng bé đang làm việc ở đài truyền hình, công việc cũng tạm tạm.”

Ông nội mỉm cười, “Mấy cái đó đều là thứ yếu, cháu gái bố thích mới là quan trọng nhất. Ban nãy bố thấy Mộc Tử với thằng bé dùng chung thìa

ăn kiwi, con nhóc ấy từ nhỏ đã ưa sạch sẽ, xem ra nó quan tâm đến thằng bé ấy thật.”

Trường Cung hoàn toàn không biết ông nội Mộc Tử nhận xét thế nào về mình. Rời khỏi bệnh viện, Mộc Tử tỏ ra rất vui, nụ cười mím say lòng người cứ nở mãi trên gương mặt thanh tú.

Chương 9

Nơi anh muốn tới nhất, chính là trái tim em

Cô đột nhiên vươn tay tháo khăn quàng cổ xuống, không chờ Trường Cung kịp phản ứng, chiếc khăn đã trùm lên mặt anh. Một giây sau, Trường Cung chợt cảm thấy một thứ mềm mại nhẹ nhàng ấn lên môi mình, cách lớp khăn quàng.

“Ông em thích anh đây.” Mộc Tử kéo tay Trường Cung, cười híp mắt.

“Anh cũng thích ông, nghe ông kể chuyện thời chiến đã ghê gớm. Ban nãy lúc ông kể từng giết giặc lùn ấy, mặt mày phấn chấn cứ như người trẻ tuổi ấy.” Trường Cung cũng cười.

Mộc Tử thắc mắc: “Thường ngày con người ông nội tương đối khó gần, sao lại thích anh nhanh thế nhỉ? Kỳ quái thật đấy. Có phải anh cho ông ăn bùa mê thuốc lú gì không?”

Trường Cung phì cười: “Anh cũng phải có cái tài ấy mới làm nổi chứ. Dùng lời của bà ngoại anh thì, anh thích người già, nên người già cũng thích anh. Anh thấy tinh thần ông em tốt lắm, chắc chẳng mấy nữa mà được ra viện nhỉ?”

Mộc Tử gật đầu: “Hẳn là sắp rồi.”

“Đợi lúc nào ông ra viện, anh đến nhà em thăm ông nhé.”

Mộc Tử cười bảo: “Vâng!”

Từ ngày hẹn hò với Mộc Tử đến nay, Trường Cung dần thích tàu điện ngầm đông người hơn một chút, bởi vì như thế anh sẽ có lý do dùng cơ thể mình bảo vệ cho Mộc Tử, đồng thời kề sát cô, hít hà hương thơm dễ chịu trên người cô, cảm nhận được sự mềm mại của cơ thể cô.

“Tới ga Mộc Tê Địa rồi.”

Cửa tàu điện ngầm mở ra, Trường Cung và Mộc Tử đi xuống giữa dòng người chen nhau chặt cứng.

“Đừng đưa em lên, lát nữa đỡ phải mua lại vé tàu điện ngầm.” Mộc Tử kéo lại quần áo cho Trường Cung, dịu giọng bảo.

“Ừ, thế em đi đường cẩn thận. Về nhà anh sẽ gọi cho em, hoặc em vào phòng chat đợi anh.” Trường Cung xoa đầu cô.

Gương mặt Mộc Tử ửng màu đào, môi đỏ non mềm, khiến cõi lòng anh không khỏi xôn xang.

“Dạ.” Mộc Tử bị ánh mắt nóng bỏng của anh làm cho bối rối, bèn cúi thấp đầu.

“Anh hôn em được không?” Trường Cung kề sát bên tai cô, hỏi nhỏ.

Mộc Tử phì cười: “Làm gì có ai hỏi cái đấy?”

Trường Cung mừng rơn: “Tại anh sợ làm em hoảng. Nói thế là được đúng không?” Dứt lời người anh liền sát lại gần.

Mộc Tử vội vàng dùng hai tay đẩy ngực Trường Cung, then thùng mắng: “Đương nhiên là không được.”

Mặt Trường Cung đơng đầy tiếc nuối. Đúng vào lúc này, tàu điện ngầm chạy hướng nhà Trường Cung đã vào ga ở đường ray khác.

“Thế anh đi đây, em cũng mau về nhà đi.” Trường Cung vươn tay vuốt nhẹ gò má phúng phính của cô, miệng nhoẻn cười, quay người đi về phía đoàn tàu. Nhìn bóng lưng anh rời đi, chẳng hiểu sao trong lòng Mộc Tử lại dâng lên một cơn kích động.

“Trường Cung!” Cô gọi anh.

“Hả?” Trường Cung quay đầu.

Mộc Tử chạy tới trước mặt anh, gương mặt xinh xắn hơi ửng hồng. Cô đột nhiên vươn tay tháo khăn quàng cổ xuống, không chờ Trường Cung kịp phản ứng, chiếc khăn đã trùm lên mặt anh. Một giây sau, Trường Cung chợt cảm thấy một thứ mềm mại nhẹ nhàng ấn lên môi mình.

Chiếc khăn rất mềm, ngăn cách phần nào hơi ẩm, song đôi môi ở phía bên kia còn mềm mại hơn. Luồng điện chạy từ trên môi, dọc theo cột sống truyền khắp cơ thể, cảm giác như điện giật ấy khiến cả người Trường Cung cứng ngắc.

Mộc Tử tựa như mất hết hơi sức. Khăn quàng che kín mặt Trường Cung từ từ tuột xuống. Bốn mắt nhìn nhau, đôi môi vẫn cách lớp khăn, nhưng đôi bên có thể ngửi thấy hơi thở của nhau, khăn quàng không sao ngăn cách được nhiệt độ cơ thể của hai người. Ánh mắt Trường Cung hơi đờ đẫn. Trong giây phút ấy, anh phát hiện bản thân như một cục pin được sạc đầy, mà Mộc Tử chính là dòng điện cung cấp cho cục pin này. Cô có vẻ đã hoàn hồn, cuống quýt nhảy về phía sau, dùng khăn quàng che kín gương mặt đỏ bừng.

“Anh đi mau đi.” Giọng cô nghe hơi gấp gáp, xen lẫn xấu hổ.

“Tàu chạy rồi.” Trường Cung chỉ về phía đoàn tàu đang lao vút đi.

Mộc Tử đờ ra, ban nãy không phải họ chỉ hôn nhau trong chớp mắt thôi à? Sao tàu đã chạy mất rồi?

“Ý của anh là, thật ra bọn mình có thể tiếp tục.” Trường Cung vừa cười híp mắt vừa bước lại gần Mộc Tử, không chờ cô hoàn hồn, anh đã ôm siết lấy cô, hôn lên đôi môi cách một lớp khăn quàng. Anh mắt cô có phần hoảng hốt, có phần ngưng nghịu, còn thấp thoáng đôi chút ngọt ngào.

Đôi với hai người lần đầu nếm trải mùi vị yêu đương, hôn môi không phải chuyện gì thành thạo, huống chi còn cách lớp khăn quàng. Nhưng trong giờ phút này, trái tim họ bị nhồi đầy bởi thứ cảm xúc lạ kỳ, cảm nhận được rõ ràng hơn bất kỳ thời điểm nào khác thứ đường mật kia đang chậm rãi loang ra.

Mộc Tử đẩy Trường Cung ra, khăn quàng rơi xuống bị Trường Cung bắt gọn, còn cô giống như nai con hoảng loạn chạy bán sống bán chết. Chiếc khăn quàng mềm mại của cô được anh siết trong tay, còn vương hơi ấm và hương thơm trên người Mộc Tử. Vào khoảnh khắc ấy, Trường Cung chỉ thấy cõi lòng mình đầy ứ, không còn chứa thêm được bất cứ thứ gì.

Thời tiết dần oi bức, tình cảm giữa Trường Cung và Mộc Tử cũng liên tục nóng lên. Hễ lúc nào không phải làm việc và không có chuyện gì quan trọng, Trường Cung đều tới tìm Mộc Tử. Việc viết thư chưa bao giờ trở thành gánh nặng mà là một cách để anh biểu đạt tình yêu của mình. Dùng lời của Mộc Tử thì là, khả năng văn vẽ của anh càng lúc càng cao.

“Trường Cung, về sau anh không cần đưa em đến trường buổi sáng nữa đâu.” Mộc Tử đón lấy bữa sáng Trường Cung đưa, bỗng kiên quyết nói một câu như vậy.

“Hả? Sao lại thế?” Trường Cung giật mình nhìn cô.

Mộc Tử vuốt mặt anh, “Đạo gần đây anh gầy đi nhiều quá. Sáng nào cũng chạy tới đây từ tinh mơ như thế, lại phải vội vã về đi làm, thật sự quá vất vả.”

Trường Cung cười bảo: “Không sao, anh chỉ muốn sáng nào cũng được nhìn thấy em thôi, hơn nữa còn là để em sáng nào cũng được trông thấy anh. Làm thế kỷ ức anh để lại trong em sẽ mỗi lúc một khắc sâu, em sẽ ngày càng không quên anh được.”

Mộc Tử nhoen môi: “Anh còn lo chuyện ấy nữa à? Tuy trí nhớ em không tốt, nhưng nguyên một người to đùng thế này sao em quên được. Mau hứa với em đi, về sau đừng đến đây buổi sáng nữa, hôm nào anh không đi làm thì buổi tối tới đón em. Buổi sáng anh phải ăn uống tử tế, ngủ nhiều vào. Anh khỏe mạnh thì mới mãi mãi bảo vệ em được chứ! Anh nhìn đi, em đã béo thế này rồi, anh thì gầy quá, em hy vọng anh béo hơn một chút. Hãy tăng cân vì em đi!”

Trường Cung nghĩ một hồi bèn gãi đầu bảo: “Nhưng sáng không được gặp em anh sẽ thấy thiếu thiếu gì đó.”

Mộc Tử bảo: “Khoảng cách làm mọi thứ đẹp hơn. Nhớ em nhiều thì gặp em trong lòng ấy.”

Trường Cung cười đáp: “Vây được rồi. Thế anh sẽ bỏ nhiều công sức hơn vào công việc, tích góp thêm ít tiền. Không phải em thích đi du lịch sao? Anh sẽ dẫn em đi khắp nơi. Đợi sau này có nhiều tiền hơn, anh sẽ đưa em đi vòng quanh thế giới.”

Trong mắt Mộc Tử hé lộ chút ước ao: “Được đấy! Trường Cung, trên thế gian này anh muốn tới nơi nào nhất? Về sau em sẽ cùng đi với anh,

được không nào?”

Trường Cung nhe răng đáp: “Nơi anh muốn tới nhất ấy, em không đi cùng anh được đâu.”

Mộc Tử tò mò hỏi: “Sao lại thế?”

Trường Cung nhìn cô chăm chú: “Vì nơi anh muốn đến nhất, chính là trái tim em.”

Chương 10

Người đàn ông đáng gửi gắm cả đời

Trái tim Mộc Tử tràn đầy hồi hận, hồi hận vì một thoáng tùy hứng khi ấy của bản thân, nhưng cũng chứa chan mật ngọt. Chính vào giây phút ấy, cô đã lặng lẽ tự nhủ với lòng, một người đàn ông sẵn sàng trả giá tất cả vì mình, đáng để gửi gắm cả đời

“Trường Cung, anh mau nhìn kia.” Trên xe bus tuyến 13, Mộc Tử ngồi trên đùi anh thành linh chỉ ra ngoài cửa sổ. Trường Cung đưa mắt nhìn theo hướng tay cô, chỉ thấy một tấm bảng quảng cáo thuốc giảm cân to đùng sừng sững ven đường.

“Sao thế em?” Trường Cung ôm eo Mộc Tử, cất giọng nghi hoặc.

“Anh có thấy em nặng không?” Mộc Tử hỏi nhỏ.

“Có nặng đâu. Em mềm như bông, ôm thoải mái nhất.” Trường Cung cười đáp, anh còn mong chỉ có một ghế trống thế này suốt ấy chứ.

Mộc Tử lắc đầu: “Em muốn giảm cân, em vẫn thấy mình béo quá.” Thật ra vóc người cô không xem là béo, chỉ thuộc mức trọng lượng tiêu chuẩn thôi, nhưng con gái mà, lúc nào cũng thấy bản thân hơi thừa cân.

“Em chẳng béo tí nào hết, anh thấy em như bây giờ rất tuyệt. Huống hồ bất kể béo hay gầy anh cũng thích, lúc béo anh sẽ thích em béo, lúc gầy anh sẽ mê em gầy. Em như thế nào anh thích thế đó, thẩm mỹ của anh sẽ thay đổi theo sự đổi thay của em mà.” Trường Cung vừa nói vừa cười híp mắt.

Mộc Tử dẫu môi: “Em cứ muốn giảm béo đây, em thấy mình tròn trùng trục ấy.”

Trường Cung cất giọng cung chiều: “Được, thế thì giảm.”

“Nghe nói loại thuốc giảm cân ấy có hiệu quả lắm, em muốn thử, nhưng hình như khá đắt. Để em về hỏi xem mẹ có mua giúp được không, mẹ mà không mua thì em lăn ra ăn vạ, hi hi.” Mộc Tử cười với Trường Cung.

Anh đưa Mộc Tử tới trước tòa nhà, hai người đứng đó anh anh em em một hồi. Trường Cung đưa mắt nhìn cô đi lên xong mới rời đi. Mộc Tử đứng trước cửa sổ vẫy tay với anh.

“Cậu ấy đưa con về à?” Tiếng của mẹ truyền tới từ phía sau.

Mộc Tử quay người nhìn mẹ, mặt đầy hạnh phúc: “Vâng ạ!”

Mẹ bảo: “Con yêu đương mẹ không phản đối, nhưng đừng bỏ ra nhiều tình cảm quá. Nếu không ngộ nhớ xảy ra chuyện gì, con sẽ bị tổn thương nhiều, mẹ chẳng muốn nhìn thấy cảnh ấy đâu.”

Mộc Tử ngậy ra, rồi lè lưỡi.

Bà Mộc nói: “Giữa lúc yêu nhau thắm thiết thế này, mẹ nói chắc con cũng chẳng bỏ vào tai đâu. Có điều chờ hai đứa qua lại lâu một chút, bình tĩnh hơn một chút, bản thân con phải từ từ khống chế. Chuyện tình cảm phải dành nhiều tiêu ít mới được lâu dài.”

“Dạ.” Mộc Tử đáp, “Mẹ, con muốn giảm béo. Hôm nay trên đường về nhà, con trông thấy quảng cáo thuốc giảm béo XX, nghe bảo hiệu quả tốt lắm.”

Bà Mộc khuyên: “Quảng cáo bây giờ cái nào cũng nói quá lên cả. Loại thuốc giảm béo ấy hình như khá đắt, hơn ba trăm tệ thì phải.”

Mộc Tử giật mình: “Đắt thế sao, vậy thì thôi ạ.”

Bà Mộc cau kinh khuyên: “Con cũng chẳng thuộc dạng béo, đòi giảm cân cái gì? Có thời gian thì vận động nhiều vào còn hơn. Được rồi, chuẩn bị ăn cơm đi. Sao hôm nay cậu bạn trai kia không mời con dùng bữa tối?”

Mộc Tử đáp: “Anh ấy bảo hôm nay nhà có việc, phải về sớm một chút. Nhà mình có món gì ngon thế ạ?” Cô tung tăng chạy vào trong bếp. Từ xưa đến nay, ăn vẫn là sở thích lớn nhất của Mộc Tử, đây cũng là một trong những lý do khiến cô luôn thấy mình bị thừa cân.

Xong bữa tối, Mộc Tử đang định về phòng riêng đọc sách thì bỗng nghe tiếng cánh cửa bị ai đó gõ vang. Muộn thế này rồi, ai còn tới nhà mình nhỉ?

“Ai đấy?” Mộc Tử vừa hỏi vừa đi về phía cửa.

facebook.com/ebookngontinhmienphi

“Anh.” Giọng nói quen thuộc bị chủ nhân cố tình đè thấp vang lên bên ngoài. Mộc Tử sững sốt bước nhanh ra mở cửa. Bên ngoài là Trường Cung với dáng vẻ khá mệt mỏi. Trường Cung đưa cái túi giấy trong tay cho cô, khẽ cười: “Anh về đây.” Vuốt ve gò má cô xong, anh vội vã quay người đi mất.

“Này, anh...” Mộc Tử định kêu anh đứng lại, nhưng nghĩ đến chuyện bố mẹ đều có ở nhà, cô liền không đuổi theo. Mộc Tử cúi đầu nhìn túi giấy trong tay, trên túi in logo cực kỳ hoa mỹ, chẳng phải giống y chang logo

trên tấm bảng quảng cáo thuốc giảm cân mà cô nhìn thấy trên đường về hôm nay đó ư?

Cô cuống quýt mở túi ra, giật mình phát hiện một hộp thuốc giảm cân được đóng gói cầu kỳ tinh xảo. Trong khoảnh khắc ấy, Mộc Tử chỉ thấy hốc mắt nóng lên. Cô vội chạy về phòng riêng, nhìn ra ngoài cửa sổ, vừa khéo trông thấy bóng Trường Cung rảo bước bên dưới tòa nhà. Hình như cảm nhận được ánh mắt của Mộc Tử, Trường Cung quay người lại, vẫy tay với cô.

Trời bên ngoài đã tối mịt, Mộc Tử không nhìn rõ vẻ mặt của anh, nhưng bàn tay cô vô thức siết chặt chiếc túi trong tay. Mộc Tử biết Trường Cung vẫn đang trong giai đoạn thực tập, lương cơ bản một tháng chỉ có bốn trăm tệ, vì thời gian tăng ca buổi tối kéo dài nên được thêm năm mươi tệ tiền trợ cấp làm thêm, thế nên thu nhập một tháng là bốn trăm năm mươi tệ. Mà hộp thuốc giảm cân trong tay cô giá tận hơn ba trăm tệ, vượt quá ba phần tư lương tháng của anh rồi! Trừ tàu xe, ăn uống, tiền anh còn lại hàng tháng e là chỉ có mấy đồng này. Thế mà chỉ bởi một câu nói tùy hứng của cô, anh chẳng chút ngại ngần mua rồi mang nó đến đây. Thì ra đâu phải nhà anh có chuyện gì, mà bởi...

Trong khoảnh khắc ấy, lời dặn dò lúc trước của mẹ cô tan thành mây khói. Trái tim Mộc Tử tràn đầy hối hận, hối hận vì một thoáng tùy hứng khi ấy của bản thân, nhưng cũng chứa chan mật ngọt. Chính vào giây phút đó, cô lặng lẽ tự nhủ với lòng, một người đàn ông sẵn sàng trả giá tất cả vì mình, đáng để gửi gắm cả đời.

Mộc Tử ôm chặt hộp thuốc giảm cân trong lòng, trái tim thấy ấm ối là ấm. Cô trở lại bên giường, thật lâu sau vẫn không thể khiến lòng bớt xôn xang...

“Ồ, sao anh lại đi xe đạp tới?” Mộc Tử nhìn Trường Cung đang cười trên chiếc xe đạp leo núi dừng trước mặt mình, không khỏi tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Không phải em chê anh gầy à? Anh phải rèn luyện thân thể nên đã quyết định đạp xe đi làm. Thế nào, có muốn thử cảm giác ngồi ghế sau không?” Trường Cung mỉm cười nhìn cô. Mộc Tử đột ngột bước tới ôm chầm lấy cổ, hôn lên môi anh. Trường Cung bị động tác bất ngờ ấy của cô làm cho chết đứng, nhưng hai cánh môi cô lại chân thực đến vậy, ấm áp, trơn mềm, mang theo đôi chút run rẩy và nóng bỏng của niềm kích động. Lúc này anh vẫn đang ngồi trên chiếc xe đạp leo núi, cũng may dáng cao chân dài, một chân chống người, một tay vịn ghi đông, tay còn lại ôm cô thật chặt.

Hai người từng hôn nhau trước đó, nhưng lần nào Mộc Tử cũng xấu hổ mà chọn thứ gì đó ngăn ở giữa. Từ khăn quàng cổ buổi đầu tiên đến khăn giấy sau này, vật ngăn cách trở nên mỏng dần, cho đến hôm nay đã không còn gì chặn giữa. Hai người hôn nhau thật sâu, Trường Cung cảm nhận được rất rõ ràng điều đẹp đẽ tuyệt vời mà cô mang tới. Dường như trong giây phút ấy, trái tim họ đang chạm vào nhau, Trường Cung biết rõ bản thân rốt cuộc đã đặt chân lên nơi mình muốn tới nhất rồi.

Mộc Tử ngượng ngùng áp má mình vào má Trường Cung. Cô chẳng dám nhìn thẳng, gương mặt thanh tú đỏ bừng, nhưng vòng tay thì siết anh thật chặt, chẳng chịu buông lời.

Tư thế đứng của Trường Cung quả thật không được thoải mái, nhưng Mộc Tử ôm chặt quá, anh cũng chẳng còn cách nào, chỉ đành ỷ vào tổ chức cơ thể tốt để nhảy xuống ôm cô tử tế.

“Hôm nay em sao thế?” Trường Cung hỏi giọng hơi tò mò.

Mộc Tử hỏi khễ: “Có phải vì anh tiêu sạch ví, không còn tiền đi tàu điện ngầm nên mới phải đạp xe đúng không? Nhưng nhà anh cách cơ quan tận hai mươi cây số đó!”

Trường Cung tùm tùm bảo: “Không sao, em xem anh cao lêu nghêu, chân thì dài, hai mươi cây số thâm tháp vào đâu, không mệt. Hơn nữa thế này anh tới gặp em càng dễ. Từ chỗ làm của anh đến đây đạp xe tiện hơn đi tàu nhiều.”

Mộc Tử móc từ túi áo ra mấy tờ tiền màu đỏ đưa cho Trường Cung.

Trường Cung ngăn người, chân mày cau chặt, nhẹ nhàng đẩy vai Mộc Tử: “Mộc Tử, em làm thế là có ý gì?”

Mộc Tử nhìn anh, giọng nũng nịu: “Xin lỗi, tại em tùy hứng quá. Em có béo tí nào đâu, về sau đảm bảo sẽ không hé răng câu nào về việc muốn gây nỡ đâu. Hộp thuốc giảm cân kia em đã gửi trả rồi, tiền này đương nhiên phải đưa lại cho anh.”

Trường Cung hỏi đầy sừng sốt: “Trả lại cũng được ư?”

Mộc Tử cười bảo: “Đương nhiên là được chứ. Hiệp hội người tiêu dùng bảo có thể trả lại còn gì? Hơn nữa, anh quên là bố em làm ở 3-15^[1] à.”

[1] Ngày 15/3 là ngày bảo vệ quyền lợi người tiêu dùng.

Trường Cung không khỏi phì cười: “Tội gì em phải thế?”

Hốc mắt Mộc Tử đỏ bừng: “Em nên nghĩ nhiều cho anh mới phải, vì em anh đã vất vả lắm rồi.” Cô vừa nói vừa dúi tiền vào tay Trường Cung, sau đó nhào vào lòng anh lần nữa, hai tay siết chặt.

Bây giờ, Mộc Tử đã âm thầm đưa ra một quyết định vô cùng quan trọng.

Chương 11

Chín mươi chín đóa hoa hồng

Trường Cung lại khuyu chân trước mặt Mộc Tử, nắm chặt một tay cô.

“Ngay từ lần đầu gặp mặt, anh đã biết mình thích em. Anh luôn cho rằng, “yêu” là thích thật sâu, thật đậm. Trong một trăm ngày này, anh đã gom góp đến đầy ứ từ lâu. Thế nên...” Nói đến đây, anh ngừng lời chốc lát, sau đó tiếp tục bằng giọng điệu kiên định lạ kỳ, “Mộc Tử à, anh yêu em.”

Sau ba tháng hẹn hò với Mộc Tử, Trường Cung rút cuộc cũng vào làm chính thức, tiền lương tăng từ bốn trăm năm mươi tệ ngày trước lên tám trăm tệ lương cơ bản cộng tiền thưởng và tiền làm thêm giờ, gộp lại cũng hơn một nghìn. Vào những năm 1999, đây được xem là mức thu nhập trung bình.

Nhờ sự nỗ lực của Trường Cung và các đồng nghiệp, trang web phiên bản đầu tiên của đài truyền hình chính thức đi vào hoạt động, có sức ảnh hưởng tương đối tốt và gặt hái rất nhiều lời khen ngợi.

Tình cảm của Trường Cung và Mộc Tử cũng dần ổn định, tình yêu của Trường Cung bỏng cháy nồng nàn, không vì thời gian đổi dời mà mảy may giảm nhiệt. Anh viết hết bức thư này đến bức thư khác, ban đầu là mỗi tuần một bức, dần dần biến thành mỗi lần gặp mặt một lần thư.

Nhìn tháp salad cao đến 30 cm do Mộc Tử đắp mà Trường Cung cứ trầm trồ mãi. Đây không phải lần đầu tiên hai người tới nơi này dùng bữa,

người có thể đắp tháp salad cao đến mức đó cũng không phải không có, nhưng cái khó là chén sạch được kiệt tác của mình kia. Mà Mộc Tử đương nhiên có năng lực này.

Mộc Tử thích ăn rau củ và hoa quả, chẳng cần thêm sốt gì cả cũng có thể thưởng thức một cách ngon lành. Mộc Tử không kén ăn, thứ gì cũng khiến cô nhai nuốt trong hăng say thỏa mãn. Trường Cung thích nhìn bộ dạng khi ăn uống của Mộc Tử nhất. Nhìn đôi mắt to của cô trở nên ngời sáng, nhìn cảm giác thỏa mãn trong mỗi cái nhìn, anh thấy hạnh phúc vô cùng.

“Mai là cuối tuần, em muốn đi đâu chơi nào?” Trường Cung hỏi.

Mộc Tử vừa ăn vừa đáp: “Chẳng muốn đi đâu hết, anh kể chuyện cho em nghe đi.”

Trường Cung cười bảo: “Em không cần tiết kiệm tiền cho anh thế đâu. Ngày mai chúng ta tới công viên nhé, đi Ngọc Uyên Đàm có được không?”

Ngọc Uyên Đàm ngay gần nhà Mộc Tử.

“Duyệt, kể chuyện trong Ngọc Uyên Đàm cũng được. Hi hi.”

“Ừ.” Trường Cung đồng ý.

Sáng hôm sau, Trường Cung đứng chờ dưới khu nhà Mộc Tử từ rất sớm. Mộc Tử sững sốt phát hiện, Trường Cung thường ngày vốn ăn mặc khá tùy ý, hôm nay lại cố ý mặc áo sơ mi vô cùng nghiêm chỉnh, đầu tóc còn được chải vuốt cẩn thận, không một sợi rối nào.

“Anh thế này là sao?” Mộc Tử nhìn Trường Cung bằng ánh mắt kỳ quái, giọng pha đôi phần lém lỉnh, “Đúng rồi, hôm nay là ngày đưa thư nhỉ? Đừng bảo anh không biết nhé?”

Trường Cung khẽ nhoẻn môi: “Đương nhiên anh đã viết rồi, nhưng giờ chưa đưa cho em được. Đi thôi!”

Anh kéo tay Mộc Tử đi về phía công viên. Hai mươi phút sau, hai người đã có mặt trong Ngọc Uyên Đàm. Hiện tại đang là cuối tháng Sáu, thời điểm cây cối sinh sôi nảy nở mạnh mẽ nhất trong năm. Thời tiết hơi oi bức, Mộc Tử mặc một chiếc váy màu xanh lá sẫm, vạt dài tới gối, để lộ cẳng chân trắng ngần. Cô sai bước trên lối đi công viên, tung tăng nhảy nhót như tinh linh trong rừng rậm. Trường Cung mặc quần dài màu trắng, sơ mi dài tay màu xanh da trời, tay áo xắn lên, vàng trán lấm tấm mồ hôi, mà ánh mắt chưa rời Mộc Tử một phút giây nào.

“Chúng mình đi dạo ven hồ nhé.” Mộc Tử kéo tay Trường Cung đi về phía bờ hồ. Cô cực kỳ rành rẽ chốn này, từ hồi bé đã hay tới đây chơi, nhưng đây là lần đầu tiên tới cùng Trường Cung.

“Qua bên kia đi.” Trường Cung chỉ hướng một bụi cây rậm rạp ven hồ.

Gương mặt thanh tú của Mộc Tử phớt sắc hồng, liếc anh đầy cảnh giác: “Chui vào bụi rậm á? Có phải anh đang âm mưu chuyện xấu xa gì không hả?”

Trường Cung cười bảo: “Anh nghĩ toàn chuyện tốt đẹp cả. Chỉ không biết em có dám không thôi?”

Mộc Tử “hừ” một tiếng: “Đi thì đi, có gì mà không dám? Anh thì có thể làm gì em chứ?”

Không khí dưới tán cây rõ ràng mát mẻ hơn nhiều. Sau khi xuyên qua mấy gốc cây lớn, một chiếc bàn đá và bốn chiếc đôn đá xuất hiện trước mặt hai người.

“Ngồi một lát đi em.” Trường Cung kéo Mộc Tử ngồi xuống đôn đá. Ánh mắt Mộc Tử thoáng vẻ nghi hoặc. Chỗ này tuy vắng và yên tĩnh đấy, nhưng hình như không phải chỗ thích hợp để các đôi quần quýt cho lắm.

“Em chờ chút.” Trường Cung cười bảo.

“Làm gì đây?” Mộc Tử nhìn anh đầy khó hiểu.

“Em biết ngay thôi.” Trường Cung vừa nói vừa chạy ra sau một góc cây to cách đó không xa.

Mộc Tử tò mò nhìn theo. Lúc bước ra từ phía sau thân cây, bên tay trái Trường Cung xuất hiện thêm một thứ, đó rõ ràng là một hộp bánh gato.

Mộc Tử thích ăn bánh gato nhất, tức thì hai mắt hóa đèn pin. Nhưng ngay sau đó cô lại phát hiện, Trường Cung giấu tay phải sau lưng, hình như có gì đó ẩn hiện sau lưng anh.

“Hôm nay có phải sinh nhật em đâu, anh mua bánh gato làm gì?” Mộc Tử tò mò hỏi. Sinh nhật của cô đã qua hơn một tháng, Trường Cung vừa tổ chức ăn mừng cho cô xong. Mộc Tử sinh ngày mừng Ba tháng Năm, cung Kim Ngưu. Trường Cung chào đời vào tháng Một, cung Ma Kết. Chòm sao của hai người đều thuộc nhóm Đất, hơn nữa còn rất hợp, rất hợp nhau.

Trường Cung đặt bánh gato xuống bàn: “Em thật sự không nhớ hôm nay là ngày gì hả?”

Mộc Tử ngây người sững sốt nhìn anh, sau đó lắc đầu: “Nhanh nhanh nói cho em biết đi! Tay phải anh đang cầm gì đó? Mau đưa cho em xem.” Xưa nay cô vốn là người đầy ắp trí tò mò.

Bàn tay phải giấu sau lưng của Trường Cung từ từ vòng ra phía trước, thấy rõ thứ anh đang cầm Mộc Tử giật mình đến đờ đẫn cả người.

Đó là một bó hoa tươi, một bó hoa hồng rực như màu lửa. Đây không phải lần đầu tiên Trường Cung tặng cô hoa, nhưng Mộc Tử chưa bao giờ thấy nhiều hoa đến vậy. Cả một bó hoa cực lớn xen lẫn hoa ngàn sao màu trắng và hoa lưu ly tím nhạt, bên ngoài được bọc bằng giấy trắng muốt.

Trường Cung đưa bó hoa tới gần Mộc Tử, khuyu chân xuống trước người cô, nhìn thiếu nữ đang ngây ngẩn cả người, giọng thật nhẹ nhàng: “Ngốc ạ, hôm nay là kỷ niệm một trăm ngày hai đứa quen nhau đấy! Sao em có thể quên một ngày quan trọng như thế chứ? Đây là chín mươi chín đóa hoa hồng, tượng trưng cho thiên trường địa cửu.”

Anh vừa nói vừa móc từ ngực áo ra ba phong thư, đưa cho Mộc Tử: “Đây là thư của hôm nay, anh viết nhiều quá, một phong nhét không vừa, thế nên chia làm ba.”

Tâm nhìn của Mộc Tử bắt đầu nhòa đi. Một trăm ngày. Đúng thế, bọn họ đã ở bên nhau tròn một trăm ngày rồi đấy! Chín mươi chín đóa hoa hồng, không phải chỉ trong phim truyền hình mới có thứ ấy sao?

Thì ra chín mươi chín đóa hoa hồng nhiều đến vậy, nặng đến vậy. Mộc Tử nhìn Trường Cung ngỡ ngác, “Không phải chúng ta đã yêu nhau một trăm ngày rồi à? Sao lại là chín mươi chín bông? Anh còn thiếu của em một bông.”

Trường Cung cười bảo: “Không thiếu đâu.” Đoạn anh đứng dậy, mở hộp bánh gato trên bàn ra, chiếc bánh có hình một đóa hồng đang nở rộ, nhưng không phải màu đỏ mà là màu tím.

“Luc chúng mình vừa quen nhau trong phòng chat Ưng Đen, em dùng chữ màu tím, anh biết em thích màu tím nên chọn nó để làm bông hoa cuối cùng này. Cộng thêm chín mươi chín đóa hồng kia, vừa tròn một trăm.

Dùng bánh gato là vì em mang đến cho anh cảm giác ngọt ngào như bánh vậy, cũng có ý là trong trăm chọn một. Anh đã dùng khoảng thời gian một trăm ngày để xác nhận với bản thân một chuyện.”

“Chuyện gì?” Sóng mắt Mộc Tử đong đưa.

Trường Cung lại khuyu chân trước mặt Mộc Tử, nắm chặt một tay cô.

“Ngay từ lần đầu gặp mặt, anh đã biết mình thích em. Anh luôn cho rằng, “yêu” là thích thật sâu, thật đậm. Trong một trăm ngày này, anh đã gom góp đến đầy ứ từ lâu. Thế nên...” Nói đến đây, anh ngừng lời chốc lát, sau đó tiếp tục bằng giọng điệu kiên định lạ kỳ, “Mộc Tử à, anh yêu em.”

Mộc Tử ngơ ngác nhìn Trường Cung, nhìn sự tha thiết, chân thành không gì sánh được ánh nơi đáy mắt anh, những giọt lệ trong veo lăn dài trên gò má như chuỗi ngọc quý đứt lìa.

Trường Cung kéo Mộc Tử đứng dậy, ôm chặt lấy cô.

Chương 12

Anh xin thề, anh yêu em, một đời một kiếp

Mấy chục nghìn con chữ dạt dào lưu loát ấy, chép lại từng chút nhỏ nhoi, vụn vặt trong suốt một trăm ngày chúng ta bên nhau, chép lại muôn vàn lời muốn nói trong cõi lòng mình.

Mộc Tử, anh yêu em.

Trong cánh rừng nhỏ này, dường như chỉ có năm chữ ấy vang vọng khắp quanh. Tiếng của Trường Cung không hề lớn, nhưng năm chữ ấy lại hằn sâu vào trái tim Mộc Tử, như gọt bằng dao, như đục bằng rìu.

“Trường Cung.” Mộc Tử nhỏ giọng kêu.

“Ừ?” Trường Cung ôm cô thật chặt.

“Em...” Mộc Tử thoáng chần chừ.

“Không sao, Mộc Tử, cứ từ từ. Anh chẳng hề mong em nói câu giống thế với anh đâu, anh chỉ muốn cho em biết là trái tim anh đã thuộc về em. Đợi ngày nào đó, lúc em cam tâm tình nguyện thì hãy bảo anh, giống cái hôm em chủ động hôn anh ấy.”

“Ai, ai chủ động hôn anh cơ? Em chỉ muốn hỏi, đã được ăn bánh gato chưa vậy?”

“Em... Mộc Tử, anh sẽ không tha cho em đâu!”

“Úi da, đừng mà!”

Mười phút sau, Mộc Tử dùng ngón tay quét bơ trên mặt Trường Cung đút vào miệng mình, Trường Cung cũng làm y như vậy.

“Chúng mình thế này có lãng phí quá không nhỉ?” Mặt Mộc Tử nhìn đến là tiếc rẻ.

Trường Cung hậm hực bảo: “Đâu ra mà lãng phí, phần lớn vào bụng em hết còn gì? Còn ăn nổi cơm trưa không đây?”

Mộc Tử cười hì hì: “Anh coi thường sức ăn của em quá đấy.”

“Em thắng.”

Chín mươi chín đóa hoa hồng nở rộ trong bình hoa phòng Mộc Tử. Giấy bóng kính dùng để bọc hoa hồng được Mộc Tử trải phẳng từng tờ, từng tờ trên bàn.

Mộc Tử tựa người vào giường, lấy ba phong thư Trường Cung gửi mình ra. Bảy giờ cô mới trông thấy sau mỗi phong thư dày cộm đều viết một chữ, ba phong thư, ba con chữ: *Anh, yêu, em*. Ba chữ ấy thể hiện thứ tự trước sau của ba phong thư, song góc trên lại được đánh chung ký hiệu, cho thấy đây chỉ được tính là một trong một trăm bức thư tình.

Trước giờ thư Trường Cung gửi Mộc Tử không bao giờ dán miệng để tránh rách, hỏng. Ba phong thư này cũng không ngoại lệ.

Mộc Tử mở chúng, lấy toàn bộ giấy viết thư nhét bên trong ra.

Bảy giờ, cô mới hiểu vì sao Trường Cung phải dùng đến ba phong bì để nhét bức thư kỷ niệm một trăm ngày này. Thư được viết trên giấy A3, tổng cộng tám tờ tất cả. Tròn tám tờ, mỗi con chữ đều được viết tay bằng

bút máy. Gôm tám trang giấy lại quả thật đã đạt dung lượng của một cuốn tiểu thuyết cỡ trung, thậm chí còn dài hơn là đằng khác. Trong mắt Mộc Tử đong đầy âm áp, cô cầm trang thư thứ nhất lên, lặng lẽ đọc.

“Mộc Tử này, thời gian trôi qua nhanh thật đấy, chưa kịp cảm thấy gì mà chúng ta đã ở bên nhau một trăm sớm tối. Những ngày được ở cùng với em, thời gian lúc nào cũng trôi qua thật nhanh, lúc nào cũng tuyệt vời đến vậy. Thật chỉ muốn kẻ sát bên em mỗi giây mỗi phút, vĩnh viễn không chia lìa. Bức thư này có lẽ anh sẽ viết dài lắm đấy, vì anh muốn chép lại từng chút nhỏ nhoi, vụn vặt của chúng ta suốt một trăm ngày qua, chép lại tất thấy sướng vui tốt đẹp khi hai đứa bên nhau.

Nói chẳng sợ em cười, nhưng trước lúc quen em, anh chưa từng qua lại với một cô nào cả, thế nên anh chẳng rành cách theo đuổi con gái lắm đâu. Nhưng mà, ngay lần đầu gặp em trong quán bar Lật Chính, em đã dạy anh cái gì gọi là vừa thấy đã yêu. Khi ấy anh đã tự nhủ với lòng, anh thích em.

Tiểu Lý Tử bảo, phận cầm chũa thì phải chu đáo, bạo dạn, mặt dày, chỉ cần cố gắng, kiểu gì cũng có cơ hội thôi. Ban đầu anh tưởng chuyện này hóc búa ra trò, nhưng lúc phát hiện bản thân thích em rồi thì mấy thứ đó không còn là vấn đề nữa. Chỉ cần được ở bên em thì mặt dày bao nhiêu cũng chẳng sao phải không nào? ^_^...”

Tám tờ giấy A3 to đùng, từng chữ từng chữ cứng cáp, sắc nét. Chữ của Trường Cung không phải đẹp cực kỳ, nhưng Mộc Tử có thể nhìn ra, từng nét chữ của anh đều dốc hết tâm tư, rõ ràng đã trút cả tình cảm vào trong đó.

Mấy chục nghìn chữ dạt dào lưu loát ấy, chép lại từng chút nhỏ nhoi, vụn vặt trong suốt một trăm ngày hai người bên nhau, chép lại muôn vàn lời

muốn nói trong cõi lòng mình. Nếu đánh giá từ góc độ viết văn thì thật ra chỉ cần dùng ba chữ đề ngoài phong bì là đủ thể hiện hoàn toàn tư tưởng cốt lõi của bức thư này.

Mộc Tử đọc thư cả đêm hôm ấy, khi tủm tỉm cười, lúc thấy lòng âm áp, khi lè lưỡi, lúc vung vẩy nắm tay. Cho đến khi xiêu vẹo đổ người thiếp đi trên giường, Mộc Tử cũng chẳng biết rốt cuộc mình đã đọc bao nhiêu lượt nữa. Trong giấc mộng, Mộc Tử mơ thấy Trường Cung, cũng mơ thấy chính mình, mơ thấy hai người biến thành hai nhân vật trong câu chuyện *Đợi một trăm bức thư của anh*. Trường Cung viết thư gửi cô hết lần này tới lần khác, Mộc Tử cũng đáp trả bằng cách thức giản đơn nhất hết lần này tới lần khác. Mãi đến bức thứ chín mươi chín, thư trả lời gửi đi rồi chẳng thấy tăm hơi. Trong giấc mộng, cô rõ ràng thấy bản thân viết lên giấy dòng chữ ấy: *Em đã may xong áo cưới, đợi bức thư thứ một trăm của anh gửi tới, em sẽ trở thành cô dâu của anh*.

“Á!” Mộc Tử giật mình bật dậy, hỏn hển hớp từng ngụm không khí lớn. Cô cuống quýt nhảy xuống khỏi giường, vớ lấy chiếc điện thoại trên bàn, cuống quýt bấm số. “Xin giúp tôi gọi số 56899, tôi họ Mộc, lời nhắn là: *Anh nhất định phải kiên trì viết đủ một trăm bức thư cho em đấy. Cảm ơn.*”

Sau khi được tăng lương, Trường Cung liền mua ngay một cái máy nhắn tin loại số, dù sao loại số cũng rẻ hơn chút đỉnh. Vốn trong nhà cũng định mua cho Trường Cung từ lâu, nhưng anh là người háo thắng, từng kể với Mộc Tử rằng từ lúc tròn mười tám, anh không còn ngửa tay xin gia đình một đồng nào nữa. Bởi anh nghĩ mười tám tuổi có nghĩa là đã trưởng thành, cha mẹ nuôi anh lớn bằng chùng ấy là hoàn thành nghĩa vụ rồi, tất cả chuyện sau này đều phải dựa vào chính mình.

Gửi tin nhắn xong, Mộc Tử ngồi trên giường, cõi lòng dân bình tĩnh lại. Cô tự nhủ: “Chắc anh ấy đã chinh sang chế độ rung, muộn thế này rồi cơ mà. Chỉ là giấc mộng thôi, sao mình ngốc quá.”

Tít tít! Tít tít! Tít tít!

Đúng vào lúc này, máy nhắn tin số của Mộc Tử bỗng kêu liên hồi, đây là món quà sinh nhật mẹ tặng cô hồi tháng Năm. Trên máy nhắn tin chỉ có một dãy số: 5845211314.

Nhìn dãy số ấy, nụ cười ngọt ngào không ngừng lan ra trên gương mặt Mộc Tử. Nghịch số là trò hai người bắt đầu chơi dạo gần đây, điểm hạn chế của máy nhắn tin số khiến họ phải “cái khó ló cái khôn” mới xong.

“Mộc Tử, sao muộn thế này còn chưa ngủ hả? Cũng không chinh máy nhắn tin về chế độ rung nữa.” Giọng nghe hơi trách cứ của bà Mộc vang lên ngoài cửa phòng.

Mộc Tử lè lưỡi, trên mặt chan chứa nụ cười mật ngọt: “Mẹ ơi, con mơ thấy ác mộng ạ.”

Bà Mộc ngồi xuống bên giường, có phần ngờ vực: “Trông bộ dạng con giống gặp ác mộng chỗ nào hả?”

Mộc Tử cười đáp: “Đây là vì giờ con đã ổn rồi! Mẹ xem này!” Cô vừa nói vừa đưa chiếc máy nhắn tin trong tay tới trước mặt bà Mộc.

“5845211314? Cái này là sao? Chẳng giống số điện thoại gì cả? Chẳng lẽ là số nước ngoài?” Bà Mộc nghi hoặc hỏi.

“Mẹ ơi, cái này mẹ không cần biết đâu! Đây là bí mật nhỏ của con. Tóm lại là giờ con đang hạnh phúc lắm, phải vui vẻ đi ngủ đây! Mẹ cũng đi

ngủ sớm đi, chúc mẹ ngủ ngon!” Dứt lời, Mộc Tử ôm máy nhắn tin rúc vào ổ chăn, sung sướng nhắm hai mắt lại.

5845211314 - Anh xin hứa, anh yêu em, một đời một kiếp.

Chương 13

Đêm thiên niên kỷ

Từ lúc có em, ngày nào trái tim anh cũng đầy tràn, chẳng có lấy một khe hở nhỏ nhoi.

Hàng năm, tháng Một là khoảng thời gian Bắc Kinh lạnh nhất, tháng Mười hai chỉ có thể xem là khúc dạo đầu. Tháng Mười hai hằng năm là tháng mà con người ta thấy hân hoan nhất, vì tháng ấy có lễ Giáng sinh và báo hiệu một năm sắp kết thúc, sẽ được phát những khoản phúc lợi như thưởng cuối năm, tiền lương gấp đôi..., người ở tỉnh khác cũng chuẩn bị về quê đoàn tụ với người nhà. Mà tháng Mười hai năm nay lại có điểm khác so với các năm, vì năm nay là năm 1999, sắp bước sang mốc thiên niên kỷ. Là sự kiện long trọng nghìn năm mới có một lần!

Năm bản lề từ 1999 sang 2000 rõ ràng đã trở thành việc được người ta trông đợi nhất, tết Âm lịch cũng phải thua xa.

Mộc Tử kéo khóa áo da cho Trường Cung. “Anh có lạnh không? Đáng lẽ phải mặc áo lông vũ mới đúng.” Cô nói bằng giọng hơi trách móc. Hai người đã ở bên nhau được chín tháng, số thư anh viết cho cô cũng vượt ngưỡng sáu mươi. Trường Cung lúc nào cũng bảo Mộc Tử chính là phúc tinh của anh, chỉ trong chưa đầy một năm Trường Cung đã được tăng lương mấy lần vì thành tích làm việc xuất sắc, hiện lương tháng đã trên hai nghìn tệ, xét theo tuổi đời thì đã được xem là rất khá rồi.

“Không lạnh, ở bên em sao anh thấy lạnh được?” Trường Cung siết chặt bàn tay nhỏ nhắn lúc nào cũng ấm nóng của Mộc Tử, gương mặt đong đầy tươi vui.

Mộc Tử cũng cười, đương nhiên cô biết vì sao hôm nay Trường Cung đòi diện chiếc áo da ấy cho bằng được. Bởi thứ anh mặc trong buổi gặp mặt đầu tiên chính là nó, mà chiếc khăn quàng màu xanh đang vắt vẻo trên cổ anh là đạo cụ cô dùng trong lần “cách vật chạm môi” thứ nhất. Trí nhớ của Trường Cung thật quá tốt, anh nhớ rõ ràng từng ngày kỷ niệm, từng giây phút vui vẻ bên nhau của hai người.

Bảy giờ là hơn sáu giờ chiều, đường xá đông nghẹt, tuy không tác kinh hoàng như mười mấy năm sau này, song cũng đem lại cho người ta cảm giác nửa bước khó nhấc chân.

“Mộc Tử, còn gần 1 km nữa, hay mình xuống xe đi bộ đi, sắp đến nơi rồi.” Trường Cung tùm tùm nói.

Mộc Tử hỏi: “Anh có lạnh không?”

Trường Cung lắc đầu: “Không lạnh, không lạnh, anh có mỏng manh đến thế đâu. Em xem, nhờ công độc thức của em, anh đã béo hơn mấy cân rồi.”

“Thế thì được!” Thanh toán tiền taxi xong, hai người xuống xe bước vào lối dành cho người đi bộ.

Không khí lạnh mà khô, kỳ thực người phương Bắc thích thứ cảm giác giá rét này. Tuy buốt thấu tận xương, nhưng chỉ cần mặc đủ quần áo thì sẽ không thấy quá khó chịu, một khi vào phòng rồi, hơi nóng sẽ khiến cơ thể ấm lại rất nhanh.

Trường Cung thích cả mùa đông lẫn mùa hè. Cũng có thể vì công việc thuận lợi lại có người đẹp cận kề, anh của hôm nay trông có vẻ phấn chấn lạ thường. Trường Cung nắm tay Mộc Tử nhét vào trong túi áo khoác da của mình, nhìn màn đêm bắt đầu buông xuống, phở xá rục rờ ánh đèn, Trường Cung thốt lên: “Bác Kinh đẹp thật em nhỉ?”

Mộc Tử gật đầu: “Vâng, thường ngày không thấy thế, chẳng hiểu sao hôm nay lại cảm giác nó đẹp lạ lùng.”

facebook.com/ebookngontinhmienphi

Trường Cung cười bảo: “Thường ngày anh cũng thấy nó đẹp, chỉ cần có em ở bên thì dù Bác Kinh hay bất kỳ nơi nào khác cũng vô cùng đẹp, bởi em chính là vệt màu đẹp dễ sáng tươi trên bức tranh này.”

Mộc Tử phì cười: “Anh luyện được cái mồm trơn tru thế từ bao giờ vậy hả, đủ sức đi viết tiểu thuyết rồi đây.”

Trường Cung đáp lại: “Được đấy, để sau này anh viết cho em một quyển, chịu chưa?”

Mộc Tử bĩu môi: “Thế thì em xin đợi. Trước mắt đừng nói tiểu thuyết làm gì, cứ viết xong một trăm bức thư của em đi đã.”

Trường Cung nhoẻn miệng cười: “Sắp rồi, sắp rồi, hôm nay là bức thứ sáu mươi sáu. Hôm nay là ngày cuối năm, bước sang năm thiên niên kỷ, chúc em một nghìn năm tới mọi điều suôn sẻ, muôn sự vui tươi.”

Mộc Tử bật cười: “Một nghìn năm? Ai mà sống được lâu như vậy?”

Trường Cung đáp: “Ngày nào ở bên em cũng nhiều niềm vui như thế, chúng ta nhất định sẽ sống rất lâu. Em xem, sắp tới rồi.” Anh vừa nói vừa chỉ tòa nhà hai tầng dần rõ nét ở phía xa. Hôm nay là ngày 31 tháng 12 năm

1999, cũng là ngày cuối cùng trước khi năm thiên niên kỷ bắt đầu. Hai người chọn chốn thân quen ấy để bước qua năm cũ. Trường Cung khoác áo da từng mặc vào lần đầu gặp gỡ, còn tòa nhà hai tầng kia hiển nhiên chính là quán bar Lật Chính - nơi lần đầu anh gặp cô, lần đầu nắm tay cô qua lớp áo len. Quán bar Lật Chính hôm nay vô cùng rực rỡ, đèn neon nhuộm vẻ tươi vui và chúc phúc lên khắp tòa nhà. Thậm chí chỗ kia còn treo một tấm bảng đếm ngược thời gian, cho thấy một nghìn năm chực chờ kết thúc, sắp bước sang thế kỷ XXI, sang một nghìn năm tiếp theo.

Đêm nay, bất luận là chỗ này hay các địa điểm kiểu quán bar, nhà hàng khác đều có thể nói là tìm một chỗ ngồi cũng khó. Trường Cung đặt chỗ từ một tháng trước chỉ vì muốn được trải qua ngày hôm nay cùng Mộc Tử. Bởi thế, anh còn cố ý tới nhà Mộc Tử, xin phép ông nội và bố mẹ cô, đồng thời cam đoan sẽ đưa Mộc Tử về tận cổng sau khi qua năm cũ.

Các đôi yêu nhau lũ lượt chen vào quán bar. Vị trí của Trường Cung và Mộc Tử không quá tốt, song lại là chỗ họ ngồi lúc mới quen. Một bó hoa tươi đã được bày ở đó từ trước, còn cả ngọn nến nhỏ hình trái tim dập dềnh trên mặt nước.

Quán bar nằm trên tầng hai, bên trong đã giăng đầy các loại đèn neon lẫn lộn màu, chính giữa còn có một sân khấu lớn vừa được dựng lên, tối nay người ta sẽ tổ chức dạ tiệc chào năm cũ. Vé vào cửa tối nay rất đắt, nhưng toàn bộ đồ uống đều miễn phí. Trường Cung bung hai ly rượu vang pha Sprite về bàn, lại gọi thêm mấy món ăn vặt nữa.

“Em uống vừa vừa thôi đấy, chứ không lúc về anh chẳng biết ăn nói với hai bác thế nào đâu.” Trường Cung nhắc nhở Mộc Tử.

Mộc Tử lè lưỡi bảo: “Đọc đường người ta năn nỉ ỉ ôi mãi mới được một ly này, anh đừng lải nhải thế được không?”

Trường Cung nói: “Hễ uống rượu là mặt em lại đỏ, chứng tỏ em hơi mẫn cảm với cồn, không uống là tốt nhất. Hôm nay là ngày đặc biệt, anh mới cho em uống một chút thể này.”

“Biết rồi mà!” Mộc Tử cười, nhấp một ngụm vang đỏ pha Sprite trước mặt.

Cách uống trộn vang đỏ với Sprite này phỏng chừng là do người trong nước phát minh ra. Thật ra bản thân nó chẳng có vị rượu mấy, được cái trong ngọt vương chua, lại thêm màu đẹp mắt, uống trong những lúc cần tạo bầu không khí thể này là hợp nhất.

Người trong quán bar dần đông lên, mức độ sôi động cũng tăng dần. Dạ tiệc bắt đầu vào tám giờ tối, mà giờ đã nghe thấy tiếng pháo dây và ánh pháo hoa lập lòe ngoài cửa sổ.

“Trường Cung, em thấy hạnh phúc lắm.”

Trường Cung gật đầu: “Ừ, cuộc sống đúng là kỳ diệu. Vào giờ này năm ngoái, anh vừa mới bắt đầu công việc, ngày nào cũng phập phồng thấp thỏm, có bao giờ màng đến mấy thứ hoạt động vui chơi giải trí mừng năm mới đâu. Năm nay, sau khi hẹn hò với em, thế giới của anh bỗng trở nên tuyệt diệu, thử các trò trước giờ không dám thử ở công viên giải trí này, tới cả tá công viên mà hơn chục năm rồi chưa bước chân vào, quan trọng nhất là có em bên cạnh. Từ lúc có em, ngày nào trái tim anh cũng đầy tràn, chẳng có lấy một khe hở nhỏ nhoi.”

Mộc Tử cười trêu: “Không phải anh nói chỉ lúc viết thư mới nói nổi mấy câu sến sẩm thể này thôi hả?”

Trường Cung đáp: “Hôm nay khác, nghìn năm mới có một lần này đó. Mỹ nữ, nói không chừng chúng mình có duyên từ kiếp trước, sau nghìn

năm được gặp lại nhau.”

Mộc Tử lắc cánh tay mình, “Nghìn năm đợi một lần ấy hả? Em còn là Bạch Nương Tử^[1] đây này.”

*[1] Là nhân vật chính trong truyền thuyết **Bạch Xà truyện** một trong bốn truyền thuyết dân gian lớn của Trung Quốc. Nội dung **Bạch Xà truyện** miêu tả câu chuyện tình yêu giữa một Bạch Xà tinh tu luyện nghìn năm mới hóa thành người (Bạch Nương Tử) và một chàng trai ở trần gian (Hứa Tiên).*

Chỗ ngồi xung quanh họ đã chật ních người. Nhân viên phục vụ trong quán bar qua lại như con thoi, không ngừng phục vụ các loại thức uống và đồ ăn vặt cho khách. Bầu không khí sôi động dường như hâm nóng cả quán bar.

Trường Cung cởi áo khoác da, mặc một chiếc áo len màu xám, Mộc Tử thì vẫn diện chiếc áo len trắng ngày xưa từng mặc.

Chương 14

Chờ em tóc dài đến eo

“Trường Cung, em muốn nuôi tóc dài.” Mộc Tử nhỏ giọng bảo.

Trường Cung cúi đầu nhìn cô: “Sao lại thế? Không phải em nói tóc ngắn đỡ phiền à?”

Mộc Tử tùm tùm đáp: “Vì anh thích tóc dài chứ còn gì nữa! Không phải có cái câu là, chờ em tóc dài đến eo, sẽ theo anh về làm vợ đó sao.”

Chỉ một lát sau, nhân viên biểu diễn trong tiệc tối bắt đầu vào sàn diễn. Người dẫn chương trình bước lên sân khấu: “Chào mừng mọi người đến quán bar Lật Chính. Hôm nay là ngày bước sang thiên niên kỷ mới, trong cái ngày nghìn năm đợi một lần này, mỗi người ngồi ở đây đều có duyên cả. Với những bạn vẫn đang “một mình”, nói không chừng các bạn sẽ tìm ra tình yêu chân chính trong ngày đặc biệt hôm nay đó. Còn với những bạn đã có người thương, các bạn đã cùng nhau bước qua cả nghìn năm kia, sang năm cũng nên đi lĩnh cái giấy chứng nhận rồi.”

Lời dẫn tếu táo hài hước khiến cả quán phá lên cười ầm ĩ, bầu không khí được đẩy lên cao trào.

“Được rồi, tiếp sau đây xin mời dàn nhạc phục vụ tại chỗ của chúng tôi lên biểu diễn cho mọi người. Hôm nay chúng tôi còn có cả tiết mục trò chơi và rút thăm trúng thưởng, chớ nên bỏ lỡ. Hãy cùng nhau chờ đợi khoảnh khắc chuông đồng hồ vang tới hôm nay nào!” Tiếng nhạc sôi động vang lên

theo giọng nói cao vút của người dẫn chương trình, đèn neon trong quán bar cũng bắt đầu nhấp nháy, tiếng huýt sáo, tiếng hoan hô, tiếng cụng ly liên tiếp vang lên.

Trong bầu không khí vui tươi ấy, Trường Cung nhìn Mộc Tử lúc này gò má đã hơi ửng màu đào, phúng phính non mềm như táo đỏ, nâng ly đưa tới trước mặt cô. Mộc Tử cầm ly cụng với anh. Hai người nhìn nhau, miệng nhoẻn cười. Trường Cung siết chặt tay Mộc Tử, tựa như nhịp cầu nối liền hai trái tim và thân thể.

Âm nhạc với tiết tấu mãnh liệt kéo dài liên tục hơn một tiếng đồng hồ. Trường Cung hoàn toàn không nghe rõ rớt cuộc họ đang hát cái gì. Bầu không khí sôi động khiến con người thường ngày uống rượu rất tài như anh bắt đầu thấy hơi chệnh choáng lâng lâng, nhưng hình như càng thế, Mộc Tử trong mắt anh lại càng xinh đẹp.

“Sau đây chúng ta bước sang phân đoạn trò chơi. Bia thì các bạn đều từng uống cả, nhưng người uống nhanh nhất sẽ là ai? Chúng tôi xin mời mười anh chàng đẹp trai lên bục thi đấu, quán quân sẽ được mang phần thưởng trong tay tôi trở về.” Người dẫn chương trình một tay cầm micro, tay còn lại xách món đồ chơi nhồi bông to bự. Bất ngờ làm sao, thứ ấy lại là một con gấu koala!

Trường Cung gần như bật dậy không hề do dự, giơ cao cánh tay, “Để tôi!” Anh sở hữu vóc dáng cao lớn, quá dễ dàng lọt vào tầm mắt người khác, quả nhiên đã được người dẫn chương trình chọn lựa. Lúc đi qua người Mộc Tử, Trường Cung xoa đầu cô bảo: “Chờ anh mang “em” về nhé.”

Mộc Tử bĩu môi, nhoẻn miệng với anh, “Anh đừng quá chén đấy.”

Mọi người lên sân khấu, Trường Cung với vóc người cao lớn nổi bật như hạc giữa bầy gà. Mười cốc bia cực lớn được bày trước mặt họ, người dẫn chương trình cắm vào mỗi cốc một cái ống hút.

“Bia rượu là từ com gạo mà ra, càng uống nhiều càng trẻ. Để đảm bảo công bằng, đồng thời không lãng phí, tránh tình trạng có một số người giờ mánh khỏe gian lận đồ đi, xin các vị hãy dùng ống hút trong cốc để uống sạch bia tươi trước mặt. Không nghi ngờ gì cả, người uống hết đầu tiên sẽ là quán quân của trò chơi này. Có điều này tôi phải nhắc nhở các vị, trong quá trình uống mọi người chỉ được tiếp xúc với ống hút, không được dùng tay chạm vào cốc, bằng không sẽ bị xử thua. Giờ mọi người đã chuẩn bị xong chưa?”

Trường Cung đứng trước cốc bia, liếc mắt nhìn Mộc Tử phía đằng xa đang mỉm cười vẫy tay với anh. Thứ cô trông thấy chính là ánh mắt đầy áp tị tin và tràn trề kiên quyết của Trường Cung.

“Chuẩn bị, ba, hai, một, bắt đầu!” Theo tiếng hô lớn của người dẫn chương trình, mười người bao gồm cả Trường Cung nhanh chóng xông lên, ngậm ống hút trong cốc bia bắt đầu uống.

Từ lúc người dẫn chương trình tuyên bố luật chơi, Trường Cung đã biết bản thân thắng chắc.

Nếu đo tốc độ nuốt thì chắc anh không sánh được với mấy tay bợm nhậu lâu năm eo to bụng phệ, nhưng nếu dùng ống hút thì dung tích phổi dữ dằn vượt quá 6.000 ml thừa sức cung cấp đủ cho anh sức hút. Đúng thế, khi uống bia bằng ống hút, dung tích phổi là một nhân tố cực kỳ quan trọng. Bia tươi trước mặt Trường Cung biến mất nhanh như cá voi hút nước vậy.

Cuối cùng, lúc chỉ còn không khí tràn vào ống hút, anh bật thẳng người dậy, giơ cao cánh tay dài.

“Yes! Chính là vị này, chúng ta đã có quán quân rồi. Người anh em, cậu uống thật sự quá nhanh rồi!”

Khi Trường Cung kết thúc phần thi, có người mới chỉ uống vơi lưng cốc. Những người khác lục tục hoàn thành cuộc tranh tài, nhưng họ đã định chỉ có thể làm nền mà thôi. Người dẫn chương trình đưa cho Trường Cung một chiếc micro, “Người anh em, tên cậu là gì?”

Trường Cung đáp: “Tôi họ Trường.”

Người dẫn chương trình cười hỏi: “Ban nãy lúc lên sân khấu, tôi còn thấy sao cậu nghiêm túc thế, có vẻ ngay từ đầu cậu đã hạ quyết tâm phải thắng bằng được đúng không?”

Trường Cung gật đầu: “Đúng thế, tôi nhất định phải thắng cuộc thi này!”

Người dẫn chương trình kinh ngạc hỏi: “Đây chỉ là một trò chơi thôi, cậu nói nhất định là nhất định ở chỗ nào?”

Trường Cung cầm con koala trong tay đối phương: “Tôi và bạn gái quen nhau trên mạng, khi đó tên cô ấy chính là Koala. Hơn nữa đây là nơi tôi và cô ấy gặp mặt lần đầu tiên sau khi quen biết, thế nên hôm nay tôi mới chọn chỗ này để đón năm mới cùng cô ấy.”

“Ồi chà, thì ra hai người có duyên với quán bar của chúng tôi đến vậy. Thế thì, trong cái ngày nghìn năm mới được một lần như hôm nay, cậu có điều gì muốn nói với bạn gái của mình không? Tuy không có gì mới mẻ,

nhưng người anh em ạ, tôi cảm thấy giờ này chỉ có ba chữ kia mới đủ để giải bày lòng cậu.”

Lời của người dẫn chương trình đầy ý cổ vũ, động viên, tất cả những người có mặt đều hòa theo reo hò ầm ĩ. Lúc này, trong quán bar có tổng cộng mấy trăm người, ai nấy đều gân cổ hét: “Ba chữ! Ba chữ! Ba chữ!”

Anh đã nói cô nghe ba chữ ấy rất nhiều lần, nhưng chưa lần nào mở miệng trước mặt nhiều người đến vậy. Tay siết micro, gò má Trường Cung hơi ửng đỏ. Anh nhìn chăm chăm về phía Mộc Tử, lúc này cô cũng đang dõi theo anh.

Trường Cung hít một hơi thật sâu, giơ micro lên: “Mộc Tử, anh yêu em.” Năm từ đơn giản ấy khiến cho đám đông đang hoan hô reo hò bỗng trở nên im bật. Nhìn Trường Cung đứng trên sân khấu ôm gấu koala, tay nắm chặt micro, trông hơi ngốc nghếch, chẳng hiểu sao Mộc Tử chỉ thấy trước mắt mình mịt mờ toàn hơi nước.

“Cậu nói nhỏ quá, hình như cô ấy chưa nghe thấy đâu.” Người dẫn chương trình đứng bên cạnh nói giọng khiêu khích.

“Mộc Tử, anh - yêu - em!” Hình như dững khí trong lòng Trường Cung đã dấy lên, anh đột nhiên gào lớn vào micro. Tiếng nói của anh lan khắp mọi góc ngách trong quán rượu, cũng nhen lửa khiến bầu không khí nơi đây lại bùng cháy trong chớp mắt. Tiếng hoan hô, tiếng huýt sáo khiến đám đông sôi lên sùng sục.

Một chiếc micro không biết từ bao giờ lặng lẽ chuyển tới tay Mộc Tử, bờ môi cô hơi run lên: “Trường Cung, Trường Cung, em yêu anh.” Thanh âm của cô rất khẽ, chìm ngấm giữa vô vàn tiếng reo hò xung quanh, nhưng Trường Cung có thể thấy khẩu hình của cô rất rõ.

Máu nóng như thể xộc vào đại não trong chớp mắt, Trường Cung gân cổ gào lên: “Mộc - Tử - anh - yêu - em!”

“Trường Cung, em yêu anh!”

Trong giây phút ấy, Mộc Tử dường như cũng đã buông bỏ hết thảy, hét lớn vào micro.

Tiếng nói cao, vang của người dẫn chương trình cất lên ngay sau đó: “Còn chờ gì nữa, trong thời khắc này đây, hỡi toàn thể anh chị em đang có mặt, hãy hô lên ba chữ ấy với một nửa của mình đi. Đây là cơ hội tốt nhất của các bạn đây.”

“Trần Bân, em - yêu - anh!”

“Dương Tri, em - yêu - anh!”

“Vương Đông, em - yêu - anh!”

...

Trong khoảnh khắc đó, vô số tiếng kêu gào hò hét vang vọng khắp quán bar, công khai thốt ra tuyên ngôn yêu thương của chính mình.

Trường Cung ôm gấu koala len lỏi băng qua đám đông đang hò reo nhảy múa như một vận động viên bóng bầu dục, để bước tới trước mặt Mộc Tử. Mộc Tử đã đứng dậy từ lâu, cô nhìn người con trai đang thở hổn hển, dang rộng hai cánh tay rồi lao thẳng vào lòng anh.

“Trường Cung, em yêu anh.”

“Mộc Tử, anh yêu em.” Trường Cung cúi thấp đầu, hôn lên môi cô, thật sâu.

...

“Mười - chín - tám - bảy...”

“Sáu - năm - bốn...”

“Ba - hai...”

“Một...”

“Đùng - đùng - đùng!” Tiếng hoan hô như núi gầm biển thét, tiếng pháo dây liên tiếp không ngừng, từng bông từng bông pháo hoa nở rộ giữa trời đêm. Tất cả những thứ ấy đều đang tuyên bố một nghìn năm cũ đã kết thúc và một nghìn năm mới đã đến gần.

Mộc Tử và Trường Cung ôm nhau đứng bên cửa sổ quán bar, một khắc trước đó, họ với tất cả những người có mặt trong quán bar cùng đếm ngược mười con số nọ. Đối với mỗi người đang có mặt ở đây, hôm nay là một ngày quan trọng trong cuộc đời của họ: Thế kỷ mới đã tới rồi!

“Trường Cung.” Mộc Tử tựa vào lòng Trường Cung, ôm trong tay con koala bông kia.

“Ừm?”

“Hôm nay em thật sự thấy rất hạnh phúc, rất hạnh phúc! Anh cùng em trải qua hết ngày quan trọng này đến ngày quan trọng khác, càng ngày em càng không thể thiếu anh. Thật ra em thấy hơi sợ thứ cảm giác này. Nếu có một ngày anh không cần em nữa, chắc chắn em sẽ buồn khổ lắm.”

Trường Cung ôm cô thật chặt: “Cái cô ngọc này, nói ngớ ngẩn gì đó? Trừ phi em không cần anh trước, chứ không anh sẽ cần em mãi, bất kể thế nào.”

“Thế anh hứa với em nha, không được rời bỏ em đâu đấy.”

“Ừ, anh hứa với em. Anh từng nói rồi, anh sẽ nắm bàn tay em mãi, vĩnh viễn không buông lời.”

“Trường Cung, em muốn nuôi tóc dài.” Mộc Tử nhỏ giọng bảo.

Trường Cung cúi đầu nhìn cô: “Sao lại thế? Không phải em nói tóc ngắn đỡ phiền à?”

Mộc Tử tùm tùm đáp: “Vì anh thích tóc dài chứ còn gì nữa! Không phải có câu là, chờ em tóc dài đến eo, sẽ theo anh về làm vợ à.”

Trường Cung cười bảo: “Có khi anh chẳng chờ lâu thế được đâu.”

Từ hôm ấy trở đi, Mộc Tử không cắt tóc thêm lần nào nữa, cô bắt đầu nuôi tóc dài, chỉ bởi vì anh.

Chương 15

Lời nguyên rủa

Bức thư thứ chín mươi chín này chẳng có gì khác so với các bức thư trước, vẫn nói những lời yêu thương âu yếm, kể đủ chuyện nhỏ nhoi, vụn vặt xảy ra giữa hai người. Thế nhưng, sao vào lúc này anh lại đột nhiên trở nên bận rộn? Sao vào lúc này, anh không tới tìm mình? Chẳng lẽ, chín mươi chín bức thư là một lời nguyên rủa?

Sau đêm thiên niên kỷ, tần suất Trường Cung gửi thư tình bỗng trở nên dày đặc, cơ hồ cứ cách hai, ba ngày là Mộc Tử lại nhận được một bức thư anh gửi. Cũng có thể là ba chữ tuyên ngôn tình ái ngày hôm ấy đã xóa tan bức tường ngăn cách cuối cùng giữa hai người, hai trái tim càng thêm sát lại gần nhau. Tình cảm nồng thắm khiến họ rõ ràng cảm nhận được cái gì gọi là một ngày không gặp như cách ba thu, mãi đến khi một chuyện bất ngờ ập tới.

Tâm trạng Mộc Tử mấy ngày gần đây có phần nôn nóng, đã hơn một tuần cô không gặp Trường Cung. Từ sau khi hai người bước vào giai đoạn say đắm của tình yêu, chuyện này chưa bao giờ xảy ra cả. Mỗi lần gọi điện thoại cho Trường Cung, anh đều bảo dạo này công việc quá bận rộn, không có thời gian tới gặp cô. Mộc Tử là một cô gái hiểu lý lẽ, trước nay chưa từng quấy rầy công việc của Trường Cung. Vừa nghe anh nói vậy, cô liền vội vàng nhắc anh cứ yên tâm làm việc.

Thế nhưng, sao lại là khoảng thời gian này chứ? Mộc Tử ngồi nhìn đống thư chất đầy mặt bàn trước mặt, răng nghiến nhẹ xuống môi, chân mày không khỏi nhíu lại. Bức nằm gần cô nhất là thư Trường Cung đưa vào lần gặp trước, ngoài bao bì viết: *Bức thứ chín mươi chín*.

Bức thư thứ chín mươi chín này chẳng có gì khác so với các bức thư trước, vẫn nói những lời yêu thương âu yếm, kể đủ chuyện nhỏ nhoi, vụn vặt xảy ra giữa hai người. Thế nhưng, sao vào lúc này anh lại đột nhiên trở nên bận rộn? Sao vào lúc này anh không tới tìm mình? Chẳng lẽ, chín mươi chín bức thư là một lời nguyên rủa?

Mộc Tử thấy lòng mình rối rắm. Cô muốn hỏi Trường Cung, nhưng trái tim mách bảo cô rằng, Trường Cung không phải loại người như thế, anh thật sự rất yêu cô. Nếu hỏi anh, chẳng hóa cô đang nghi ngờ tấm chân tình ấy? Thế nhưng, sao bức thư thứ một trăm của anh vẫn chưa được gửi?

“Cái tên xấu xa này!” Mộc Tử véo mũi con koala đang nằm gọn trong lòng.

Tít tít! Tít tít! Tít tít!

Máy nhắn tin bỗng reo vang, Mộc Tử vớ lấy nó với tốc độ như bay, gọi lại số của trung tâm nhắn tin.

“Trường tiên sinh để lại lời nhắn: *Mười giờ sáng mai, gặp nhau ở chỗ cũ trong Ngọc Uyên Đàm, có chuyện muốn nói với em.*”

Ngọc Uyên Đàm? Chỗ cũ? Mộc Tử nhanh chóng hiểu ra nội dung lời nhắn, cắn nhẹ môi, rớt cuộc anh có ý gì đây?

Hôm sau, trời vừa sáng Mộc Tử đã bò dậy khỏi giường. Tối qua cô ngủ không ngon lắm, quàng mắt hơi thâm. Thường ngày cô thích nhất là ăn

uống, thế mà sớm nay lại chẳng thiết tha món gì.

Cái tên xấu xa đó, hôm nay mà không nói rõ ràng thì đừng hòng cô tha cho! Hừ! Nhưng mà, anh ấy thật sự sẽ nói thẳng điều gì với mình à? Chẳng hiểu vì sao, Mộc Tử lại thấy lòng hơi thấp thỏm. Cô bỗng nhớ đến lời mẹ từng dặn dò khi trước, đừng để con tim rung động quá, bằng không sẽ dễ bị tổn thương. Chẳng lẽ, anh thật sự... Nghĩ đến đây, cô không khỏi thất lòng, mặc quần áo rồi vội vã chạy ra khỏi nhà.

Lúc Mộc Tử chạy tới Ngọc Uyên Đàm, đồng hồ mới điểm chín giờ, còn sớm so với thời gian hẹn.

Đương nhiên cô biết địa điểm Trường Cung nhắc trong tin nhắn là chỗ nào, chính là mảnh rừng hai người kỷ niệm một trăm ngày quen nhau. Cô vẫn nhớ như in từng chi tiết nhỏ xảy ra hôm ấy, nhớ bánh ga tô đặt trên bàn đá, nhớ chín mươi chín đóa hoa hồng, nhớ câu anh bảo “trong trăm chọn một”.

Không đâu, sẽ không có chuyện gì đâu! Mộc Tử liên tục nhủ lòng như thế. Có lẽ anh chỉ muốn cho mình một niềm vui bất ngờ thôi, hoặc dạo gần đây công việc của anh thật sự quá bận rộn, quá mệt mỏi nên mới vô tình bỏ quên bản thân. Không phải mẹ từng nói rồi sao, rồi mọi chuyện sẽ dần trở nên thản nhiên, mộc mạc. Chắc chắn là tại mình nghĩ quá nhiều, thậm chí chưa thích ứng với việc mối quan hệ bắt đầu phát triển theo hướng bình đẳng bây giờ.

Mới buổi sáng nhưng công viên đã náo nhiệt lắm rồi. Tháng Ba xuân ấm, từng chồi non xanh biếc mượn ánh nắng ấm dần lặng lẽ nhú lên, thai nghén trong mình sức sống của một năm mới. Các cụ tập thể dục bắt đầu hoạt động chân tay, giãn gân giãn cốt. Nhưng Mộc Tử còn lòng dạ đâu mà

thường thức cảnh đẹp ngày xuân ấy, cô chỉ biết cầm đầu chạy, chạy thật nhanh tới đó.

Từ títt đằng xa, mảnh rừng nhỏ đã lọt vào trong tầm mắt. Không biết là vì chạy nhanh hay bởi lý do nào khác, hô hấp của Mộc Tử có phần dồn dập. Cô dừng chân, hai tay chống eo, hơi thở phì phò.

Cô sao thế này? Mộc Tử chợt tự hỏi lòng mình. Cô vươn tay vỗ hai má, miệng chợt bật cười. Từ lúc nào bản thân bắt đầu nghĩ ngợi vu vơ thế? Sao cứ tưởng tượng ra những chuyện vô căn cứ vậy? Anh ấy đối xử với mình tốt như thế, đã viết tận chín mươi chín bức thư gửi mình, liên tục tạo ra những niềm vui bất ngờ khiến mình hân hoan, liên tục giải bày lời ngon tiếng ngọt, quan tâm đầy đủ, săn sóc hết lòng, sao bản thân lại muốn nghi ngờ anh ấy? Chỉ vì câu chuyện *Đợi một trăm bức thư của anh* à? Mộc Tử ơi là Mộc Tử, mày trở nên đa nghi như thế từ khi nào vậy?

Nghĩ đến đây, Mộc Tử thấy bình tĩnh hơn một chút. Cô liếc mắt nhìn thời gian trên máy nhắn tin, hiện tại mới chín giờ hai mươi phút, còn bốn mươi phút nữa mới tới giờ hẹn. Nếu đã đến sớm thì cứ chờ anh vậy. Mộc Tử đi thẳng về phía mảnh rừng nhỏ.

Bỗng một tiếng kêu sợ hãi vọng ra từ phía mảnh rừng, đó rõ ràng là giọng của một cô gái trẻ. Mộc Tử sững sốt lắm, vô thức rảo bước nhanh hơn. Cô vòng qua thân cây lớn phía trước, khi trông rõ mọi sự trước mắt, cả người chết điếng vì sợ hãi.

Phía trước là bàn đá, đôn đá thân quen. Sau một gốc cây to lộ ra nửa thân trên của hai người. Họ là một nam một nữ, nằm ngã trên mặt cỏ. Từ góc độ của mình, Mộc Tử có thể thấy rõ ràng cô gái kia mặt mày thanh tú, mặc quần áo thể thao màu xanh nước biển, có bím tóc đuôi ngựa thật dài và đôi mắt tròn to, mà người thanh niên nằm chung với đối phương chính là...

Trường Cung.

Mộc Tử đứng nguyên tại chỗ hét lớn. Trong khoảnh khắc ấy, cô chỉ thấy sức lực toàn thân như bị ai vét cạn. Có đánh chết cô cũng không ngờ được bản thân sẽ trông thấy một cảnh thế này tại đây. Cả người cô hóa đá vì kinh hãi, những cảm xúc tiêu cực vốn đã bị xoa dịu và dần xuống phút chốc phun trào tựa dung nham, nhoáng cái mắt đã đỏ bừng, hai tay nắm chặt, móng tay đâm vào da thịt cũng chẳng nhận ra.

Vô số cảnh vật lóe lên trong óc, cô vẫn nhớ như in bản thân từng nằm trên thảm cỏ, nép dưới tán cây hóng gió với Trường Cung như thế, còn nhớ như in chín mươi chín đóa hồng và bánh gato ngày ấy. Thế mà, cảnh cô nhìn thấy vào giây phút này đã khiến tất cả trở nên vô nghĩa. Thề non hẹn biển trước kia thì sao? Yêu thương khi xưa đâu mất rồi? Hôm nay anh gọi mình đến đây, chỉ vì muốn nói cho mình biết anh đã thích người khác ư? Vì sao? Vì sao lại thế? Chẳng lẽ câu chuyện từng đọc được đã thật sự trở thành lời nguyền rũ của cuộc đời mình?

Trường Cung và cô gái tóc dài kia có phần hốt hoảng, lồm cồm bò dậy ngay. Trông thấy Mộc Tử anh cũng bàng hoàng ghê gớm, ai dè Mộc Tử lại đến sớm thế cơ chứ.

“Mộc Tử, sao em đến sớm thế?” Trường Cung nhòm dậy, nhanh chóng chạy tới chỗ Mộc Tử. Anh định nắm tay cô lại bị cô hất mạnh ra.

Cô nhìn anh bằng con mắt đỏ bừng: “Anh... Hôm nay anh gọi tôi ra đây là để nói với tôi những chuyện này à? Nói với tôi anh đã thích người khác rồi?”

Trường Cung quỳnh lên giải thích: “Không phải đâu, Mộc Tử em đừng hiểu lầm anh, cô ấy...”

“Đủ rồi!” Vì đang kích động, bờ môi Mộc Tử cũng hơi run lên, “Vì sao? Vì sao anh lại đối xử với tôi như thế? Mẹ nói rất đúng, tôi không nên dễ dàng rung động như thế, không nên dễ dàng yêu anh như thế, cuối cùng người bị tổn thương chỉ có tôi mà thôi. Trường Cung, anh được lắm, anh thật sự rất được!”

“Mộc Tử, em bình tĩnh một chút, nghe anh giải thích đã.” Trường Cung lại xông lên, định nắm lấy cánh tay cô.

Cô gái tóc dài phía xa ngo ngác nhìn cảnh tượng trước mắt. Cô ta định bước tới, lại bị khí thế của Mộc Tử làm cho phát hoảng.

Chương 16

Dấu ấn tình yêu

Tùng đóa, từng đóa hoa hồng sắp xếp chỉnh tề trên mặt đất, tạo thành một hình trái tim cực lớn. Trái tim đã hoàn thành được hơn nửa, chỉ còn một khoảng chưa xếp xong thôi. Ở chính giữa hình trái tim ấy có cắm một chiếc dùi gỗ màu trắng muốt, phía trên kẹp ngang một bức thư. Ngoài bì có viết: *Bức thư thứ một trăm.*

Chát!

Tiếng bập tai chát chúa vang khắp mảnh rừng nhỏ. Cô gái tóc dài hoảng hốt bung kín miệng, mặt đầy kinh hãi.

Trường Cung đứng đó giơ tay ôm mặt. Trong khoảnh khắc ấy anh chỉ thấy đất trời như đảo lộn, đầu kêu ong ong. Mộc Tử lập tức đẩy anh ra, nước nở chạy đi mát.

Trong cơn hoảng loạn không màng phương hướng, Mộc Tử vừa khéo lướt ngang qua cô gái tóc dài kia. Bây giờ cô ta mới hoàn hồn, vội vàng vươn tay kéo Mộc Tử lại, “Mộc Tử, cô đừng hiểu lầm, chuyện không phải như cô nghĩ đâu.”

Nước mắt tuôn ào ạt không ngừng, Mộc Tử gắng sức vùng vẫy, nhưng miệng kín như bưng.

“Mộc Tử, cô nhìn bên này mà xem.” Cô gái tóc dài nói giọng sôt ruột, dẫn Mộc Tử ra phía sau một gốc cây to.

Ban đầu Mộc Tử vẫn tiếp tục giãy giụa vì kích động, nhưng chỉ một lát đã trông thấy một vật đỏ, một vật đỏ bùng đẹp tươi, lộng lẫy. Cô vùng vẫy yếu hơn, rồi dần dần ngừng hẳn. Mộc Tử lau nước mắt, nhìn kỹ nơi đó bằng vẻ mặt nghi hoặc. Đó là gì vậy?

“Cô Mộc Tử, cô hiểu nhầm rồi, tôi chỉ là người bán hoa thôi. Ban nãy tôi giúp anh Trường Cung trang trí, chỗ ấy có cái đốc nhỏ, tôi không cẩn thận bị ngã, anh Trường Cung đỡ nhưng không nổi nên cả hai mới ngã lăn ra mặt cỏ như thế. Cô thật sự hiểu lầm anh ấy rồi. Hôm nay trời vừa tờ mờ sáng anh ấy đã tới cửa hàng chở hoa tới đây rồi. Người đàn ông có lòng đến thế tôi mới thấy lần đầu đấy, cô ngàn vạn lần đừng hiểu lầm nhé! Người ta tốt như vậy, mà sao cô lại đánh anh ấy chứ?” Nhân viên cửa hàng hoa vừa nói vừa kéo Mộc Tử ra sau gốc cây to kia.

Chỗ ấy là cả một vật đỏ rực như lửa, từng đóa, từng đóa hoa hồng sắp xếp chỉnh tề trên mặt đất, tạo thành một hình trái tim cực lớn. Trái tim đã hoàn thành được hơn nửa, chỉ còn một khoảng chưa xếp xong thôi. Ở chính giữa hình trái tim có cắm một chiếc dù gỗ màu trắng muốt, phía trên kẹp ngang một bức thư. Ngoài bao bì có viết: *Bức thư thứ một trăm*.

Mộc Tử đờ đẫn cả người, nhìn hoa hồng phủ đầy mặt đất, nhìn bức thư thứ một trăm của anh, nước mắt cô một lần nữa trào ra. Chỉ là lần này không phải giọt lệ phẫn nộ và bi thương, mà là giọt lệ vương hồ thẹn không biết giấu mặt vào đâu xen lẫn đôi phần hờn tủi.

Cô gái kia lặng lẽ buông tay Mộc Tử, nhìn Trường Cung đang bước tới, lè lưỡi hét chỉ Mộc Tử lại chỉ vào mình, sau đó dùng tay làm động tác “tôi đi trước”.

Trường Cung áy náy gật đầu với đôi phương. Cô gái tóc dài lắc đầu, vẫy tay với anh, sau đó cầm giỏ hoa lớn đặt cách đó không xa thoải mái

bước đi.

Bấy giờ, Mộc Tử đã ngồi thụp xuống lớn tiếng khóc òa, ngay đến chính cô cũng không biết hiện giờ bản thân cảm thấy thế nào. Trường Cung lặng lẽ tới bên Mộc Tử, nhẹ nhàng ôm lấy cô, bàn tay còn lại vuốt bên mặt bị đánh của mình. Cái cô nhóc này, lực tay mạnh gớm.

facebook.com/ebookngontinhmienphi

Mộc Tử khóc tròn năm phút đồng hồ, tiếng nức nở mới dần lắng lại, nhưng từ đầu tới cuối kiên quyết không ngẩng đầu nhìn Trường Cung. Cô gục đầu, nói giọng thì thào: “Vì sao? Vì sao anh không nói cho em biết sớm một chút?”

Trường Cung đáp bằng giọng hơi bất đắc dĩ: “Nói cho em biết thì còn gì bất ngờ nữa? Hơn nữa, hôm nay là ngày gì chứ hả, bất luận ra sao em cũng không nên hiểu lầm mới đúng!”

Mộc Tử ngẩng đầu nhìn anh bằng đôi mắt nhòa lệ: “Hôm nay? Hôm nay là ngày gì? Anh biết xưa nay trí nhớ em kém lắm mà.”

Trường Cung cười khỏ: “Đồ ngốc, hôm nay là ngày 15 tháng 3 năm 2000, là ngày kỷ niệm một năm chúng ta quen nhau đấy!”

“Hả? Mấy hôm trước em vẫn nhớ đấy, nhưng dạo này mãi không thấy anh tới tìm, em cuống quá quên luôn.” Mộc Tử trợn tròn hai mắt, bấy giờ mới ý thức được bản thân đã xem nhẹ cái gì.

“Nhưng mà, sao lâu thế mà anh không tới tìm em hả?” Cô hỏi bằng giọng uất ức.

Trường Cung xoa đầu cô bảo: “Cô bé ngốc này, chẳng lẽ em không cảm thấy năm nay tốc độ viết thư của anh nhanh quá à? Anh vốn định viết

đủ một trăm bức thư vào đúng dịp chúng mình quen nhau một năm để em yên tâm đó. Thế nên lần nào gặp nhau anh cũng đưa cho em một phong thư. Nhưng mà tốc độ trước đó hơi quá đà, mấy hôm vừa rồi anh phát hiện sắp tới bức một trăm đến nơi. Đạo gần đây lần nào gặp em cũng đưa thư, giờ đột nhiên không đưa nữa sợ em bị hẫng. Nhưng anh muốn gửi bức thứ một trăm vào cái ngày mang tính kỷ niệm này cơ, thế là đành viện cớ công việc bận bẻ để kéo dài mấy hôm. Quen nhau một năm, thư tình tròn trăm, ý nghĩa biết bao nhiêu!”

“Em...” Bây giờ Mộc Tử mới hiểu bản thân đã nghĩ oan cho anh thật, bèn gục đầu, thậm chí không thốt được câu nào biện giải.

Trường Cung nghiêm mặt hỏi: “Thế hóa ra em không tin tưởng anh đến thế cơ à?”

“Em... em đâu có. Chỉ là thư sắp đầy trăm, em nhớ đến câu chuyện kia nên thấy hơi lo lắng. Mấy ngày gần đây anh lại chẳng tới tìm em, em...”

Trường Cung cười bảo: “Thôi tha thứ cho em đây.”

“Hả?” Mộc Tử ngẩng đầu, vẻ mặt nhìn đến tội. “Anh tha thứ cho em dễ thế?”

Trường Cung nhoen miệng: “Ừ đấy, đàn ông con trai nên bao dung một chút, không phải sao? Hơn nữa em vì quá quan tâm nên mới rối lên, chúng tớ em để ý đến anh còn gì, thế nên tha thứ cho em đây! Hôm nay là ngày quan trọng, kỷ niệm một năm hai đứa quen nhau, là ngày anh trao cho em bức thư thứ một trăm, anh không muốn em buồn bã đâu. Nhanh, cười lên cho anh xem nào.” Anh nhẹ nhàng vuốt ve gò má cô, lau đi giọt lệ vương trên đó.

Mộc Tử bỏ nhào vào lòng anh, khiến anh ngã ngửa. Cô ôm cổ anh thật chặt: “Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi, em không nên nghi ngờ anh, xin lỗi...”

Trường Cung vỗ về tấm lưng cô thật khẽ, nét mặt vô cùng dịu dàng: “Không sao, qua cả rồi mà, tình yêu cần phải kiểm tra liên tục. Hôm nay anh mang bức thư thứ một trăm tới rồi, em chỉ còn cách làm cô dâu nhỏ của anh thôi đấy.”

Mãi sau, nước mắt của Mộc Tử mới ngừng rơi. Cô nép mình trong lòng Trường Cung, lặng lẽ ngẩng đầu nhìn má anh.

“Ồi? Mặt anh kia...” Má trái của Trường Cung hằn dấu năm ngón tay rất rõ, bây giờ Mộc Tử mới ý thức được bản thân đã dồn bao nhiêu sức lực vào cái tát tai khi nãy.

Trường Cung sờ mặt mình, giọng đờm vẻ trêu chọc: “Anh lớn từng này rồi mới bị tát lần đầu đó. Nhưng thôi, cái này coi như dấu ấn tình yêu, xem như quà em tặng anh sau một năm quen nhau vậy. Mỗi giây mỗi phút nó đều nhắc nhở anh phải đối xử với em tốt hơn một chút, bằng không là ăn đập ngay.”

Chương 17

Bức thư thứ một trăm

Lúc em đọc được bức thư này thì đầu chưa có áo cưới đi chăng nữa, trong lòng anh, em đã là cô dâu của anh rồi.

“Xin lỗi, em, em...” Mộc Tử ngượng ngùng nép vào lòng Trường Cung, không chịu ngẩng đầu.

Trường Cung ôm cô thật chặt: “Không sao mà, chỉ là hiểu lầm thôi. Tới đây, “trái tim” của chúng mình vẫn còn dang dở kia kìa. Nhân viên cửa hàng đi rồi, mình đành tự làm thôi.” Anh vừa nói vừa chỉ về phía vạt hồng đỏ lửa.

Mộc Tử lè lưỡi hỏi: “Hôm nay có bao nhiêu bông thế? Chín mươi chín hả anh?”

Trường Cung lắc đầu: “Không, là một trăm linh một đóa. Một trăm tượng trưng cho một trăm bức thư, một trăm linh một để biểu đạt rằng đối với chúng ta một trăm bức thư không phải điểm cuối cùng, lúc nào anh cũng muốn trao em nhiều thêm chút nữa. Thời gian ở bên em qua thật nhanh, thoáng cái đã được một năm rồi.”

“Vâng, thoáng cái đã được một năm rồi.” Mộc Tử nỉ non, “Trường Cung, hình như em kiệt sức mất rồi, hơi sức ban nãy dùng để đánh anh hết cả, làm sao bây giờ?”

Trường Cung cười bảo: “Thế em cứ ngồi đó đi, đồ sâu lười. Chỉ cần nhìn là được.” Anh đỡ Mộc Tử dậy, để cô tựa vào thân cây lớn gần đó, còn mình thì tới chỗ trái tim màu đỏ cắm từng đóa từng đóa hoa hồng lên đồng xốp đã chuẩn bị sẵn từ trước, khiến “trái tim” đỏ rực kia càng lúc càng đầy đặn.

Mộc Tử tựa người vào cây chăm chú nhìn anh, lại nhìn bức thư thứ một trăm nằm chính giữa trái tim, vẻ thỏa mãn hiện trên gương mặt xinh tươi. Một trăm bức thư, thế mà anh ấy đã viết cho mình đủ một trăm bức thư thật. Giờ nghĩ lại, Mộc Tử vẫn thấy có chút khó tin. Tận một trăm bức thư đấy! Bức nào cũng mấy nghìn chữ, thậm chí mấy chục nghìn chữ! Chỉ trong vùn vùn một năm thôi! Phải giàu nghị lực cỡ nào mới làm được thế.

Bản thân ngọc ghê gớm, lại đi nghi ngờ người đã viết cho mình tới chín mươi chín bức thư. Đây không phải chuyện kể, cũng chẳng phải tiêu thuyết, mà là việc thật sự xảy ra với mình, vì mình mà chấp bút. Được một người đàn ông sẵn lòng dành nhiều sức lực đến vậy cho, là chuyện hạnh phúc đến mức nào! Trên đời này chẳng thể có thêm người đàn ông nào đối xử với mình tốt thế nữa đâu. Ánh mắt của cô dần trở nên thật dịu dàng, anh ấy chính là chồng của mình đấy, suốt cả một đời.

“Việc lớn đã xong!” Cuối cùng, Trường Cung cũng xếp được một trái tim đỏ hoàn chỉnh. Bây giờ mặt trời đã lên cao, tỏa nắng xuống những cánh hoa hồng đỏ tươi, từng đóa từng đóa phản chiếu hào quang lóng lánh, phảng phất như nó thật sự là một trái tim biết đập.

“Đi đi, đi lấy bức thư thứ một trăm của em.” Trường Cung trở về bên cạnh Mộc Tử. Hai mắt anh không to bằng Mộc Tử, nhưng chẳng hiểu vì sao, vào giây phút này đây, Mộc Tử cảm thấy chúng sáng vô cùng, lấp lánh thần thái trước nay chưa xuất hiện bao giờ.

Mộc Tử đứng thẳng người dậy, cắn môi dè dặt bước tới phía trước biên hoa hình trái tim, vươn tay với bức thư thứ một trăm kia một cách dễ dàng.

Bức thư rất nhẹ, căn cứ vào kinh nghiệm nhận thư tình Trường Cung viết của mình, Mộc Tử đoán hẳn bức thư này không quá dài.

Tay siết bức thư, cô quay người lại nhìn Trường Cung. Anh gật đầu với cô bảo: “Mở ra đi, bức thư hôm nay em hãy đọc luôn bây giờ.”

Mộc Tử “vâng” một tiếng, sau đó quay người ngồi nép bên anh, cẩn thận bóc bức thư ấy ra.

Giấy viết thư cũng có hình trái tim. Mỗi bức thư trước đều dùng giấy viết thư với màu sắc cực kỳ đặc biệt, phong thư này cũng không ngoại lệ. Song so với những bức thư trước, bức này lại ngắn đến kỳ lạ.

Mộc Tử thân yêu, đây là bức thư thứ một trăm của hai đứa mình. Ngày đó lúc đồng ý với em, chuyện này đã thành một lời hứa hẹn, lời hứa hẹn anh dành cho em. Nhưng theo dòng thời gian dời đổi, khi anh ngày càng yêu em hơn, anh phát hiện nó cũng là một lời hứa hẹn với chính bản thân mình. Lúc em đọc được bức thư này thì kể cả chưa có áo cưới đi chăng nữa, song trong lòng anh, em đã là cô dâu của anh rồi. Chờ đến ngày anh thấy mình có đủ tư cách lấy em, thì hãy làm vợ anh nhé.

Thư không dài, ngược lại còn cực kỳ ngắn gọn so với nghìn lời vạn chữ trước đây. Nhưng nhìn nội dung không hề dài ấy, Mộc Tử chỉ thấy trái tim mình như tan ra, suy nghĩ cô chấp xuất hiện vì câu chuyện kia cũng tan thành mây khói. Chẳng có lời yêu thương nào tốt hơn thế nữa. Đợi cái ngày ấy đến, Mộc Tử sẽ trở thành cô dâu nhỏ của anh.

Mộc Tử nghiêng đầu nhìn Trường Cung: “Cái này xem như cầu hôn à?”

Trường Cung lắc đầu: “Đương nhiên không phải. Làm gì có nghi thức cầu hôn nào sơ sài như thế, nhưng anh nhất định phải trói em lại trước, không cho kẻ khác có cơ hội ngó nghiêng.” Anh nắm chặt tay cô, cảm giác man mát nhẹ nhàng truyền từ đầu ngón tay trái tới, một chiếc nhẫn không hề có bất cứ hoa văn nào nhẹ nhàng bao quanh ngón giữa của cô. Từ đầu ngón tay đi xuống tận cùng, Mộc Tử run nhẹ như bị giật điện, nhưng không rụt tay về. Đối với con gái mà nói, nhẫn đeo ngón giữa tượng trưng cho tình yêu nồng cháy.

Trường Cung nắm lấy tay cô, nhỏ giọng bảo: “Giờ anh chỉ đủ tiền mua nhẫn bạch kim thôi, đợi ngày cầu hôn thật sự, anh nhất định sẽ chuẩn bị một chiếc nhẫn kim cương thật lớn, anh sẽ khiến em trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất thế gian này.”

Mộc Tử cơ hồ dùng tất cả sức lực trong cơ thể ôm anh thật chặt. Trong khoảnh khắc ấy, cô thậm chí còn mong bản thân có thể trở thành một bộ phận trên cơ thể Trường Cung. Nếu là thế, anh và cô sẽ chẳng bao giờ phải tách ra nữa rồi.

Chẳng hiểu vì sao, Mộc Tử thấy hơi buồn cười, nụ cười nhạt nhòa trong nước mắt. Qua lại một năm, từ 15 tháng 3 năm 1999 đến 15 tháng 3 năm 2000, anh tặng cho cô một trăm linh một đóa hoa hồng, một trăm bức thư đong đầy tình ái và cả chiếc nhẫn này, nhưng thứ cô cho anh chỉ có cái tát tai đả hấn năm ngón ấy ư?

Không biết Trường Cung “hóa phép” đâu ra đồ ăn vặt và thức uống, họ ngồi trước biển hoa hồng, lúu rúu cả một ngày trời. Trong những lúc thế này, thời gian lúc nào cũng trôi qua nhanh như vậy đấy.

Mộc Tử cẩn thận rút từng đóa hoa hồng khỏi miếng xốp cát vào trong giỏ, đây đều là tình yêu Trường Cung dành cho cô, một đóa cũng không

thiếu được. Trong lúc đó, Trường Cung thu gom các loại rác rưởi, công viên đẹp như vậy, sao có thể để lại dù chỉ là một mảnh rác nhỏ nhoi?

“Tôi nay em muốn ăn gì nào?” Trường Cung hỏi Mộc Tử.

“Đậu phụ om nôi đất, hi hi.” Mộc Tử cười đáp.

Trường Cung gật đầu: “Xong luôn!”

Mộc Tử thỉnh linh hỏi: “Mặt anh thế này thì tôi sao về nhà được?”

Trường Cung nói: “Không sao, chắc ngày mai là mất dấu thôi. Lát nữa anh sẽ gọi điện về nhà, bảo hôm nay cơ quan phải tăng ca. Buổi tối anh tới chỗ làm ghép ghế ngủ tạm một đêm, sáng mai là ổn.”

Mộc Tử đứng thẳng người, ngẩng đầu nhìn anh: “Anh to xác như vậy ghép ghế ngủ thì khổ quá, thôi anh tới nhà em đi.”

“Hả?” Trường Cung nhìn cô với vẻ giật mình.

Chương 18

Đêm nay, em là cô dâu của anh

Dù cách lớp áo quần, anh cũng có thể cảm nhận được cái cháy bỏng từ thân thể cô truyền lại, trái tim anh cũng theo đó mà ấm nóng lên. Tay anh đặt lên eo cô rất tự nhiên, thân thể nhẹ nhàng dán sát thân thể của cô.

Trường Cung giật mình nhìn Mộc Tử, cô đề anh tới nhà mình!

Gương mặt thanh tú của Mộc Tử hơi ửng đỏ, nói khẽ: “Bố em đi công tác, mẹ sang nhà bà ngoại rồi, giờ trong nhà chỉ còn em và ông nội. Ông nội nghỉ ở phòng ngủ chính trong cùng, bình thường chẳng ra khỏi phòng đâu. Chúng mình nhỏ tiếng một chút thì sẽ không bị ông phát hiện.”

Trường Cung chỉ thấy chổ nào trên người cũng bắt đầu nong nóng, “Làm... làm thế có ổn không?”

Mộc Tử nhìn anh đầy khinh bỉ: “Không tới thì thôi.”

Trường Cung quýnh lên: “Tới, đương nhiên anh phải tới rồi. Dù chỉ nhìn em ngủ anh cũng cam lòng! Đi thôi, chúng mình đi ăn đậu phụ om nôi đất trước.”

Đậu phụ om nôi đất, trứng trắng ngào đường, thịt sợi xào hương cá, lại thêm mùi xiên thịt dê, chực xiên thịt gà, đồ ăn làm ấm người, lại ngon ghê gớm. Bây giờ giá ăn trong quán còn thấp, mất chưa tới năm mươi tệ đã có thể đánh chén một bữa ngon lành rồi.

Lúc về tới nhà Mộc Tử trời đã tối mịt. Phòng ngủ của Mộc Tử nằm ngay gần cửa nhà. Sau khi mở cửa phòng, cô khoát tay với Trường Cung, ra hiệu cho anh vào trước.

Trường Cung bật đèn bàn rồi ngồi xuống ghế. Anh thường tới nhà Mộc Tử, bố mẹ Mộc Tử cũng chấp nhận anh từ lâu, nhưng nán lại trong phòng ngủ của Mộc Tử lúc tối muộn thế này thì đây mới là lần đầu. Chẳng bao lâu sau Mộc Tử bung một cốc nước vào đưa cho anh, nhỏ giọng bảo: “Ông nội đã ngủ rồi, anh uống nước đi, để em đi cắm hoa cái đã.”

Mộc Tử cho một ít nước vào bình, sau đó dùng kéo cắt chéo phần dưới từng cành hồng một, làm thế hoa sẽ tươi lâu hơn. Trường Cung nhìn cô chăm chú mân mê đóng hoa hồng, cả gian phòng chỉ bật mỗi đèn bàn, tia sáng không quá chói lọi. Nhưng chính trong khoảng sáng mờ lung ấy, Mộc Tử trông duyên dáng đến say lòng. Hôm nay Trường Cung không uống một giọt rượu nào, nhưng lúc này tim anh đã có phần chénh choáng. Anh gắng sức kiềm chế tình cảm của bản thân, tuyệt đối không muốn để cô phải chịu chút tổn thương nào.

Rốt cuộc Mộc Tử cũng xử lý xong chỗ hoa hồng, phải dùng đến ba chiếc bình mới cắm hết toàn bộ. Cô mỉm cười đầy thỏa mãn, ngoái đầu hỏi Trường Cung: “Trông đẹp không?”

Trường Cung không nhìn hoa, ánh mắt vừa khéo dừng nơi góc nghiêng khuôn mặt Mộc Tử: “Đẹp, người át cả hoa.”

“Đáng ghét.” Mộc Tử lè lưỡi với anh, “Đi theo em nào, nhỏ tiếng một chút, để em lấy đồ dùng vệ sinh cá nhân cho anh.”

Mộc Tử kéo tay Trường Cung rón rén băng qua hành lang hơi tối để tới nhà vệ sinh. Trong bóng đêm, Trường Cung cảm thấy hơi căng thẳng,

nhưng cũng có phần kích thích. Rốt cuộc đã đến nơi, Mộc Tử đóng cửa cẩn thận xong mới mở đèn, tìm bàn chải đánh răng dùng một lần đưa cho Trường Cung.

“Khụ khụ, có phải Mộc Tử về đây không?” Đúng lúc này, một giọng già nua vọng ra từ phòng ngủ chính, làm Trường Cung sợ đến độ thiếu điều đánh rơi chiếc bàn chải trong tay.

Mộc Tử vội vàng ra dấu cho Trường Cung im lặng, “Ông ơi là cháu ạ. Ông cứ ngủ đi, cháu cũng ngủ bây giờ đây.”

“Ừ. Ông phân cơm cho cháu đây, nếu chưa ăn thì tự hâm nóng lại nhé.”

“Ông ơi, cháu ăn rồi ạ.” Mộc Tử đáp lời.

“Ừ, ừ, thế thì tốt.” Tiếng của ông nội tắt lịm, gian phòng lại chìm vào yên tĩnh.

Trường Cung thở phào một hơi như trút được gánh nặng. Mộc Tử thấy anh căng thẳng như thế thì suýt cười thành tiếng, cô ghé sát tai anh hỏi nhỏ: “Anh là trộm nên giật mình đây à?”

Trường Cung cũng thấp giọng: “Có là trộm thì cũng là trộm trái tim con gái nhà này.”

Hai người vệ sinh xong xuôi, lại rón rén trở về phòng Mộc Tử. Mãi đến khi cô khóa cửa lại, Trường Cung mới xem như thở phào nhẹ nhõm.

“Giờ nghỉ mới thấy, mấy người nhận nhiệm vụ nằm vùng hồi chiến tranh gian khổ biết bao!” Trường Cung buông lời cảm thán.

Mộc Tử hậm hực đăm anh: “Cái tên trộm nhép trộm trái tim con gái nhà lành như anh cũng đòi so với các bậc anh hùng ấy hả?”

Trường Cung cười đáp: “Nào có, anh chỉ cảm thán tí thôi.”

Nói câu ấy xong, hai người đều im lặng nhìn nhau, nhất thời tim ai cũng đập nhanh hơn một chút.

Mộc Tử cúi đầu: “Em mệt rồi, đi ngủ đây.” Nói đoạn, cô lên giường đắp chăn luôn, đến quần áo cũng không buồn cởi, co người nằm tít vào trong, quay lưng về phía Trường Cung.

Trường Cung ngậy ra, ngồi bên mép giường nhìn đường cong tuyệt đẹp trên thân người Mộc Tử, nội tâm bắt đầu giằng co dữ dội. Rốt cuộc ý chí vững kinh người cũng kéo anh đứng dậy, đi về phía chiếc đệm mềm đặt dưới cửa sổ, nơi anh và Mộc Tử từng tựa vào để kể những chuyện xưa.

Tám đệm mềm dài khoảng một mét, đương nhiên không đủ cho anh nằm xuống, chỉ có thể ngồi dựa vào thôi. Trường Cung không tắt đèn bàn, cứ thế ngắm Mộc Tử trên giường, bỗng thấy trong lòng cực kỳ thỏa mãn. Cứ nhìn cô ấy thế này là đủ rồi, anh không muốn chỉ vì nổi kích động nhất thời của bản thân mà khiến cô chịu thương tổn, thậm chí ảnh hưởng đến tình cảm đôi bên, cứ chờ cô chuẩn bị thêm chút nữa đã.

“Dưới sàn lạnh lắm, anh lên đây đi.” Đúng lúc này, thanh âm mềm mại của Mộc Tử vang lên.

Trường Cung sững người, hô hấp vừa bình ổn chớp mắt trở nên dồn dập. Lần này, anh không chút chần chừ, cởi áo khoác ngoài rồi tới bên giường cô. Xuyên qua ánh đèn bàn, anh loáng thoáng thấy được thân người duyên dáng của Mộc Tử khe khẽ run lên.

“Tắt đèn đi.” Tiếng Mộc Tử lại vang lên lần nữa.

“Ừ.” Trường Cung vội vàng tắt đèn, sau đó dè dặt nằm xuống, đắp chăn lên người.

Giường Mộc Tử là giường đơn, hai người họ một người cao 1m9, một người cao 1m72, nằm trên một chiếc giường đơn, cơ thể gần như dán sát nhau trong chóp mắt.

Dù cách lớp áo quần, anh cũng có thể cảm nhận được cái cháy bỏng từ thân thể cô truyền lại, trái tim anh cũng theo đó mà ấm nóng lên. Tay anh đặt lên eo cô rất tự nhiên, thân thể nhẹ nhàng dán sát thân thể cô. Cô run lên nhè nhẹ, vô thức nhích về phía trong.

Trường Cung vừa cười khỏ vừa nói nhỏ: “Em không nên để anh lên giường, ý chí của anh không vững vàng thế đâu.” Miệng thì nói vậy, song thân thể anh vẫn nỗ lực dịch ra bên ngoài, thậm chí có chỗ đã thò ra khỏi chăn trong trạng thái hơi lơ lửng.

Đúng lúc này, Mộc Tử bỗng quay người. Không có ánh đèn, cả gian phòng tối om như mực, song Trường Cung vẫn lảng máng thấy đôi mắt ngời sáng với sóng mắt đong đưa của đối phương.

Mộc Tử cất giọng khê khàng: “Một năm rồi. Lúc mới quen nhau, ngày nào anh cũng tới đưa em đi học, còn mua đồ ăn sáng cho em. Về sau em tính rồi, tiền ăn sáng một tháng của em khi ấy cũng xấp xỉ nửa tháng tiền lương của anh. Hamburger đắt ơi là đắt, nhưng chỉ vì em thích, anh liền mua cho em, trong khi bản thân anh chưa bao giờ ăn cả. Em từng hỏi Hàn Vũ Lương rồi, anh ấy bảo khoảng thời gian đó, đến trứng gà anh còn chẳng nở ăn, bữa sáng chỉ có bánh tiêu với sữa đậu nành. Những chuyện ấy chẳng

bao giờ anh nhắc đến, nhưng em biết cả, bởi vậy sau này mới không cho anh đưa đi nữa.

Lúc nào anh cũng mang đến cho em những niềm vui bất ngờ, chịu khó viết cho em từng phong thư một, em có thể cảm nhận được tấm lòng cháy bỏng của anh. Trên thế gian này, chẳng thể tìm được người đàn ông nào đối xử với em tốt hơn anh.

Hôm nay là tròn một năm chúng ta bên nhau. Tuy em chưa thật sự chuẩn bị sẵn sàng, tuy trí nhớ của em tệ hại, niềm sung sướng bất ngờ hôm nay có hơi đột ngột, thế nhưng, vào lúc đợi chờ bức thư thứ một trăm của anh, em đã tự nhủ với lòng, nếu anh thật sự có thể vì em mà chấp bút đủ một trăm phong thư ấy, thì cả trái tim lẫn thân thể em đều thuộc về anh.

Lúc nào cũng là anh tặng quà cho em, hôm nay là kỷ niệm một năm ngày chúng mình quen nhau, em cũng muốn tặng anh một món quà.

Hồi học tiểu học các thầy cô thường giảng giải cho bọn em một đạo lý giản đơn dễ hiểu, rằng kiên trì chính là thắng lợi. Khi ấy, bọn em cứ nghĩ làm vậy đơn giản lắm, nhưng sau này lớn lên mới hiểu đó là một chuyện khó khăn đến nhường nào. Điều câu chuyện *Đợi một trăm bức thư của anh* muốn gửi gắm không phải là thế sao? Nhưng anh không giống người đàn ông ấy, anh đã kiên trì, thế nên, anh giành thắng lợi.

Những việc anh đối tốt với em, lần nào em cũng ghi nhớ từng li từng tí. Tuy thường ngày em có hơi ngốc nghếch, nhưng em biết, bản thân sẽ không phải hối hận khi tặng anh món quà này.”

Nói đến đây, Mộc Tử ngừng lời, hơi thở có phần dồn dập. Cô rất căng thẳng, Trường Cung cũng y chang.

Thanh âm của Mộc Tử run rẩy mà kiên định: “Đêm nay, em là cô dâu của anh.”

Chương 19

Chọn lựa

Em sẽ không cho anh ý kiến, nhưng bất kể anh quyết định ra sao, em cũng ủng hộ cả. Em tôn trọng lựa chọn của anh. Chúng ta đều còn trẻ, còn rất nhiều cơ hội phạm sai lầm. Anh cứ đưa ra quyết định đi, dù chọn sai cũng có hề gì? Về sau mình vẫn có thể nỗ lực để nắn thẳng hướng đi cơ mà.

Vào ngày kỷ niệm một năm hò hẹn, Trường Cung đã nhận được món quà quý giá nhất từ thớ lợt lòng: Mộc Tử trao cho anh chính bản thân cô. Ngay đến anh cũng không ngờ được mọi chuyện lại diễn ra nhanh như thế. Đêm hôm đó, Mộc Tử trở thành cô dâu của anh. Linh hồn và ham muốn kết hợp với nhau, chắc chắn sẽ thăng hoa cùng trời đất.

Mộc Tử từng nói cô sẽ không hối hận. Một người đàn ông có thể làm nhiều việc như thế vì mình, một người đàn ông yêu mình đậm sâu như thế, mà bản thân cũng yêu anh, thì trao cho anh thứ quý giá nhất là điều duy nhất Mộc Tử có thể nghĩ ra khi đó. Đối với hai người nam nữ đều còn trinh trắng, cảm giác lần đầu tiên ấy chẳng đẹp đẽ lắm đâu, song đảm bảo sẽ để lại trong tâm trí ấn tượng khó quên. Đã yêu nhau đậm sâu thì liệu những thứ khác có còn quan trọng?

Tóc Mộc Tử dần dài ra, tốc độ không xem là nhanh, nhưng tóc ngắn từ từ biến thành tóc đuôi ngựa.

Trường Cung cũng nỗ lực nhiều hơn trong công việc. Tình cảm của anh với Mộc Tử, ngoài yêu ra đã thêm một phần trách nhiệm nặng trĩu vai.

Anh từng nói bản thân sẽ dành cho Mộc Tử những gì tốt đẹp nhất, khiến cô trở thành cô dâu hạnh phúc nhất trên đời. Đã là đàn ông thì nên cố gắng, cố gắng gánh vác tất thảy mọi điều.

Trường Cung ôm Mộc Tử ngồi trên xích đu, bảo: “Heo Nhỏ, anh có chuyện này muốn bàn với em.” Bởi Mộc Tử ham ăn, lại luôn miệng bảo mình béo, nên Trường Cung lúc nào cũng gọi cô bằng biệt danh này.

“Sao thế hả đồ khi độn?” Mộc Tử chẳng chút nhún nhường, nhìn anh bằng vẻ như cười như không.

Trường Cung bỗng chỉ một chiếc xe chở hàng chạy băng băng phía đằng xa: “Nhìn kia, nguyên cái xe chở em luôn.”

Mộc Tử nhìn theo hướng ngón tay anh, chỉ thấy trong chiếc lồng trên xe chở hàng có một con heo nhỏ tròn xoe, béo múp đang quẫy đuôi tung bồng.

Mộc Tử cau mày, đâm ngay Trường Cung một cái: “Có anh ấy!”

Trường Cung phá lên cười ha hả, nắm tay cô: “Anh muốn bàn với em chuyện này.”

“Dạ?” Mộc Tử tò mò nhìn anh.

Trường Cung kể: “Em cũng biết đấy, bọn anh thật ra không phải là nhân viên chính thức của đài truyền hình, mà thuộc nhóm nhân viên thuê ngoài. Hồi ấy công ty của bọn anh ký hợp đồng với đài truyền hình, giúp họ xây dựng trang web. Giờ sắp được hai năm, trang web đã vào giai đoạn hoạt động ổn định, hợp đồng của công ty bọn anh với đài truyền hình cũng gần tới hạn.”

Mộc Tử hỏi bằng giọng hơi lo lắng: “Liệu có ảnh hưởng gì tới anh không?”

Trường Cung mỉm cười lắc đầu: “Yên tâm đi, là chuyện tốt mà. Giờ đang có hai sự lựa chọn bày trước mặt anh, một là ở lại đài truyền hình tiếp tục phụ trách việc vận hành trang web, ký hợp đồng chính thức với nhà đài, thành một nhân viên chính thức. Nhưng phương diện đãi ngộ có lẽ chẳng khác là bao, hơn nữa trong khoảng thời gian ngắn cũng sẽ không thay đổi.

facebook.com/ebookngontinhmienphi

Một lựa chọn khác là anh có thể đi theo công ty. Mấy năm qua công ty bọn anh phát triển cực kỳ mạnh, hồi bọn anh mới vào đài truyền hình, công ty chỉ có mấy chục người thôi, mà nay đã lên đến mấy trăm rồi. Công ty chuyển hình thức kinh doanh sang trung tâm ủy trị số liệu internet. Trên phương diện này, công ty anh thuộc nhóm dẫn đầu cả nước, hơn nữa còn được nhận một khoản đầu tư mạo hiểm lớn, đang trong giai đoạn phát triển nhanh chóng. Công ty muốn anh tới phòng Marketing phụ trách mảng xây dựng và vận hành trang web công ty, tiền lương sẽ tăng gấp đôi.”

Nói đến đây, Trường Cung thoáng ngừng lời, sau lại nói: “Thế nên giờ anh đang hơi phân vân, nếu chọn ở lại đài truyền hình thì công việc sẽ cực kỳ ổn định, tất cả đều không có gì thay đổi, tiếp tục phát triển như thế này. Nhưng em cũng biết đấy, nhà đài khá truyền thống, không gian phát triển sau này sẽ bị giới hạn, mức tăng lương cũng không được nhanh như lúc trước đâu.

Còn nếu quay trở lại, thì công ty anh là doanh nghiệp IT có tiếng tăm, trung tâm ủy trị số liệu internet lại là một ngành hoàn toàn mới. Mã nhân viên của anh trong công ty là 14, cũng xem như thuộc hàng nguyên lão, về công ty nỗ lực một phen, nói không chừng sẽ có được bước tiến tốt hơn.

Hơn nữa, tốc độ tăng lương của công ty IT là nhanh nhất, cuối năm còn có mấy khoản như tháng lương thứ mười ba. Lãnh đạo nói, mỗi ngày còn có đủ loại trợ cấp, làm thêm buổi tối sẽ được trợ cấp bữa ăn là năm mươi tệ. Nói thật anh thấy hơi dao động.”

Mộc Tử chăm chú nghe Trường Cung kể, nghe đến đoạn này, cô nhoẻn miệng cười: “Thật ra anh đã quyết định rồi, không phải sao?”

Trường Cung cười khỏ, “Cũng có dễ thế đâu em. Bố mẹ anh thấy công việc ở đài truyền hình ổn định, anh nên ở lại đó mới đúng, người lớn tuổi bao giờ cũng mong cái gì ổn định hơn một chút mà. Hơn nữa, nếu ở lại chắc anh sẽ được phân tới phòng tổng biên tập, quan hệ giữa anh và các đồng nghiệp bên đấy đều rất tốt, làm việc chắc sẽ thoải mái. Dù sao đây cũng là công việc đầu tiên, anh thấy hơi luyến tiếc.”

Mộc Tử nắm chặt tay Trường Cung: “Em sẽ không cho anh ý kiến, nhưng bất kể anh quyết định ra sao, em cũng ủng hộ cả. Em tôn trọng lựa chọn của anh, chúng ta đều còn trẻ, còn rất nhiều cơ hội phạm sai lầm. Anh cứ đưa ra quyết định đi, dù chọn sai cũng có hề gì? Về sau mình vẫn có thể nỗ lực để nắn thẳng hướng đi cơ mà. Cố lên, Trường Cung, anh giỏi nhất trần đời!”

“Ừ.” Có sự ủng hộ của Mộc Tử, ánh mắt Trường Cung dần trở nên kiên định. Thật ra anh đã sớm đưa ra lựa chọn, chỉ là không chắc chắn mà thôi. Song nếu muốn để Mộc Tử sống một cuộc sống tốt hơn trong tương lai, anh phải nỗ lực nhiều hơn mới được, chỉ dựa vào tình hình hiện tại thì rõ ràng còn thiếu nhiều, nhiều lắm.

“Được, để anh cân nhắc cẩn thận thêm lần nữa rồi sẽ đưa ra quyết định.” Trường Cung mỉm cười, gật đầu với Mộc Tử.

Thường ngày, anh hay kể vài thứ liên quan đến công việc cho Mộc Tử nghe, nhưng chỉ nhắc toàn mặt tốt. Đàn ông mà, gánh áp lực là chuyện nên làm.

“Dạ vâng.” Mộc Tử tươi tỉnh đáp.

Vào một buổi chiều không lâu sau đó, sau khi giải quyết xong sự vụ trong tay, Trường Cung nói quyết định của bản thân cho Lý Tùng nghe.

“Mày quyết định thật rồi đấy à?” Mặt Lý Tùng trông cực kỳ sững sốt.

Trường Cung gật đầu: “Quyết định rồi, về công ty liều một phen xem sao! Công ty chúng ta hiện đang trong giai đoạn phát triển đi lên, những lúc thế này là nhiều cơ hội nhất. Tao muốn thử.”

Lý Tùng trầm giọng khuyên: “Nhưng mày đừng quên kiến thức mình học chủ yếu thuộc mảng thao tác phần mềm, cái mình giỏi là làm mấy cái phim flash đơn giản hay vẽ biểu đồ! Trong khi đó nghiệp vụ chính của công ty lại là ủy trị trung tâm số liệu internet, cái thứ ấy từ đầu đến chân đều là bên phần cứng cả, chả liên quan gì đến chuyên môn của mình!”

Trường Cung cười bảo: “Không biết có thể học mà! Bọn mình còn trẻ, nhân cơ hội này về công ty học thêm kiến thức chẳng phải cũng tốt lắm sao? Tao đã quyết định rồi, Mộc Tử cũng ủng hộ luôn.”

Lý Tùng nhe răng bảo: “Thôi được rồi, thật ra phần lớn đám bọn mình đều sẽ quyết định thế thôi, về công ty ít nhất cũng kiếm được thêm chút đỉnh.”

Trường Cung nói: “Thế mà mày còn nói tao? Chúng mình vẫn là chiến hữu chung một chiến hào, cùng nhau cố gắng thôi. Vì một ngày mai tươi sáng!”

Lý Tùng hòa theo: “Được, vì một ngày mai tươi sáng! Kể ra mày cũng vất vả thật, ngày thường keo kiệt với mình, bớt ăn bớt mặc, chỉ lúc nào tiêu tiền vì Mộc Tử thì mới nở rút ví ra. Chắc mày cũng tiết kiệm được ít tiền rồi nhỉ?”

Trường Cung cười khỏ: “Bọn mình mới đi làm được bao lâu chứ? Dù có tiết kiệm rồi đấy, nhưng được mấy đồng nào? Tao chỉ chờ về công ty, được tăng lương, phỏng chừng lúc ấy công cuộc tích góp sẽ dễ thở hơn một chút.”

Lý Tùng hỏi giọng hơi tò mò: “Sao mày không nhân khi còn trẻ mà ăn chơi cho đã, vôi vàng tiết kiệm này nọ làm gì? Mày mới hơn hai mươi thôi đấy!”

Trường Cung cười bảo: “Tiết kiệm tiền để cưới Mộc Tử nhà tao về chứ còn gì nữa! Ít nhất cũng phải có nhà, có xe thì tao mới cầu hôn cô ấy được. Sao có thể để cô ấy theo tao sống những ngày khổ sở.”

Lý Tùng thở dài than: “Coi bộ mối tình đầu của mày đẹp như mơ ấy nhỉ! Thế mà tình đầu của tao thì...” Không lâu trước đó, Lý Tùng mới chia tay với mối tình đầu, nguyên nhân thì có rất nhiều, cụ thể ra sao Trường Cung cũng không rõ lắm. Song vì chuyện ấy mà Lý Tùng buồn hiu hắt mất một thời gian.

“Chân trời đâu chẳng có cỏ thơm, rồi sẽ tìm được thôi. Chưa biết chừng người tiếp theo sẽ càng hợp mày hơn đây.” Trường Cung an ủi.

Lý Tùng nói: “Thôi đừng nói mấy chuyện ấy nữa. Nếu đã quyết định trở về công ty thì bọn mình phải chuẩn bị dọn đồ thôi, cứ làm việc của mày đi.”

Sang tháng sau, nguyên một nhóm vào đài truyền hình làm việc ngày ấy chỉ có hai người chọn ở lại, mười mấy mạng còn lại, bao gồm cả Trường Cung đều chọn trở về công ty báo cáo công việc.

Trường Cung được điều tới phòng Marketing của công ty đúng như mong muốn, phụ trách việc khai thác, xây dựng, bảo trì, kinh doanh trang web. Lý Tùng được phân tới phòng Hành chính.

Bởi buổi đầu thành lập, công ty dựa vào hạng mục công việc tại đài truyền hình để chèo chống mà nên, do đó sau khi trở về, bọn họ đều được hưởng những đãi ngộ khá tốt: Lương cơ bản tăng gấp đôi, còn có thể được nhận các loại trợ cấp, quyền lợi khác. Trường Cung chính thức bước chân vào hàng ngũ nhân viên văn phòng.

Chương 20

Món quà bí mật

Mộc Tử cảm động không phải vì căn hộ, mà là vì người đàn ông đang đứng trước mặt mình đây. Đúng thế, anh là một người đàn ông, người đàn ông của cô, người đàn ông có tinh thần trách nhiệm, người đàn ông mà cô trao gửi yêu thương.

“Trường Cung, em sắp tốt nghiệp rồi. Anh nói xem em nên tìm việc gì bây giờ?” Mộc Tử dựa vào người Trường Cung và hỏi.

Tính ra Trường Cung trở lại công ty đã được nửa năm có lẻ, Mộc Tử tốt cuộc cũng hoàn thành chương trình của học kỳ cuối cùng. Tốt nghiệp cận kề, đã đến thời điểm cô phải chọn nghề.

Trường Cung ôm cô, bảo: “Thật ra, anh không muốn em ra ngoài làm việc đâu.”

Mộc Tử ngẩng đầu nhìn anh, biểu cảm có phần sững sốt: “Sao lại thế ạ? Ai mà chẳng cần làm việc hả anh?”

Trường Cung lắc đầu, “Em hiền lành, trong sáng, không thạo việc đời, hơn nữa xã hội là một cái chậu nhuộm khổng lồ, một khi bước chân ra thế giới bên ngoài, bắt đầu làm việc, em sẽ không tránh được việc bị nó làm vậy bản. Mà em là một trang giấy trắng, giờ chỉ có anh đang cẩn thận, dè chừng vẽ vẽ tô tô trên đó, anh không muốn Mộc Tử của anh bị xã hội nhuộm lem đâu. Thế nên anh không mong em làm việc lắm.”

Mộc Tử nói giọng phân vân: “Nhưng mà, nếu không làm việc thì em biết ăn nói sao với bố mẹ bây giờ?”

Trường Cung mỉm cười: “Việc chúng ta cần làm bây giờ là tranh thủ thời gian. Tiền lương hiện tại của anh cũng xếp vào mức cao rồi, trước mắt em có thể tiếp tục lấy cơ học lên cao để nghiên cứu thêm vài điều gì đó. Anh sẽ chăm chỉ làm việc, đợi tích góp được thêm chút nữa sẽ lấy em về. Đến lúc đó bố mẹ em sẽ không làm khó em đâu. Với thu nhập hiện tại, anh nuôi em dễ như không.”

Mộc Tử chớp đôi mắt to tròn, miệng hơi chúm chím: “Được rồi. Dù sao anh lúc nào chẳng bảo em lười, anh không muốn em ra ngoài làm việc, thì không làm việc nữa.”

Trường Cung nhìn sâu vào đôi mắt cô: “Mộc Tử, nếu làm thế, liệu có phải anh đã can thiệp quá nhiều vào cuộc sống của em không?”

Mộc Tử néo mũi anh, đáp: “Ngốc này, từ lúc em quyết định trao bản thân cho anh thì cuộc đời em đã buộc chặt với cuộc đời anh rồi. Xưa nay hễ em thích gì anh sẽ tìm đủ mọi cách khiến em thỏa mãn, thế thì vì sao em không thể thực hiện chuyện anh mong muốn chứ? Huống hồ em vốn đã không thấy hứng thú gì với việc làm hay nghề nghiệp, em chỉ muốn mỗi ngày đều ở bên anh, trông thấy anh, chung sống với anh, được thế là em mãn nguyện lắm rồi.”

Trường Cung siết chặt nắm tay, vung lên thật mạnh: “Chờ đó, xem anh hành động đi!”

Thời gian trôi qua từng ngày, thu đi đông tới, một năm lại nối một năm. Trường Cung và Mộc Tử ở bên nhau đã được ba năm rồi.

Ngày hôm ấy, công ty Trường Cung tổ chức tiệc cuối năm.

“Năm nay công ty thu được sáu mươi triệu nhân dân tệ lãi ròng, tỷ lệ tăng trưởng là 300%, hội đồng quản trị công ty đã quyết định cuối năm sẽ phát thưởng bốn tháng lương.”

Tiếng vỗ tay vang như sấm dậy. Cả Trường Cung và Lý Tùng đều ngồi bên dưới bục, tất cả mọi người đều khua tay đầy hưng phấn. Còn việc gì khiến người ta vui mừng hơn được phát lương cao nào?

Trường Cung móc điện thoại di động từ ngực áo ra, mở phần mềm tính toán, tay nhấn lia lịa. Lý Tùng thò đầu sang nhìn: “Làm gì đấy? Lại cộng trừ cái kho vàng nhỏ của mày à?”

Bỗng Trường Cung nhướng cao hàng mày, reo lên đầy phấn khởi: “Đủ rồi.”

Lý Tùng nghi hoặc hỏi: “Cái gì đủ cơ?”

Trường Cung liếc mắt nhìn thẳng bạn bằng vẻ hơi đắc ý: “Tiền đặt cọc! Lúc trước tao có ưng một căn hộ nhỏ, hiện tại rút cuộc cũng tích đủ tiền đặt cọc rồi. Tính ra còn dư chút đỉnh, mượn trong nhà thêm một ít là xong luôn khoản lấp đặt sửa sang.”

Lý Tùng trợn mắt há mồm nhìn anh: “Làm gì mà mày phi như tên lửa thế! Chúng mình mới làm việc hơn ba năm, thế mà mày đã tiết kiệm được tiền đặt cọc nhà rồi. Trường Cung, mày được đấy!”

Trường Cung đáp: “Tao đã hứa với Mộc Tử sẽ cho cô ấy một cuộc sống đủ đầy, tốt đẹp nhất mà. Mục tiêu thứ nhất của bọn tao sắp thành hiện thực tới nơi. Ha ha!”

Lý Tùng dựng ngón cái khen: “Quá tuyệt! Ngầu hơn tao khối lần. Giờ tao mới tiết kiệm được chừng hai mươi nghìn, số còn lại tiêu sạch rồi.”

Trường Cung nói: “Để tao gửi tin nhắn cho Mộc Tử, nói cho cô ấy biết chuyện vui này, sau khi về tao sẽ dẫn cô ấy đi xem nhà luôn.”

“Trường Cung, chúng ta đi đâu thế?” Trời vừa sáng Trường Cung đã kéo Mộc Tử leo lên tàu điện ngầm, song không nói cho cô biết họ sắp làm gì.

Trường Cung nói bằng giọng thần bí: “Anh dẫn em đi xem thứ này hay lắm, tới nơi em sẽ biết ngay. Chẳng bao lâu nữa là đến ngày kỷ niệm ba năm quen nhau, anh định tặng em một món quà.”

Ngày ấy, sau khi tốt nghiệp cao đẳng xong, cô nghe theo kiến nghị của Trường Cung, tiếp tục học liên thông lên đại học, giờ cũng sắp hoàn thành chương trình. Vừa nghe bảo có quà, đôi mắt to tròn của Mộc Tử sáng bừng lên.

“Tiết lộ một chút đi mà, có được không anh?” Mộc Tử dán sát người Trường Cung, trưng ra bộ mặt đáng thương tội nghiệp.

Thường ngày làm nũng thế này là chiêu khiến Trường Cung phải bó gối đầu hàng nhanh nhất, song hôm nay anh cương quyết đến lạ lùng, “Không được, không thể nói cho em được, nói rồi thì còn gì là niềm vui bất ngờ nữa.”

“Xí, thế thì thôi.” Mộc Tử nhoẻn cười rõ ngọt ngào.

Họ đã ở bên nhau được ba năm, tình cảm giữa hai người chẳng hề nhạt đi theo dòng thời gian như phần lớn các cặp tình nhân khác, ngược lại càng lúc càng nồng nàn cháy bỏng, Trường Cung vẫn đối xử với cô hệt như thuở ban đầu. Vì bận bịu công việc, lại thêm Mộc Tử đã được thỏa mãn nguyện

vọng ngày xưa, nên công cuộc viết thư tình dừng lại ở bức một trăm ba mươi bảy, song chuyện ấy chẳng mấy may ảnh hưởng đến tình yêu mà Trường Cung dành cho Mộc Tử. Bản thân tình đầu đã là một chuyện vô cùng hạnh phúc, huống chi thứ tình cảm ấy còn chẳng ứa máu.

Hai người xuống tàu điện ngầm, lại chuyển sang ngồi xe bus khoảng bốn năm bến nữa. Chỗ này nằm gần khu Tây Ngũ Hoàn, chỉ cách nhà Trường Cung một đoạn đường ngắn.

“Chúng mình đi đâu đây ạ? Chẳng phải hướng công viên trò chơi luôn, đi qua mất rồi còn đâu.” Mộc Tử hỏi giọng tò mò, còn Trường Cung vẫn giữ nguyên vẻ thần bí.

Sau khi xuống xe, Trường Cung kéo Mộc Tử tiến về phía trước, chưa đi được bao xa liền thấy hai tòa nhà cao tầng màu xám hiện ra trước mắt. Trường Cung dắt cô vào bên trong khu dân cư không lớn ấy.

“Trường Cung, anh muốn đưa em tới thăm nhà ai à?” Mộc Tử tiếp tục hỏi.

Trường Cung lắc đầu, hai người đi xuyên qua khu dân cư, bước vào một căn nhà, bên ngoài treo tấm biển thật lớn với hàng chữ: Bán căn hộ.

Một nhân viên nam tiến ra đón, “Anh Trường Cung, anh tới rồi. Anh quyết định rồi ạ?”

Trường Cung nói giọng quen thuộc: “Giám đốc Lưu, đây là bạn gái tôi, phiền anh dẫn chúng tôi đi xem căn nhà số 1706, lô 4, tòa nhà số 2 một chút.”

“Được ạ, tôi đi lấy chìa khóa, anh chờ một chút.” Giám đốc Lưu quay người rời đi.

Dù đầu óc Mộc Tử có mơ màng đến đâu chăng nữa thì giờ phút này cũng hiểu được ý của Trường Cung. Cô nhìn anh đầy sừng sốt: “Đừng... đừng nói là anh định mua nhà đấy nhé?”

Trường Cung mỉm cười nhìn cô: “Anh từng bảo em hãy cho anh chút thời gian. Hiện tại, khoảng thời gian ấy ngày càng ngắn lại rồi. Cuối năm công ty bọn anh thưởng bốn tháng lương, giờ anh đã tiết kiệm được tổng cộng 90.000 tệ rồi. Nhà lớn thì tạm thời còn chưa đủ sức, nhưng anh để ý được một căn hộ nhỏ loại một phòng ngủ một phòng khách, rộng 61 m². Giá phòng bên này tính đến thời điểm hiện tại vào khoảng 4.000-5.000 tệ/1 m², tổng giá trị là hơn hai trăm tám mươi nghìn tệ, tiền đặt cọc 20% là hơn năm mươi nghìn tệ. Anh đã tính toán rồi, nếu vay ngân hàng rồi trả góp trong 20 năm thì bình quân mỗi tháng phải trả hơn 1.400 tệ thôi. Với thu nhập hiện tại của anh thì khoản tiền ấy không thành vấn đề. Anh sẽ mượn trong nhà thêm một ít, gộp chung với số tiền còn lại chắc cũng đủ lo việc lắp đặt sửa sang.”

Mộc Tử ngơ ngác nhìn Trường Cung, nghe giọng tính toán như thể đang đếm của quý trong nhà, nhìn gương mặt nghiêng đầy hưng phấn, lời anh từng hứa cứ văng vẳng trong đầu. Anh từng bảo sẽ viết cho cô một trăm bức thư, anh đã làm được. Anh từng bảo sẽ mang đến cho cô một cuộc đời hạnh phúc, anh vẫn đang cố gắng không ngừng. Những người cùng độ tuổi với anh, ví như cô chẳng hạn, phần lớn vẫn đang ăn bám gia đình, thế mà anh đã tiết kiệm đủ tiền đặt cọc mua nhà chỉ bằng nỗ lực của bản thân.

Mộc Tử cảm động không phải vì căn hộ, mà là vì người đàn ông đang đứng trước mặt mình đây. Đúng thế, anh là một người đàn ông, người đàn ông của cô, người đàn ông có tinh thần trách nhiệm, người đàn ông mà cô trao gửi yêu thương.

Chương 21

Anh sẵn lòng vì em mà cho đi hết thấy

Em là món quà tuyệt vời nhất mà ông trời đã tặng cho anh. Anh phải nâng niu thật kỹ, không cho em bất cứ cơ hội hay lý do nào để chạy trốn.

Giám đốc Lưu mang chìa khóa tới, Mộc Tử thậm chí còn không rõ bản thân cùng Trường Cung đi thang máy lên căn hộ đó thế nào.

Giống như những gì Trường Cung nói, căn hộ không lớn, diện tích công trình là 61m², diện tích sử dụng gần 50 m², phòng khách rộng 20 m², phòng ngủ rộng mười mấy mét vuông, thêm một buồng vệ sinh nhỏ và một gian bếp, thậm chí còn có một ban công nho nhỏ chiều rộng gần 50 cm, chiều dài khoảng 1m50.

Căn hộ không tính là lớn, song chẳng thiếu thứ gì. Tuy là loại nhỏ, nằm khuất hướng mặt trời, nhưng cũng rất tốt, thậm chí còn trông thấy được cả Tây Sơn của Bắc Kinh.

“Mộc Tử, anh đã xem xét tình hình xung quanh rồi. Phía Đông có một siêu thị lớn, đối diện là cung thể thao, có phòng tập, bể bơi, chênh chéch trước mặt là đường cái, về sau họ định xây một trung tâm thương mại lớn nữa, xét trên phương diện sinh hoạt thì khá tiện lợi. Chưa kể đi bốn trạm xe bus là tới bến tàu điện ngầm rồi.” Trường Cung kể cho Mộc Tử nghe.

Giám đốc Lưu đứng bên tủ tìm tìm trên: “Anh Trường Cung đây sắp biến thành nhân viên văn phòng nhà đất đến nơi rồi, hiểu rõ chỗ này hơn cả

chúng tôi ấy chứ. Căn hộ này thật sự rất được, tuy không phải loại thông suốt Bắc Nam^[1], nhưng loại nhỏ thế này khá khó tìm, tổng giá trị cũng không cao. Hai người phải quyết định nhanh lên mới được, mấy ngày gần đây có không ít người tới xem căn hộ này rồi.”

[1] Là loại hình nhà trong đó phòng khách hướng về phía Nam, có cửa sổ hướng chính diện phía Nam và phía Bắc, như vậy có thể nâng cao tối đa mức độ lưu thông không khí, xét trên phương diện phong thủy, làm vậy sẽ có lợi cho việc “hút” tiền tài.

“Giờ chỉ còn chờ bà chủ nhà chúng tôi đồng ý nữa thôi.” Trường Cung vừa kéo tay Mộc Tử vừa tủm tỉm cười.

Mộc Tử hoàn hồn. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy Tây Sơn sừng sững đàng xa và cung thể thao nằm phía đối diện, sau đó quay người nhìn Trường Cung.

“Em thích chỗ này không?” Trường Cung hỏi nhỏ.

Mộc Tử gật đầu: “Thích.”

Trường Cung kéo tay cô và bảo: “Hiện tại sức anh chưa đủ, không thể mua được một căn nhà lớn cho em, chỉ có thể chọn một căn tương đối thích hợp ở khu ngoại thành này. Đợi về sau anh kiếm được nhiều tiền hơn, chúng mình sẽ dọn sang một căn nhà khác tốt hơn. Anh hứa với em, đến lúc có con, anh nhất định sẽ mua được nhà to, để mẹ con em được sống thật thư thái.”

Giám đốc Lưu nhìn cặp đôi kia đang trên đà dâng trào cảm xúc, bèn tinh ý nói: “Hai người cứ xem thoải mái nhé, tôi sẽ đợi ở bên ngoài.” Dứt lời, đối phương quay người rời đi, còn đóng kín cửa lại.

Mộc Tử ngẩng đầu nhìn Trường Cung: “Em chưa bao giờ nghĩ đến chuyện anh sẽ mua nhà.”

Trường Cung nhe răng hỏi: “Thấy vui đến giật mình chưa? Đây có phải món quà tuyệt nhất không nào?”

Ấy thế mà Mộc Tử lại lắc đầu, nước mắt ứa ra: “Nói thật, em chẳng thà không có niềm vui bất ngờ này còn hơn, bởi em không muốn anh phải vất vả như thế. Vì em, anh đã bỏ ra quá nhiều, quá nhiều rồi.”

Trường Cung “phô” cơ bắp trên tay: “Đàn ông mà em, cần chịu nhiều áp lực một chút, tinh thần trách nhiệm cần cao một chút. Em là món quà tuyệt vời nhất mà ông trời đã tặng cho anh. Anh phải nâng niu thật kỹ, không cho em bất cứ cơ hội hay lý do nào để chạy trốn. Anh tin, căn hộ này mới chỉ là bắt đầu thôi.”

Mộc Tử nhìn anh đăm đăm: “Cảm ơn anh, Trường Cung. Thật sự rất cảm ơn anh.”

Trường Cung cười hỏi: “Vậy chúng ta vui vẻ quyết định luôn chứ, thưa bà chủ của tôi? Đi nào, chúng ta đi ký hợp đồng với giám đốc Lưu. Tốc độ bán ra của mấy căn hộ ở đây thật sự nhanh lắm, loại hình này giờ còn mỗi hai căn, trừ căn của chúng ta ra thì chỉ sót một căn trên tầng mười tám trên cùng. Tầng trên cùng không tốt lắm, chúng ta phải nhanh chóng “túm cổ” nó thôi. Về sau, đây sẽ là mái ấm của hai đứa mình.”

“Chờ chút nào, để em xem thêm một chút, đã kịp quan sát tử tế đâu chứ.” Mộc Tử mỉm cười.

Đúng thế, ban nãy cô chỉ mãi cảm động, còn chưa chăm chú ngắm nhìn mái ấm tình yêu của mình và Trường Cung.

An cư rồi mới mong lạc nghiệp. Trường Cung hiểu rất rõ điều này, bởi thế anh mới liều mạng cố gắng, không phút ngơi tay như thế. Việc đầu tiên làm khi tích cóp đủ tiền là mua ngay căn hộ. Anh khăng khăng nghĩ, ít nhất

cũng phải sở hữu một căn nhà, mới có thể đem tới cho Mộc Tử một mái ấm thật sự.

Ký hợp đồng, nộp tiền đặt cọc, xin vay ngân hàng, mất cả buổi mới giải quyết xong tất cả thủ tục. Rồi khỏi văn phòng bán nhà, Trường Cung đột nhiên bế bổng Mộc Tử khiến cô phải hét lên luống cuống: “Mộc Tử, từ giây phút này trở đi, chúng ta đã có nhà rồi! Anh tiến gần tới mục tiêu đủ tư cách cưới em thêm một bước rồi!” Trường Cung ôm Mộc Tử quay vòng vòng, gương mặt đong đầy hạnh phúc. Anh chưa bao giờ sợ áp lực và trách nhiệm mà tin rằng bản thân nhất định có thể mang tới cho cô những điều tốt đẹp nhất.

“Trường Cung, cảm ơn anh.”

“Mộc Tử, cảm ơn em.” Trường Cung thả Mộc Tử xuống, nhìn cô bằng ánh mắt đầy thắm thiết.

Mộc Tử cúi thấp đầu: “Sao lại cảm ơn em? Em chẳng giúp anh được gì cả.”

Trường Cung lắc đầu: “Không, em vẫn luôn cho anh sự trợ giúp to lớn nhất đó chứ. Nếu không có em, có lẽ anh sẽ chẳng tìm thấy hướng đi cuộc đời như biết bao người cùng trang lứa. Nếu không có em làm chỗ dựa vững chắc đằng sau, làm niềm tin để anh cố gắng hết mình, thì anh chẳng thể mua nổi căn hộ ấy trong vùn vện mấy năm. Chính em đã cho anh dũng khí, tình yêu của em khiến anh vững lòng tiến bước. Thế nên, xin cảm ơn em, chỉ cần luôn có em ở bên bầu bạn, anh sẽ không bao giờ bàng hoàng, không bao giờ lạc lối, mãi gan góc đi về phía trước.”

Mộc Tử ngẩng đầu nhìn anh: “Cảm ơn anh, cảm ơn anh vì đã luôn đối xử với em tuyệt vời như thế. Thật ra em không tốt như lời kể của anh đâu.

Anh cứ nuông chiều, cứ yêu thương mãi, không để em chịu thương tổn mảy may, trao cho em tất cả. Thật sự em thấy sợ vô cùng, sợ có một ngày anh sẽ bỏ em đi. Nếu là như vậy, chắc đến khả năng sống sót giữa cuộc đời này em cũng không có mất. Chính anh đã chiều cho em hư, làm em quen thói dựa dẫm anh mất rồi.”

Trường Cung cúi đầu đặt một nụ hôn lên môi Mộc Tử, không để cô nói thêm gì nữa. Nụ hôn ấy, lắng sâu mà miên man.

“Mộc Tử, em yên tâm đi, anh sẽ cố gắng sống lâu hơn em một chút. Như thế, em có thể “dựa dẫm” anh trọn kiếp, anh có thể chăm sóc cho em, bầu bạn bên em mãi, khiến cuộc đời em luôn đắm chìm trong hạnh phúc, không lúc nào không vui sướng hân hoan. Bởi vì anh yêu em, vì em, anh sẵn lòng cho đi tất cả.”

“Trường Cung...”

Chương 22

Đơn thôi việc ngoài ý muốn

Anh liêu mạng làm việc, thế mà thứ nhận được chỉ là một lá đơn thôi việc. Không nghề không nghiệp, anh lấy gì đem hạnh phúc tới cho Mộc Tử? Rồi anh cưới cô về làm vợ thế nào đây?

Mua căn hộ xong xuôi, họ bắt đầu bận rộn với việc sửa sang, trang hoàng. Trường Cung vừa đi làm vừa bắt tay lo liệu chuyện này. Vì muốn tiết kiệm thêm chút tiền, anh tranh thủ ngày cuối tuần đi lần lượt từng cửa hàng bán vật liệu xây dựng ở khu phía Tây, chọn những vật liệu vừa rẻ vừa tốt trên tiền đề đảm bảo môi trường, gắng hết sức cắt giảm chút chi tiêu.

Thỉnh thoảng Mộc Tử sẽ đi cùng anh, cùng thêm rom thêm rạ cho túp lều tình yêu của hai người. Tường phòng khách họ chọn màu trắng, còn tường phòng ngủ sơn màu tím mà Mộc Tử thích, rèm phòng ngủ màu tím đậm. Dưới sự nỗ lực của cả đôi bên, túp lều tình yêu chậm rãi thành hình.

Sau mấy năm phát triển, công ty Trường Cung đang làm việc đã có trên năm trăm nhân viên, văn phòng làm việc khổng lồ ngồi chật kín người. Địa điểm làm việc tuy không tốt bằng hồi còn ở đài truyền hình, nhưng công ty có bố trí xe chạy tuyến đưa đón nhân viên đi làm, chế độ phúc lợi và đãi ngộ cực kỳ tốt.

“Trường Cung, tổng giám sát Trương của bộ phận Nhân sự nhắn anh tới phòng làm việc của ông ấy một chuyến.” Một người đồng nghiệp tới bên cạnh Trường Cung, nhỏ giọng bảo anh như thế.

Trường Cung ngồi ở chỗ của mình, không lập tức đứng lên mà hơi cau mày. Anh lờ mờ đoán được đó là chuyện gì, chỉ không ngờ rằng rốt cuộc nó vẫn rơi trúng đầu mình.

Chung quy việc phải tới thì không tránh được, Trường Cung hít một hơi thật sâu, sau đó đứng lên đi về hướng phòng Nhân sự.

Cốc cốc! Anh gõ cửa.

“Mời vào.” Bên trong vọng ra một giọng nam trung hồn hậu.

Trường Cung đẩy cửa tiến vào, trông thấy tổng giám sát Trương ngồi sau bàn làm việc. Kỳ thực Trường Cung biết rất rõ về người này. Ông ta được công ty mời về với mức lương rất cao, nghe nói trước đây từng dạy trong trường đại học Sư phạm, trong công ty được xếp vào hàng quyền cao chức trọng.

facebook.com/ebookngontinhmienphi

“Chào tổng giám sát Trương, tôi là Trường Cung của phòng Marketing.”

Tổng giám sát Trương đứng dậy, trên gương mặt vương nụ cười mỉm rất ôn hòa: “Trường Cung, cậu ngồi xuống đi.”

Trường Cung ngồi xuống đối diện ông ta.

Tổng giám sát Trương nói: “Trường Cung, dạo gần đây tình hình công ty thế nào chắc người của phòng Marketing như cậu cũng rõ. Năm ngoái tình hình lợi nhuận của công ty vẫn còn tốt, tăng tiến từng ngày, song năm nay lại xảy ra một vài vấn đề. Sự điều chỉnh nền kinh tế vĩ mô trong nước khiến ngành IT bắt đầu rơi vào tình trạng bong bóng. Cậu cũng biết đấy, cái chịu ảnh hưởng lớn nhất chính là lĩnh vực ủy trị trung tâm số liệu internet

của chúng ta. Toàn bộ ngành IT rơi vào suy thoái, khiến lợi nhuận của công ty chúng ta sụt giảm trên diện rộng, bởi vậy đã dẫn tới hiện tượng dư thừa nhân viên.

Hội đồng quản trị quyết định sẽ tiến hành một đợt cắt giảm biên chế để giúp công ty vượt qua cửa ải khó khăn này. Đợt cắt giảm biên chế này có quy mô cực lớn, bao trùm tất cả các bộ phận, bộ phận Marketing các cậu cũng không ngoại lệ.”

Nghe đối phương nói đến đây, chút hy vọng mong manh cuối cùng trong lòng Trường Cung cũng tắt ngúm. “Tổng giám sát Trương, nhưng tôi là nhân sự lâu năm trong công ty, suốt mấy năm qua tôi luôn cố gắng làm việc hết mình.” Trường Cung không kìm được mà xen lời.

Tổng giám sát Trương thở dài một tiếng: “Kết quả đánh giá của cậu quả thực rất khá, thế nhưng bộ phận Marketing phải điều chỉnh lại trên quy mô tổng thể, mảng web nội bộ công ty buộc phải tạm thời dừng lại. Ngành IT không khởi sắc, tôi cũng tiếc vì mất đi một nhân viên ưu tú như cậu lắm. Nhưng đừng lo lắng, vì cậu đã cống hiến lâu dài nên công ty cũng cân nhắc kỹ đến vấn đề bồi thường rồi. Cậu làm việc hơn ba năm, công ty sẽ trả thêm cho cậu ba tháng lương, cộng thêm một tháng lương vì không thông báo trước ba mươi ngày, tính gộp tiền lương tháng này là năm tháng lương cả thảy. Đây là giấy tờ thôi việc, phiền cậu ký tên vào.”

Nhìn tờ đơn thôi việc đặt trước mặt, Trường Cung thấy đầu óc hơi òn òn. Hơn ba năm trước, anh là nhân viên thứ mười bốn gia nhập công ty, sớm hơn vị trước mặt kia nhiều lắm. Ngày nào anh cũng cố gắng làm việc, mỗi một nhiệm vụ đều nghiêm túc hoàn thành, chỉ vì muốn được phát triển đôi phần.

Anh hiểu rõ mọi thứ ở đây, quen thuộc từng đồng nghiệp quanh mình, sống nhiệt tình thân ái, hễ có việc cần giúp thì anh chẳng từ chối bao giờ. Mà anh làm tất cả những điều ấy, chỉ vì mong được làm việc tốt hơn, được phát triển tốt hơn, vì tương lai của anh và Mộc Tử. Thế nhưng trong giây phút này đây, thứ bày trước mắt anh chỉ có một lá đơn thôi việc lạnh lùng. Bao cố gắng suốt ba năm qua dường như đã tan thành mây khói ngay khoảnh khắc ấy rồi.

Ngày trước anh từng nghe người ta kể về cái tàn khốc chốn công sở, nhưng từ đó đến nay vẫn vầy vùng xuôi chèo mát mái, anh đã bao giờ thật sự cảm nhận được đâu. Thế mà giờ này phút này, nhìn lá đơn thôi việc bày trước mặt, nhìn ánh mắt hơi vương nuối tiếc nhưng đầy bình thản của tổng giám sát Trương, cả người anh như trở nên mông muội. Anh chẳng rõ bản thân đã ký tên thế nào, cũng không biết đã trở về bàn làm việc ra sao.

Đồng nghiệp ở phòng Hành chính tới làm thủ tục giao nhận, đem máy tính của anh đi. Bàn làm việc lớn trống huơ trống hoác, thường ngày nó được anh thu dọn vô cùng gọn gàng sạch sẽ, thế mà nay trông chỉ thấy một sắc trắng thê lương.

Tít tít tít! Tít tít tít! Tiếng di động chọt vang lên.

Trường Cung vô thức nhận cuộc gọi, chất giọng đầy hưng phấn của Mộc Tử vọng tới từ phía bên kia: “Trường Cung, người ta đã chuyển cả sofa lẫn giường tới rồi đó, căn nhà nhỏ của chúng ta có thể vào ở được rồi. Em thích sofa da màu trắng với cái giường màu trắng cực kỳ, hôm nay tan làm anh có thể thấy chúng đó.”

“Ừm, tới là tốt rồi.” Tiếng Trường Cung nghe có chút thần thờ, “Mộc Tử này, hôm nay chắc anh phải làm thêm, sẽ về hơi muộn đấy. Em nhân lúc trời còn sáng mà về nhà sớm đi.”

“Trường Cung, có chuyện gì thế? Sao em cảm thấy anh đang không được vui cho lắm?” Mộc Tử quá quen với giọng nói của anh, đến nỗi vừa nghe đã phát hiện ngay vẻ bất thường.

“Làm gì có, anh ôn mà. Anh dở tay cái biểu đồ, đang tập trung tinh thần đây. Tạm thời cứ thế nhé, em về nhà cẩn thận.”

Cúp điện thoại xong, Trường Cung không tự chủ được siết chặt di động, hai mắt vô thức nhắm nghiền lại, thân thể hơi mất kiểm soát mà run lên nhè nhẹ. Anh không nói cho Mộc Tử chuyện mình thất nghiệp vì anh thật sự chẳng biết phải mở miệng thế nào. Anh liều mạng làm việc, thế mà thứ nhận được chỉ là một lá đơn thôi việc. Không nghề không nghiệp, anh lấy gì đem hạnh phúc tới cho Mộc Tử? Rồi anh cưới cô về làm vợ thế nào đây?

Một cánh tay đáp xuống bờ vai Trường Cung, thanh âm suy sụp vang lên bên tai: “Tôi nay đi làm một chén nhé.”

Trường Cung ngẩng đầu, trông thấy Lý Tùng với bản mặt như đưa đám: “Mày cũng bị...”

Lý Tùng cười méo xệch: “Mày nỗ lực đến thế còn rơi vào danh sách cắt giảm biên chế cơ mà, tao dựa vào cái gì mà đòi ở lại? Lần này trừ nhân viên bên bộ phận nòng cốt thì phần lớn công nhân viên khác đều trong phạm vi cắt giảm cả. Tôi nay đi làm một chén nhé, tao mời. Tao biết mày còn phải trả tiền vay ngân hàng, áp lực lớn, tao thì một mình nhẹ gánh, qua đợt này xem như sạch bách trong ngoài.”

Chương 23

Em sẽ luôn ở bên anh

Em sẽ luôn ở bên anh, chẳng phải anh từng bảo, chỉ cần có em bên cạnh, anh sẽ đủ tự tin để làm bất cứ chuyện gì sao?

Trường Cung bước vào thang máy trong trạng thái lắc lư đảo đảo, ấn tận ba lần mới miễn cưỡng gõ trúng số “17”.

Thang máy từ từ đi lên, nhìn con số màu đỏ thay đổi không ngừng kia, anh đột nhiên thấy mắt cay đến lạ.

Xưa nay Trường Cung uống rượu rất tài, thế mà hôm nay lại ngấm men quá dễ dàng. Anh lơ mờ nhớ được bản thân đã kêu gào âm ỉ bên bàn rượu rằng: “Vì sao tao đã cố gắng đến thế mà vẫn phải cuốn gói ra đi?” Giả như anh không nỗ lực nhiều như thế, thì có lẽ đã chẳng đau đớn giống bây giờ.

Tầng 17, đến rồi.

Trường Cung ra khỏi thang máy, tay chống lên tường, căn hộ đầu tiên bên tay phải chính là mái ấm nhỏ của anh và Mộc Tử.

Đêm nay anh không về nhà mà tới nơi đây, anh chỉ muốn tới đây.

Trường Cung mở cửa phòng, bật chiếc đèn có thể biến thành màu xanh nước biển mà anh đã cùng cô chọn. Phòng khách được quét tước vô cùng sạch sẽ, màn hình tinh thể lỏng treo tường ba mươi bảy inch, hàng trong nước sản xuất, anh cùng cô chọn sau khi được giảm giá; tủ lạnh hai cánh

màu trắng, cũng là đồ trong đợt giảm giá luôn. Sofa da đủ chỗ cho ba người đã được chuyển đến thật, có điều không phải hàng giảm giá mà thôi. Lúc ấy cả Trường Cung và Mộc Tử đều vô cùng thích nó, ngồi lên có cảm giác rất dễ chịu, rất ấm áp. Khi nghĩ đến việc bản thân với Mộc Tử có thể kê sát bên nhau trên sofa cùng xem tivi, anh liền bắt chập tất cả vác nó về nhà. Mặc cho cái sofa này và chiếc giường bên trong đã ngốn sạch chỗ tiền tiết kiệm cuối cùng, anh cũng chẳng hề do dự.

Thế nhưng hiện tại đối với anh mà nói, tất cả dường như trở nên nặng trĩu, đè xuống trái tim anh.

Anh bước ra ban công gió lạnh phả thẳng vào mặt, tức thì khiến Trường Cung tỉnh táo đôi phần. Phía trước tòa nhà là một con đường rất rộng, xe ô tô nối đuôi nhau lăn bánh chạy qua, đèn đường sáng rực tỏa dài về phía xa, cảnh tượng vô cùng phồn hoa nhộn nhịp.

“Mình làm được, mình chắc chắn có thể làm được, mình có thể tìm được một công việc tốt hơn. Mộc Tử, em yên tâm đi, anh nhất định sẽ tìm được một công việc tốt, nhất định là thế! Sáng mai, sáng sớm mai anh sẽ đi tìm việc làm ngay!” Đóng cửa ban công lại, Trường Cung ngã vật xuống chiếc giường chưa kịp bóc lớp nhựa bọc bên ngoài, mê man thiếp đi.

Tảng sáng hôm sau, Trường Cung tỉnh dậy từ rất sớm, rửa qua mặt mũi, ra ngoài ăn sáng xong, anh bắt đầu tính toán thật gấp rút. Năm tháng tiền lương, nếu tiết kiệm một chút thì ít nhất trong một năm sẽ không phải lo vấn đề trả nợ ngân hàng. Thế nên chỉ cần anh nhanh chóng tìm được công việc mới thì sẽ chẳng có vấn đề gì cả.

Trường Cung mua mấy tờ báo có mục thông báo tuyển dụng, sau đó vội vã về nhà, bắt đầu gọi điện hỏi thăm từng nơi một.

“Vâng, đúng thế, tôi đã làm thiết kế trang web ba năm liền, thiết kế, xây dựng, duy trì, đưa vào hoạt động đều không có vấn đề gì. Đúng thế, vậy tiền lương bên ngài là bao nhiêu?”

“Tám trăm? Không phải ít quá u.”

...

“Bao ăn ở? Tôi không cần bao ăn ở, tiền lương có thể cao thêm một chút không? Sáu trăm thì ít quá, nói thế nào thì thiết kế trang web cũng là việc cần kỹ thuật mà.”

...

Trường Cung bắt đầu trở nên bận rộn, ngày nào cũng liên tục gọi điện thoại, chạy khắp các khu vực trong thủ đô, không ngừng phỏng vấn, không ngừng thất vọng.

Tổng giám sát của công ty chẳng hề nói dối, sự chèn ép của nền kinh tế bong bóng đã giáng một cú đánh cực mạnh vào toàn bộ ngành IT. Mỗi khi nói đến chuyện mức lương đề nghị quá thấp, đối phương chỉ nhếch mép lạnh lùng và báo cho anh biết hiện tại có rất nhiều sinh viên đại học sẵn lòng làm những việc thế này. Nếu không phải có kinh nghiệm thì mức lương ấy anh cũng chẳng có phần.

Chớp mắt một tuần đã trôi qua. Trong số những công ty Trường Cung tham gia phỏng vấn, nơi trả lương cao nhất chỉ được một nghìn hai trăm tệ, thậm chí còn chưa đủ để anh trả nợ ngân hàng hàng tháng.

“Trường Cung, anh gặp chuyện gì à? Sao em cứ cảm thấy anh ngơ ngẩn thế nào ấy? Có phải gần đây công việc mệt mỏi quá không?” Mộc Tử

vừa tới đã sốt sắng hỏi han anh. Hôm nay căn nhà nhỏ của họ đã bài trí xong xuôi, hiện có thể vào ở được.

Trường Cung gục đầu xuống: “Mộc Tử, anh có chuyện này muốn nói với em.”

“Dạ?” Mộc Tử ngồi xuống bên anh, nhẹ nhàng vuốt ve mái đầu anh rồi nắm chặt tay anh, “Sao thế ạ? Em đã bảo mấy ngày gần đây anh gặp vấn đề gì mà, rốt cuộc là sao?”

Trường Cung cười khỏ: “Anh thất nghiệp rồi.” Anh không định giấu Mộc Tử thêm nữa, kiểu gì cũng phải đối mặt với hiện thực thôi.

“Hà? Công việc đang tốt đẹp, sao lại thất nghiệp được? Anh đã có gắng thế cơ mà?” Mặt Mộc Tử đầy vẻ ngỡ ngàng.

Trường Cung thở dài một tiếng, thuật lại những gì tổng giám sát nói cho Mộc Tử nghe. “Xin lỗi, anh..”

Mộc Tử ôm chầm lấy Trường Cung: “Gì mà xin lỗi, đây có phải lỗi của anh đâu. Mất việc thì tìm việc khác là xong mà.”

“Nói thì dễ lắm! Anh đã tìm việc suốt mấy ngày rồi, ngặt nỗi hiện giờ toàn bộ ngành IT đang suy thoái, rất ít nơi cần kỹ sư lập trình trang web, mà dù có thì lương cũng quá bèo bọt. Hồi trước anh không để ý, nay mới biết, sở dĩ có thể nhận lương cao như thế chủ yếu vì bản thân là nhân sự lâu năm trong công ty, chứ muốn tìm một công việc lương cao đến vậy đúng là khó như lên trời. Hồi còn ở công ty, một tháng anh được hơn sáu nghìn tệ, chưa kể các khoản phụ cấp thêm, nhưng hiện tại, chỉ muốn tìm một việc lương thấp hơn một chút cũng chẳng xong ấy chứ.” Quãng thời gian một tuần qua dần mài mòn khí thế hăng hái ban đầu của Trường Cung, xã hội khắc

nghiệt, công sở tàn khốc. Anh từng bảo với Mộc Tử rằng không muốn cô bị xã hội làm biến đổi, mà nay, người bị biến đổi thật sự lại là anh.

Mộc Tử an ủi: “Không sao đâu, cứ từ từ, rồi sẽ tìm được công việc hợp với anh.”

Trường Cung gật đầu: “Anh nhất định sẽ cố gắng hết sức tìm việc mới. Giờ nghĩ lại, anh hồi đó đúng là quá ấu trĩ. Bố mẹ khuyên rất đúng, nếu năm xưa anh chọn ở lại đài truyền hình thì chưa biết chừng...”

Mộc Tử nghiêm mặt bảo: “Trường Cung, anh nghe em nói này. Trên thế giới này không có thuốc hồi hận cho mình uống đâu, đã chọn lựa thì không hối hận. Không sao hết, anh đừng nóng ruột, công việc cứ từ từ kiếm, em tin chắc với năng lực, sự nỗ lực, sự kiên trì của mình, anh nhất định sẽ tìm được một công việc tốt. Em sẽ luôn ở bên anh, chẳng phải anh từng bảo, chỉ cần có em bên cạnh, anh sẽ đủ tự tin làm bất cứ chuyện gì sao?”

“Mộc Tử.” Trường Cung ôm đối phương thật chặt, đặt một nụ hôn lên trán cô.

Mộc Tử cười: “Thôi đừng buồn nữa, hôm nay, mái ấm nhỏ của chúng ta chính thức vào ở được rồi. Anh có định dọn qua đây không? Trước mắt chúng ta phải ăn mừng một bữa đã. Em vừa mua thức ăn xong, quyết định sẽ nấu một bữa trưa cho anh trong ngôi nhà hạnh phúc của chúng mình, anh thấy thế nào?”

Trường Cung bật cười: “Trình độ nấu ăn của em học từ anh mà ra chứ đâu. Thôi để anh làm, anh không hy vọng túp lều tình yêu của chúng mình bốc cháy đâu.”

“Hừ, anh không tin em đến thế cơ à? Không được, hôm nay anh chỉ có phần đứng cạnh phụ em thôi!”

Chương 24

Kiếp sống người mẫu

Mùa đông băng giá của ngành IT ập tới mau chóng mà dữ dội, hơn nữa còn dang dặc như thể bước vào kỷ băng hà. Thất vọng hết lần này tới lần khác, chẳng cam lòng hết lần này tới lần khác, tâm thái của Trường Cung dần thay đổi.

Cuộc đời con người luôn có đỉnh cao và đáy vực, luôn có lúc xuống lúc lên, song điều Trường Cung không ngờ tới được, là giai đoạn đáy vực của bản thân lại dài đến vậy.

Lúc mới bắt đầu tìm việc, anh “làm cao” lắm, luôn hy vọng mình có thể tìm được một công việc với mức lương không thua chỗ trước. Bởi anh tin vào năng lực của bản thân, tin vào sự cố gắng của bản thân. Anh trẻ trung, có chí tiến thủ, có khả năng, cũng chịu nỗ lực, không lý gì không tìm được một công việc tốt.

Ấy thế mà hiện thực lại giáng thẳng vào mặt anh một cái tát thật vang. Mùa đông băng giá của ngành IT ập tới mau chóng mà dữ dội, hơn nữa còn dang dặc như thể bước vào kỷ băng hà. Thất vọng hết lần này tới lần khác, chẳng cam lòng hết lần này tới lần khác, tâm thái của Trường Cung dần thay đổi. Từ mức lương yêu cầu sáu nghìn tệ lúc ban đầu dần hạ xuống năm nghìn tệ, bốn nghìn tệ. Ba tháng trôi qua, Trường Cung chẳng còn kiêu ngạo nữa, chỉ yêu cầu ba nghìn tệ, thậm chí là hai nghìn tệ, vậy mà vẫn chẳng tìm được một vị trí nào. Hai nghìn tệ, đó đã là mức yêu cầu tối thiểu

của anh rồi, bởi ít ra phải kiếm được con số ấy, anh mới đủ khả năng trả khoản vay ngân hàng.

Sự biến đổi trong tâm thái khiến Trường Cung bắt đầu hoài nghi nghề nghiệp của mình. Anh nhớ đến lời Mộc Tử từng nói, tuổi trẻ có quyền phạm sai lầm, có lẽ đổi sang nghề khác anh sẽ có đất phát triển hơn.

Ngày ngày nhìn hàng loạt tin quảng cáo đăng trên báo giấy, lại thêm tuổi trẻ hăng máu, Trường Cung bắt đầu tìm những công việc có tính khả thi khác. Chẳng bao lâu sau anh chộp được một vị trí mà anh tin mình đủ sức làm: Người mẫu.

Trường Cung sở hữu chiều cao 1m90, mặt mũi tuy không thuộc hàng đẹp trai ngời ngời nhưng cũng xem là ưu tú, hơn nữa tuổi mới ngoài hai mươi. Sau khi thấy mức thu nhập dự tính hấp dẫn mà bên quảng cáo đưa ra, anh đã tới công ty quản lý người mẫu nằm ở Nam Nhị Hoàn này phỏng vấn.

Công ty không lớn, vừa vào cửa đã gặp ngay một phòng tập nhảy rộng chừng 30 m², bên trong có một phòng làm việc. Bây giờ trong công ty chỉ có hai người, một người có vẻ là thư ký, người đàn ông mặc đồ tây còn lại trông giống người phụ trách. Trên giá sách bên cạnh bày rất nhiều tạp chí.

“Xin chào!” Trường Cung gõ cửa.

“Mời vào.” Người đàn ông mặc đồ tây nọ đứng dậy, ra đón với nụ cười mỉm trên môi: “Cậu tới đây thi tuyển đúng không?”

“Vâng, chào anh.” Trường Cung vội đáp đầy khách khí.

“Cậu ngồi đi.” Anh ta chỉ vào chiếc sofa đặt cạnh đó.

“Cảm ơn.” Trường Cung ngồi xuống.

Người đàn ông mặc đồ tây nhìn anh từ trên xuống dưới mấy lượt liền: “Ừm, ngoại hình được đấy, cậu có kinh nghiệm làm người mẫu không?”

Trường Cung ngẩng người: “Tôi thấy trên quảng cáo nói không cần kinh nghiệm làm người mẫu cũng được, công ty sẽ chịu trách nhiệm huấn luyện. Có đúng vậy không?”

Đối phương tùm tùm đáp: “Đúng thế, công ty sẽ chịu trách nhiệm huấn luyện. Cậu đưa sơ yếu lý lịch cho tôi xem nào.”

“Được ạ.” Trường Cung đưa sơ yếu lý lịch của mình ra.

Người đàn ông mặc đồ tây xem qua một lượt, sau đó gật đầu với Trường Cung: “Đúng là cậu không có chút kinh nghiệm nào trong lĩnh vực này thật, vậy chúng tôi chỉ còn cách huấn luyện từ đầu thôi. Vậy đi, tôi sẽ giới thiệu qua về tình hình công ty cho cậu. Bên tôi là công ty quản lý người mẫu, nguồn thu chủ yếu là phần trăm trích từ tiền công tham gia diễn show. Cũng có nghĩa là, khi đã trở thành một người mẫu chính thức, cậu có thể ký hợp đồng với công ty, công ty chịu trách nhiệm cung cấp cơ hội biểu diễn cho cậu, sau đó cậu nộp lại cho chúng tôi ba mươi phần trăm thu nhập.

Trường Cung vội nói: “Những cái ấy đều được cả. Chỉ không biết mức cát-xê biểu diễn thông thường là bao nhiêu?”

“Cũng còn tùy, phải xem thời gian dài ngắn thế nào, công việc ra sao. Nếu xét thông thường thì chắc dao động từ vài trăm đến vài nghìn tệ.”

Vài trăm đến vài nghìn tệ? Đối với một Trường Cung rữ rượi ngồi không mấy tháng trời, công việc ấy chẳng khác nào cọng rơm cứu mạng. Anh vội vã gật đầu: “Tôi đồng ý.”

Đối phương nhíu mày, giọng có phần khó xử: “Điều kiện bên ngoài của cậu không tồi đâu, nhưng chẳng có tí nền tảng nào cả, đây là một vấn đề. Chúng tôi là công ty quản lý người mẫu, phải cân nhắc đến phí tổn kinh doanh, công ty có thể huấn luyện những người mới có thiên phú như cậu, song cậu phải tự trả tiền huấn luyện. Đồng thời cậu phải tự chụp một bộ ảnh tả thực để công ty đem đi tuyên truyền, phần tiền ấy cũng phải do cậu gánh vác, công ty sẽ không lo giúp cậu đâu.”

Trường Cung ngây ra: “Thế chi phí huấn luyện tốn khoảng bao nhiêu? Phải huấn luyện đến khi nào mới được?”

“Lớp huấn luyện sơ cấp 2.600 tệ/1 tháng. Sau đó còn phải tiến hành lớp huấn luyện cao cấp, ba tháng, 3.800 tệ. Thứ Hai, thứ Tư, thứ Sáu hàng tuần cậu phải tới công ty để học, công ty sẽ mời riêng giáo viên chuyên ngành người mẫu về dạy cho cậu.”

2.600 tệ? 3.800 tệ? Tính gộp lại phải mất con số không lồ là 6.400 tệ ư?

Người đàn ông mặc đồ tây dường như thấy được cái chân chừ của Trường Cung: “Thấy vốn trời cho của cậu không tồi tôi mới quyết định huấn luyện đấy. Tuy trên quảng cáo viết là có thể huấn luyện, nhưng chúng tôi cũng phải xem đối tượng ra sao, nếu như ngoại hình chưa tới thì đến cơ hội được huấn luyện cũng chẳng có đâu. Tôi thấy hay là thế này, dù sao cậu cũng chưa từng làm nghề này, chắc trong lòng cũng thấy lo, chi bằng cậu cứ thử tham gia lớp huấn luyện sơ cấp trước, đến lúc đó nếu thấy mình có tiềm lực trở thành người mẫu thì hãy theo tiếp lớp huấn luyện cao cấp. Cậu cũng đừng xót tiền làm chi, người chúng tôi mời về đều là những giáo viên huấn luyện chuyên nghiệp hàng đầu cả nước. Hơn nữa, mức cát-xê biểu diễn đơn

của người mẫu nam cao hơn người mẫu nữ rất nhiều. Nếu gặp may, chỉ cần biểu diễn mấy show là thu hồi được chi phí học, còn được lời ấy chứ.”

Trường Cung thấy đối phương nói có lý, bèn gật đầu đáp: “Được, vậy tôi sẽ tham gia lớp huấn luyện sơ cấp trước. Cảm ơn anh.”

“Ừ, thế cậu đi đóng phí đi. Thời gian huấn luyện thế nào chúng tôi sẽ báo sau.” Anh ta gật đầu với vẻ rất hài lòng.

Trường Cung tới ngân hàng rút tiền, sau đó mang tới công ty quản lý người mẫu. Cứ thế, kiếp sống người mẫu của anh chính thức mở màn.

Sang ngày thứ ba, công ty báo anh có thể tới tham gia huấn luyện. Lúc trở lại công ty quản lý người mẫu, anh thấy chừng sáu, bảy chàng trai, cô gái trông có vẻ xấp xỉ tuổi mình cũng tới chỗ này. Một vị giáo viên nữ tuổi hơn ba mươi phụ trách huấn luyện bọn anh, địa điểm chính là phòng tập nhảy bên ngoài rộng chừng 30 m² của công ty.

Buổi học kéo dài từ chín rưỡi sáng đến mười một rưỡi, chủ yếu dạy về hình thể và cách di chuyển, tư thế tạo dáng của người mẫu. Vị giáo viên này dạy khá nghiêm túc, Trường Cung thấy bản thân cũng học được một vài điều. Trong số bảy, tám học viên, anh thuộc loại tiếp thu nhanh, lúc nào cũng được giáo viên khen ngợi.

Cứ thế, ngày nối ngày trôi qua, mới chớp mắt mà khóa huấn luyện sơ cấp một tháng đã kết thúc rồi. Trường Cung bàn bạc qua với Mộc Tử, quyết định tiếp tục tham gia chương trình huấn luyện cao cấp. Đường đã đi một nửa, chờ học xong khóa huấn luyện cao cấp anh sẽ có khả năng lên sàn biểu diễn. Anh không muốn bỏ qua cơ hội này.

Đóng 3.800 tệ, chương trình huấn luyện cao cấp tiếp tục diễn ra. Ba tháng lại trôi qua.

“Trường Cung, cậu sắp học xong đến nơi rồi, mau chụp ảnh nghệ thuật đi, công ty cần nó để kéo môi biểu diễn cho cậu.” Người đàn ông mặc đồ tây lại xuất hiện trước mặt Trường Cung lần nữa.

“Được ạ.” Trường Cung vội vàng đồng ý.

Người đàn ông mặc đồ tây bảo: “Đối diện công ty có một hiệu ảnh, xem như đối tác quen của chúng ta, chụp ảnh bên đó sẽ được giảm giá 40%. Cậu sang đó chụp đi, công ty dùng ảnh nghệ thuật họ chụp cũng thấy tiện hơn.”

“Được.”

Chương 25

Đáy vực cuộc đời

Sau chuỗi ngày tìm việc kéo dài một năm, con tim Trường Cung đã hoảng loạn mà lạc lối từ lâu, anh thậm chí mất cả lòng tin và khả năng phán đoán, đến nỗi nghi ngờ chính bản thân mình.

Mất việc đã được một năm, Trường Cung ngồi trên chiếc ghế sofa trong căn nhà nhỏ, trông có chút cô đơn, ánh mắt hơi đờ đẫn.

Kiếp sống người mẫu của anh chưa từng có sự khởi đầu thật sự. Bốn tháng huấn luyện kết thúc, sau khi giao ảnh chụp nghệ thuật xong, công ty bảo anh về nhà chờ tin tức, đợi công việc tới tìm. Người đàn ông mặc đồ tây bảo nghề người mẫu chính là như thế, bao giờ có mỗi nhất định sẽ báo cho anh.

Thế mà giờ đã qua ba tháng, Trường Cung vẫn chưa nhận được một cơ hội nào. Anh từng gọi điện thoại hỏi, người đàn ông mặc đồ tây đáp rất ngắn gọn rằng, thu nhập của người mẫu nam tuy cao hơn người mẫu nữ, nhưng cơ hội việc làm lại ít hơn. Đối phương còn khuyên anh cứ kiên nhẫn chờ cơ hội đến.

Trường Cung đợi được chứ, dù sao cũng đã dồn vào đó công sức cố gắng của bốn tháng trời. Anh đợi được, nhưng khoản vay ngân hàng thì càng lúc càng không đợi nổi nữa. Nghỉ việc một năm, anh đã tiêu gần hết số tiền dự trữ, chỉ riêng khóa huấn luyện người mẫu và chụp ảnh nghệ thuật đã

tồn hơn tám nghìn tệ rồi. Dù tần tiện thêm nữa thì vẫn phải nuôi no cái bụng mình mà.

facebook.com/ebookngontinhmienphi

Từ lúc anh mất việc tới nay, Mộc Tử chưa một lần đòi anh dẫn ra ngoài chơi. Lần nào tới tìm, cô cũng tự mua ít rau dưa, nguyên liệu rồi nấu com cho anh. Thu hoạch lớn nhất trong năm nay chính là Mộc Tử tiến bộ hẳn trong khoản nấu nướng, thậm chí đã vượt mặt thầy dạy là anh.

Khoản tiết kiệm của Trường Cung thật sự sắp không gánh nổi nữa rồi.

Tít tít tít! Tít tít tít! Tiếng chuông điện thoại chọt vang lên.

Hiện giờ Trường Cung thấy hơi sợ hãi tiếng chuông di động của chính mình, bởi mỗi lần nhận điện thoại đều đồng nghĩa với việc phải trả tiền.

Trường Cung đã bỏ số di động cực đẹp mà mình dùng ngày xưa, bởi số di động ấy mỗi tháng mất đến 50 tệ cước cố định. Anh đổi sang dùng một số khác không cần khoản tiền ấy.

Cuộc gọi này là của mẹ, anh không thể không nghe.

“Mẹ ạ.” Trường Cung nhân nút nghe.

Giọng nói rất mực quan tâm của mẹ anh truyền tới: “Dạo này con tìm được việc chưa?”

Trường Cung đáp đầy cay đắng: “Vẫn chưa.”

Mẹ anh thở dài một tiếng: “Con đừng nóng ruột, kiểu gì cũng có việc thôi. Đúng rồi, mấy ngày tới khu nhà mình sắp chức cuộc thi chung tuyển nhân viên công vụ đấy. Mẹ đã nhờ người ta giúp, con cứ đi thi thử xem sao, chỉ cần đỗ là có cơ hội được xếp vào đại đội cảnh sát đô thị.”

“Cảnh sát đô thị?” Cơ thịt trên mặt Trường Cung hơi co giật.

Mẹ anh đáp: “Đúng rồi, nhân viên công vụ chính thức có thể xem là vị trí dù hạn dù lụt không lo đói rồi, tuy lương tháng không cao lắm nhưng được cái gần nhà, cũng ổn định nữa. Ôi chao, nếu năm xưa con chịu nghe lời mẹ ở lại đài truyền hình thì làm gì đến nông nổi hôm nay?”

Trường Cung thấy sờ sợ khi nghe bà nhắc đến “năm xưa”. Đúng như Mộc Tử từng nói, thế gian làm gì có thuốc “sớm biết thế này” cho mình uống. Dù hối hận đến đâu, anh cũng chẳng trở về ngày đó được.

“Nhưng mẹ ơi, con không học hành gì suốt bao nhiêu năm rồi, liệu có qua được thật không?” Trường Cung cười khô.

“Cứ đi thử xem sao. Nếu đỗ thì chẳng phải đỡ được công chạy đông chạy tây tìm việc cả ngày à?”

Khi bị ốm, người ta luôn cố gắng tìm đủ loại phương pháp chữa trị, cái ấy gọi là có bệnh thì vái tứ phương. Sau quãng thời gian tìm việc kéo dài một năm, con tim Trường Cung đã hoảng loạn mà lạc lối từ lâu. Anh thậm chí còn mất cả lòng tin và khả năng phán đoán, đến nỗi nghi ngờ chính bản thân mình. Chỉ cần le lói một tia hy vọng anh đều muốn thử, giấc mơ làm người mẫu hẳn đã nát bấy từ lâu, Trường Cung của hiện tại chẳng khác những người bệnh “vái loạn tứ phương” là mấy.

Nếu mẹ đã nói được thì cứ thử xem sao vậy. Anh đi đăng ký, mua sách, bắt đầu ôn tập kiến thức trong vòng một tháng. Anh cố gắng muốn ôn thi tử tế, nhưng tâm trạng chẳng hề yên ả, bởi quả núi lớn mang tên vay nợ ngân hàng vẫn đè nghiền trên vai.

Do ảnh hưởng của tính cách, trước giờ Trường Cung chẳng khi nào chịu hé răng về áp lực của mình. Anh luôn cảm thấy thân là đàn ông thì nên

gánh vác nhiều một chút, đảm đương nhiều một chút. Về phần bố mẹ, anh càng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện xin giúp đỡ. Trường Cung vẫn còn nhớ rõ hoàn cảnh khó khăn của gia đình mình hồi nhỏ, bố mẹ ngâm đắng nuốt cay nuôi anh khôn lớn đã là quá cực nhọc rồi, giờ khó khăn lắm tình hình trong nhà mới khá lên một chút, nếu anh quay về ăn bám thì chẳng phải sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của hai người họ hay sao? Thế nên, lần nào mẹ hỏi đã hết tiền chưa, anh đều trả lời là vẫn còn khoản tiết kiệm. Huống chi, tổng tiền vay lên tới hơn hai trăm ba mươi nghìn tệ, bố mẹ anh sao gánh vác nổi con số đó!

Từ sau khi thất nghiệp, Trường Cung trở nên vô cùng nhạy cảm, thậm chí anh còn không muốn ghé thăm nhà Mộc Tử, bởi vì chẳng còn mặt mũi nào. Anh bảo bản thân sẽ cho Mộc Tử cuộc sống tốt đẹp, nhưng với tình huống hiện tại, anh có thể mang tới cho Mộc Tử gì đây? Dù người nhà cô chỉ tùy ý bâng quơ một câu nào đó, có lẽ anh cũng sẽ nảy ra liên tưởng gì tồi tệ, sẽ cảm thấy bản thân không có năng lực, là thứ bỏ đi. Thế nên, anh chẳng thà không tới.

Ôn tập suốt một tháng, rốt cuộc kỳ thi nhân viên công vụ cũng tới. Kỳ thi này gồm hai phần, một là kiểm tra năng lực, hai là sát hạch chuyên ngành. Căng óc suốt một ngày trời, tới khi rời khỏi địa điểm thi, Trường Cung thấy choáng váng cả người, không rõ liệu bản thân có đỗ nổi hay không.

Ngồi xuống sofa, Trường Cung đờ đẫn nhìn tivi treo tường phía đối diện. Để tiết kiệm thêm ít tiền điện, chẳng rõ đã bao lâu chưa bật lên xem.

Cốc! Cốc! Cốc! Có tiếng gõ cửa.

“Ai đó?” Trường Cung hỏi.

“Chào anh, tôi là người bên quản lý tài sản ạ.” Một giọng nam vang lên bên ngoài.

Trường Cung đi ra mở cửa.

“Trường Cung, chào anh, đã đến lúc phải nộp phí quản lý tài sản năm nay rồi ạ. Hiện đã trễ hai tháng, anh xem bao giờ có thể qua chỗ chúng tôi nộp ạ?” Nhân viên quản lý tài sản nói năng rất khách khí, song chẳng hiểu vì sao, Trường Cung cứ cảm thấy hình như ánh mắt đối phương có lẫn chút khinh bỉ dành cho mình.

“Mấy ngày nữa tôi sẽ đi nộp.” Trường Cung trầm giọng đáp.

Nhân viên quản lý tài sản cau mày nói: “Anh Trường Cung, anh nói thế mấy lần rồi. Xin anh hãy hiểu cho công việc của chúng tôi. Hoàn cảnh sống trong khu chung cư cần mọi người chung tay bảo vệ, phí quản lý tài sản là khoản tiền mà mỗi vị chủ nhà nên đóng. Anh xem...”

Trường Cung giận dữ quát: “Tôi đã nói mấy ngày nữa sẽ nộp, giờ làm sao tôi biến ra tiền ngay cho anh được!”

Tiếng gầm gừ phẫn nộ của một Trường Cung vóc người cao lớn khiến nhân viên quản lý tài sản có phần sợ sệt. Đối phương vô thức giật lùi, nói giọng bất đắc dĩ: “Vậy mong anh nộp tiền nhanh hết mức có thể. Cảm ơn.”

Sau khi nhân viên quản lý tài sản rời đi, Trường Cung ngồi rũ ra sofa. Xin ông trời phù hộ cho con qua được kỳ thi nhân viên công vụ. Lương một tháng của nhân viên công vụ kiểu gì cũng được tầm hai nghìn tệ, ít nhất đủ để trả khoản vay ngân hàng.

Bấy giờ, ngoài cửa lại vang lên tiếng động.

“Tôi đã bảo hiện tại tôi không có tiền rồi! Các người có thấy phiền không hả?” Trường Cung gần như quát ầm lên mà chẳng ngẩng đầu.

“Là em đây!” Một giọng nói dịu dàng truyền tới.

Trường Cung giật nảy mình, vội vàng ngẩng đầu. Người anh trông thấy chính là Mộc Tử.

Mộc Tử bước vội tới bên anh: “Có chuyện gì thế Trường Cung? Anh không sao chứ?” Hai người đã qua lại một thời gian rất dài, nhưng đây là lần đầu tiên cô trông thấy Trường Cung cúi kính đến vậy. Giữa họ không phải chưa từng xảy ra mâu thuẫn, nhưng gần như lần nào Trường Cung cũng nhún nhường trong khoảng thời gian ngắn nhất, anh thậm chí chẳng bao giờ nói nặng với cô một câu, nửa lời thô tục lại càng không.

“Anh không sao, em đừng lo lắng.” Anh chẳng kể chuyện nhân viên quản lý tài sản tới giục đóng tiền phí, nhưng sao Mộc Tử lại không biết được, mới nãy cô đã chạm mặt cậu quản lý kia trong thang máy mà.

“Hôm nay anh làm bài thi thế nào? Không suôn sẻ ư?” Mộc Tử dịu giọng hỏi.

Trường Cung lắc đầu: “Anh không biết.”

Mộc Tử ôm cánh tay anh: “Không sao đâu, anh đừng sốt ruột. Dù trượt cũng chẳng có gì nghiêm trọng, chúng mình từ từ tìm, rồi sẽ có công việc tốt thôi mà.”

Trường Cung ngẩng đầu, nở nụ cười méo xệch: “Mộc Tử, có phải anh vô dụng lắm không?”

Mộc Tử cười bảo: “Đương nhiên là không rồi! Trong lòng em, anh là người tuyệt nhất.”

“Nhưng mà anh...”

Mộc Tử ngắt lời: “Thôi được rồi, đừng nghĩ mấy chuyện ấy nữa. Em mua món ngon cho anh này, giờ em đi nấu, tối nay chúng ta cùng thưởng thức.”

Nhìn theo bóng lưng Mộc Tử đi vào trong bếp, Trường Cung thấy lòng đau như ai cào xé. Sao anh không hiểu chứ. Mộc Tử chỉ đang an ủi mình thôi!

Chương 26

Cả cuộc đời chưa khi nào nhục nhã như giây phút ấy

“Trung tâm giải trí cái thá gì! Cái chỗ như thế gọi là hộp đêm! Tháng hơn mười nghìn? Đoán chừng là thật ấy chứ, nhưng đây là hầu khách nhận tiền, mày có biết thế là phạm pháp không? Chẳng lẽ mày muốn đi làm “vịt”^[1] à?”

[1] Tiếng lóng chỉ trai bao.

Sự thực chứng minh, khi một người xui xẻo thì uống nước lạnh cũng giắt răng như thường. Trường Cung đỗ bài kiểm tra năng lực nhưng trượt bài sát hạch chuyên ngành, trượt một phần đồng nghĩa với việc anh không lấy được chứng nhận tư cách nhân viên công vụ.

Trường Cung đi trên đường lớn, cả người cứ lơ mơ. Anh mặc một chiếc áo hoddie màu đỏ có chữ “Ngũ” trên ngực, nhưng màu đỏ chẳng thể mang vận may đến cho anh.

Thời tiết hôm nay cực kỳ nắng ráo, mà lòng anh chỉ cuộn cuộn mây mù. Đã hơn một năm rồi, chẳng được tích sự gì. Rốt cuộc con đường của mình đang nằm ở đâu? Tương lai ở nơi nào?

Hiện tại anh thậm chí chẳng dám nghĩ về Mộc Tử, bởi hễ nghĩ tới cô, tim anh lại đau đến không thở nổi. Mộc Tử tin tưởng anh như thế, luôn ở bên động viên anh, nhưng anh đã đem lại cho con gái người ta được cái gì? Một người đàn ông dù có tinh thần trách nhiệm cao đến đâu, nếu đến bản

lĩnh nuôi sống người phụ nữ của mình cũng không có thì còn được gọi là
thằng đàn ông chân chính nữa không?

“Mua một tờ không cháu?” Lúc đi ngang qua sạp bán báo, ông chủ
thấy bình thường anh hay mua báo bèn gọi đầy niềm nở.

Trường Cung dừng bước, trông thấy tờ báo đăng tin tuyển dụng quen
thuộc, sau đó tiện tay vớ một tờ lên. Công việc vẫn phải tiếp tục tìm, không
thì còn thế nào được nữa.

Anh ngồi trên vỉa hè, lật báo ra xem, lướt vô số mục quảng cáo tìm
người. Hơn một năm qua, anh đã nộp đơn không biết bao nhiêu nơi, gặp
quá nhiều quảng cáo lừa người, cũng thấy quá nhiều tình người ấm lạnh.

Ban đầu, anh từng bảo Mộc Tử không muốn cô bị xã hội này vấy bẩn,
nhưng hiện tại, chính bản thân anh đã bị nó hung tợn nhúng chàm rồi.

“Tuyển một số nam nữ làm nhân viên quan hệ xã hội, yêu cầu: Ngoại
hình và khí chất tốt, ngũ quan cân đối, nam cao trên 1m75, ưu tiên người có
hộ khẩu Bắc Kinh. Mỗi tháng kiếm trên mười nghìn tệ không phải giấc
mơ.”

Mười tháng kiếm trên mười nghìn? Mặc dù biết rõ đây chỉ là mảnh lời
mà đám quảng cáo tuyển dụng chuyên dùng để câu người, song Trường
Cung vẫn bị mấy chữ ấy hấp dẫn trong vô thức. Thất bại hết lần này tới lần
khác khiến anh thấy mịt mờ và khổ sở. Anh cuống cuống móc di động ra,
gọi cho số điện thoại in trên quảng cáo.

“Chào cậu.” Đầu kia truyền tới một giọng nam.

Trường Cung vội hỏi: “Chào anh, tôi muốn hỏi một chút, có phải chỗ
anh đang tuyển nhân viên nam làm quan hệ xã hội không?”

“Đúng thế.”

Trường Cung hít sâu một hơi và nói: “Tôi thấy trên quảng cáo tuyển dụng viết là thu nhập mỗi tháng trên mười nghìn, là thật hay đùa?”

“Đương nhiên là thật rồi, trên mười nghìn chỉ là mức cơ bản nhất ở chỗ chúng tôi thôi. Nếu ngoại hình và khí chất của cậu đủ tầm, thì riêng tiền típ đã quá con số ấy. Nếu có hứng thú thì cậu cứ tới công ty chúng tôi bên Vương Phủ Tỉnh^[2] để phỏng vấn nhé.”

[2] Là con phố buôn bán, mua sắm sầm uất nhất Bắc Kinh.

Đối phương nói cho anh địa chỉ của một tòa nhà văn phòng nào đó ở Vương Phủ Tỉnh.

Thân là một người Bắc Kinh, sau khi nghe xong ba chữ “Vương Phủ Tỉnh”, Trường Cung càng tin thêm mấy phần. Anh gắng hỏi tiếp: “Thế công việc của nhân viên quan hệ xã hội nam có tính chất như thế nào ạ?”

Đối phương đáp: “Giống như nhân viên phục vụ thôi, làm chủ yếu sau tám giờ.”

Nhân viên phục vụ à? Nếu là trước đây, Trường Cung chẳng đời nào dao động vì công việc phục vụ đâu, nhưng anh của hiện tại thật sự còn tư cách để kén cá chọn canh ư?

Trường Cung đáp mà chẳng nghĩ nhiều: “Vậy bao giờ tôi có thể đến phỏng vấn?”

“Nếu cậu có thời gian thì qua luôn bây giờ cũng được, chỗ chúng tôi lúc nào cũng có người.” Đối phương trả lời.

“Được, vậy tôi sẽ tới nhanh nhất có thể.”

Trường Cung cúp điện thoại, thời gian gọi vừa khéo kết thúc ở giây thứ năm mươi chín, không mất tiền cho phút gọi thứ hai. Anh lập tức chạy như bay ra bến xe.

Cốc! Cốc! Cốc!

“Mời vào.”

Nhìn văn phòng sạch sẽ, gọn gàng nhưng chưa đủ để tới tầm “xa hoa”, Trường Cung bắt đầu thấy hơi do dự. Chỗ này thậm chí còn chẳng có cả một cái biển hiệu công ty, trong phòng làm việc chỉ có một nhân viên công tác là nam.

“Chào anh.” Trường Cung nói.

Người kia gật đầu bảo: “Cậu cao nhỉ, dáng người được đấy! Mặt mũi cũng không tồi.”

Trường Cung hỏi: “Tôi muốn hỏi một chút, địa điểm làm việc ở đâu? Còn cả thời gian làm việc nữa. Anh có cần xem sơ yếu lý lịch của tôi không?”

Nhân viên nam kia khoát tay bảo: “Sơ yếu lý lịch thì không cần. Ngoại hình và khí chất của cậu rất tốt, chỉ cần cậu chịu thì có thể đi làm bất cứ lúc nào.”

Trường Cung sững sốt nhìn đối phương, đây là lần phỏng vấn ngắn gọn dứt khoát, đơn giản cởi mở nhất mà anh từng tham dự.

“Thế tiền lương và đãi ngộ thì...”

Nhân viên nam đáp: “Chỗ chúng tôi không có lương cơ bản, chủ yếu dựa vào tiền tip. Chỉ cần khách thích cậu thì bo bao nhiêu chúng tôi cũng

mặc, chỉ cần trích phần trăm nhất định nộp lại là được. Nếu cậu bán được rượu thì còn được chia phần tiền rượu nữa. Thế này đi, cậu đóng cho tôi 300 tệ làm phí chuẩn bị quần áo, tối nay có thể đi làm luôn.”

300 tệ? Phí chuẩn bị quần áo? Nghe đến con số ấy, Trường Cung liền do dự. 300 tệ đối với anh trước đây chỉ là một con số rất bình thường, nhưng anh của hiện tại quả thật không có, trong túi không có, trong tài khoản tiết kiệm cũng không luôn. Tiền trả góp nhà tháng trước đã ngốn sạch chút vốn tích góp cuối cùng của anh, đây cũng là nguyên nhân khiến anh phải tìm việc cuống cuồng như vậy. Hơn nữa, sau khi đi phỏng vấn bao nhiêu lần như thế, chỉ cần nghe thấy hai chữ “nộp tiền” là trong vô thức Trường Cung lại nảy sinh ý nghĩ kháng cự.

“Sao thế? Tối nay cậu có đi làm không?” Nhân viên kia dường như hết sức hài lòng với Trường Cung.

“À, trước mắt thì chưa, để tôi về suy nghĩ một chút đã.” Trường Cung lưỡng lự.

Ngồi trên tàu điện ngầm, trong đầu anh cứ văng vẳng mãi những lời của nhân viên kia, tối nay có thể đi làm luôn, chí ít cũng cứ thử xem sao nhỉ. 300 tệ, có đáng để thử một lần không? Nhưng giờ anh biết đi đâu tìm 300 tệ ấy bây giờ?

Đọc đường, Trường Cung cứ suy đi nghĩ lại, nghĩ đến khoản tiết kiệm đã cạn đáy của mình, nghĩ đến Mộc Tử, rồi cắn chặt khớp hàm. Anh không về nhà mà tới một chỗ khác.

“Trường Cung? Sao mà tới đây thế này?” Lý Tùng mời Trường Cung vào nhà.

Năm đó sau khi rời công ty, con đường tìm việc của Lý Tùng cũng chẳng trơn tru gì, mãi đến ba tháng trước mới xin được một chân thiết kế web cho một công ty điện ảnh và truyền hình, nhìn chung một tháng cũng kiếm được hai, ba nghìn tệ. Tiếc rằng chỗ ấy chỉ cần một kỹ sư thiết kế web mà thôi.

“Tiểu Lý Tử, tao có chuyện này muốn làm phiền mày.” Trường Cung nói bằng vẻ ngượng ngùng.

Lý Tùng hỏi: “Chuyện gì? Mày cứ nói đi.”

Trường Cung hít một hơi thật sâu: “Mày cho tao mượn 300 tệ được không, tao sẽ trả sớm nhất có thể.”

Lý Tùng đáp: “Vô tư đi.” Hai người là bạn tốt, hơn nữa anh hiểu rất rõ tính cách của Trường Cung, nếu không phải đã khốn khó đến mức cùng cực, Trường Cung tuyệt đối sẽ chẳng mở miệng hỏi vay đâu. Lý Tùng móc 300 tệ từ trong ví ra đưa cho anh.

Sau một thoáng chần chừ, Trường Cung bảo: “Đúng rồi, mày có kinh nghiệm tìm không ít việc, tao muốn bàn với mày một chút, mày xem hộ tao có đáng tin không.”

“Được!”

Trường Cung bèn thuật lại vụ đi phỏng vấn hôm nay thật tỉ mỉ cho Lý Tùng nghe. Trường Cung càng miêu tả, mặt Lý Tùng càng lúc càng sa sầm.

“Mày thấy tao đi có ổn không? Bọn họ bảo tối nay có thể bắt đầu làm luôn.”

“Có ổn không? Ổn cái rắm ấy!” Lý Tùng cau đien, “Mày bị ngu à, có biết đây là chỗ nào không?”

“Hả?” Trường Cung sững sốt nhìn đôi phương, “Người ta bảo là trung tâm giải trí!”

Lý Tùng nạt: “Trung tâm giải trí cái thá gì! Cái chỗ như thế gọi là hộp đêm! Tháng hơn mười nghìn? Đoán chừng là thật ấy chứ, nhưng đây là hầu khách nhận tiền, mà có biết thế là phạm pháp không? Chẳng lẽ mà muốn đi làm “vịt” à?”

Trong khoảnh khắc ấy, Trường Cung chỉ thấy sấm bỗ ầm ầm trong não, cả người chết điếng vì kinh hãi: “Chắc... chắc không phải chứ, địa điểm tuyển dụng của họ là ở Vương Phủ Tỉnh cơ mà!” Trường Cung lâm bầm bảo.

“Đám người ấy có chuyện gì không làm ra được! Bố trí địa điểm tuyển dụng ở khu vực trung tâm chính là để lừa loại gà mờ như mày đây. Trong đám người gà mờ ấy, kiểu gì chả có dăm ba kẻ tự nguyện dấn mình.”

Sắc mặt Trường Cung hết xanh lại trắng, thậm chí cơ thể còn hơi run lên vì phẫn nộ.

Trường Cung trả 300 tệ lại cho Lý Tùng, quay người đi thẳng ra ngoài. Cả cuộc đời, chưa khi nào anh thấy nhục như giây phút ấy.

Chương 27

Dù có phải từ bỏ cả thế gian, cũng quyết không buông tay người ấy

“Thời điểm viết đủ một trăm bức thư tình cho tớ, anh ấy đã hoàn thành công cuộc tẩy não tớ rồi. Tiểu Lâm, tớ biết cậu muốn tốt cho tớ, tớ cảm ơn.” Cô thoáng dừng lời, nhìn đối phương chăm chú: “Nhưng sau này cậu đừng nhắc những câu thế này nữa. Dù phải từ bỏ cả thế gian, tớ cũng quyết không buông tay anh ấy.”

“Đi làm một chén đi.” Lý Tùng đuổi theo, quàng lấy bả vai anh.

“Được.”

Có lẽ trong giây phút này, chỉ có hơi men mới có thể giúp anh giải tỏa. Bia Yên Kinh loại thường 2 tệ một chai trôi tuột xuống cổ họng như nước lã, trên bàn đã la liệt vỏ bia. Ánh mắt Trường Cung trở nên mơ màng, chất cồn liên tục kích thích thân thể anh, cũng khuấy động cõi lòng anh.

“Cạn!” Anh cầm chai bia, tu ừng ực từng ngụm lớn, phảng phất như đang nuốt xuống đón đau và áp lực dồn nén bấy lâu nay. Vậy mà, dòng bia vào bụng giây trước, giây sau khở sở trong lòng đã ào ạt tuôn ra, còn dữ dội hơn cả trước đây.

“Vì sao? Tao đã cố gắng lắm rồi, vì sao ông trời vẫn không thêm để ý xót thương, đến một công việc đủ com nhét bụng cũng chẳng cho!” Trường Cung lầm bầm nói.

Lý Tùng thở dài một tiếng: “Mày ấy à, tự tạo áp lực quá lớn cho mình đấy mà, chưa kể hồi đó đường đời của bọn mình mát mái xuôi chèo quá, ngã từ chỗ cao xuống, chênh lệch kinh hoàng, khiến đứa nào cũng choáng váng, không thích ứng nổi. Tình trạng của mày còn tệ hơn tao, một là vì lúc trước mày cố gắng ghê quá, trong lòng thấy bất bình, hai là bản thân mày phải gánh áp lực khổng lồ. Bọn bớt đi, giảm áp lực cho mình một chút.”

Trường Cung cười khỏ: “Giảm áp lực? Giảm thế quái nào bây giờ? Hiện tại tao hết thở nổi rồi đây, thậm chí còn chẳng biết tiền vay mua nhà tháng sau phải trả kiểu gì, thậm chí đến cơm còn chẳng có mà ăn nữa. Tao có lỗi với cô ấy, tao không hoàn thành nổi lời hứa ngày xưa của mình.”

Lý Tùng bảo: “Thật ra, áp lực lớn nhất của mày là vì Mộc Tử mà ra.”

Trường Cung kích động: “Đúng thế! Áp lực lớn nhất của tao chính là vì cô ấy mà ra, tại không thể cho cô ấy một cuộc đời hạnh phúc nên tao mới thấy đau khổ. Tao của lúc này làm gì có tư cách lấy cô ấy về làm vợ, tao có lỗi với cô ấy.”

Lý Tùng vỗ vai Trường Cung: “Người anh em à, thật sự không nổi thì buông xuống thôi. Giờ thấy mày như thế tao cũng khó chịu lắm. Cứ tiếp tục thế này mày sẽ sụp đổ mất thôi.”

Trường Cung ngẩng phắt đầu, nhìn bạn chòng chọc bằng ánh mắt sáng lòa: “Buông xuống? Buông xuống thế nào?”

Lý Tùng chân chừ thoáng chốc, sau đó cắn răng khuyên: “Nếu thật sự không nổi thì mày tạm chia tay cô ấy một thời gian, như thế áp lực của mày sẽ nhỏ đi một chút. Những cái khác cứ chờ tình hình khá lên hãy tính tiếp.”

“Không!” Trường Cung gằn như rống ra chữ ấy.

Anh nhìn Lý Tùng bằng hai con ngươi đỏ quạch: “Dù có phải vút bỏ cả thế gian, tao cũng không buông tay cô ấy ra đâu!”

“Mộc Tử, cậu có nghe tớ nói không thế?” Tiểu Lâm kéo cánh tay Mộc Tử.

“Tớ đang nghe mà!” Ngồi trước mặt cô bạn thân, Mộc Tử rõ ràng có chút bồn chồn.

Tiểu Lâm khẽ thở dài: “Hiện tại anh Trường Cung nhà cậu thế nào rồi? Vẫn chưa tìm được việc à?”

“Ừ, giờ tìm việc khó lắm.” Mộc Tử gật đầu: “Trường Cung rất cực, ngày nào cũng gắng sức tìm, lại bị những lần thất bại liên tiếp đả kích nặng nề.”

Tiểu Lâm nói: “Cứ thế này mãi cũng không phải cách, với trạng thái hiện tại, rất có thể anh ấy sẽ mãi không gượng dậy nổi. Người như thế tớ gặp nhiều rồi, cơ hồ đều ngã ngựa trong ngành IT cả. Mức lương ngất ngưỡng hồi trước chính là nguyên nhân lớn nhất khiến họ lạc đường. Công việc bình thường thì không chịu làm, ngành IT lại đang suy thoái, không có vị trí tốt cho bọn họ, cao thì không xong thấp thì không chịu. Lâu dần tự tin cạn sạch, người cũng trở nên bất bình thường. Anh ấy đã thế hơn một năm, còn bị công ty người mẫu lừa một vố, cứ tiếp tục thế này thì chẳng thấy tiền đồ đâu! Cậu phải nhắc cho anh ấy tỉnh ra, đừng chăm chăm mơ cao mơ xa nữa, không được thì cứ tìm nghề nào bình thường mà làm tạm, có công việc rồi, ít nhất tâm thái cũng sẽ khá hơn một chút.”

Mộc Tử thở dài: “Giờ sức ép anh ấy phải chịu đã quá lớn rồi, tớ không thể nói những lời như vậy được, như thế chỉ tăng thêm áp lực cho anh ấy

thôi.”

Tiểu Lâm lặng người: “VẬY tương lai của hai người thì sao? Cứ sống tiếp thế này à? Nam sợ chọn nhầm nghề, nữ sợ lấy nhầm chồng. Bạn yêu ơi, tình ngay cho tở, tình trạng này kéo dài thì cậu xong đời thật mất.”

Mộc Tử lắc đầu: “Bất luận thế nào tở cũng sẽ ở bên anh ấy, giờ đang là lúc anh ấy đau khổ nhất, suy sụp nhất, có tở ở bên làm bạn, tở tin anh ấy sẽ thức tỉnh, nhất định sẽ tìm ra con đường thuộc về mình.”

Tiểu Lâm nhú chặt chân mày: “Mọi chuyện dễ thế thật ư? Tở biết tình cảm của hai người rất sâu đậm, anh ấy quả thực đối xử với cậu rất tốt, nhưng tình yêu có no bụng được đâu! Xã hội mới là hiện thực, chúng ta phải lo áo mặc cơm ăn chứ!”

Mộc Tử mỉm cười: “Tình yêu đương nhiên có thể no bụng được! Hề nhìn thấy anh ấy là tở lại thấy cơn đói với đi kha khá.”

“Cậu... cậu đúng là hết thuốc rồi.” Tiểu Lâm vừa giận vừa chán nản.

Mộc Tử bảo: “Thôi được rồi, đừng lo cho tở nữa, tở sẽ xử lý ổn thỏa mà.”

Tiểu Lâm nói bằng giọng bất đắc dĩ: “Cậu định xử lý ổn thỏa thế nào? Mộc Tử, tở không sợ cậu thấy trái tai đâu, nhưng dập lửa phải dập liền tay, chớ để lâu ngày nó rước họa cho. Giờ cậu vẫn còn thanh xuân phơi phới thế này, bộ dạng lại xinh đẹp, không biết có bao nhiêu đàn ông yêu mến cậu. Tìm người nào có bản lĩnh ấy, ngày tháng sau này sẽ dễ sống hơn nhiều.”

Mộc Tử trợn tròn đôi mắt: “Có bản lĩnh ấy hả? Thế nào gọi là có bản lĩnh? Nhiều tiền à? Tở chẳng cần. Ăn thịt cá tở thấy vui, ăn bánh bao với

cháo trắng tớ vẫn thấy vui như thường. Nếu phải sống với một người mình không thích, dù là sơn hào hải vị cũng giống nhai rom thôi.”

Tiểu Lâm giận lắm, “Thế cậu muốn chễm chệ trên BMW hay gì mông trên xe đạp nào?”

Mộc Tử ngửa đầu nhìn trời hồi lâu mới lầm bầm bảo: “Tớ tương đối nặng, Trường Cung đạp xe đạp chở tớ chắc là hơi khó. Hai đứa cùng đi bộ sẽ vui hơn, kiểu tay cầm tay ấy.”

Tiểu Lâm lặng thinh, mãi sau mới nỉ non: “Cậu bị thằng cha ấy tẩy não thật rồi.”

Mộc Tử mỉm cười: “Chuẩn luôn, thời điểm viết đủ một trăm bức thư tình cho tớ, anh ấy đã hoàn thành công cuộc tẩy não tớ rồi. Tiểu Lâm, tớ biết cậu muốn tốt cho tớ, tớ cảm ơn.” Cô thoáng dừng lời lại, nhìn đối phương chăm chú: “Nhưng về sau cậu đừng nhắc những điều như thế nữa. Dù phải từ bỏ cả thế gian, tớ cũng quyết không buông tay anh ấy.”

Chương 28

Sự trưởng thành của một người đàn ông vĩnh viễn gắn liền với một người phụ nữ

Trường Cung không thể kiềm chế được tình cảm trong lòng nữa, dang tay ôm chầm lấy cô. Trong giây phút ấy, anh cảm thấy sinh mệnh của bản thân đã tan biến mất rồi, bởi nó đã hoàn toàn thuộc về người con gái anh đang ôm trong lòng.

“Trường Cung, Trường Cung, mau ra đây giúp em một tay nào!”

Tiếng mở cửa khiến Trường Cung choàng tỉnh từ cơn mơ sau khi say rượu. Anh giãy giụa bò dậy khỏi giường, trông thấy Mộc Tử đang xách một đồng túi lớn túi nhỏ vào trong nhà.

“Em đang cầm gì thế?” Trường Cung nghi hoặc hỏi.

Mộc Tử cười bảo: “Quần áo của em đây, còn cả một ít đồ dùng sinh hoạt nữa. Từ hôm nay trở đi, bà chủ đây sẽ chính thức dọn vào nhà ở.”

“Hả?” Trường Cung nhìn Mộc Tử, không khỏi đờ ra, “Bố mẹ em đồng ý rồi à?” Hồi trước anh từng đề cập tới chuyện ấy một lần, nhưng hiển nhiên người nhà cô không quá sẵn lòng để hai người sống chung sớm như thế. Về sau Trường Cung mãi không tìm được việc nên không nhắc việc này thêm lần nào nữa. Ai ngờ hôm nay Mộc Tử lại chủ động dọn sang.

“Dạ vâng.” Mộc Tử gật đầu, nhoẻn miệng với Trường Cung. Đương nhiên cô sẽ không nói cho anh biết sáng nay cô phải ngồi nói chuyện với

mẹ rất lâu. Cô chỉ bảo với mẹ rằng, cô muốn ở bên vào lúc anh gian nan nhất. Mộc Tử tin rằng, chỉ cần bản thân luôn cận kề, anh sẽ không chìm xuống bùn lầy như lời Tiểu Lâm nói.

facebook.com/ebookngontinhmienphi

“Tốt quá rồi.” Rốt cuộc cũng có một chuyện đáng mừng, Trường Cung cười vui rạng rỡ, vội vàng giúp Mộc Tử sắp xếp đồ đạc.

“Anh uống rượu đấy à?” Mộc Tử ngửi thấy mùi cồn nồng nặc trên người anh.

“Ừ, hôm qua anh uống với Lý Tùng.” Vừa nghĩ đến chuyện hôm qua, trái tim Trường Cung lại quặn lên vì đau đớn, ánh mắt cũng vụt tối tăm.

Mộc Tử quá hiểu con người Trường Cung, quá nhạy cảm với sự thay đổi cảm xúc trong anh. Cô bước tới ôm anh thật chặt: “Tất cả sẽ tốt lên mà.”

Trường Cung ôm siết lấy cô, nhưng không nói năng gì. Trong lúc này đây, anh cảm thấy đến tư cách mở miệng mình cũng mất rồi. Anh chẳng thể đảm bảo bất cứ điều gì, càng không thể hứa hẹn nọ như ngày trước. Anh không muốn thốt ra những lời sáo rỗng, anh không trông thấy con đường trước mắt mình.

Chỉ trong khoảnh khắc kéo cô vào lòng anh mới có cảm giác đủ đầy, như thể đang ôm cả thế gian này vậy. Nhưng cùng kéo đến với cảm giác đủ đầy kia lại là nỗi sợ hãi mãnh liệt. Anh rất sợ...

“Mộc Tử, em đừng rời bỏ anh được không? Vĩnh viễn đừng rời bỏ anh.” Anh ôm cô thật chặt, cả thanh âm và cơ thể Trường Cung đều run lên.

“Không đời nào em rời bỏ anh đâu, ngọc ạ.” Mộc Tử cũng ôm siết lấy anh như thế, giống như muốn truyền sức lực của bản thân sang cho anh vậy.

Mãi lâu sau Mộc Tử mới buông anh ra, rút một phong thư từ trong túi xách đưa cho Trường Cung: “Trường Cung, cho anh cái này.”

Trường Cung nhận lấy, cười hỏi: “Sao thế? Em cũng viết thư cho anh à?”

Mộc Tử chỉ nhoẻn môi không nói. Phong thư khá dày, vừa mở ra sắc mặt Trường Cung liền thay đổi.

Trong phong thư là một xấp tiền, áng chừng ba, bốn nghìn tệ.

Mộc Tử choàng lấy cánh tay anh: “Mấy tháng trước em tìm được một công việc, làm ca sáng và ca tối, không dám nói với anh. Tiền lương mỗi tháng là một nghìn năm trăm tệ, đây là tiền em để dành được, vừa khéo để trả khoản vay mua nhà của chúng mình.”

“Em xin việc rồi à?” Giọng Trường Cung nghe hơi trầm thấp.

Mộc Tử liếc mắt nhìn anh: “Xin lỗi, anh đừng thấy buồn nhé!”

Trường Cung lắc đầu: “Anh có buồn gì đâu, đều trách anh vô dụng, là tại anh không tốt.”

Mộc Tử nói: “Anh đừng nói thế. Lúc trước anh phải một mình chịu sức ép từ khoản vay mua mái ấm tình yêu của hai chúng ta, em là nữ chủ nhân của nó, vì sao lại không thể ghé vai đỡ phụ phần nào chứ? Anh từng nói đây là ngôi nhà chung của chúng ta. Nếu đã là ngôi nhà chung của chúng ta, thì tất cả đương nhiên nên do chúng ta cùng gánh vác rồi. Hơn nữa, em tin Trường Cung nhà em là người ngẫu nhất, chẳng bao lâu sau sẽ bò lên khỏi

đáy vực, làm đây tớ cho em cả đời. Đợi bao giờ anh vùng lên lần nữa, em sẽ ngồi chơi xơi nước như hồi trước đây, bắt anh nuôi em. Hi hi.”

Trường Cung đương nhiên biết Mộc Tử nói thế là vì muốn giữ mặt mũi cho anh, là vì muốn anh thấy lòng dễ chịu hơn một chút. Lúc nào cô ấy cũng đầy chăm sóc, quan tâm như thế, lúc nào cũng khiến tim anh ấm nóng. Bất luận thế giới bên ngoài có tình người ấm lạnh ra sao, mỗi khi trông thấy cô trong căn nhà tình yêu xinh xắn này, tất cả mây mù dường như đều tiêu tan hết. Cô chính là mặt trời của anh, lúc nào cũng mang tới cho anh ánh sáng và hơi ấm.

Trường Cung không từ chối số tiền Mộc Tử đưa, anh không có cách gì từ chối. Anh cố gắng tìm việc hơn, 1.500 tệ, đây là mức lương tối thiểu anh đặt ra cho mình, tiếp tục hạ thấp so với lần trước đó. Chỉ cần có việc nào trả lương 1.500 tệ thôi, anh sẽ sẵn lòng làm thử.

Mộc Tử làm nhân viên trực tổng đài điện thoại, làm xen kẽ ca sáng và ca tối. Giọng cô êm tai như vậy, tìm được công việc ấy chẳng khó khăn gì.

Có thể là do nền kinh tế đang trong giai đoạn “tiêu điều” nên công việc lương tháng 1.500 tệ vẫn khó tìm như cũ. Trường Cung liên tục đi phỏng vấn, liên tục ôm thất bại mà về, tâm trạng cũng ngày càng chán nản.

Tiền lương 1.500 tệ mỗi tháng của Mộc Tử chỉ đủ trả khoản nợ mua nhà, cuộc sống của hai người ngày càng trở nên túng quẫn. Song Mộc Tử vẫn luôn giữ thái độ lạc quan, lúc nào cũng cố vũ, khích lệ Trường Cung, chưa bao giờ buông lời oán trời trách đất. Nhằm tiết kiệm tiền, cô cố gắng ăn cơm ở chỗ làm, còn thường mang ít đồ ăn của căng tin về để bù thêm nữa.

Đã lâu Trường Cung không còn đi phỏng vấn bằng phương tiện giao thông công cộng nữa. Anh bỏ ra 50 tệ mua một chiếc xe đạp trừ chuông ra thì chỗ nào cũng kêu inh ỏi, cưỡi con ngựa sắt chạy khắp hang cùng ngõ hẻm đất Bắc Kinh.

Sáng nay, Trường Cung dậy sớm hơn thường ngày một chút. Anh vô thức trở mình, duỗi tay tìm người bên cạnh. Phần giường bên trống không. Mở mắt ra, Trường Cung dần thoát khỏi cơn buồn ngủ. Chấn nệm còn vương mùi hương trên cơ thể cô. Trường Cung ngồi dậy, xỏ dép lê mò vào buồng vệ sinh.

Mái ấm tình yêu không lớn, cửa buồng vệ sinh và cửa nhà bếp đối diện nhau. Lúc tới trước cửa buồng vệ sinh, khéo làm sao anh lại trông thấy cửa phòng bếp đang hé một khe nhỏ. Gần như trong vô thức, Trường Cung ghé mắt nhìn qua khe cửa mở.

Mộc Tử đang ngồi trong nhà bếp ăn bữa sáng, trên bàn là thức ăn thừa ngày hôm qua, thứ cô đang cầm trên tay cũng là bánh bao còn sót lại từ tối hôm trước.

Cô rất thích ăn, những lúc nhai nuốt đều chăm chú cực kỳ, hiện tại cũng thế, nên chẳng hề trông thấy Trường Cung đang đứng ngoài phòng bếp.

Hốc mắt Trường Cung dần ươn ướt. Từ sau khi Mộc Tử dọn về đây, anh chưa phải ăn cơm thừa một bữa nào, một bữa cũng không, bởi Mộc Tử biết anh không thích ăn đồ còn sót lại. Mỗi khi anh hỏi, Mộc Tử đều bảo đã đổ hết đi rồi, vì thế anh còn trách móc cô lãng phí nữa cơ.

Tinh mơ nào thức dậy cũng có bữa sáng ngon lành chờ sẵn, khi anh hỏi cô ăn chưa thì Mộc Tử luôn bảo bản thân dậy sớm nên đã ăn rồi. Thế

nhưng, cái cô ăn lại là những thức cơm thừa ấy ư?

“Mộc Tử.” Trường Cung đẩy cửa phòng bếp ra, gắng hết sức không để giọt lệ trong mắt mình rơi xuống.

Mộc Tử giật nảy mình, thiếu điều mắc nghẹn. Cô ngẩng đầu nở nụ cười hơi ngượng nghịu.

“Sao buổi sáng em lại ăn mấy thứ này?” Trường Cung bước nhanh tới bên cô.

Mộc Tử mỉm cười đáp: “Đồ hôm qua ăn ngon mà, nhai càng sượng miệng, em thích lắm. Hơn nữa, đâu thể để phí được.”

Trường Cung kéo một chiếc ghế đặt cạnh Mộc Tử, sau đó đi tới bệ bếp, bung cháo và trứng gà cô đã nấu để sẵn trong nồi cho mình ra, lại bày thức ăn thừa ngay trước mặt mình.

“Mình cùng nhau ăn.”

“Anh chưa rửa mặt đánh răng đâu đấy, đi vệ sinh trước đã, nhanh lên.” Mộc Tử nói bằng giọng hơi trách móc.

Trường Cung không thể kiềm chế được tình cảm trong lòng mình nữa, dang tay ôm chầm lấy cô. Trong giây phút ấy, anh cảm thấy sinh mệnh của bản thân tan biến mất rồi, bởi nó đã hoàn toàn thuộc về người con gái anh đang ôm trong lòng.

“Xin lỗi, Mộc Tử, anh xin lỗi.” Lúc này, anh chợt tỉnh ngộ. Chút cố chấp còn sót lại trong lòng cũng bay biến, anh không muốn tiếp tục thế này nữa, không bao giờ muốn nữa. Anh muốn mình và cô có phúc cùng hưởng, nhưng tuyệt đối không chịu để hai người có họa cùng chia.

Yêu cầu lương tối thiểu một tháng 1.500 tệ có quan trọng không? Hết quan trọng rồi, quan trọng là bản thân không thể mãi kiếm tìm thế nữa. Dù chỉ là một công việc tầm thường nhất anh cũng phải bắt tay vào, tuyệt đối không thể đợi chờ thêm.

“Ngọc này, nói xin lỗi cái gì đó! Trước giờ đã bao giờ anh có lỗi với em đâu! Hiện tại em sống với anh ngày nào cũng cực kỳ hạnh phúc! Anh chưa nghe câu nghèo mà vui vẻ à? Chỉ khi nghèo, người ta mới thật sự vui vẻ được, bởi vì một chút một ít hạnh phúc thôi đều sẽ lập tức phình lớn trong lòng mình. Có được dễ dàng quá, ngược lại sẽ chẳng sung sướng thế đâu.” Mộc Tử nở nụ cười xinh đẹp.

“Mộc Tử, anh hứa với em, bất luận thế nào anh cũng sẽ tìm được việc trong hôm nay.”

Buông bỏ thận trọng, buông bỏ tất cả ký ức về công việc trước đây, Trường Cung một lần nữa leo lên con ngựa sắt hòa vào dòng xe cộ mê mông.

Sự trưởng thành của một người đàn ông vĩnh viễn gắn liền với một người phụ nữ. Đó là đạo lý nghìn đời không đổi.

Chương 29

Những tháng ngày vui trong đói nghèo

Trường Cung và Mộc Tử bắt đầu kiếp sống tính toán chi li, giống như những gì Mộc Tử từng nói, vui trong đói nghèo hình như cũng là một cái thú.

Trường Cung không còn u mê nữa, anh tìm được công việc trong ngày hôm ấy đúng như đã nói. Vị trí của anh là ở một công ty y dược vừa thành lập, công việc giống như lúc trước, là thiết kế web, phụ trách xây dựng, vận hành, duy trì trang web của công ty, tiền lương 1.000 tệ mỗi tháng.

1.000 tệ, thậm chí còn chẳng nhiều bằng Mộc Tử, nhưng ít nhất có số tiền này, tiền lương của anh và Mộc Tử gộp lại với nhau cũng đủ tạm duy trì cuộc sống và trả khoản nợ mua nhà.

“Mộc Tử, anh tìm được việc rồi!” Trường Cung lao vào nhà, người mệt nhoài sau chuyến đường xa.

“Hả?” Bấy giờ Mộc Tử đang lúi húi trong bếp, nghe thấy tiếng anh bèn vội vàng bước ra ngoài.

Trường Cung lao tới, bế bổng cô lên xoay một vòng giữa không trung, “Em yêu ơi, rốt cuộc anh tìm được việc rồi.”

Đã lâu lắm rồi Mộc Tử chưa trông thấy vẻ phấn chấn ấy hiện trên gương mặt Trường Cung. Cô thật sự thấy rất sung sướng, hai mắt hơi đỏ

ứng lên: “Tìm được việc là tốt rồi, tìm được là tốt rồi. Em biết anh nhất định sẽ làm được mà.”

Trường Cung thả cô xuống đất, nhưng tay vẫn ôm ngang người: “Tuy công việc này có lẽ chẳng có tiền đồ gì, thu nhập cũng không cao, một tháng chỉ được vền vền 1.000 tệ, nhưng chí ít giờ anh hết thất nghiệp rồi. Em yên tâm đi, từ nay về sau anh sẽ cúi mình xuống thấp, làm lại tất cả từ đầu. Chúng mình còn trẻ, anh tin rằng chỉ cần cố gắng, nhất định sẽ dần tìm được con đường thuộc về mình. Anh nhất định sẽ khiến em được sống những ngày tốt đẹp.”

“Vâng, em tin anh nhất định sẽ làm được. Trường Cung của em là số một mà.” Mộc Tử ngẩng đầu, gương mặt tràn ngập ý cười, chủ động hôn lên môi anh.

Đã lâu lắm không thả lỏng thể xác và tinh thần như thế, Trường Cung đáp lại rất nhiệt tình.

“Ừm, em còn phải nấu cơm mà...”

“Giờ anh chỉ muốn chén sạch Heo Nhỏ nhà anh thôi.”

...

Trường Cung và Mộc Tử bắt đầu kiếp sống tính toán chi li, giống như những gì Mộc Tử từng nói vậy, vui trong đói nghèo hình như cũng là một cái thú. Nhằm tiết kiệm vài tệ tiền đi đường, ngày nào Trường Cung cũng đi làm trên con ngựa sắt rách nát của mình. Phải biết rằng mái ấm tình yêu của họ tọa lạc ở Thạch Cảnh Sơn, trong khi chỗ anh làm lại ở một khu tên là Thiết Sư Tử Phần nằm gần Tích Thủy Đàm. Mỗi ngày đạp xe đi làm, tính một chiều cũng đã trên dưới hai mươi cây số, cả đi cả về là bốn mươi cây, tương đương một quãng chạy marathon rồi.

Trường Cung đạp xe vui không biết mệt. Anh bảo Mộc Tử xem như tập thể dục cho khỏe người. Nếu dùng phương tiện giao thông công cộng thì phải ngồi tàu điện ngầm trước, sau đó chuyển sang xe bus, mỗi ngày tốn cả đồng tiền. Còn đạp xe đi làm giúp anh tiết kiệm chừng 100 tệ một tháng, có thể mua cho Heo Nhỏ nhà mình bao nhiêu món ăn ngon! Hễ nghĩ tới chuyện này anh liền chẳng thấy đó là việc gì khôn khổ.

Bảy giờ sáng xuất phát có thể tới công ty trước tám rưỡi, chín giờ bắt đầu làm việc.

Tuy đã rất lâu không mó tay vào thiết kế trang web, nhưng vốn liếng ngày xưa chưa mất. Đối với Trường Cung mà nói, thiết kế một trang web là chuyện dễ như trở bàn tay.

Công ty bao một bữa trưa, tối đến về nhà, Trường Cung thường mang theo ít thức ăn. Đạp xe có cái hay của đạp xe, dọc đường anh đi ngang qua cực nhiều hàng quán, trong đó đương nhiên có vài tiệm bán đồ ăn rồi. Xưa nay bản thân Trường Cung chẳng ăn, nhưng thường mua cho Mộc Tử vài món quà vặt. Hằng ngày anh tự mang bình nước sôi trong nhà theo, chỗ nào tiết kiệm được là tuyệt không lãng phí, một đồng tiền cũng bẻ thành hai nửa mà tiêu.

Vô số lần đi ngang quán bán đồ ăn sáng, trông thấy món tiểu long bao hai tệ rưỡi một lồng anh lại thèm không chịu được, nhưng chẳng bao giờ anh mua ăn sáng cả, toàn đợi tối đến tan tâm, thỉnh thoảng anh sẽ mang theo cái cặp lồng, mua một lồng mang về ăn chung với Mộc Tử. Đấy đã là dịp tận hưởng cuộc sống sang chảnh của hai người rồi. Những tháng ngày như thế rõ ràng cực kỳ tưng thiếu, nhưng ít nhất họ không mơ hồ nữa, cuộc sống bắt đầu trở nên chân thực, phong phú vô cùng.

“Anh về rồi đây.” Trường Cung dùng chìa khóa mở. Hôm nay Mộc Tử làm ca sáng, giờ này chắc chắn đã về tới nhà rồi.

“Anh về rồi. Có mệt không? Đi tắm rửa trước đi.” Mộc Tử bước ra từ phòng bếp, đưa cho Trường Cung một chén nước ấm.

Trường Cung uống một hơi cạn sạch, “Không mệt.”

Mộc Tử hỏi: “Anh có chuyện gì thế? Sao trông có vẻ không được vui cho lắm?”

Trường Cung kể với chân mày nhăn tít: “Đừng nhắc nữa, mục chủ nhiệm phù thủy trong văn phòng anh cứ khăng khăng bảo anh vào những trang web không liên quan tới công ty, trừ của anh 10 tệ tiền lương. Nhưng bọn anh thiết kế web cơ mà, không đi khắp nơi tìm tài liệu thì sao xây dựng tốt được trang web công ty mình? Mục ấy rõ ràng chẳng biết cái quái gì, còn giả vờ bà đây biết tất.”

Mộc Tử vuốt ngực anh: “Được rồi, xuôi xuôi nào, 10 tệ không đáng để bực mình đâu, đừng tức quá hại người.”

Trường Cung nói: “Nhưng 10 tệ đủ mua hai cân xương sườn đấy, có thể tắm bổ cho em.”

Mộc Tử phì cười: “Em khỏe thế này còn cần tắm bổ cái gì hả! Mau đi tắm rửa đi, sau đó nghỉ ngơi một lát, tí nữa là có cơm ăn rồi.”

“Chờ chút đã.” Thấy cô quay người vào trong bếp, Trường Cung bèn kéo cô lại.

“Sao thế?” Mộc Tử nhìn anh đầy nghi hoặc.

Trường Cung đột nhiên nhoẻn miệng cười, thò tay vào ngực áo móc ra một xấp tiền giấy đỏ đưa cho cô: “Trừ đi 10 tệ bị cắt mất, chỗ còn lại đều ở đây hết. Hôm nay anh được phát lương rồi!” 990 tệ, không thiếu một đồng.

Mộc Tử vui mừng quá đỗi: “Tốt quá rồi! Thế anh phải cẩn thận đấy, tờ mệnh giá lớn thì để ở nhà, tuyệt đối đừng có đánh rơi.”

Trường Cung cười bảo: “Trình hết lên cho em đó, thưa vợ.”

Mộc Tử tùm tùm hỏi vặn: “Ai là vợ anh nào?” Miệng bảo thế song vẫn khắp khởi nhận tiền, cái tính giữ của của cung Kim Ngưu là muôn đời như một.

Cô rút 300 tệ ra đưa cho Trường Cung: “Anh giữ chỗ này để tiêu hằng ngày đi.”

Trường Cung lắc đầu quây quây: “Không cần, anh cầm nhiều tiền thế làm gì? Làm gì có chỗ nào tiêu tiền cơ chứ. Thuốc không hút này, com sáng com tối xử lý tại nhà, đạp xe đi làm, cũng chẳng mất phí giao thông.”

Mộc Tử nói: “Thế ngộ nhỡ có lúc cần tiêu đến thì sao, anh cứ cầm đi.”

Trường Cung rút 40 tệ nhét vào ngực áo: “Tùng này là đủ rồi. Anh phòng lúc phải sửa xe, cái khác thì anh chẳng cần chi gì thật. Em cứ giữ lấy, để trả nợ mua nhà hay gì đó. Nếu cần mua thức ăn anh sẽ xin em sau. Tuy hiện giờ em vẫn chưa phải vợ anh, nhưng làm bà quản gia chắc là được nhỉ?”

“Thôi được rồi, nếu anh cần dùng thì nói với em nhé.” Mộc Tử cất kỹ tiền, lại nhìn Trường Cung khôi phục lại tinh thần ngày trước, ánh lệ chợt lóe lên trong hốc mắt. Vì cô, thật sự anh đã phải vất vả quá rồi. Mọi chuyện rồi sẽ tốt thôi.

Hai người cùng làm việc, nhìn chung cũng tạm nuôi sống được gia đình, tháng ngày tuy túng thiếu, nhưng họ vẫn yêu nhau như keo như sơn. Trường Cung từng bảo, chỉ cần có cô bên cạnh, anh sẽ không chìm xuống bùn. Sự thật đúng là như thế.

Chương 30

Hồi ức tốt đẹp theo cả một đời

Mỗi thứ Sáu hàng tuần, thứ hai người trông mong nhất chính là một bữa ăn ngon. Dù là trời đông rét mướt, họ vẫn chọn ngồi bên chiếc bàn con đặt ở chỗ lấm bên ngoài. Thứ tốt đẹp ấy sẽ mãi mãi đậm nét trong lòng họ.

Sau khi làm việc ở công ty y dược được hai tháng, bởi chủ nhiệm văn phòng quá khắt khe, Trường Cung đã chuyển sang một công việc khác. Lần này, anh tìm được một việc tốt hơn trong lúc bản thân vẫn đang đi làm, tiền lương một tháng là 1.300 tệ, phụ trách thiết kế, bảo trì trang web cho một công ty kiến trúc.

Công ty này chủ yếu kinh doanh bê tông, địa điểm làm việc đặt tại Quốc Mậu. Quốc Mậu cách tổ ấm tình yêu của Trường Cung và Mộc Tử quả thực quá xa, cũng may có tàu điện ngầm chạy thẳng, không cần chuyển sang xe bus, cộng thêm tiền lương tăng, Trường Cung một lần nữa bắt đầu đi làm bằng tàu điện ngầm.

Thu nhập một tháng tăng thêm 300 tệ khiến cuộc sống của họ cũng dư dả thêm đôi chút. Tiền lương của Mộc Tử cũng được tăng thêm 200 tệ. Hết thảy dường như đang phát triển theo chiều hướng tốt đẹp. Nhưng chẳng bao lâu sau, một tai ương quá đỗi bất ngờ ập xuống toàn Trung Quốc.

Năm 2003, dịch SARS bùng nổ. Tai ương chưa từng có trong lịch sử ấy nổ ra đột nhiên khủng khiếp, từ căn bệnh đầu tiên xuất hiện đến lây lan trên diện rộng chỉ mất vỏn vẹn một tháng. Nhất thời, cả thủ đô chìm trong

sợ hãi, gió thổi cỏ lay cũng khiến mọi người hốt hoảng. Trường Cung và Mộc Tử cũng chịu ảnh hưởng, cái hại lớn nhất là hai người tạm thời không thể thấy mặt nhau.

Công ty kiến trúc Trường Cung làm việc yêu cầu tất cả công nhân viên tạm thời rời khỏi khu vực nội thành, làm việc kiểu khép kín ở các trạm trộn bê tông đặt ở ngoại ô, hàng tuần công ty sẽ điều xe đưa mọi người về nhà một lượt. Trường Cung bị điều tới trạm trộn bê tông gần sân bay, cách tổ ấm tình yêu của họ hơn năm mươi cây số. Đơn vị của Mộc Tử cũng tạm dừng hoạt động, cô chỉ có thể đợi ở nhà. Từ lúc Mộc Tử dọn về tổ ấm tình yêu tới nay, đây là lần đầu tiên họ phải sống cạnh mỗi người một chỗ.

Khoảng thời gian ấy, Bắc Kinh như biến thành một đô thị trống hoác. Trên đường phố vắng bóng người, dưới tàu điện ngầm cũng như trong xe riêng thường chỉ thấy lác đác một hai khách đi tàu. Rất nhiều công ty và trường học ngừng dạy, ngừng làm. Cực nhọc nhất chính là đội ngũ nhân viên y tế, họ phải xông pha trên tuyến đầu chống lại SARS.

Trường Cung và Mộc Tử chỉ có thể liên hệ với nhau thông qua điện thoại và internet. Cuối tuần, Trường Cung mới được xe của công ty đưa về nhà, cảm giác gặp lại sau bao ngày xa cách khiến hai người dính lấy nhau suốt hai ngày. Đến chiều ngày Chủ nhật, Trường Cung phải về công ty. Những ngày như thế kéo dài suốt mấy tháng trời, tai họa kia rốt cuộc mới qua đi.

Hết thầy trở lại quỹ đạo vốn có, Trường Cung phải đối mặt với một lựa chọn. Bởi đã biểu hiện quá xuất sắc trong thời gian công tác tại trạm trộn sân bay, được lãnh đạo ở đó cực kỳ yêu mến, công ty quyết định điều anh tới trạm trộn sân bay phụ trách mảng internet, cũng tăng tiền lương cho anh

lên 2.000 tệ. Tăng lương rõ ràng là chuyện tốt, nhưng nếu đồng ý thì đồng nghĩa với việc một tuần anh chỉ được thấy mặt Mộc Tử hai ngày mà thôi.

Xa nhau càng thấy nhau tốt đẹp, thái độ của Trường Cung đối với câu nói ấy là cực kỳ khinh thường. Nếu hai người thật sự yêu nhau thì chỉ mong từng giờ từng phút được quấn lấy đối phương thôi.

“Không sao đâu, anh cứ qua bên đó làm việc đi. Được lãnh đạo đơn vị yêu mến và coi trọng, sau này anh sẽ có nhiều cơ hội phát triển hơn. Đừng lo lắng cho em, tuần nào cũng được gặp anh là em mãn nguyện lắm rồi! Cùng lắm thì em dọn về nhà ở, gần chỗ làm hơn một chút, còn có thể ăn chực cơm nữa chứ. Đợi cuối tuần anh trở lại, em sẽ về đây.” Mộc Tử lúc nào cũng ngoan ngoãn và quan tâm người khác.

Trường Cung xoa đầu cô, bảo: “Không, anh đã suy nghĩ kỹ rồi, anh đang định xin nghỉ hẳn bên này, sau đó tìm một việc khác gần nhà mình.”

“Hà? Bên ấy anh vừa làm quen tay, sao lại muốn xin nghỉ?” Mộc Tử giật mình hỏi.

Trường Cung đáp: “Anh không thích nghề kiến trúc lắm, giờ yêu cầu của anh chẳng nhiều nhận gì, tìm một công việc gần nhà mình không phải chuyện khó. Mẹ anh nói muốn mở một cửa hàng trang trí xe hơi ở khu này, từ xưa anh đã mê xe hơi còn gì, bà bảo anh sang đó giúp một tay. Hồi trước anh từng thi lấy chứng chỉ kế toán với chứng chỉ thống kê, còn có thể giúp bà xử lý mảng tài vụ hay gì đó. Một tháng bà cho anh 1.200 tệ lương cơ bản, bán được hàng còn được trích phần trăm. Chỉ cần anh cố gắng một chút thì một tháng cũng kiếm được gần 2.000 tệ đấy. Huống chi làm công cho cửa hàng nhà mình cũng tự do hơn. Mẹ anh bảo có khả năng cửa hàng sẽ mở ngay sát nhà mình.”

Nếu đôi là trước đây, có đánh chết Trường Cung cũng không chịu làm mấy chuyện bán hàng như thế, huống chi còn là trong cửa hàng nhà mình. Nhưng hiện tại anh đã khác rồi, không còn ham mê mấy thứ cao xa nữa, bất luận việc gì anh cũng sẵn lòng thử sức.

Cánh mày râu ai chẳng muốn giữ khư khư thể diện, Trường Cung cũng vậy. Nhưng từ sau lần trông thấy Mộc Tử ăn cơm thừa, thứ mang tên thể diện đã bị anh ném tít đằng sau. Chỉ cần có thể khiến cuộc sống của Mộc Tử sung sướng hơn một chút thì thể diện đáng giá bao nhiêu tiền nào?

“Trường Cung, em không muốn anh thế này đâu.” Hàm răng của Mộc Tử nghiến nhẹ bờ môi.

“Hả? Thế nào cơ?” Trường Cung nghi hoặc hỏi.

Mộc Tử nói: “Em biết, vì em anh mới quyết định như thế. Vì em anh đã cho đi quá nhiều rồi. Có lẽ lần ở công ty kiến trúc này chính là một cơ hội, anh bỏ qua như thế thì đáng tiếc quá.”

Trường Cung cười bảo: “Cái cô ngốc này, có gì mà đáng tiếc. Ở bên đó cả ngày làm bạn với bê tông, cát sỏi, phát triển được cái gì hả em? Hơn nữa, nếu anh làm việc cho bên đó mấy năm, một tháng sẽ mất hai mươi ngày không được gặp em, một năm sẽ là hơn hai trăm ngày. Mấy năm liên tục e rằng sẽ có cả nghìn ngày đêm không được trông thấy Mộc Tử của anh. Sao mà được chứ? Đối với anh, chẳng có gì quan trọng hơn việc ở gần trông nom em cả. Tin anh đi, chắc chắn về đây anh cũng sẽ làm tốt. Hơn nữa thử dấn thân vào nhiều nghề một chút, chưa biết chừng một lúc nào đó anh sẽ tìm được con đường của chính mình. Anh tin với sự cố gắng và kiên trì của bản thân, chỉ cần tìm đúng đường là nhất định sẽ làm nên trò trống.”

Mộc Tử không khuyên Trường Cung nữa, nép mình trong lòng anh, trên gương mặt chỉ thấy nụ cười ngọt ngào như mật.

Trường Cung xin thôi việc, sau đó vào làm trong cửa hàng trang trí xe hơi mà mẹ anh mở. Bất luận là bán hàng hay tài vụ kế toán, đều là những việc anh chưa bao giờ làm cả. Nhưng Trường Cung nỗ lực, chịu học tập, dưới sự chỉ bảo của mẹ, anh dần đi vào guồng công việc. Thường ngày mẹ anh đi chào hàng ở bên ngoài, anh phụ trách trông cửa hàng, làm tốt nhiệm vụ của mình. Tối đến, anh sẽ mua thức ăn, về nhà nấu cơm cho Mộc Tử trước. Giờ anh làm việc gần nhà, nên chủ động gánh vác việc nhà thay cô.

Đúng như Trường Cung phán đoán, anh chỉ mất vền vẹn một tháng đã nắm vững công việc này, tiền lương cộng trích phần trăm được gần 2.000 tệ, lại thêm thu nhập của Mộc Tử nữa, tháng ngày sinh hoạt trong tổ ấm tình yêu bắt đầu đơm lửa hân lên. Nhìn chung một tuần có thể đi ăn một bữa thịt dê xiên đến no căng bụng.

Tháng 12 năm 2003, Bắc Kinh lúc này đã lạnh lắm rồi. Cách cửa hàng trang trí xe hơi không xa có một quán xiên nướng. Cứ đến ngày đông là khách tới đây vẫn hân, bởi cả quán chỉ bày được hai, ba cái bàn nhỏ, đủ sức chứa mười mấy người thôi. Bên ngoài rét quá, không thể kê bàn lộ thiên được.

Cạnh quán xiên nướng là một quán bánh nướng, đóng cửa nghỉ bán vào bảy giờ tối.

Giữa hai quán có một chỗ lõm rộng hơn một mét vuông, mặt sau là tường, hai bên là hai cửa tiệm, còn mặt còn lại thì nhìn thẳng ra đường cái bên ngoài. Chỗ lõm vào ấy tuy không có gió lạnh nhưng cũng tuyệt đối không dính đến hai từ ấm áp. Quán xiên nướng tận dụng triệt để khoảng trống nhỏ xíu ấy, bày luôn một cái bàn vào.

Trường Cung và Mộc Tử mặc áo lông vũ thật dày co ro trong khe lõm ấy. Chỗ này trông hoác đến mức không thể dùng hai từ đơn sơ để hình dung được, điểm tốt duy nhất là chỉ có một mặt bị gió lùa.

“Lò tới rồi đây!” Ông chủ tiệm xiên nướng hô to, bung một lò than nhỏ dài chừng 40 cm tới. Lửa than bên trong tức thì bùng sung chút hơi ấm cho cái góc con con rét tựa hầm băng này. Mộc Tử vội vàng vươn tay hơ lửa, chỉ mỗi nơi đây họ mới được hưởng đãi ngộ “lò sưởi” thế này. Thứ Sáu nào họ cũng tới đây, mê mẩn món thịt xiên nướng này, tuy đơn sơ nhưng vị lại cực kỳ thơm.

“Ông chủ, cho mười xiên thịt, mười xiên gân, hai xiên cánh gà, hai cái xúc xích hun khói, hai cái bánh nướng, bánh nướng nhớ phết tương.” Trường Cung gọi ông chủ bằng giọng quen thuộc.

“Cô cậu uống gì không?”

“Cho một Mirinda và một Nhị Oa Đầu^[1] nhỏ đi.” Trường Cung cười đáp.

[1] Là một loại rượu trắng nổi tiếng của Bắc Kinh, được nấu từ cao lương.

Lợi ích của việc có một lò than nhỏ chính là dù ngoài kia là cảnh trời băng đất tuyết chằng nữa, đồ ăn của họ cũng chẳng bao giờ nguội. Ăn xiên nướng nóng hổi cơ thể sẽ ấm dần lên, lại thêm sự thỏa mãn về vị giác, những thứ ấy luôn khiến người ta sung sướng lạ kỳ. Đợi sau khi trở về ngôi nhà ấm áp, hai con người đắm chìm trong mãn nguyện đương nhiên sẽ nước chảy thành sông mà làm vài chuyện mình yêu thích, tiếp đó đánh một giấc thật ngon, rồi tiếp tục thoải mái tận hưởng cuối tuần. Đây chính là những tháng ngày sống tựa thần tiên của những người nghèo hạnh phúc.

Không lâu sau, những thứ họ muốn ăn được đem tới. Trường Cung thuận thực bày xiên thịt, xiên gân ra trước, hai xiên cánh gà và hai cây xúc xích hun khói thì đặt ở cạnh bên.

Lúc ăn, Trường Cung sẽ cố ý vừa ăn vừa uống rượu, nhai thật chậm, lúc nào cũng nhường cho Mộc Tử ăn nhiều hơn bản thân chút ít một cách cực điệu nghệ.

Mỗi thứ Sáu hàng tuần, thứ hai người trông mong nhất chính là một bữa ăn ngon. Dù là trời đông rét mướt, họ vẫn chọn ngồi bên chiếc bàn con đặt ở chỗ lấm bên ngoài. Thứ tốt đẹp ấy sẽ mãi mãi đậm nét trong lòng họ.

Chương 31

Nỗi đau phải từ bỏ đứa con của mình

Đương nhiên anh hiểu, Mộc Tử vì không muốn tạo gánh nặng cho kẻ vừa vươn vai đứng dậy là anh nên mới lựa chọn làm vậy. Nhưng mà, nhưng mà cô ấy là một người phụ nữ kia mà! Một người phụ nữ chưa bao giờ trải qua chuyện ấy, phải chịu sức ép tâm lý lớn đến nhường nào mới đưa ra quyết định như thế, phải chịu những đau đớn kinh hoàng ra sao mới quyết định từ bỏ kết tinh tình yêu của hai người!

“Cát gọn hết đồ chưa?” Mẹ hỏi Trường Cung.

“Rồi ạ, mẹ yên tâm đi. Mà đêm dựa bằng nhưng về đợt trước con đặt hết lên trên rồi. À, đúng rồi, hóa đơn mẹ bảo làm con để trên bàn làm việc của mẹ rồi đấy, mẹ kiểm tra lại lần nữa đi nhé.”

Mẹ anh tủm tủm cười: “Tối nay dẫn Mộc Tử về nhà ăn cơm nhé?”

Trường Cung bảo: “Thôi ạ, hôm nay con mua ít cánh gà, về bọn con sẽ hầm lên ăn.”

Mẹ anh gật đầu: “Vậy được rồi, bao giờ về thì báo trước với mẹ một tiếng, mẹ sẽ nấu món ngon cho hai đứa. À phải, Trường Cung này, hai con giờ đã về chung một nhà rồi, chi bằng lấy nhau sớm đi.”

Trường Cung hơi ngần người, sau đó gượng cười: “Bọn con còn trẻ, cứ đợi thêm vài năm nữa ạ, có vội gì đâu.”

Mẹ anh nghe thế liền cau mày trách: “Đám trẻ các con bây giờ đúng là gan to ghê gớm, chưa kết hôn đã dọn về sống chung rồi, rõ thật...” Tiếng làu bàu quen thuộc bị Trường Cung tự động bỏ ngoài tai, anh thu dọn xong đồ đạc bèn gấp rút về nhà.

“Mộc Tử, anh về rồi này!” Trường Cung xách túi nilon chạy thẳng vào chỗ tủ lạnh, nhét hết đồ ăn mới mua hôm nay vào trong đó.

“Mộc Tử, hôm nay anh mua nhiều món ngon lắm, có cả cánh gà em thích ăn nhất nữa. Tối nay mình sẽ làm món kho, sau đó xào thêm rau là đủ. Anh mua cả bánh bao, khỏi cần nấu cơm luôn.” Trường Cung vừa nhét đồ vào tủ lạnh vừa nói.

“Dạ, được ạ!” Tiếng của Mộc Tử vọng ra từ phòng ngủ. Hôm nay đến phiên cô được nghỉ, nên Trường Cung biết chắc cô có ở nhà.

“Có chuyện gì thế? Sao anh nghe giọng em cứ thều thào?” Trường Cung nghi hoặc hỏi. Mộc Tử mê ăn như thế, bình thường đã tung tăng hơn hờ chạy ra rồi mới đứng!

Sau khi cất hết đồ, Trường Cung cuống quýt đi vào phòng ngủ. Mộc Tử tựa người ở đầu giường, trên mình còn đắp chăn, tuy ánh sáng trong phòng ngủ hơi tối, nhưng Trường Cung vẫn thấy rõ mặt cô hơi tái.

Anh giật nảy người, vội bước tới bên cô: “Em làm sao vậy? Thấy không khỏe chỗ nào à?” Anh đặt tay lên trán Mộc Tử, không phải bị sốt.

Mộc Tử cố gượng cười: “Không có gì ạ, em thấy hơi đau bụng thôi, đến tháng ấy mà.”

Trường Cung bưng tỉnh: “Ừ nhỉ, cũng nên đến rồi, lần này khoảng cách giữa hai chu kỳ của em khá dài đấy nhỉ. Thế em cứ nằm nghỉ cho khỏe, hôm nay đến phiên anh nấu cơm, hãy xem anh trở tài bếp núc đi. Đợi lát nữa anh sẽ nấu ít nước đường đỏ cho em, uống xong là đỡ ngay thôi.”

“Vâng, vâng, được ạ!” Mộc Tử nắm chặt tay anh, mặt đong đầy hạnh phúc.

Thấy Trường Cung vào bếp nấu nướng rồi, hai dòng nước mắt lã chã lăn dài trên gò má Mộc Tử. Cô cắn môi, ngoái đầu nhìn ra ngoài cửa.

Thường ngày cơm nước đều do Mộc Tử bao thầu nên tay nghề của Trường Cung thật lười kha khá. Nước hàng cho món cánh gà chung hơi quá tay, màu ngả đen chút xíu.

Hôm nay Mộc Tử ăn rất ít, khác hẳn mọi hôm, ăn xong lại vào giường nằm nghỉ.

Trường Cung rửa bát đĩa xong cũng tới bên giường.

“Sao thế em, đau lắm à? Để anh xoa bụng cho em nhé.” Trường Cung lại gần Mộc Tử, để cô tựa đầu vào vai mình, dùng hơi ấm lòng bàn tay nhẹ nhàng mát xa cho cô. Mộc Tử không lên tiếng, chỉ nhắm nghiền hai mắt. Chẳng bao lâu sau, hơi thở của cô dần trở nên đều đặn.

Trường Cung cẩn thận đặt đầu Mộc Tử xuống gối, ngồi dậy đắp chăn kín cho cô. Trước đây tuy Mộc Tử từng bị đau bụng khi đến tháng, nhưng chưa bao giờ phản ứng dữ dội như hôm nay. Sao trông cô ấy chẳng có chút tinh thần nào vậy nhỉ?

Nhìn gương mặt trắng bệch khi ngủ của Mộc Tử, Trường Cung định đứng dậy ra dùng máy tính một chút thì chợt trông thấy hình như có một

góc gì trắng trắng thò ra từ dưới gối của cô. Anh tò mò vươn tay, cảm giác như đang chạm vào một tờ giấy vậy. Trường Cung khẽ rút ra, không hề làm Mộc Tử giật mình thức dậy.

Anh đọc tờ giấy nhờ ánh sáng từ ngọn đèn ngủ đặt đầu giường. Ngay sau đó, cơ thể Trường Cung bắt đầu run rẩy không kiềm chế được.

Anh từ từ ngồi thẳng dậy, hai tay siết chặt tờ giấy không có quá nhiều chữ kia.

Những chữ khác trên tờ giấy đều bị Trường Cung tự động bỏ qua, thứ duy nhất được phóng to trong đầu anh giờ này chỉ có bốn chữ:

Thuốc! Uống! Bỏ! Thai!

Tay anh run lên bần bật, cơ thể anh cũng lẩy bẩy theo, trái tim không ngừng co giật dữ dội, một lượng máu lớn chen nhau dồn lên đại não. Vì sao? Vì sao cô không nói cho anh biết?

Cô ấy, cô ấy không muốn tạo gánh nặng cho mình, không muốn mình phải cuống cuồng theo đây mà! Chẳng trách, chẳng trách mặt cô ấy trắng bệch như thế, chẳng trách người cô ấy không còn chút sức lực nào, trông mỏng manh đến nhường kia.

“Trường Cung, anh sao thế?” Rốt cuộc cơn run rẩy trên cơ thể anh vẫn khiến Mộc Tử chưa thiếp đi bao lâu choàng tỉnh. Mộc Tử chống người ngồi dậy, khi trông thấy đơn thuốc Trường Cung cầm trên tay, cơ thể cô cũng run bần bật, “Xin lỗi, Trường Cung, em không cố ý giấu anh đâu. Em chỉ...”

“Đừng nói nữa!” Trường Cung quay người ôm chặt cô vào lòng, nước mắt rơi như mưa, khóc không thành tiếng, “Tại anh vô dụng, đều tại anh vô

dụng! Tại anh không có năng lực chăm sóc tốt cho em và con mới khiến em phải đưa ra quyết định này, là tại anh vô dụng!”

Đương nhiên anh hiểu, Mộc Tử vì không muốn tạo gánh nặng cho kẻ vừa vươn vai đứng dậy là anh nên mới lựa chọn làm vậy. Nhưng mà, nhưng mà cô ấy là một người phụ nữ kia mà! Một người phụ nữ chưa bao giờ trải qua chuyện ấy, phải chịu sức ép tâm lý lớn đến nhường nào mới đưa ra quyết định như thế, phải chịu những đau đớn kinh hoàng ra sao mới quyết định từ bỏ kết tinh tình yêu của hai người! Vào lúc ấy, bản thân anh không hề cận bên cô, mọi khổ đau đều do cô lặng lẽ chịu đựng một mình.

“Không phải lỗi của anh! Không phải lỗi của anh! Tại cả hai chúng ta đều chưa sẵn sàng. Con của chúng ta, đứa con đầu tiên của chúng ta mất rồi. Trường Cung, em xin lỗi...” Mộc Tử nép trong lòng anh, khổ sở đè nén bao ngày bùng lên trong nháy mắt, nước mắt lăn tuôn rơi.

Nỗi đau trên cơ thể cô có thể chịu đựng được, nhưng cái xé ruột xé gan hơn là ở trong lòng! Đó là một sinh mệnh nhỏ cơ mà! Chỉ cần có chút cơ hội nhỏ nhoi thôi, cô cũng sẽ không đưa ra quyết định như vậy. Ngặt nỗi Trường Cung chỉ vừa gượng dậy, cuộc sống của họ chỉ vừa tốt đẹp lên một chút, sao có thể giữ đứa bé lại lúc này? Sức ép Trường Cung phải chịu lớn lắm rồi, nếu chồng thêm gánh nặng này nữa, chưa biết chừng anh sẽ sụp đổ mất thôi.

Thế nên, sau khi suy nghĩ kỹ càng, Mộc Tử quyết làm như vậy. Ban đầu cô vốn định cứ thế giấu anh, nhưng nhìn dòng dặn dò “Ba mươi ngày sau khi phá thai không được quan hệ vợ chồng” trên đơn thuốc mà thấy do dự quá, bởi chuyện này làm sao giấu nổi! Nhưng cô biết mở miệng với Trường Cung thế nào đây? Lòng cô tràn ngập giằng xé, sợ sau khi nói ra sẽ

bị Trường Cung trách móc, nhưng đâu ngờ cảm xúc anh có chỉ là tự trách, tự trách nặng nề.

Vào giờ phút này, Trường Cung chỉ có duy nhất một ý nghĩ trong lòng: Vì người con gái mình đang ôm lấy, dù phải hi sinh mạng sống cũng không hối tiếc.

Chương 32

Đứa con của ánh sáng xuất hiện ngang trời

Suy nghĩ cuộn trào, sóng lòng lên xuống, trong đầu Trường Cung bỗng nảy ra một suy nghĩ: Anh muốn viết một câu chuyện, một câu chuyện về anh và Mộc Tử, ghi chép lại những việc ấy để tặng cho cô.

Tảng sáng ngày thứ Hai, Trường Cung tới siêu thị Nông Nghiệp mua gà tre, chuẩn bị hầm canh bồi bổ cho Mộc Tử. Anh không nhắc thêm câu nào về chuyện kia nữa, song trong lòng đã có một hạt mầm được gieo xuống.

Bất luận ra sao, sau này anh không thể để cô phải chịu khổ thêm nữa, một chút một ít cũng không. Anh phải cố gắng! Phải liệu mình phấn đấu! Anh càng nỗ lực công tác hơn, nhưng việc trong cửa hàng trang trí xe hơi cũng chỉ có từng ấy. Dưới sự chăm chỉ của anh, lúc nào chúng cũng được xử lý gọn gàng trong khoảng thời gian ngắn nhất.

Bật máy tính trong cửa hàng lên, Trường Cung ngồi trước màn hình đăm chiêu hồi lâu, những chuyện xảy ra suốt mấy năm nay cứ quẩn quanh mãi trong lòng. Từ lần đầu trông thấy Mộc Tử, khi ấy cô vẫn còn là “Koala”, mãi tới tận bây giờ, suốt bao năm cô một mực ở bên bầu bạn chăm sóc anh. Nhớ lại từng ngày, từng ngày sướng vui hạnh phúc ấy, Trường Cung bỗng thấy cảm động chứa chan.

Hồi đó, khi công việc bắt đầu trở nên bận rộn, anh dừng việc viết thư cho Mộc Tử ở bức số một trăm ba mươi bảy. Anh nhớ rõ như in lúc mới

hẹn hò cùng cô, anh từng hứa tương lai sẽ viết thư cho cô mãi. Nhưng mấy năm qua, sau khi hoàn thành yêu cầu một trăm bức thì liền chảnh mảng. Anh có thực hiện được điều năm đó từng hứa với cô đâu!

Suy nghĩ cuồn trào, sóng lòng lên xuống, trong đầu Trường Cung bỗng dung nảy ra một ý tưởng: Anh muốn viết một câu chuyện, một câu chuyện về anh và Mộc Tử, ghi chép lại những việc ấy để tặng cho cô. Có rất nhiều chuyện không cách nào tiến hành ngoài hiện thực, nhưng trong tiểu thuyết thì có thể. Bởi vậy, anh không muốn viết thư mà muốn viết một cuốn tiểu thuyết tặng cô. Suy nghĩ này đã nhen nhóm từ sau hôm Mộc Tử uống thuốc phá thai, chỉ là anh mãi vẫn chưa hạ được quyết tâm thôi.

Giờ này trong cửa hàng chỉ có mình anh. Bên ngoài kia xe cộ đông nghìn nghịt, mà trong này không gian im lìm, anh bỗng thấy lòng mình tràn trề ý tưởng mà không tài nào nắm bắt được. Từng cảnh, từng cảnh xảy ra giữa anh và Mộc Tử khiến linh cảm trong anh cuộn cuộn tuôn ra. Mình muốn viết lại câu chuyện này, viết vì Mộc Tử, viết để tặng cô.

Từ nhỏ tới lớn, Trường Cung đã đọc quá nhiều tiểu thuyết. Từ sau khi cuốn tiểu thuyết mạng *Lần tiếp xúc thân mật đầu tiên* xuất hiện lúc internet bắt đầu được sử dụng rộng rãi cuối thế kỷ XX, phong trào ấy dần trở nên phổ biến. Ngày thường, đọc sách trên mạng cũng là sở thích lớn nhất của Trường Cung.

Chỉ là, tác giả tiểu thuyết mạng lúc bấy giờ phần lớn chỉ viết cho vui, tốc độ viết cực kỳ chậm, rất nhiều truyện phải mấy ngày, thậm chí mấy tuần, mấy tháng mới đăng một chương mới. Hơn nữa Trường Cung phát hiện ra một đặc điểm là: Tiểu thuyết càng hay thì sáng tác càng chậm.

Việc viết sách tặng Mộc Tử của anh còn có một dụng ý khác, đó là anh hy vọng câu chuyện giữa mình và cô có thể được nhiều người biết đến.

Đam mê tiểu thuyết bao nhiêu năm như thế, bản thân nó cũng là sở thích của anh. Anh mong có thể dùng sở thích của mình, chép lại những điều tốt đẹp giữa hai người.

Anh đã suy nghĩ xong xuôi từ lâu, muốn viết một cuốn tiểu thuyết ma pháp giả tưởng về một thế giới khác. Trong thế giới ấy, anh chính là chúa trời thật sự tạo ra tất cả; trong thế giới ấy, anh có thể khiến Mộc Tử của mình hạnh phúc, sướng vui; trong thế giới ấy, anh có thể khiến bản thân vì cô mà hi sinh mọi thứ.

Số lượng tiểu thuyết trên mạng chọn chủ đề hiện thực tâm tối quá nhiều. Trường Cung không muốn viết về bóng tối, bởi anh luôn cho rằng, bất luận phải hứng chịu bao nhiêu sức ép, phải đối mặt bao nhiêu trắc trở, bản thân vẫn luôn ôm một tâm lòng trong sáng, hướng tới ánh mặt trời.

Đứa con của ánh sáng, Trường Cung gõ bốn chữ ấy trên màn hình, đó là cái tên anh đặt cho cuốn tiểu thuyết của mình.

Thiết kế nhân vật, tên: Trường Cung; giới tính: nam; ma pháp tu luyện chính: hệ ánh sáng; ma pháp tu luyện phụ: hệ không gian.

Một thiếu niên lười biếng, vì tính cách mà chọn học ma pháp hệ ánh sáng chẳng ai thèm đoái hoài, vô tình đạp chân vào bánh răng khổng lồ của số mệnh, từng bước từng bước trở thành đại ma đạo sư trong truyền thuyết. Nhờ sự nỗ lực của cậu, ranh giới giữa hai bờ Đông Tây đại lục bị xóa bỏ, khiến cả đại lục không còn phân chia chủng tộc. Cuối cùng cậu đã trở thành đứa con của ánh sáng được con cháu các tộc tôn sùng.

Thiết kế nhân vật, tên: Mộc Tử; giới tính: nữ; công chúa ma tộc.

...

Trường Cung bắt đầu sáng tác. Vì muốn lòng cảm xúc bản thân tốt hơn, anh lựa chọn dùng ngôi thứ nhất. Trước đó, anh chưa từng viết tiểu thuyết bao giờ, thế nên sau khi bắt tay vào mới hiểu, sáng tác là chuyện không hề đơn giản, ít nhất trước mắt đối với anh không hề đơn giản.

Bất luận là trau chuốt câu từ, sử dụng dấu câu hay rất nhiều, rất nhiều cái khác, thật sự bắt đầu viết mới thấy có chút gượng tay. Cũng may hồi còn đi học anh từng chịu khó tập gõ chữ, nên về tốc độ đánh máy không có vấn đề gì lớn.

Mất cả một buổi chiều, Trường Cung viết xong một chương. Anh rõ ràng cảm thấy chuyện mình viết có chút ngây ngô, nhưng không biết phải sửa từ chỗ nào. Anh cẩn thận đọc lại một lượt, câu cú xem như trôi chảy, giống như Mộc Tử từng nhận xét trước đây, chắc lối hành văn này đã hình thành từ đợt viết thư cho cô đạo ấy. Một trăm phần trăm giải trí, chỉ cần Mộc Tử đọc hiểu là được rồi.

Vì máy tính trong cửa hàng không lên mạng được, Trường Cung đã dùng một cái đĩa mềm copy nội dung mình viết, sau khi tan ca liền về thẳng nhà.

“Anh đang làm gì đó?” Mộc Tử tò mò nhìn Trường Cung hí hoáy với văn bản trong máy tính ở nhà.

Trường Cung cười khà khà, đáp: “Anh đang viết tiểu thuyết.”

“Tiểu thuyết á?” Mộc Tử nhìn anh đầy nghi hoặc, “Sao tự dưng anh muốn viết tiểu thuyết thế?”

Trường Cung đáp: “Tại anh thích! Giờ phần lớn tiểu thuyết trên mạng đều là “thái giám” cả, hàng xuất sắc đặc biệt chẳng thấy quyền nào. Anh định viết xong sẽ đăng lên mạng, xem như tự mua vui cho mình.”

Mộc Tử cười bảo: “Hay quá, vậy em muốn làm độc giả đầu tiên của anh.”

Trường Cung đáp: “Được, em thử đi.”

Anh nhường chỗ để Mộc Tử ngồi xuống, cho cô xem tiểu thuyết mình đã viết hôm nay.

“Thấy thế nào?” Sau khi Mộc Tử đọc xong, Trường Cung hỏi bằng vẻ hơi căng thẳng.

Mộc Tử tòm tòm nhận xét: “Cũng hay lắm ạ! Có điều ít quá, chưa thấy có gì hết, anh viết nhanh lên một chút.”

Mắt Trường Cung sáng bừng lên: “Em thấy nó hay thật hả?”

Mộc Tử gật đầu: “Hay lắm luôn!”

“Thế em nói xem, nếu anh đăng lên mạng thì thế nào?”

“Em thấy cũng được. Anh cứ đăng đi, dù người khác không thích cũng chẳng sao, chỉ cần em thích là được rồi.”

“Được!”

Trường Cung mở trang văn học mạng Huyền Kiếm Thư Minh và đăng nhập vào, anh đã đăng ký tài khoản trên đó từ lâu, giờ thử xin lên thành tác giả. Trang văn học mạng khi ấy hoạt động rất lỏng lẻo, chỉ cần đăng ký thành công thì có thể đưa tác phẩm của mình lên đó. Sau khi Trường Cung gửi yêu cầu liền đăng chương đầu tiên trong tác phẩm *Đứa con của ánh sáng* lên, sau đó mở một trang web tiểu thuyết khác mà anh hay vào đọc tên Mạng Đọc Viết rồi tiến hành đăng ký, đăng bài.

Hai trang web ấy là nơi Trường Cung thường vào. Huyền Kiếm Thư Minh là trang văn học mạng phát triển nhất bây giờ, còn Mạng Đọc Viết tuy có quy mô nhỏ hơn nhưng lại có một vài cuốn sách Trường Cung yêu thích.

Sau khi đăng bài lên cả hai trang web, Trường Cung thở phào nhẹ nhõm. Anh hoàn toàn không thấy áp lực gì, sáng tác chỉ vì hứng thú mà thôi. Toàn bộ tác giả trên đó đều đăng tiểu thuyết cho độc giả đọc miễn phí.

Trường Cung cảm thấy đũa con tinh thần của mình còn yếu ớt lắm, cũng không hy vọng sẽ được đón nhận nhiệt tình gì. Đối với anh mà nói, đây là bức thư tình dài nhất anh viết cho Mộc Tử, đồng thời cũng là đam mê của bản thân.

Nảy ra ý tưởng là viết, anh thậm chí chẳng nghĩ đến việc bản thân có thể viết bao lâu, viết được đến cuối hay bỏ dở giữa chừng.

“Cơm chín rồi đây, mau ra ăn thôi nào.” Mộc Tử gọi anh từ ngoài phòng khách.

“Anh ra ngay.”

Tổ ấm tình yêu ngày càng đượm bầu không khí gia đình. Hai người vừa ăn cơm tối vừa xem tivi, đây là niềm vui thú lớn nhất của hai người họ.

“Anh đăng tác phẩm của mình lên chưa?” Mộc Tử hỏi.

Trường Cung gật đầu: “Rồi, anh đăng lên hai trang web, chẳng biết có ai thèm đọc không.”

Mộc Tử mỉm cười: “Không sao, bất luận anh viết thể nào em cũng đọc mà.”

Trường Cung nhất thời thấy chán không thể tả: “Ý em muốn nói anh viết dở chứ gì?”

Mộc Tử nghe rằng: “Giờ anh mới viết một mẩu như thế, làm sao mà biết được! Nhưng vừa đi làm vừa viết tiểu thuyết liệu có mệt quá không anh?”

Trường Cung đáp: “Không mệt, sở thích mà em, lúc rảnh rồi thích viết thì viết thôi. Hơn nữa anh cũng muốn thông qua cuốn sách này ghi chép lại những chuyện giữa chúng mình.”

Ăn tối xong, Trường Cung gần như đặt mông xuống trước bàn máy tính trong vô thức, nhấn nút “làm mới” trên trình duyệt.

Số lượt xem: Chín. Con số ấy làm Trường Cung vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, đã có chín người đọc rồi cơ à? Anh vội vàng kéo trang mạng xuống dưới. Trên đây có cả chức năng bình luận, anh muốn xem thử có ai viết bình luận cho mình không

Người qua đường A: *“Tiểu thuyết kiểu ma pháp à? Tôi thích, tác giả cố lên nhé.”*

Người qua đường B: *“Mau đăng chương mới đi!”*

Chỉ có hai bình luận đó, cực kỳ ngắn gọn, nhưng mắt Trường Cung nhìn mà lòng trào dâng một luồng khí nóng. Áng văn do bản thân tự tay viết ra, ngay cả anh cũng thấy rất ngây ngô mà cũng có người ủng hộ ư?

Đã rất lâu rồi Trường Cung không được trải nghiệm thứ cảm giác thành tựu ấy. Ngày xưa chỉ có hồi làm trong đài truyền hình, được lãnh đạo khen ngợi anh mới thấy thế thôi. Hai, ba năm qua, anh mãi miết đi trên con đường xin việc gập ghềnh, dưới đáy vực chỉ có mỗi uất ức và khổ sở thôi.

Nhìn hai dòng bình luận trước mặt, tận hưởng cảm giác thành tựu đã lâu chưa xuất hiện, Trường Cung hết như đám hoa màu gặp mưa sau bao ngày nắng hạn, sức sống bỗng sục sôi, trong lòng vang vọng một thanh âm vang dội:

Mình phải tiếp tục viết!

Chương 33

Bước ngoặt cuộc đời

Sáng tác vì Mộc Tử, biên đàm mê đọc sách thành hứng thú viết sách đã trở thành bước ngoặt trong cuộc đời anh.

Trường Cung bắt đầu sáng tác vào tháng 2 năm 2004, nhưng anh có ngờ đâu, sáng tác vì Mộc Tử, biên đàm mê đọc sách thành hứng thú viết sách đã trở thành bước ngoặt trong cuộc đời anh.

Việc kinh doanh trong cửa hàng ngày càng phát triển, có hai công nhân phụ trách trang trí xe hơi, một kế toán; cộng thêm anh và mẹ nữa là năm người cả thảy. Hằng ngày, sau khi hoàn thành xong công việc của mình, Trường Cung sẽ ngồi trước máy tính viết tiếp *Đứa con của ánh sáng*. Máy tính trong cửa hàng không lên mạng được, viết lách càng khiến người ta tập trung hơn.

Bất kể là ở Huyền Kiếm Thư Minh hay Mạng Đọc Viết, ban đầu mỗi ngày chỉ có khoảng mười mấy lượt xem, nhưng cái khiến Trường Cung sừng sốt là phần lớn bình luận đều ủng hộ anh viết tiếp, thậm chí có cả người khen hay.

Vốn dĩ, động lực lớn nhất giúp anh kiên trì sáng tác là viết vì Mộc Tử, nhưng giờ đây phải thêm một cái nữa: Vì sự ủng hộ của độc giả.

Có một câu nói của độc giả nọ khiến anh cực kỳ xúc động. Người đó viết: *“Tuy câu cú còn non nớt nhưng tôi có thể cảm nhận được tình cảm*

chân thành trong tác phẩm của bạn. Tác giả cố lên, nỗ lực viết tiếp nhé, tôi sẽ luôn ủng hộ bạn.”

Chỉ một lời bình luận thế thôi đã khiến Trường Cung đưa ra một quyết định. Lúc ấy, các tác giả viết tiểu thuyết trên mạng thường phải mấy ngày mới đăng một chương mới, mỗi tuần một chương nhan nhản khắp nơi, mỗi tháng một chương cũng không phải ít. Đó là chuyện khiến các độc giả thấy đau đớn nhất. Trường Cung quyết định phải đáp lại tấm lòng của những độc giả đã ủng hộ mình. Có lẽ văn mình viết còn chưa hay lắm, nhưng ít nhất phải để họ được đọc tác phẩm mỗi ngày. Thế nên, anh quyết định ngày nào cũng cho ra lò nội dung mới, hơn nữa phải đảm bảo một chương ít nhất cũng phải nghìn chữ.

Hai nghìn chữ, đối với học sinh thì chính là hai bài tập làm văn, hơn nữa là ngày nào cũng viết. Đó không phải chuyện đơn giản gì. Cũng may Trường Cung đã có kinh nghiệm viết thư tình cho Mộc Tử, từng mùa bút ra 137 bức thư, tính ra không được cả triệu chữ thì cũng phải được vài trăm nghìn chữ, sự kiên trì năm đó ban cho anh sự dũng cảm và lòng tin trong hiện tại. Anh đáp lại trong khu vực bình luận như sau: *“Tuy không biết bản thân có thể giữ vững bao lâu, nhưng tôi sẽ cố gắng đăng chương mới hằng ngày, vô cùng cảm ơn các bạn đã ủng hộ.”*

Chẳng rõ có phải lời nhắn lại của anh đã làm những độc giả ấy xúc động không, hay là tình cảm chân thực trong *Đứa con của ánh sáng* đã đến độ lên men mà tác phẩm của anh bắt đầu được nhiều người đón nhận hơn ở cả hai trang web.

Đối với một tác giả trên mạng, thời điểm đăng chương mới là lúc lượng người vào xem nhiều nhất, cái đó không có gì phải nghi ngờ. Trường

Cung đăng bài mỗi ngày, ngày nào cũng có người vào đọc phần truyện mới, số lượt xem của anh tự nhiên tăng lên với tốc độ rất nhanh.

Rất nhiều độc giả đều liên hệ qua lại với nhau, sau nửa tháng sáng tác, tên của anh lần đầu xuất hiện ở chót bảng xếp hạng lượt xem trên trang chủ của Huyền Kiếm Thư Minh. Sự nổi tiếng tăng vọt khiến chính bản thân anh cũng có chút trở tay không kịp.

Trong khu vực bình luận xuất hiện rất nhiều lời nhắn:

“Ồ, còn có người đăng chương mới mỗi ngày cơ à, cho một like vì sự kiên trì ấy nha. Ngầu hơn mấy tên “thái giám” kia cả cây số. Chỉ cần tác giả cố gắng giữ tốc độ một ngày một chương này, dù viết chán một chút tôi vẫn sẽ ủng hộ.”

“Đọc hay phết đấy, hình như chưa ai viết về ma pháp hệ ánh sáng cả, thú vị lắm, tôi sẽ ủng hộ dài dài.”

“Viết cái của nợ gì thế...”

“Tác giả cố lên!”

“Cố gắng đăng chương mới nhé, ngày nào cũng được đọc, thích dã man.”

...

Số lượng bình luận bắt đầu tăng mạnh, số lượt xem và đề cử cũng vậy. Dựa vào sức nóng do việc đăng chương mới mỗi ngày đem lại, nửa tháng sau, tác phẩm lớn của Trường Cung thành linh leo lên vị trí thứ hai trong bảng xếp hạng lượt xem của Huyền Kiếm Thư Minh và vị trí thứ nhất trong bảng xếp hạng lượt xem của Mạng Đọc Viết.

Bây giờ văn học mạng còn chưa phát triển mạnh, lưu lượng người vào hai trang web ấy mỗi ngày cũng có hạn, càng không mang lại cho Trường Cung một đồng một cắc nào. Nhưng dù là vậy, thứ cảm giác thành tựu khi trèo lên được bảng xếp hạng ấy vẫn không gì sánh được.

Chính vào lúc ấy, Trường Cung đột nhiên phát hiện một chuyện khiến anh mừng khắp khởi. Bản tin trên trang chủ Huyền Kiếm Thư Minh viết, trong một thời gian ngắn nữa, trang web sẽ bắt đầu tiến hành hình thức đọc VIP có thu phí. Độc giả phải trả một số phí nhất định khi đọc tác phẩm, khoản tiền ấy trang web sẽ chia với tác giả. Điều này đồng nghĩa với việc viết sách trên mạng có thể kiếm được tiền.

Trường Cung gửi mail gần như ngay lập tức khi trông thấy hòm thư đăng ký. Nếu có thể kiếm thêm ít tiền thông qua việc viết văn, cộng thêm tiền lương vốn có thì chắc chắn cuộc sống trong nhà sẽ tốt đẹp hơn một chút. Nhưng điều khiến anh không ngờ tới là, việc chờ đợi hồi âm ấy kéo dài một tháng trời.

Trong một tháng, *Đứa con của ánh sáng* vẫn chễm chệ ngôi đầu bảng xếp hạng của Mạng Đọc Viết, cũng chậm rãi bò lên vị trí thứ nhất bên Huyền Kiếm Thư Minh. Đứng thứ hai trong bảng xếp hạng của Huyền Kiếm Thư Minh là một tác phẩm tên *Tru Tiên*, Trường Cung rất thích nó, giống như tiểu thuyết có tên *Những điều tai nghe mắt thấy của một ma pháp sư tập sự* đăng trên Mạng Đọc Viết vậy. Đó đều là những tác phẩm anh cực kỳ thích hồi còn làm độc giả, chỉ có điều tốc độ đăng chương mới của tác giả này quả thực khiến người ta chẳng dám ngợi khen. Nếu là mấy tháng trước, có nằm mơ Trường Cung cũng không dám nghĩ truyện bản thân viết ra có thể xếp ở vị trí cao hơn nó.

Mấy ngày gần đây, Trường Cung thấy hơi hậm hực. Anh không rõ vì sao phía quản trị trang Huyền Kiếm Thư Minh mãi không trả lời email của mình. Chẳng lẽ vì mình viết dở quá à? Nhưng xếp hạng có tệ tí nào đâu! Có độc giả ủng hộ kia mà!

Bản thân Trường Cung không hề mong kiếm tiền dựa vào việc viết lách, nhưng ba năm lay lắt dưới vực sâu khiến anh học được cách nắm bắt mọi cơ hội. Dù sáng tác tiểu thuyết chỉ đem lại cho anh dăm chục tệ một tháng đi chăng nữa cũng có thể đỡ dần thêm chi tiêu trong gia đình, đồng thời chứng minh giá trị của những gì anh thai nghén.

Giữa lúc chìm trong phiền muộn, ban quản trị Mạng Đọc Viết đột nhiên gửi cho anh một tin nhắn nội bộ:

“Chào anh, trang web chúng tôi chuẩn bị thử nghiệm tính năng đọc truyện mất phí. Là tác giả đứng đầu bảng xếp hạng lượt xem, liệu anh có muốn tham gia hay không? Số tiền thu được sẽ chia theo hình thức như sau...”

Lời mời chủ động của Mạng Đọc Viết khiến Trường Cung ngạc nhiên và vui mừng quá đỗi. Anh gần như đồng ý mà chẳng lường lự gì.

Mạng Đọc Viết đưa ra một yêu cầu là anh chỉ được phép đăng các chương VIP ở Mạng Đọc Viết, không được cùng lúc đăng trên hai trang web nữa. Trường Cung ngẫm nghĩ một hồi liền đồng ý. Thái độ im hơi lặng tiếng của Huyền Kiếm khiến tự tôn trong anh bị đả kích ít nhiều.

Mà Trường Cung trong tác phẩm *Đứa con của ánh sáng* cũng bắt đầu hành trình trưởng thành của cậu. Bối cảnh lớn trong *Đứa con của ánh sáng* là cuộc đấu tranh giữa nhân tộc và ma tộc, hai chủng tộc lớn đứng ở hai phía đối lập. Trường Cung trong tác phẩm ban đầu là một thiếu niên bình

thường, sau đó vào học viện ma pháp sơ cấp học tập, dần thể hiện thiên phú, trở thành một ma pháp sư hệ ánh sáng ưu tú. Bên cạnh cậu có bạn bè, đồng đội, từng bước trưởng thành. Mộc Tử trong truyện rất cuộc sắp xuất hiện, cô có một thân phận hiền hách: Công chúa ma tộc, một công chúa ma tộc ẩn náu trong thế giới con người.

Khi viết đến đoạn này, điều Trường Cung nghĩ chính là phải cho Mộc Tử những điều tốt nhất. Trong lòng anh, cô vốn là người con gái đẹp nhất trần đời, trong truyện cũng thế.

Sự phát triển tình tiết câu chuyện khiến rất nhiều độc giả xúc động, độ nổi tiếng của tác phẩm vẫn tiếp tục tăng cao.

Chương 34

Văn học mạng ra đời theo thời thế

Mỗi ngày cố gắng làm việc, bớt chút thời gian đánh máy, khi tan tầm nhìn con số trên hệ thống quản lý Mạng Đọc Viết nhảy nhót tăng lên đã trở thành việc khiến Trường Cung vui vẻ nhất, cũng là thú giải trí tuyệt nhất của anh.

“Trường Cung, ngày nào con cũng ngồi trước máy tính lúi húi làm gì thế?” Mẹ Trường Cung nhìn anh gõ phím liên hồi bằng vẻ hơi nghi hoặc.

Trường Cung đáp: “Con đang viết một cuốn tiểu thuyết.”

“Viết tiểu thuyết?” Mẹ anh ngây ra một lúc, “Sao tự dưng lại muốn viết tiểu thuyết?”

Trường Cung đáp: “Đam mê đưa đẩy ạ. Mẹ ơi, mẹ cứ yên tâm, con sẽ không lơ là công việc đâu.”

Mẹ anh khẽ thở dài: “Con thích viết thì cứ viết đi, chỉ cần bản thân thấy vui là được. Con trai à, đừng tạo áp lực quá lớn cho mình, lúc nào con chuẩn bị sẵn sàng, muốn kết hôn thì còn bố còn mẹ đỡ đàn một tay.”

“Vâng, cảm ơn mẹ.” Sóng lưng Trường Cung ưỡn thẳng hơn một chút. Anh không thốt ra câu từ chối, bởi có lẽ anh của hiện tại không cách nào đem tới một cuộc sống đủ đầy tốt đẹp cho Mộc Tử, nhưng từ cái hôm ôm Mộc Tử khóc áy trở đi, anh hiểu rằng, một đời này trừ người con gái này ra, bản thân không thể có thêm một bóng hồng nào khác. Nếu trong vài năm

nữa vẫn chưa gây dựng được thành tích gì, có lẽ không thể dựa vào sức một mình mình để cưới cô về nhà thật.

Anh ngoái đầu nhìn về phía mẹ, nhìn ánh mắt đượm âu lo của bà, nhìn hai bên thái dương dần điếm nhiều sợi bạc, Trường Cung không khỏi xót xa trong lòng. Bản thân đã hai mươi mấy tuổi đời, chẳng lẽ thật sự vẫn phải để bố mẹ nhọc lòng vì chuyện của mình sao? Không, anh không muốn thế.

Đưa con của ánh sáng chảy trôi giữa các ngón tay, ý thức của Trường Cung dần bước vào thế giới kia.

Dựa vào thành tích xuất sắc, ta thi đỗ vào học viện ma pháp cao cấp. Ngồi bên cạnh ta là một người con gái dung mạo tuyệt trần, khiến người người rung động.

Chẳng mấy chốc ta đã biết tên nàng là Mộc Tử.

Lúc nào ta cũng muốn lại gần Mộc Tử trong vô thức, nhưng luôn bị nàng bỡn cợt. Để trả thù, ta vờ viết cho Mộc Tử một bức thư tình^[1].

*[1] Các phần trích đều được lấy trong truyện **Đưa con của ánh sáng**. Nội dung cụ thể mời tìm đọc tác phẩm này.*

Viết đến đoạn này, khóe miệng Trường Cung không khỏi nhếch lên thành một nụ cười tủm tỉm, bất giác nhớ lại nỗi lòng mình trong lần đầu viết thư tình cho Mộc Tử ngày xưa.

Khi ấy bản thân căng thẳng đứng ngồi không yên, nhất là khoảng thời gian đợi chờ sau khi gửi bức thư đầu tiên cho cô ấy, gian nan biết nhường nào!

Hồi ức tốt đẹp khiến anh vô thức lồng cảm xúc của bản thân vào trang viết, lồng vào Trường Cung và Mộc Tử trong tác phẩm.

Đó vốn là hình ảnh phản chiếu của anh và cô mà.

Trong lớp học, Mộc Tử vo tròn bức thư tình ta gửi rồi ném trả về, chỉ lạnh lùng bỏ lại một câu: “Chán ngắt, cậu bớt đem cái trò mèo ấy ra ghẹo tôi đi.”

Ta bắt đầu chuyền giấy cho Mộc Tử. Nàng từ buổi ban đầu chống cự đến sau này dần dần yêu thích trò chơi đó.

Nếu là bạn học với Mộc Tử thật thì tốt biết bao nhiêu nhỉ! Mình có thể ở bên cô ấy từ thuở học trò rồi, muốn nói gì với cô ấy thì cứ việc chuyền mẫu giấy là xong.

Tối đến về nhà, ngồi trước màn hình vi tính, khi nghĩ đến đây, khóe miệng Trường Cung không khỏi vương nụ cười nhẹ như có như không.

facebook.com/ebookngontinhmienphi

“Úi da!”

Cơn đau nhói ập đến khiến Trường Cung phải ngoái đầu nhìn, phát hiện Mộc Tử đang trợn tròn đôi mắt hạnh đứng ngay bên cạnh.

“Đồ xấu xa, đến giai đoạn người ta đi học cũng định hót cho bằng hét có phải không? Hừ!”

Trường Cung nhe răng cười khi, vội vàng giải thích: “Em xem, anh đã viết đến đoạn vào học viện ma pháp cao cấp rồi. Học viện ma pháp cao cấp

trong truyện tương đương với đại học trong cuộc sống thực của chúng ta, yêu đương thời đại học chẳng phải là chuyện hết sức bình thường sao? Huống hồ, em không thấy cái trò chuyện mẫu giấy ấy rất đáng yêu à?”

Mắt Mộc Tử lóe lên một tia giao hoạt: “Được rồi, tối nay anh có gì muốn nói với em thì cứ viết vào mẫu giấy nhé, cho anh đã cơn thèm! Bắt đầu từ bây giờ!”

“Dạ vâng...”

Mộc Tử rút cuộc không xé mẫu giấy mà ta chuyển cho nàng nữa, đồng thời còn bắt đầu đáp lại. Trước tấm lòng thành của ta, trái tim nàng dần dần hé mở.

Nàng kể cho ta nghe một câu chuyện tên Đợi một trăm bức thư của chàng...

Ta hứa với Mộc Tử rằng sẽ cố gắng viết thư tình gửi nàng. Khoảng cách giữa hai đứa từ từ thu hẹp, trong khi đó ma pháp hệ ánh sáng của ta ngày càng mạnh hơn. Ta từng bước trở thành ma pháp sư ưu tú nhất của học viện ma pháp cao cấp. Nhưng chẳng bạn học nào biết được, thật ra ta đã trở thành vị ma pháp sư hùng mạnh thứ mười một đạt cấp bậc ma đạo sư trên đại lục rồi.

“Mộc Tử, em chấp nhận ta có được không?”

“Đồ ngốc!”

Viết đến đây, Trường Cung nhận được một tin, chương trình của Mạng Độc Viết rút cuộc đã điều chỉnh xong, chương tiếp theo của anh có thể thêm vào phần đọc VIP có thu phí rồi.

Sau khi thương lượng với ban quản trị trang web, Trường Cung quyết định gỡ khóa các chương VIP sau ba ngày để các độc giả dù không tốn tiền cũng có thể đọc được nội dung muộn hơn một chút. Anh hy vọng có thể kiếm tiền thông qua việc sáng tác, nhưng cũng không thể phụ lòng những bạn đọc đã ủng hộ mình.

Trong mắt người từng làm nghề thiết kế trang web như Trường Cung, chương trình quản lý Mạng Đọc Viết quả thật hết sức sơ sài, còn chẳng bằng cái anh đã thiết kế cho đài truyền hình mấy năm về trước, song vẫn đủ thực hiện các chức năng cơ bản.

Sau khi đưa vào chế độ VIP, điều khiến Trường Cung giật mình sung sướng là mỗi một ngày anh thu về tận hai mươi mấy tệ. Đó chắc chắn đủ để xếp vào hàng những “sung sướng bất ngờ” rồi. Phải biết rằng, anh và Mộc Tử ăn thịt xiên nướng bét nhè cũng chỉ mất ba, bốn mươi tệ, cũng có nghĩa là, viết hai chương chuyện là đủ để ăn một bữa thịt dê xiên rồi. Đối với kẻ sống đời túng túng bán như anh thì rõ ràng đây là một thành tích không tồi.

Tối đến về nhà, anh gần như nhìn chòng chọc vào chương trình quản lý từng phút từng giây, nhìn những con số nhúc nhích từng chút, từng chút một, trong lòng tràn trề hạnh phúc. Đây đều là sự ủng hộ mà các độc giả dành cho anh! Hình thức đọc truyện mất phí trên mạng là một mô hình sinh lợi ít, một nghìn chữ hai xu, chỉ là có rất nhiều độc giả vẫn chưa có thói quen trả phí ấy mà thôi.

Trường Cung liên tục giải thích với độc giả trong khu vực bình luận, rằng các bạn đọc không muốn trả tiền xin đừng nôn nóng, ba ngày sau chương truyện mất tiền sẽ chuyển sang trạng thái miễn phí.

Một chương hai mươi mấy tệ, một tháng kiểu gì cũng phải kiếm được sáu bảy trăm tệ, Trường Cung không khỏi cảm thán trong lòng, đây chính là

chỗ tốt của internet đấy! Với trình độ sáng tác hiện tại của bản thân, nếu là trước đây thì dù nằm mơ cũng không có tư cách xuất bản, chứ chưa nói đến kiếm được tiền.

Sự phát triển của internet khiến ngưỡng cửa bước vào hình thức văn học mạng mới mẻ này hạ thấp rất nhiều, chỉ cần chịu viết là có thể đăng lên cho các độc giả cùng xem.

Mỗi ngày cố gắng làm việc, bớt chút thời gian đánh máy, khi tan tầm nhìn con số trên hệ thống quản lý Mạng Đọc Viết nhảy nhót tăng lên đã trở thành việc khiến Trường Cung vui vẻ nhất, cũng là thú giải trí tuyệt nhất của anh. Anh rất mong biết được sau một tháng này rốt cuộc bản thân sẽ kiếm được bao nhiêu.

“Ban ngày anh vất vả từ sáng tới chiều rồi, tối đến lại phải viết lách, liệu có mệt quá không?” Mộc Tử nhìn Trường Cung ngồi trước máy vi tính với vẻ đau lòng.

Trường Cung mỉm cười lắc đầu: “Mệt gì đâu em. Được mọi người ủng hộ là anh thấy hăng hái sục sôi. Sự cố vũ của độc giả chính là động lực lớn nhất để anh sáng tác. Huống chi, đây là câu chuyện về hai đứa mình đó. Giờ anh ngày càng tự tin hơn, anh nhất định có thể hoàn thành nó.”

Chương 35

Khoản nhuận bút đầu tiên

Trường Cung ta đời này kiếp này không phải Mộc Tử thì không lấy. Em đừng ôm suy nghĩ đây ta cho người khác, ta biết em thích ta, vì sao còn muốn chối từ?

Trường Cung ấn dãy số điện thoại 95533, tâm trạng vừa hưng phấn vừa căng thẳng!

“Số dư tài khoản của bạn là 863 tệ 5 hào 3 xu.”

“Yes!” Trường Cung vung nắm tay một cái thật mạnh. Trong khoảnh khắc ấy, anh hưng phấn đến độ thiếu điều nhảy cẫng lên.

Đúng thế, đó chính là khoản nhuận bút đầu tiên của anh! 863 tệ 5 hào 3 xu, khoản tiền thu được từ các chương truyện thu phí đăng trên mạng trong một tháng. Đây còn là trong tình huống anh liên tục gỡ khóa các chương đấy, bằng không thu nhập sẽ còn cao hơn một chút. Nhuận bút cộng thêm tiền lương, trong một tháng anh đã kiếm được hai nghìn mấy trăm tệ rồi. Đối với anh hiện tại, điều này chẳng khác gì đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Tối hôm nay nhất định phải mua món gì ngon ngon cho Mộc Tử mới được. Hai người sẽ làm một bữa tung bừng để chúc mừng!

Đúng lúc này, tiếng chuông di động của anh bỗng reo vang.

Trường Cung cầm di động lên xem, số lạ. Nếu là trước đây anh sẽ chẳng nghe đâu, vì phí điện thoại đắt lắm, nhưng hôm nay nhận được khoản

nhuận bút kia khiến lòng anh phơi phới, anh vô thức ần nút nghe.

“Xin chào, là vị nào đây ạ?” Trường Cung hỏi.

“Xin chào, tôi là biên tập của Mạng Đọc Viết, anh có phải Đường Gia Tam Thiểu không?” Đường Gia Tam Thiểu là nickname anh dùng khi quen biết Mộc Tử năm đó, cũng trở thành bút danh của anh một cách hết sức tự nhiên.

“Đúng vậy, chào anh, chào anh!” Trường Cung vội vàng chào hỏi đầy khách khí.

“Tam Thiểu, là thế này, chúng tôi có chút chuyện muốn bàn bạc với anh. Trước mắt trang web của chúng tôi vừa bắt đầu đưa hình thức đọc có thu phí vào hoạt động, thành tích của anh đứng đầu trang web, chúng tôi hy vọng anh có thể giữ mãi trạng thái sáng tác ổn định như bây giờ. Chúng tôi sẵn sàng cung cấp cho anh một khoản thu nhập tốt hơn.”

“Vâng?” Trường Cung không hiểu ý của đối phương cho lắm.

Biên tập tiếp tục nói: “Ý tôi muốn nói, chúng tôi có thể căn cứ vào mức 1.000 chữ để trả tiền cho anh, không cần số liệu của chương trình quản lý nữa. Bất kể sau này, mức độ nổi tiếng của *Đứa con của ánh sáng* có ra sao, anh cũng sẽ nhận được một khoản thu ổn định.”

Bấy giờ Trường Cung mới bừng tỉnh: “Thế bên anh sẵn lòng trả tôi bao nhiêu tiền nhuận bút?”

Biên tập nói: “Chúng tôi sẵn lòng trả tiền nhuận bút cho anh theo mức 1.000 chữ 18 tệ. Đương nhiên, anh cũng có thể chọn tiếp tục chia phần theo cách hiện tại. Mặc dù trước mắt chưa thể sánh bằng mức bán hẳn mà chúng

tôi đưa ra, nhưng trong tương lai có khả năng sẽ cao hơn nữa. Chuyện này phải trông vào sự lựa chọn của anh thôi.”

1.000 chữ 18 tệ ư? 10.000 chữ sẽ là 180 tệ, 100.000 chữ sẽ là 1.800 tệ. Hiện tại trong một tháng Trường Cung viết được bảy, tám chục nghìn chữ, cũng đồng nghĩa với việc nếu chấp nhận mức giá bán hẵn này, một tháng anh sẽ có khoản thu hơn một nghìn tệ. Nếu là trước đây, có lẽ Trường Cung sẽ chọn cách chia phần, làm vậy không gian tưởng tượng sẽ rộng lớn hơn. Nhưng sau khi trải qua biết bao biến cố như vậy, nhất là chuyện công tác rơi từ đỉnh cao xuống đáy vực, đối với anh của hiện tại, ổn định mới là cái quan trọng nhất. Anh cần một khoản thu nhập ổn định để đảm bảo cuộc sống của mình và Mộc Tử.

“Tôi sẵn lòng chấp nhận mức giá bán hẵn 1.000 chữ 18 tệ của bên anh.” Sau khi suy nghĩ một chút, Trường Cung đưa ra câu trả lời khẳng định.

“Tốt quá, vậy phiền anh cho chúng tôi một địa chỉ, lát nữa chúng tôi sẽ gửi một bản hợp đồng qua đường bưu điện cho anh, anh ký xong rồi gửi lại cho chúng tôi. Từ tháng sau trở đi, chúng tôi sẽ căn cứ vào số lượng chữ của anh để trả mức nhuận bút tương ứng. Chúng tôi hy vọng có thể cổ vũ anh sáng tác nhiều hơn thông qua hình thức này. Cảm ơn anh đã ủng hộ Mạng Đọc Viết ạ.”

“Cảm ơn.”

1.000 chữ 18 tệ, anh có thể nhận mức nhuận bút ổn định rồi, đây đúng là song hỉ lâm môn. Cứ tính như thế thì một tháng anh sẽ kiếm được khoảng ba nghìn tệ, cộng thêm thu nhập của Mộc Tử nữa, trả khoản nợ mua nhà xong vẫn tương đối dư dả, chí ít một tuần tới siêu thị một lần chắc không phải việc gì to tát đâu nhỉ? Nghĩ đến đây, cõi lòng Trường Cung không khỏi

hùng hực nóng lên. 1.000 chữ 18 tệ, vậy nếu mỗi tháng mình viết nhiều hơn thì thu nhập sẽ tăng thêm chút đỉnh. Cố gắng lên!

Ta sừng sốt bảo Mộc Tử: “Xem ra trực giác của ta rất chính xác, ta vẫn luôn cảm thấy em có nỗi khổ gì khó nói, cứ kể ra đi, để ta và em cùng gánh vác. Trường Cung ta đời này kiếp này không phải Mộc Tử thì không lấy. Em đừng ôm suy nghĩ đẩy ta cho người khác, ta biết em thích ta, vì sao còn muốn chối từ?”

Mộc Tử ủ rũ lắc đầu, đáp: “Về sau chàng sẽ hiểu, giờ chưa phải là lúc kể ra, đừng ép em, có được không?”

Ta nói: “Sao ta lại ép em được? Ta tin rằng, dù khó khăn lớn đến đâu, ta cũng đủ khả năng giải quyết. Em là của ta, một đời một kiếp đều là của ta. Ta sẽ giữ lấy em thật chặt, em đừng mơ trốn được.”

- Trích Đứa con của ánh sáng -

Chương 36

Đâu là điều anh thấy quan trọng nhất

Anh phải nghĩ kỹ xem đâu là điều anh thấy quan trọng nhất. Bất luận anh quyết định thế nào, em đều sẽ ủng hộ anh.

“Ừm, cuối cùng cũng viết xong chương ngày hôm nay rồi.” Trường Cung duỗi cánh tay thật mạnh. Kiếp sống viết lách mấy tháng ảnh hưởng rất lớn tới cuộc sống của anh. Hiện tại anh có cảm giác mình đang dần bước vào guồng, tốt hơn trạng thái trúc trắc buổi đầu tiên rất nhiều, chí ít đã có thể dùng câu chữ biểu đạt rõ ràng những ý tưởng trong đầu. Sáng tác, lúc nào cũng phải cố gắng mà viết, có thể mới không làm gián đoạn tiến độ.

“Anh ký xong hợp đồng rồi à? Mai em sẽ mang đi gửi EMS giúp anh.” Mộc Tử tới bên cạnh Trường Cung, cầm bản hợp đồng Mạng đọc viết gửi tới lên.

Trường Cung cười bảo: “Không ngờ sáng tác cũng có thể kiếm được tiền. Hiện giờ anh vẫn thấy lâng lâng như đang trong mộng ấy. Có tiền nhuận bút rồi, chúng mình có thể sống thoải mái hơn nhiều.”

Mắt Mộc Tử lóe lên vẻ âu lo: “Nhưng anh sáng tác như thế liệu có mệt quá không? Tối qua mấy giờ anh đi ngủ?”

Trường Cung đáp: “Chắc là hơn mười một giờ.”

Mộc Tử trừng mắt: “Nói dối! Hơn một giờ đêm em tỉnh một lần, thấy anh vẫn ngồi gõ chữ trước màn hình máy tính.”

“Ừ, Mộc Tử em đừng giận, anh chỉ không muốn em phải lo thôi. Em xem, sức khỏe anh tốt thế này, không sao đâu. Anh hứa với em, về sau nhất định sẽ cố gắng đi ngủ trước một giờ, có được không nào?”

Mộc Tử gật đầu: “Anh nói phải giữ lời đấy.”

Trường Cung kéo tay cô: “Thật ra gần đây anh càng viết càng thấy tron tay, tốc độ bắt đầu tăng lên rồi, cứ thế sẽ tiết kiệm được một ít thời gian. Hơn nữa anh có bản thảo để dành, để đảm bảo dù có việc đột xuất cũng không ảnh hưởng đến việc đăng chương mới. Ma Kết bọn anh đáng tin thế đấy em ạ.”

Mộc Tử cười bảo: “Anh đừng quá sức là được.”

“Em yên tâm đi!”

Sang tháng thứ hai, *Đứa con của ánh sáng* mang tới cho Trường Cung hơn một nghìn hai trăm tệ, độ nổi tiếng của tác phẩm cũng liên tục tăng cao. Đúng vào lúc này, Trường Cung nhận được một tập bưu kiện do Huyền Kiếm Thư Minh gửi tới:

“Thật sự xin lỗi, Đường Gia Tam Thiếu, mãi đến giờ chúng tôi mới thấy thư đăng ký của anh. Chúng tôi sẵn lòng mời anh tham gia thử nghiệm hình thức đọc truyện mất phí ở trang web chúng tôi. Tôi là Tà Nguyệt Thiên Sứ, biên tập phụ trách của anh.”

Trông thấy bưu kiện đó, phản ứng đầu tiên của Trường Cung là cau mày. Qua bao nhiêu ngày như thế Huyền Kiếm Thư Minh mới phản hồi lại, anh thấy hơi phẫn nộ trong lòng, nhưng cũng có chút vui sướng vì được công nhận.

Hiện tại các chương thu phí của *Đứa con của ánh sáng* được đăng trên trang Mạng Đọc Viết, song sau khi gỡ khóa biến thành chương miễn phí, anh vẫn đăng trên Huyền Kiếm Thư Minh. Hành động này được Mạng Đọc Viết cho phép, bởi làm vậy có lợi cho việc nâng tầm ảnh hưởng của tác phẩm. Đối với Trường Cung mà nói, anh cũng muốn chịu trách nhiệm với các độc giả bên Huyền Kiếm Thư Minh nữa.

Anh gửi thư trả lời họ, nói rõ bản thân đã thử nghiệm hình thức đọc có thu phí tại Mạng Đọc Viết, hơn nữa đã ký kết hợp đồng, không thể tiến hành chuyện tương tự với Huyền Kiếm Thư Minh được. Nói thật ra, xét trên phương diện cảm tình thì Trường Cung vẫn thích Huyền Kiếm Thư Minh hơn, dù sao đó là nơi anh bắt đầu chập chững những bước sáng tác đầu tiên, cũng là nơi anh tiếp xúc với tiểu thuyết trên mạng sớm nhất. Nhưng hiện tại đã ký hợp đồng với Mạng Đọc Viết, anh đương nhiên không thể làm chuyện gì trái với thỏa thuận được.

Phương thức đọc có trả tiền phí tiến hành đến tháng thứ ba, một sự kiện bất ngờ đột ngột xảy ra. Trường Cung nhập địa chỉ của Mạng Đọc Viết vào trình duyệt theo thói quen thì trên màn hình nhảy ra một hàng chữ: *“Trang web này bị ban ngành có liên quan yêu cầu chỉnh sửa, tạm thời không thể đăng nhập, xin bạn kiên nhẫn chờ đợi.”*

Chuyện gì thế này? Trường Cung giật nảy mình. Anh lập tức cầm di động lên, gọi vào số của biên tập trang Mạng Đọc Viết. Biên tập lặp ba lần bấm mãi vẫn không giải thích rõ ràng được, Trường Cung liên tục gắng hỏi mới biết, Mạng Đọc Viết đã gặp vấn đề.

Nội dung trên internet vàng thau lẫn lộn, Mạng Đọc Viết vì muốn giành được lượt người xem cao hơn nên đã đăng một vài tác phẩm có nội

dung tục tĩu, bị ban ngành có liên quan tạm thời đóng cửa và rà soát. Về phần bao giờ có thể khôi phục thì hiện còn chưa rõ.

Cúp điện thoại, Trường Cung ngồi trước màn hình máy tính, người hơi đờ ra. Đối với anh mà nói, chuyện này không khác gì gậy nện ngay đầu. Tất cả chỉ mới phát triển theo hướng tốt đẹp, bất kể là công tác, sáng tác hay sinh hoạt.

Anh cũng vừa đạt được chút thành tích trong lĩnh vực sáng tác, vẫn luôn dẫn đầu bảng xếp hạng của Mạng Đọc Viết và Huyền Kiếm Thư Minh, thế mà giờ lại xảy ra chuyện này.

Hơn một nghìn tệ mỗi tháng với anh không phải con số nhỏ, quan trọng hơn là Mạng Đọc Viết bị niêm phong đồng nghĩa với việc anh không thể đăng tác phẩm cho bạn đọc xem được nữa! Độc giả không đọc được truyện chẳng phải sẽ càng khổ sở hơn sao? Hôm qua anh còn tán gẫu tung bưng với độc giả ở khu bình luận, bàn về các tình tiết sau này trong *Đứa con của ánh sáng*. Hiện tại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, quả thực là sét đánh giữa trời quang. Làm sao bây giờ? Trường Cung ngỡ ngàng xen đôi phần luống cuống, ban quản trị Mạng Đọc Viết không cho anh bất kỳ lời khuyên nào, càng không biết bao giờ lệnh đóng cửa mới được gỡ bỏ.

Tít tít tít! Tiếng chuông di động vang lên.

“A lô, xin chào.” Trường Cung nhận điện thoại.

“Tam Thiệu, chào anh, tôi là Tà Nguyệt Thiên Sứ, anh đã biết chuyện Mạng Đọc Viết đóng cửa trang web vì bị nghi có dính líu đến hoạt động truyền bá ấn phẩm không lành mạnh chưa?” Tiếng Tà Nguyệt Thiên Sứ nghe hơi kỳ lạ, mặc dù là giọng nam, nhưng lại lẫn mấy phần ỏn ẻn khiến người ta nổi da gà.

“Tôi biết rồi.” Trường Cung đáp bằng thái độ hơi cúi kính.

Tà Nguyệt Thiên Sứ nói: “Huyền Kiếm của chúng tôi xét duyệt nội dung vô cùng nghiêm ngặt, không bao giờ xuất hiện loại vấn đề đó đâu. Chúng tôi rất hoan nghênh anh trở lại, tại Huyền Kiếm, anh có thể tiếp tục hình thức đọc có trả phí.”

Trường Cung ngẩn người, đúng rồi, không có Mạng Đọc Viết thì còn Huyền Kiếm cơ mà. Huyền Kiếm an toàn chứ? Xét về tầm ảnh hưởng thì Huyền Kiếm Thư Minh lớn hơn Mạng Đọc Viết rất nhiều, nếu nó cũng có nội dung không lành mạnh thì chỉ sợ đã bị đóng cửa kiểm tra từ lâu rồi.

“Để tôi suy nghĩ một chút.” Trường Cung đưa ra câu trả lời như thế.

“Được, vậy tôi sẽ yên lặng chờ tin tốt.” Giọng đối phương nghe vô cùng khách khí.

“Anh sao thế? Đã xảy ra chuyện gì à?” Lúc trở về nhà, Mộc Tử trông thấy Trường Cung mặt mày sa sầm ngồi trên sofa liền vội vàng bước tới.

Trường Cung là người thẳng tính, không giấu nổi chuyện gì trong lòng. Đối với Mộc Tử, anh càng không có việc gì cần che đậy, bèn kể lại chuyện hôm nay cho cô nghe.

“Có phải số anh đen đui quá không em?” Trường Cung nhìn Mộc Tử bằng vẻ hơi cay đắng.

Mộc Tử ôm cánh tay Trường Cung, tựa đầu lên vai anh, an ủi: “Anh đừng nói vậy. Em tin chỉ cần cố gắng, mọi chuyện chắc chắn sẽ tốt lên, hiện giờ anh đã làm tốt lắm rồi.”

“Thế chuyện vừa rồi, em thấy anh nên xử lý thế nào?”

“Cái này phải xem đâu là chuyện anh thấy quan trọng nhất. 1.200 tệ một tháng quả thực đã giúp hai đứa mình rất nhiều, giờ không còn nữa, em có thể hiểu được cái khó chịu trong lòng anh. Nhưng cuộc sống của chúng ta cũng đâu có tệ! Thiếu mất khoản đó tuy sẽ gây ảnh hưởng một chút, nhưng chẳng phải hồi trước mình vẫn xoay xở được à? Em cho rằng, anh phải nghĩ kỹ xem đâu là điều anh thấy quan trọng nhất. Bất luận anh quyết định thế nào, em đều sẽ ủng hộ anh.”

“Đâu là điều anh thấy quan trọng nhất?” Trường Cung nghe Mộc Tử nói xong liền thấy lòng mình nhẹ nhõm hơn hẳn. Đúng thế, đâu là điều quan trọng nhất với mình?

Chương 37

Độc giả là động lực để tôi sáng tác

Tiền tuy quan trọng đây, nhưng trên thế giới này, tiền không phải là duy nhất.

Trường Cung là một người cực kỳ cảm tính, anh rất cố chấp và kiên trì với tình cảm của mình, đối với những độc giả ủng hộ anh cũng thế.

“Tà Nguyệt, xin chào, tôi là Đường Gia Tam Thiếu.” Trường Cung gọi vào số điện thoại Tà Nguyệt Thiên Sứ để lại cho mình.

“Xin chào, thế nào rồi? Anh đã nghĩ kỹ chưa?” Giọng ồm ồm rất đặc trưng của Tà Nguyệt Thiên Sứ khiến Trường Cung buộc phải để ống nghe ra xa tai một chút.

“Mạng Đọc Viết bị đóng cửa, căn cứ theo thỏa thuận, họ là bên vi phạm hợp đồng, hiện tại quả thật tôi có thể sang Huyền Kiếm Thư Minh tiếp tục đăng chương mới cho *Đứa con của ánh sáng*, nhưng tôi có một điều kiện.” Trường Cung trầm giọng nói.

“Vâng, mời anh cứ nói.” Tà Nguyệt Thiên Sứ đáp.

Trường Cung hít một hơi thật sâu và nói: “Tôi có thể tiếp tục sáng tác *Đứa con của ánh sáng* tại Huyền Kiếm, nhưng tôi không gia nhập hình thức đọc có trả phí.”

Tà Nguyệt Thiên Sứ ngán người, “Tam Thiếu, anh đừng vì một lần rần cắn mà sợ dây thừng mười năm như thế! Phía chúng tôi sẽ không xảy ra vấn đề như bên họ đâu.”

Trường Cung đáp: “Không phải tôi sợ hình thức đọc có trả phí của bên anh xảy ra vấn đề gì. Tôi đã thử làm thế ở Mạng Đọc Viết rồi. Hiện tại Mạng Đọc Viết bị đóng cửa rà soát, không thể đăng chương mới, tuy họ vi phạm thỏa thuận, nhưng hồi đó tôi từng ký hợp đồng, chấp nhận chỉ đăng chương truyện trả phí trên trang web của họ, những chuyện đã hứa tôi sẽ không thay đổi dễ dàng, đây là một. Quan trọng hơn là tôi đổi nơi đăng truyện, tác phẩm lại phải trải qua những việc ấy, nên tôi không định tiếp tục thu phí nữa.

Mục tiêu ngày đầu viết truyện, vốn chỉ vì bạn gái của tôi, vì muốn dùng cuốn tiểu thuyết này ghi chép lại mọi điều khi chúng tôi ở bên nhau. Hồi ấy tôi thậm chí còn chưa nghĩ đến việc sẽ viết dài bao nhiêu, chính sự ủng hộ của độc giả đã khiến tôi vững lòng viết tiếp. Hiện tại có chút tiếng tăm, tôi cũng tham gia thử hình thức đọc có trả phí rồi. Phần còn lại của tác phẩm này tôi muốn để mọi người đọc miễn phí.”

facebook.com/ebookngontinhmienphi

Sau một hồi im lặng, Tà Nguyệt Thiên Sứ nói: “Vậy anh có thể tiếp tục đăng mới hằng ngày không?”

“Đương nhiên. Tôi đã phải lòng nghiệp viết lách rồi, tôi thấy bản thân có thể tiếp tục vững tay gõ phím, ít nhất là hết tác phẩm này.”

“Vậy được, anh là tác giả có tinh thần trách nhiệm nhất mà tôi từng gặp, chào mừng trở về. Tôi tin rằng với thái độ này, tác phẩm của anh sẽ

ngày càng được nhiều bạn đọc đón nhận. Đợi khi nào anh bắt tay vào tác phẩm thứ hai, chúng ta sẽ thảo luận về vấn đề đọc có trả phí.”

“Được!”

Sau khi được Mộc Tử nhắc nhở, Trường Cung đã hiểu rõ được đâu là điều anh coi trọng. Anh rất thiếu tiền, nhưng cái anh quý hơn là tình cảm giữa anh và độc giả. Chính sự cổ vũ của họ đã giúp anh kiên trì sáng tác. Giờ mới có chút thành tích liền muốn quy tất cả thành tiền ư? Thêm nữa, tác phẩm này là thứ ghi chép lại câu chuyện tình yêu của anh và Mộc Tử trong thế giới ma pháp, anh hy vọng nó có thể sáng trong, thuần khiết một chút. Thế nên, anh đã hạ quyết tâm, dù không nhận được một đồng, anh cũng sẽ viết xong tác phẩm này, đăng lên cho độc giả xem miễn phí, đáp trả lại sự ủng hộ của mọi người.

Đó chính là quyết định của Trường Cung. Sau khi đưa ra quyết định ấy, anh thấy toàn thân nhẹ nhõm.

Tiền tuy quan trọng đây, nhưng trên thế giới này, tiền không phải là duy nhất.

Trường Cung là một người cực kỳ cảm tính, anh rất cố chấp và kiên trì với tình cảm của mình, đối với những độc giả ủng hộ anh cũng thế. Anh thường để lại khu bình luận lời nhắn như sau: *“Không có sự ủng hộ của các bạn thì cũng không có Đứa con của ánh sáng được đăng liên tục.”* Câu ấy chẳng phải nói suông, đó là điều anh thật sự nghĩ trong lòng.

“Đường Gia Tam Thiếu đã trở về!”

“Đứa con của ánh sáng đã trở về!”

Huyền Kiếm Thư Minh đăng trên trang chủ một hàng tít như thế.

Đúng vậy, Trường Cung đã trở về. Anh đăng một chương riêng lẻ, không nói gì nhiều, chỉ thông báo với các độc giả ở Huyền Kiếm Thư Minh rằng bản thân sẽ tiếp tục viết *Đứa con của ánh sáng* tại đây, đồng thời mong mọi người hãy nói cho những bạn đọc bên Mạng Đọc Viết rằng có thể sang Huyền Kiếm theo dõi các chương tiếp theo được cung cấp hoàn toàn miễn phí, đồng thời đảm bảo sẽ giữ nguyên tiến độ mỗi ngày một chương cho đến khi kết thúc tác phẩm này.

Chương lẻ ngắn gọn ấy nhận được sự ủng hộ nhiệt liệt của độc giả Huyền Kiếm Thư Minh. Sau khi Trường Cung đăng chương truyện mới nhất lên Huyền Kiếm, số lượt người xem của *Đứa con của ánh sáng* lập tức lập nên kỷ lục mới trong lịch sử.

“Mộc Tử, em có trách anh không?” Trường Cung giúp cô chải mái tóc càng lúc càng dài.

Mộc Tử cười khẽ: “Em đã nói rồi, chỉ cần là quyết định của anh thì em đều ủng hộ. Hơn nữa em rất thích quyết định này của anh. Có bao nhiêu người cổ vũ anh như vậy, em chỉ thấy tự hào vì anh thôi. Có điều, trong câu chuyện của anh có một cô gái tên là Hải Thủy, thế là thế nào?”

“Khụ khụ, đó là vì muốn tôn em lên mà. Không có nữ phụ làm nền cho tình cảm của chúng ta, câu chuyện sẽ ít gập ghềnh hơn hẳn.”

Mộc Tử nhẹ nhàng tiếng thở dài: “Nhưng em thấy cô ấy đáng thương quá.”

Trường Cung trợn mắt nhìn cô: “Không phải chứ? Chẳng lẽ giờ anh tìm một cô bạn gái khác em cũng chịu à?”

Mộc Tử thản nhiên đáp: “Đấy là trong tiểu thuyết. Còn ngoài đời thật anh có thể thử xem.” Cô vừa nói vừa liếc mắt nhìn về phía cái bàn bên

cạnh, trên đó có một cây kéo to tướng lập lòe ánh thép lạnh.

“Ừm...”

“Thích anh chải tóc cho em nhất.” Mộc Tử mỉm cười, tựa hồ chớp mắt liền quên bằng câu nói vừa rồi.

Tóc cô đã dài đến lưng, giờ có thể tết thành một bím đuôi ngựa cực kỳ xinh đẹp. Ban đầu lúc mới nuôi tóc dài, bản thân cô thấy không quen lắm, bởi tóc cô hơi xù và cứng. Nhưng Mộc Tử biết mẹo hay, mỗi ngày ăn mấy quả óc chó, chất tóc được cải thiện dần, trơn mềm bóng bẩy, hơn nữa còn thoang thoảng mùi hương cơ thể của cô. Mỗi lần chải đầu cho Mộc Tử, Trường Cung đều không kiềm chế được mà đắm mình vào đó.

“Thôi được rồi, cứ thế đi. Hôm nay anh viết đến đâu rồi, mau kể cho em nào.” Mộc Tử quay người ôm tay Trường Cung, đôi con ngươi tròn to xinh đẹp lấp lánh ánh sáng tựa các vì tinh tú. Mỗi khi cô trưng ra vẻ mặt ấy là Trường Cung sẽ bị đốn gục ngay tức thì, bất kể là chuyện gì cũng sẽ đá bay mọi nguyên tắc mà đồng ý.

Từ sau lần đầu đọc *Đứa con của ánh sáng*, cô không bao giờ tự mình đọc nữa, tới nào cũng “bắt” Trường Cung thuật lại nội dung đã viết hôm ấy và ôm nỗi thỏa mãn chìm vào giấc ngủ. Chẳng biết tự lúc nào cô đã trót yêu cảm giác ấy, thế nên kể chuyện đã trở thành một hoạt động thường ngày.

Lúc nào Trường Cung cũng kê *Đứa con của ánh sáng* để đỡ cô đi ngủ, đợi cô say giấc anh lại bò dậy tiếp tục viết. Anh phát hiện trong quá trình kể chuyện cho Mộc Tử, mạch suy nghĩ của anh sẽ trở nên trôi chảy trong vô thức, nhiều khi còn có hiệu quả kích thích linh cảm nữa kia.

Đứa con của ánh sáng đã đi được một chặng đường dài, Trường Cung vẫn luôn áp ủ chuẩn bị một cao trào lớn. Đó sẽ là phần căng thẳng, dữ dội

nhất trong toàn tác phẩm.

Vừa nghe chuyện, Mộc Tử vừa chìm dần vào giấc ngủ. Trường Cung vuốt ve gương mặt xinh xắn, trơn mềm phúng phính của cô, mắt tràn ngập niềm ấm áp. Mỗi lần nhớ tới những nỗi khổ Mộc Tử phải chịu vì mình, trái tim anh bỗng đau đớn không gì sánh được. Tuy anh sẵn sàng hi sinh hết thảy vì Mộc Tử, nhưng trong thế giới hiện thực, cơ hội như thế gần như sẽ không xuất hiện. Anh không có cơ hội thể hiện ngoài thực tế, nhưng trong truyện thì có thể, bởi trong thế giới kia, bản thân anh chính là thần sáng thế!

Ngồi trước màn hình máy tính, Trường Cung mãi vẫn không thể kiềm chế được tâm tình cuộn sóng. Khi viết đến cảnh Trường Cung trong tác phẩm miệng phun máu tươi dữ dội, anh đã nghĩ đến nỗi lòng mình sau khi Mộc Tử phá thai trong lặng lẽ. Cái thứ cảm giác như dao cắt vào tim mà chẳng làm gì được ấy đã hằn sâu vào tâm khảm. Đó là sự thiệt thòi lớn nhất anh khiến Mộc Tử phải chịu, cũng là chuyện cả đời này anh chẳng thể nào quên.

Nếu như, nếu như anh có đủ bản lĩnh để cưới Mộc Tử thì bi kịch ấy sao có thể xảy ra? Mộc Tử đương nhiên không phải không muốn sinh ra kết tinh tình yêu của họ, mà là Trường Cung của lúc đó căn bản không có khả năng nuôi dưỡng đứa bé này!

Chương 38

Đã hứa với độc giả, thì nhất định phải hoàn thành

Nếu như đã hứa với độc giả sẽ đăng chương liên tục, không ngắt quãng giữa chừng thì nhất định phải làm bằng được. Bị ốm thì sao? Bất luận bản thân gặp phải chuyện gì, độc giả cũng chẳng nhìn thấy được, thứ họ nhìn thấy chỉ có tác phẩm thôi!

“Trường Cung, anh còn chưa đi ngủ à?” Thanh âm của Mộc Tử chọt vang lên sau lưng như vẳng từ nơi xa xôi nào tới, khiến Trường Cung đang gom góp tinh thần, tập trung trí óc sáng tác sợ hết hồn, ngoảnh đầu thấy ngay Mộc Tử với vẻ mặt đầy trách cứ.

“Mấy giờ rồi?” Trường Cung liếc mắt nhìn đồng hồ, nhất thời giật nảy mình, nhoáng cái đã ba giờ sáng mất rồi.

Mộc Tử bĩu môi bảo: “Anh đã hứa với em cái gì hả?”

Trường Cung gãi đầu giải thích: “Anh đang viết đến một chỗ cực kỳ quan trọng, hăng quá quên cả thời gian. Em đừng giận, anh đi rửa mặt rồi sẽ lên giường ngay.”

Mộc Tử không trách móc gì anh nữa, nếu nói thêm thì sẽ càng ảnh hưởng đến giấc ngủ của anh.

Trường Cung quay người nhìn màn hình, đóng văn bản vào mà lòng bịn rịn. Anh vốn định sáng tác cho xong đoạn ấy, nhưng giờ xem ra phải đợi đến mai rồi.

Sau khi đánh răng rửa mặt, Trường Cung leo lên giường nằm và tắt đèn. Mọi thứ xung quanh tối om nhưng trong đầu Trường Cung lúc này chỉ toàn tình tiết trong tiểu thuyết.

Một bàn tay mềm mại nhỏ xinh vươn tới, nhẹ nhàng day huyệt thái dương cho anh, “Mau ngủ đi, mai anh còn phải đi làm đấy. Có biết nhìn anh vất vả thế em đau lòng lắm không?”

Trường Cung xoay người ôm thân thể yếu kiều ấm áp ấy vào lòng, hít ngửi mùi hương trên người cô rồi dần chìm vào mộng đẹp.

Hôm sau, Trường Cung mang theo đôi mắt gấu mèo tới cửa hàng, bắt đầu một ngày bận rộn. Đạo gàn đây công việc trong cửa hàng rất nhiều, đến nỗi ban ngày Trường Cung chẳng còn thời gian viết lách gì nữa cả. Tuy cửa hàng là do nhà mình kinh doanh, nhưng công việc này cũng là nguồn thu nhập của anh, thế nên chỉ có thể gác việc sáng tác đến tối thôi.

Sau một ngày đầu tắt mặt tối, lúc về đến nhà Trường Cung thấy người hơi mê man. Lúc ấy Mộc Tử vẫn chưa về, Trường Cung ngồi trên sofa thì bỗng thấy người rã rời như mất sức.

Mình sao thế này? Đoạn tình tiết ấy vẫn còn dang dở, phải đi viết truyện thôi. Vừa đứng dậy liền thấy đất trời chao đảo, anh vội bám lấy bàn trà mới không ngã ngồi xuống sofa.

Không ổn rồi, hình như có dấu hiệu bị bệnh! Khóe môi Trường Cung khẽ nụ cười gượng gạo, ngất nổi anh còn rất nhiều chuyện chưa làm.

Anh cắn lưỡi, cơn đau khiến anh tỉnh táo hơn một chút, vội vàng đi vào phòng ngủ mở máy tính lên. Những cơn chóng mặt dồn dập tấn công các giác quan, thân người cũng bắt đầu ớn lạnh.

Sau khi đăng nhập vào trang web quen thuộc, đăng chương truyện mới hôm nay lên, Trường Cung mới thở phào nhẹ nhõm. Nếu đã hứa với độc giả sẽ đăng chương liên tục, không ngắt quãng giữa chừng thì nhất định phải làm bằng được. Bị ốm thì đã sao? Bất luận bản thân gặp phải chuyện gì, độc giả cũng chẳng nhìn thấy được, thứ họ nhìn thấy chỉ có tác phẩm thôi.

Mặc dù hiện tại đã sáng tác được một thời gian dài, các nhận xét trong khu bình luận chẳng còn toàn những lời khen ngợi như xưa, lời chửi bới và dè bĩu có không ít, nhưng Trường Cung chưa bao giờ trách họ. Vốn dĩ chính anh cũng không thấy truyện mình viết hay ho hay hoàn mỹ, nhưng anh vẫn sẽ viết tiếp, ít nhất cũng phải viết cho xong cuốn tiểu thuyết này.

Truyện của anh được viết cho những người yêu mến nó đọc, anh không thể thỏa mãn mọi yêu cầu của từng độc giả được, việc anh có thể làm chỉ là để độc giả có thể nhìn thấy anh mỗi ngày.

Đối tượng nhìn thấy đó đương nhiên không phải bản thân anh mà là chữ nghĩa của anh, chương mới của anh. Thứ cảm giác ấy giống như lời hỏi han, trao đổi hằng ngày vậy. Chẳng có điều gì khiến người ta xúc động hơn là trao đổi với nhau bằng câu chữ. Khác gì cái thuở anh viết thư tình cho Mộc Tử, có rất nhiều điều không thể thốt ra bằng miệng, nhưng lại có thể giải bày trên trang giấy, ấy chính là sức hấp dẫn của thư tình.

Anh gắng gượng mở tệp văn bản *Đứa con của ánh sáng*. Câu chuyện đã bước sang quyển thứ bảy, cũng tới nút thắt quan trọng nhất. Song lúc này tay anh khẽ run run, hai mắt hoa lên, sự mỏi mệt khiến anh không tài nào tập trung tinh thần được.

Tệ thật, thật sự phải nghỉ một lát đã. Trường Cung gắng bò lên giường, thậm chí chẳng còn hơi sức để cởi áo quần ra. Vốn dĩ khi nằm xuống là lúc

người ta cảm thấy thư thái nhất, ấy thế mà hôm nay anh hoàn toàn chẳng cảm nhận được điều đó.

Vừa nằm xuống anh liền thấy vô số hơi lạnh lan nhanh khắp toàn thân, cơ thể gần như run lên không kiểm soát. Sức khỏe anh cực tốt, thường ngày rất ít khi đau ốm, cảm giác bệnh tật đổ ập xuống quá bất ngờ khiến anh có phần không chịu nổi.

Lạnh quá, lạnh quá. Mộc Tử vẫn chưa về, trong nhà chỉ có một mình Trường Cung. Chỉ cần hơi hé môi anh liền nghe thấy tiếng răng mình va nhau lạch cạch. Sao lại lạnh thế cơ chứ? Cả người anh co rúm trong ổ chăn, thậm chí trùm kín cả đầu, toàn thân không ngừng run rẩy, cảm giác lạnh lẽo mỗi lúc một rõ ràng.

Khó chịu quá. Trường Cung lục di động trên người, gắng gượng tìm số điện thoại của Mộc Tử.

“Trường Cung, em mới tan làm, hôm nay em muốn về nhà mình một chuyến, mẹ bảo đã mua ít hoa quả cho hai đứa đấy, em sẽ qua đó xách về. Trong tủ lạnh có đồ ăn em nấu sẵn từ hôm qua, anh chế biến lại là ăn được rồi.” Chât giọng êm tai của Mộc Tử vọng lại.

Trường Cung nuốt một ngụm nước bọt: “Mộc Tử à, anh thấy hơi lạnh, chắc bị sốt rồi. Lúc về em mua hộ anh ít thuốc hạ sốt nhé.”

“Hả? Bị sốt? Sao nghe giọng anh run quá?” Mộc Tử hoảng hốt hỏi.

Trường Cung đáp: “Không sao, anh nằm một tí là đỡ thôi. Em đừng lo lắng, lúc về mua ít thuốc cho anh là được.”

Mộc Tử nói: “Được, anh mau mau nghỉ ngơi đi. Em về ngay đây.”

Lúc này cô còn tâm trí đâu mà đi lấy hoa quả gì nữa. Xưa nay Mộc Tử chẳng bao giờ nỡ tiêu tiền phung phí, nhưng cúp điện thoại xong, cô liền giơ tay vẫy ngay một chiếc taxi lao vội về nhà. Tiếng Trường Cung nghe vừa run rẩy vừa yếu ớt, đáng vẻ ấy của anh cô mới trông thấy lần đầu.

Ngồi trên taxi, Mộc Tử mím môi, nước mắt không kìm được mà lăn dài trên má, Trường Cung thật sự đã vất vả quá rồi. Cô lao tới hiệu thuốc bằng tốc độ nhanh nhất, sau đó lại phi như bay về nhà.

Lúc Mộc Tử bước tới bên giường thì Trường Cung đã mê man rồi. Cô sờ thử trán anh, tức thì giật mình đến trợn tròn hai mắt. Nóng quá! Cô chưa từng cảm nhận mức nhiệt ấy trên cơ thể con người.

Một chiếc cặp nhiệt độ nhanh chóng được gài vào nách Trường Cung, Mộc Tử dịu giọng gọi: “Trường Cung, Trường Cung, em về rồi đây. Anh thấy sao rồi?”

Bấy giờ Trường Cung chỉ thấy đến sức nâng mí mắt lên mình còn chẳng có: “Anh thấy rét quá, rét...”

Mộc Tử vội vàng lôi từ trong tủ ra một cái chăn đắp cho Trường Cung, sau đó vắt khăn mặt chườm lên trán anh. Nhiệt độ cơ thể anh cao quá, giờ uống thuốc hạ sốt cũng chẳng được tích sự gì, phải giảm nhiệt bằng phương pháp vật lý trước mới được. Mộc Tử lấy một lọ cồn ngày thường dùng để khử trùng, dùng khăn mềm thấm cồn rồi chà lau những chỗ nóng nhất trên người Trường Cung như cần cổ, dưới nách, lồng ngực.

Lúc cặp nhiệt độ cho anh, Mộc Tử sửng sốt đến đờ đẫn cả người. Trời ơi, 41,5°C!

Mộc Tử giúp Trường Cung uống thuốc hạ sốt, liên tục lấy chiếc khăn mặt nóng bừng nhúng vào trong nước lạnh rồi lại đắp lên trên trán, day

huyết ở cổ tay cho anh mà lòng như lửa đốt.

“Trường Cung, Trường Cung, anh đừng ngủ, phải giữ tỉnh táo mới được. Giờ anh còn thấy rét lắm không?”

“Ừ, ừ!” Ý thức Trường Cung có chút mơ màng như cũ, song khóe miệng đã gượng gượng cong lên thành một nụ cười yếu ớt. Chẳng hiểu vì sao khi biết Mộc Tử đã về, anh liền thấy dễ chịu hơn nhiều.

Sự thật chứng minh, một cơ thể có nền tảng sức khỏe tốt vẫn có thể cho ta sức kháng bệnh tốt đến phi thường. Chỉ mười phút sau khi uống thuốc hạ sốt, cơn lầy bầy trên người Trường Cung từ từ biến mất, cảm giác lạnh lẽo dần chuyển thành cơn nóng hừng hực, cơ thể bắt đầu toát mồ hôi. Lúc bị sốt chỉ cần toát mồ hôi thì cả người sẽ thoải mái hơn nhiều, thần trí Trường Cung cũng dần tỉnh táo.

Chương 39

Phải lòng việc viết lách

Nhiều năm sau, có ký giả hỏi, động lực nào đã khiến anh kiên trì viết không ngừng nghỉ, hơn nữa còn đăng chương mới mỗi ngày. Trường Cung trả lời, đầu tiên là vì độc giả, không có sự ủng hộ và cổ vũ của độc giả thì chắc anh chẳng thể giữ vững tay viết mãi. Sau đó chính là đam mê, anh thật sự rất thích sáng tác, thích thứ cảm giác được đắm mình trong câu chuyện mà bản thân viết ra, thế nên mới có thể kiên trì tới vậy.

“38°C, hạ sốt rồi, may quá đi mất.” Mộc Tử thở phào nhẹ nhõm.

“Yên tâm, anh không sao đâu.” Trường Cung mỉm cười an ủi cô.

Mộc Tử nhìn sắc đỏ không bình thường trên mặt anh mà đau lòng ghé gớm, nghẹn ngào bảo: “Sốt hơn 41,5°C còn bảo không có việc gì. Sao không có việc gì cho được!”

Trường Cung tùm tùm bảo: “Sốt cao chứng tỏ sức khỏe anh tốt, khả năng đề kháng mạnh đó. Xem đi, giờ có làm sao nữa đâu? Anh ổn mà, em cứ yên tâm đi.”

Thấy anh đã hạ sốt, Mộc Tử cũng thả lỏng hơn chút ít, “Anh có thấy đói không? Đề em đi làm gì đó cho anh ăn.”

“Ừ ừ, anh muốn ăn mì Dương Xuân, thêm ít hành băm, rau thơm và vài giọt dầu mè nữa.” Trường Cung cười tinh quái.

Mộc Tử rót cuộc cũng cảm thấy yên tâm phần nào. Muốn ăn gì đó đồng nghĩa với việc anh đã khỏe lên nhiều.

Chén xong một bát mì Dương Xuân nóng hổi, Trường Cung toát đầy mồ hôi, nhiệt độ cơ thể dần trở lại ngưỡng bình thường, chỉ có điều vẫn hơi yếu mà thôi.

Mộc Tử giúp anh thay một bộ quần áo khô thoáng, sau đó dùng khăn nóng lau mặt cho anh.

“Anh ngủ sớm đi, ngày mai xin mẹ cho nghỉ một ngày để ở nhà nghỉ ngơi, anh vất vả quá đấy mà.” Mộc Tử vuốt má anh với vẻ đau lòng.

Trường Cung mỉm cười bảo: “Em xem, chẳng phải anh đã khỏe rồi sao? Thật ra thỉnh thoảng sốt cao một trận cũng rất tốt cho cơ thể mà, trong người có tế bào gì không tốt ấy à, loáng cái là chết cả ồ. Hi hi.”

Mộc Tử bực mình nạt: “Vớ vẩn, rõ ràng toàn lời nhăng cuội.”

Trường Cung vẫn tươi tỉnh khoe răng: “Thật sự là như thế mà, sau khi sốt cao, cơ thể sẽ thấy cực kỳ thoải mái. Yên tâm đi, mai là anh khỏe như vâm. Anh hứa với em, mai sẽ xin nghỉ một ngày, ở nhà nghỉ ngơi cho tử tế, thế là được chứ gì?”

Bấy giờ nhìn Mộc Tử mới dịu đi, “Thế còn tạm tạm.”

Trường Cung cười làm lành: “Thế em cũng phải hứa với anh một chuyện, được không?”

Mộc Tử nghi hoặc hỏi: “Chuyện gì cơ?”

Trường Cung bĩu môi chỉ hướng bàn đọc sách: “Em giúp anh bê cái máy tính sang đây, anh ngồi dựa đầu giường viết một lúc, chương mới hôm

nay đã được chữ nào đâu.”

Mộc Tử lập tức trợn tròn hai mắt: “Anh ra nông nổi này mà còn đòi viết truyện à? Không được, em không cho anh viết!”

Trường Cung nói: “Ngoan nào, Mộc Tử đáng yêu của anh ơi, em yên tâm đi, anh chỉ viết một lát thôi, đang đến đoạn quan trọng mà, anh ngứa tay không chịu được. Em phải biết là người ta sống không chỉ nhờ vật chất, ăn no mặc ấm mặc dù quan trọng đấy, nhưng hưởng thụ niềm vui tinh thần cũng chẳng kém cạnh gì! Sáng tác một chút, suy nghĩ trong đầu thông suốt rồi, thân thể anh cũng sẽ khỏe lại nhanh hơn. Hơn nữa có biết bao nhiêu bạn đọc đang chờ chương mới của anh, em cũng biết đấy, Ma Kết bọn anh mắc chứng ám ảnh cưỡng chế mà, không chuẩn bị trước là không yên tâm được.”

“Không được! Dù thế nào cũng không được!” Mộc Tử tỏ thái độ vô cùng kiên quyết.

Trường Cung thở hắt một tiếng: “Thôi được rồi, được rồi. Em đừng tức giận, giờ anh đi ngủ ngay đây, thế là được chứ gì. Có điều, em phải cho anh ôm em ngủ đấy, có em bên cạnh anh mới yên tâm ngủ được.”

“Ừ.”

Lúc nào ôm Mộc Tử Trường Cung cũng thấy vững lòng. Tình trạng yếu ớt sau khi bị bệnh khiến anh chìm vào mộng đẹp rất nhanh. Mộc Tử nằm cạnh trông chừng, mới đầu cô không ngủ vì còn phải theo dõi nhiệt độ cơ thể anh liên tục. Đến hơn mười một giờ đêm, nhiệt độ cơ thể anh vẫn bình thường, bấy giờ Mộc Tử mới yên tâm nhắm mắt, bản thân cô cũng thấm mệt sau một đêm vất vả.

Đêm khuya yên ắng, Trường Cung lặng lẽ mở to hai mắt, cẩn thận rút cánh tay mình khỏi vòng ôm của Mộc Tử. Lúc này cô đã ngủ say rồi. Trường Cung thuộc nằm lòng thói quen sinh hoạt của cô, hai tiếng đầu mới nhắm mắt là khoảng thời gian cô ngủ sâu nhất. Anh rón rén bò dậy, khoác áo khoác ngoài, ôm chần lén lút chuồn ra phòng khách, sau đó đem cả máy tính xách tay ra luôn, xong xuôi Trường Cung mới thở phào nhẹ nhõm.

Chính bản thân anh cũng không rõ rốt cuộc mình bắt đầu đam mê việc sáng tác này từ lúc nào. *Đứa con của ánh sáng* bước vào đoạn cao trào cực kỳ quan trọng, nếu không viết xong đoạn này thì anh thật sự khó mà ngủ yên.

Nhiều năm sau, có ký giả hỏi, động lực nào đã khiến anh kiên trì viết không ngừng nghỉ, hơn nữa còn đăng chương mới mỗi ngày. Trường Cung trả lời, đầu tiên là vì độc giả, không có sự ủng hộ và cổ vũ của độc giả thì chắc anh chẳng thể giữ vững tay viết. Sau đó chính là đam mê, anh thật sự rất thích sáng tác, thích thú cảm giác được đắm mình trong câu chuyện mà bản thân viết ra, thế nên mới có thể kiên trì tới vậy.

Giờ anh đang có cảm giác như thế đó. Anh thật sự yêu thích, cũng thật sự muốn viết cho xong cuốn tiểu thuyết này. Đó là *Đứa con của ánh sáng* của anh và Mộc Tử, cũng là *Đứa con của ánh sáng* của anh và bạn đọc.

Trường Cung mở tệp văn bản ra, đặt hai tay lên bàn phím, anh hít một hơi thật sâu, đôi mắt vốn có chút tối tăm dần trở nên ngời sáng.

Mãi miết gõ phím nhưng rất nhanh, con mắt mỗi bắt đầu đánh úp, Trường Cung không khỏi cong môi cười khỏ. Xem ra hôm nay vẫn không thể hoàn thành chương truyện còn dang dở được, mai vừa khéo được nghỉ một ngày, đến lúc đó nhân lúc đang hăng viết một lèo cho xong vậy.

Trường Cung không dám ngồi gõ thêm, ngộ nhờ Mộc Tử phát hiện anh lén lút viết truyện thì e cuộc đời từ nay khó sống.

Anh cẩn thận gập máy tính xách tay lại, ôm chần đắp trên người lên, sau đó rón rén mò về giường, nằm xuống trong lặng lẽ.

Mộc Tử vẫn ngủ rất say sưa, Trường Cung nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên má cô rồi mới chui vào ổ chần, nặng nề thiếp đi.

Sớm hôm sau, lúc tỉnh lại Trường Cung đã gần như khỏe hẳn.

Mộc Tử bảo: “Em cũng xin nghỉ nhé, ở nhà còn chăm sóc cho anh.”

Trường Cung cười nói: “Không cần, anh có mong manh dễ vỡ thế đâu, em xem này, không phải giờ đã khỏe như rồng như hổ rồi à? Yên tâm đi, anh sẽ ăn cơm tử tế mà. Anh cũng xin mẹ cho nghỉ rồi, hôm nay tĩnh dưỡng một ngày, em cứ đi làm đi. Cuối tuần này anh sẽ dẫn em đi xem phim nhé, có được không nào?”

“Được! Được!” Vừa nghe đến hai chữ xem phim Mộc Tử liền phẩn chấn hẳn, nỗi lo hôm qua cũng vơi bớt phần nào.

Đợi Mộc Tử đi rồi, Trường Cung bèn ngồi vào bàn đọc sách ngay. Anh mở trang web Huyền Kiếm Thư Minh ra, hôm qua chẳng có thời gian đọc bình luận, hôm nay phải vào thử xem thế nào.

Khu vực bình luận có rất nhiều lời nhắn mới:

“Thật sự có người chịu hi sinh tất cả vì tình yêu à? Chắc chỉ thấy trong tiểu thuyết thôi nhỉ.”

“Trường Cung được lắm, đàn ông chân chính chí nghĩa chí tình!”

“Đoạn này viết thật sự rất hay, mau mau tiếp tục đi! Sau này rốt cuộc sẽ thế nào? Trường Cung liệu có đi cứu Mộc Tử không? Nếu cứu Mộc Tử thì cậu ấy phải làm sao? Đừng bảo là sẽ không bị hoàng gia phát hiện nhé, nếu thế thì cái hoàng gia này “bất lực” quá đấy.”

Xem bình luận của mọi người, Trường Cung không khỏi thấy nhiệt huyết trong lòng sôi lên sùng sục, hôm nay bất luận thế nào cũng phải viết cho xong chương còn dang dở hôm qua.

Khi tập trung cả thể xác và tinh thần vào việc sáng tác, thời gian lúc nào cũng vụt qua như tên bắn. Lúc Trường Cung nhận được cuộc gọi từ Mộc Tử đã là một giờ chiều, anh hoàn toàn quên khuấy mất bữa trưa. Cũng may anh thoát ra câu yêu thương khi nỗi nhớ dâng trào nên mới vô tình kéo tuột chủ đề đi.

Xử lý bữa trưa một cách qua quýt xong, anh chỉnh sửa nội dung đã viết lúc sáng một lần, chia chương cẩn thận, cuối cùng leo lên giường nghỉ. Dù sao Trường Cung cũng chỉ vừa hết bệnh, lại thêm cả buổi sáng tập trung tinh thần cao độ, giờ này nằm xuống mới cảm thấy từng cơn choáng váng đua nhau kéo tới. Nhưng cảm giác sung sướng trong lòng anh lại vô cùng mãnh liệt. Ấy chính là cái lâng lâng mà sáng tác đem lại, dù không thu được một đồng nào anh cũng thích viết, chỉ thích một cách đơn giản thế thôi.

Sáng tác bắt nguồn từ đam mê. Trong đầu vang vọng mãi bảy chữ này, anh dần chìm vào mộng đẹp.

Nội dung *Đứa con của ánh sáng* được đẩy lên cao trào, khu vực bình luận trên mạng cũng bước vào giai đoạn sục sôi y như vậy, số bình luận mỗi ngày tăng vọt, số lượt người xem cũng tăng vọt. Hiện số lượt xem của *Đứa con của ánh sáng* đã vượt xa tác phẩm xếp thứ hai đến tận mấy lần. Khắp cõi Huyền Kiếm Thư Minh có thể coi là mình anh tỏa sáng.

Lượng độc giả ủng hộ Trường Cung mỗi lúc một tăng. Có lẽ trình độ sáng tác và kỹ năng viết lách của anh còn nhiều thiếu sót, nhưng câu chuyện lại thấm đẫm tình cảm, thấm đẫm mối yêu thương thuần túy mà rất mực chân thành anh dành cho Mộc Tử. Suy cho cùng, tình cảm bao giờ chẳng là thứ dễ khiến người ta rung động nhất.

Đứa con của ánh sáng trở nên nổi tiếng, chỉ mình cuốn tiểu thuyết ấy đã khiến lượng truy cập của trang Huyền Kiếm Thư Minh vọt lên đáng kể, hơn nữa còn là sự tăng trưởng liên tục và ổn định. Dù sao đây cũng là cuốn tiểu thuyết trên mạng đầu tiên liên tục cập nhật chương mới mỗi ngày.

Có một hôm, trong khu vực bình luận xuất hiện một lời nhắn như sau: *“Chào Tam Thiếu, tôi là người môi giới xuất bản, rất mong có thể hợp tác với anh, cho ra đời bản sách giấy tiếng Trung Phồn thể của tác phẩm Đứa con của ánh sáng tại Đài Loan. Nếu đồng ý, xin hãy liên hệ với tôi.”*

Phía sau là một dãy số điện thoại. Lúc đọc được lời nhắn này, cảm xúc đầu tiên của Trường Cung là không thể tin được.

Xuất bản? Đối với một tác giả, còn thứ gì hấp dẫn hơn hai từ ấy chứ? Có nằm mơ anh cũng chẳng dám nghĩ có người đặt vấn đề xuất bản với anh chỉ sau vắn vện năm tháng sáng tác, dù chỉ là bản Phồn thể ở khu vực Đài Loan cũng đủ khiến anh phấn khởi lắm rồi.

Chuyện này đúng là miếng bánh ngon đến trí tưởng tượng cũng chẳng vẽ ra nổi! Đương nhiên, chẳng có lý do gì để Trường Cung từ chối cả. Anh lập tức gọi vào số điện thoại đối phương cung cấp.

“Chào anh, tôi là Đường Gia Tam Thiếu, tôi đã đọc được lời nhắn anh để lại trong khu vực bình luận.” Trường Cung thẳng thắn trình bày lý do mình gọi điện.

“Chào Tam Thiệu, tôi là Phương Viên bên môi giới xuất bản. Tác phẩm *Đứa con của ánh sáng* của anh được mọi người đón nhận nồng nhiệt, mà hiện nay mạng văn học mạng đang chấp chững những bước đầu tiên, chưa đem lại thu nhập gì đáng kể, chỉ có thị trường Phồn thể Đài Loan là chịu xuất bản những tác phẩm này thôi, chẳng hay anh có hứng thú không?”

Trường Cung đáp mà không hề do dự: “Đương nhiên là có hứng thú, chỉ không biết nó sẽ được đưa ra thị trường bởi nhà xuất bản nào?”

Phương Viên đáp: “Loại tiểu thuyết mới nổi này được tiêu thụ chủ yếu tại thị trường cho thuê sách ở Đài Loan, thông thường lượng tiêu thụ sẽ không được cao cho lắm, mỗi cuốn từ một đến hai nghìn bản. Sách xuất bản bên Đài Loan thường có dung lượng từ sáu mươi đến sáu mươi lăm nghìn chữ một cuốn. Nếu anh có hứng thú thì hãy chỉnh sửa phần nội dung đã có và gửi cho tôi.”

Một đến hai nghìn bản à? Được thôi, thế cũng là xuất bản! Đối với một người mới chân ướt chân ráo vào nghiệp viết lách mà nói, nó vẫn có sức hấp dẫn khủng khiếp như thường.

Trường Cung thoáng ngần ngừ mới hỏi: “Thế còn vấn đề nhuận bút...”

Phương Viên đáp: “N nhuận bút như sau, đối tác chúng tôi liên hệ giúp anh là nhà xuất bản hàng đầu Đài Loan. Chúng tôi sẽ trả nhuận bút cho anh căn cứ vào lượng sách tiêu thụ được, khoảng 2.000 tệ cho một cuốn khoảng sáu mươi nghìn chữ. Thân là bên môi giới xuất bản, chúng tôi muốn trích ba mươi phần trăm trong đó, bảy mươi phần trăm còn lại thuộc quyền sở hữu của anh. Anh thấy thế nào?”

“Được.” Trường Cung gần như đáp ứng mà chẳng cần nghĩ ngợi gì. Nếu được xuất bản thì nhuận bút có là cái thá gì? Đây là thành tựu đó!

Được xuất bản thành sách rồi, hành trình mà mối tình của bản thân đã trải qua sẽ được ghi chép tốt hơn nữa!

“Ngoài tiền nhuận bút ra, anh được tặng thêm ba cuốn sách mẫu. Vậy chúng tôi sẽ chuẩn bị hợp đồng và gửi cho anh, về sau chúng ta sẽ liên hệ qua mạng nhé.”

“Không thành vấn đề!” Trường Cung đồng ý cực kỳ vui vẻ và nhanh gọn. Đối với anh, nếu cuốn sách này có thể xuất bản, nó sẽ trở thành cột mốc lịch sử trong nghiệp sáng tác của mình.

Sau khi cúp điện thoại, Trường Cung nhất thời ngập trong nỗi sung sướng khổng lồ. Đương nhiên anh rất coi trọng tiền nhuận bút, nhưng cái anh thấy quan trọng hơn chính là sự công nhận này. Mới chập chững sáng tác vồn vện năm tháng, sách của anh đã đủ tầm xuất bản rồi ư? Sự nỗ lực suốt bao ngày qua thật sự không hề uổng phí.

Phía Phương Viên làm việc hết sức nhanh chóng, vài ngày sau Trường Cung nhận được một tờ hợp đồng ngắn gọn. *Đĩa con của ánh sáng* đã viết được gần bốn trăm nghìn chữ, sau khi chỉnh sửa thì vừa đủ dung lượng để chia thành sáu cuốn sách xuất bản Phồn thể. Ngoài hợp đồng ra, thứ duy nhất Trường Cung giữ lại chính là phần nội dung mới nhất đã viết nhưng chưa kịp đăng lên mạng. Anh muốn đảm bảo các độc giả của mình được đọc nó trong thời gian sớm nhất.

Nỗi mừng vui dần nhạt giữa guồng quay hồi hải. Sau khi nhận được hợp đồng, phía Phương Viên không liên lạc gì nữa. Trường Cung lại bắt đầu chuỗi ngày bận rộn làm việc, tập trung tinh thần sáng tác, sinh hoạt lúc nào cũng đủ đầy mà phong phú.

Một tháng sau, cuối cùng anh cũng nhận được tin tức từ Phương Viên. “Tập đầu của *Đứa con của ánh sáng* đã được xuất bản, nhuận bút thì phải chờ đối phương kết toán mới chuyển cho anh được. Chúng tôi sẽ gửi sách mẫu cho anh nhanh nhất có thể.”

Đã xuất bản rồi ư? Thật sự đã được xuất bản rồi!

“Mộc Tử, tập đầu tiên đã được xuất bản bên Đài Loan rồi đấy.” Trường Cung nhanh chóng báo ngay tin vui này cho Mộc Tử.

“Thật thế ư? Vậy thì tốt quá rồi, chúc mừng anh!” Mộc Tử cười bảo.

“Không, phải nói là chúc mừng chúng ta mới đúng, bởi vì đó là câu chuyện của chúng ta mà!”

Kết thúc cuộc điện thoại với Mộc Tử, Trường Cung nhìn dòng xe chạy trên con đường bên ngoài qua ô cửa sổ sát đất của cửa hàng trang trí xe hơi, trong lòng thấy có phần thỏa mãn. Sống chung với người con gái mình yêu, được làm những việc mình thích, những tháng ngày như thế mộc mạc giản đơn lại phong phú biết bao, cứ sống mãi thế này hình như cũng rất tuyệt.

Tác phẩm *Đứa con của ánh sáng* đã viết xong một nửa, gần đây Trường Cung cũng vạch xong đại cương của phần truyện sau này. Từ khi bắt đầu đọc tiểu thuyết năm chín tuổi tới tận bây giờ, thứ anh ghét nhất chính là bi kịch, thế nên bất kể ra sao anh cũng sẽ không viết ra những chuyện đau lòng. Anh phải cho Trường Cung và Mộc Tử trong tác phẩm một kết cục hoàn mỹ nhất!

Có lẽ *Đứa con của ánh sáng* sẽ kết thúc trước cuối năm, đến lúc đó liệu bản thân có tiếp tục sáng tác không nhỉ?

Có chứ, chắc chắn là có rồi! Không vì số tiền có thể nhận được, chỉ vì niềm đam mê, vì sự ủng hộ của độc giả, anh nhất định sẽ tiếp tục sáng tác.

Chương 40

Lừa đảo và thiên sứ

Thân là một tác giả, anh có thể từ bỏ lợi ích đã sát tầm tay, tiếp tục đăng *Đứa con của ánh sáng* miễn phí vì độc giả, hơn nữa còn cập nhật liên tục mỗi ngày. Chỉ xét riêng hai điểm ấy thôi, tôi đã phục anh sát đất. Trừ anh ra, chưa thấy bất cứ tác giả nào làm được cả.

Tít tít tít! Tít tít tít! Tiếng điện thoại di động vang lên.

Khi trông thấy màn hình hiển thị cuộc gọi tới từ một dãy số quen thuộc, Trường Cung không khỏi nhúu chặt chân mày.

“A lô, xin chào.” Cuối cùng Trường Cung vẫn nhấn nút nghe.

“Chào anh, tôi là biên tập của Mạng Đọc Viết đây! Trường Cung à, sao anh lại sang bên Huyền Kiếm Thư Minh đăng tiếp *Đứa con của ánh sáng* thế? Anh có biết làm thế là vi phạm hợp đồng không?”

Trường Cung ngồi thẳng người, trong mắt đã thấp thoáng lửa giận bùng lên. “Vi phạm hợp đồng? Bên vi phạm hợp đồng không phải là tôi, mà là các anh! Trang web của các anh có chứa nội dung không lành mạnh, để đến nỗi bị đóng cửa điều tra, ảnh hưởng đến hoạt động đăng truyện của tôi. Tôi không tới tìm các anh thì thôi, anh còn mặt mũi đến gặng hỏi tôi à? Trên hợp đồng có quy định rõ ràng: Nếu vì một bên mà tác phẩm không thể đăng tiếp, thì bên đó sẽ phải chịu hoàn toàn trách nhiệm.”

Giọng điệu của biên tập Mạng Đọc Viết dịu đi đôi chút: “Chúng tôi cũng đâu còn cách nào, đó là nhân tố bất khả kháng, không thể xem là vi phạm hợp đồng được.”

“Bất khả kháng? Ha ha, truyền bá nội dung tục tĩu mà gọi là bất khả kháng à? Anh thốt ra được mà không thấy ngượng mồm à? Nếu anh gọi chỉ để lý sự với tôi thì đến đây thôi nhé.” Nói đoạn, Trường Cung định ngắt điện thoại luôn.

“Chờ chút đã!” Đối phương vội gọi.

Trường Cung lạnh lùng hỏi: “Anh còn chuyện gì nữa?”

Thanh âm của biên tập Mạng Đọc Viết càng trở nên nhã nhặn hơn: “Trường Cung, chuyện là thế này, trang web bên tôi quả thực đã phạm phải sai lầm, nhưng nội dung đều do người dùng tự đăng lên, nhân viên bên tôi lại có hạn nên mới dẫn tới sai sót đó. Giờ mọi vấn đề đã sửa chữa xong, chúng tôi cũng được phép mở lại trang web. Dù sao trước giờ *Đứa con của ánh sáng* của anh đều đăng chương mới ở bên tôi, cũng tham gia vào phương thức đọc có trả phí, anh thấy có nên trở về bên tôi viết tiếp tác phẩm không? Về nhuận bút, chúng tôi sẽ căn cứ tình hình cụ thể để tăng thêm đôi chút, coi như đền bù tổn thất anh phải chịu. Hai tháng không thể đăng chương mới trước đó chúng tôi cũng sẽ trả nhuận bút cho anh, thế có được không?”

Căn cứ theo những gì vừa nói, Mạng Đọc Viết ít nhất phải đền bù cho Trường Cung gần ba nghìn tệ. Đối với Trường Cung, đó là một khoản kékéch xù, tương đương hai tháng trả nợ mua nhà.

Song Trường Cung lại trầm giọng đáp mà chẳng hề do dự: “Không cần. Giờ tôi đang viết tiếp truyện bên Huyền Kiếm Thư Minh. Tôi đã hứa

với độc giả rằng toàn bộ phần sau của *Đứa con của ánh sáng* sẽ được đăng miễn phí rồi. Chuyện gì đã nhận lời tôi sẽ làm cho bằng được. Tôi cũng không muốn đổi chỗ đăng nữa, tôi không thể khiến độc giả phải loay hoay chuyên trang web mãi chỉ vì mình được. Tôi thiếu tiền, đối với tôi tiền vô cùng quan trọng, nhưng độc giả còn quan trọng hơn. Không có họ, tôi thậm chí sẽ không thể tiếp tục kiên trì. Dù sao cũng từng có thời gian viết chương mới bên Mạng Đọc Viết, tôi có thể cho phép anh tiếp tục đăng tải nội dung trên đó, dù sao cũng là miễn phí, nhưng tôi sẽ không tham gia chương trình đọc có trả phí nữa đâu.”

Mạng Đọc Viết cũng có độc giả của anh, hơn nữa chỗ tốt của tác phẩm miễn phí chính là như thế, có thể đăng chương mới trên bất cứ trang web nào.

Đối phương tiếp tục khuyên nhủ thêm vài câu nữa, nhưng Trường Cung tỏ thái độ rất kiên quyết, họ lại là bên đuối lý thật nên cuối cùng vẫn phải chịu thua. Dẫu sao Trường Cung đã đồng ý đăng tiếp nội dung phía sau trên trang web của họ rồi.

Kết thúc cuộc điện thoại, chính Trường Cung cũng thở phào nhẹ nhõm. Bất kể nói thế nào, chí ít bản thân xem như đã ăn nói được với độc giả bên Mạng Đọc Viết.

Nhuận bút của Phương Viên mãi sau mới tới, tập một được hơn một nghìn sáu trăm tệ, đủ cho Trường Cung trả một tháng tiền vay, chỗ tiền còn lại dư sức để anh và Mộc Tử chén một bữa xiên nướng.

Có điều, lúc nhận được sách mẫu bản Phồn thể của tập một *Đứa con của ánh sáng*, vẻ mặt Trường Cung trông khá kỳ cục. Bìa sách mẫu rất lộng lẫy, nội dung được trình bày theo kiểu hàng dọc, những người đã đọc quen kiểu hàng ngang sẽ thấy hơi khó chịu. Hơn nữa vì chỉ có sáu mươi nghìn

chữ nên trông tương đối mỏng. Song những cái ấy đều không phải vấn đề, vấn đề là bìa sách.

Trên bìa cuốn *Đứa con của ánh sáng* tập một vẽ một mỹ nữ kiều diễm ăn mặc hơi thiếu vải, có điều quả thật trông rất đẹp mắt.

“Phương Viên, sao bìa sách lại thiết kế mát mẻ như thế?” Trường Cung gọi điện hỏi.

Phương Viên đáp: “Thị trường cho thuê sách của Đài Loan cạnh tranh rất dữ dội, làm thế cũng là bất đắc dĩ, xem như một mảnh kinh doanh đi.”

“Thế liệu có thể sửa bìa những tập xuất bản sau một chút không?”

“Tôi sẽ cố hết sức xem sao. Tập hai, tập ba cũng lần lượt được xuất bản rồi. Nghe bên xuất bản nói tình trạng tiêu thụ sách của anh khá tốt, tỉ lệ thuê cũng rất cao.”

“Thế thì may quá.”

Sau màn gặng hỏi chớp nhoáng, Trường Cung dần thả lỏng tâm tư, dù sao cuối cùng cũng xuất bản rồi. Có điều với bìa sách như thế, anh cảm thấy rất ngại khi cho bạn bè xem, đành để đó tự mình thưởng thức thôi. Bạn bè bên cạnh chưa có mấy người biết chuyện anh đang viết sách.

Phương Viên tạo cho Trường Cung một cảm giác cực kỳ thần bí, thường hay mất tăm mất tích, nhắn tin cũng không trả lời, phần nhuận bút còn lại cũng xa xôi vời vợi, chẳng biết năm nào tháng nào mới đến tay anh.

Đứa con của ánh sáng vẫn tiếp tục nổi như cồn trên mạng, bất luận là ở Huyền Kiếm Thư Minh hay Mạng Đọc Viết, chưa bao giờ tuột khỏi vị trí đầu, tất cả các bảng xếp hạng đều sừng sững ngôi thứ nhất.

Hôm ấy, Trường Cung vừa đăng chương mới thì nhận được tin Tà Nguyệt Thiên Sứ nhắn trên mạng.

“Tam Thiếu, có phải anh đang hợp tác với một gã tên Phương Viên không?” Giọng điệu của Tà Nguyệt Thiên Sứ có phần gấp gáp.

Trường Cung thoáng ngần người: *“Đúng thế, có chuyện gì à?”*

Tà Nguyệt Thiên Sứ: *“Có khi anh bị dính bẫy rồi. Gã đấy là phường lừa đảo, lấy danh nghĩa người môi giới để lừa lấy lòng tin của tác giả ký hợp đồng. Gã quả thực sẽ giúp anh xuất bản truyện bên phía Đài Loan, nhưng tiền nhuận bút sau này chỉ sợ khó trả cho anh được. Anh mau liên lạc với gã, xem có đòi được thêm ít tiền nhuận bút nào không. Hơn nữa việc xuất bản sau này cũng không có gì đảm bảo. Hiện đã có không ít tác giả phản ánh sự việc với chúng tôi, nhưng mấy chuyện này chúng tôi cũng chẳng làm gì được. Gã luôn dùng mảnh đá bóng sát đường biên để gạt thành quả lao động của các tác giả.”*

“Hả?” Rõ ràng đây là lần đầu Trường Cung gặp phải tình huống thế này.

Đối với Tà Nguyệt Thiên Sứ, Trường Cung vẫn giữ thái độ tương đối tin tưởng. Lúc trước anh từng tới thăm Huyền Kiếm một lần, cũng gặp Tà Nguyệt ngoài đời thực. Ban đầu anh tưởng cậu chàng tính ảo lả thì hẳn mặt mũi phải thanh tú lắm, ai dè ngoại hình lại khá thô kệch, có điều con người thì thật sự rất được, cũng rất thành thực.

Kết thúc cuộc nói chuyện với Tà Nguyệt Thiên Sứ, Trường Cung lập tức gọi cho Phương Viên, lần này đối phương nhận điện thoại.

“Phương Viên, tôi muốn hỏi thăm một chút, khi nào tôi có thể nhận khoản nhuận bút tiếp theo? Hiện tại đã xuất bản đến tập mấy rồi?” Trường

Cung hỏi.

Phương Viên im lặng một lúc mới đáp: “Tam Thiếu, xin lỗi anh, tôi cũng đang định gọi cho anh đây. Phía nhà xuất bản đang gặp vấn đề, bị phá sản vì kinh doanh thua lỗ. Các tập tiếp theo chỉ sợ không xuất bản được, nhuận bút họ cũng không chi trả. Thế nên, thật sự rất xin lỗi anh...”

Những lời của Phương Viên đã chứng minh lời đánh giá về gã của Tà Nguyệt Thiên Sứ trước đó là chính xác, Trường Cung không nói năng gì.

Phương Viên tiếp tục nói: “Trường Cung, thế này đi, anh đừng nóng ruột, anh tiếp tục ký với tôi một hợp đồng bổ sung đi, tôi sẽ tìm một nhà xuất bản khác ở bên đó, xem có chỗ nào chịu xuất bản tiếp không. Anh thấy thế nào?”

“Khỏi cần.” Trường Cung nói giọng thản nhiên, “Cứ để thế đi.” Sau đó anh thẳng thừng ngắt điện thoại.

Anh đã lăn lộn ngoài xã hội bao nhiêu năm như vậy, sao có thể không nhận ra chuyện này là thế nào. Đúng như những gì Tà Nguyệt Thiên Sứ đã nói, gã này đang đá bóng sát đường biên, lợi dụng việc Đài Loan xa xôi ngoài tầm tay của tác giả để đứng giữa kiếm lời. Trường Cung buông tiếng thở dài, lắc đầu hơi ngán ngẩm. Chuyện này anh đành chịu bó tay, không có cách gì giải quyết cả. Chửi gã một trận à? Được tích sự gì đâu, chỉ khiến bản thân thêm phần nộ mà thôi. Bỏ đi vậy, vốn anh cũng chẳng định kiếm tiền qua chuyện ấy.

Trường Cung gọi cho Tà Nguyệt Thiên Sứ: “Anh nói rất đúng, chắc hẳn tên ấy là phường lừa đảo rồi...” Trường Cung kể lại một lượt cuộc nói chuyện với Phương Viên ban nãy.

Nghe anh thuật lại xong, Tà Nguyệt Thiên Sứ cười khở bảo: “Thôi vấp ngã một lần khôn ra một chút vậy. Thế này đi, nếu anh tin tôi thì để tôi giúp anh tìm thử, hiện tại có mấy nhà xuất bản chính quy bên Đài Loan đang hợp tác với chúng tôi, nếu có tin tức gì tôi sẽ báo cho anh biết. Yên tâm đi, trang web chúng tôi sẽ không thu phí môi giới gì đâu, xem như bắc cầu làm mối giúp anh thôi.”

Trường Cung hơi ngần ra: “Cảm ơn, nhưng sao anh lại giúp tôi nhiều thế?”

Tà Nguyệt Thiên Sứ đáp: “Cũng có thể là vì phục anh quá. Nói thật nhé, giờ chẳng có trang web tiểu thuyết nào kiếm ra tiền cả, toàn do một đám cùng chung chí hướng hợp lại với nhau, dựng lên vì sở thích thôi. Thân là một tác giả, anh có thể từ bỏ lợi ích đã sát tầm tay, tiếp tục đăng *Đứa con của ánh sáng* miễn phí vì độc giả, hơn nữa còn cập nhật liên tục mỗi ngày. Chỉ xét riêng hai điểm ấy thôi, tôi đã phục anh sát đất. Trừ anh ra, chưa thấy bất cứ tác giả nào làm được cả. Chẳng trách độc giả của anh lại trung thành như thế. Chúng tôi điều tra thấy trong số độc giả tăng thêm của trang web gần đây có rất nhiều người theo anh từ Mạng Đọc Viết đấy.”

Trường Cung cười: “Muốn độc giả trung thành với mình thì trước tiên mình phải trung thành với người ta đã. Việc tôi có thể làm chỉ là để họ có thể trông thấy mình mỗi ngày mà thôi.”

“Cố lên. Tuy tác phẩm của anh không phải truyện tôi thích nhất, nhưng tôi có dự cảm chỉ cần anh tiếp tục kiên trì như thế, đảm bảo sẽ gặt hái được thành công.”

“Cảm ơn.”

Chương 41

Tình địch

Trong lòng anh chỉ có mình Mộc Tử, làm gì còn chỗ để chứa thêm một người nào?

Hôm nay công việc ở cửa hàng không quá bận, rốt cuộc Trường Cung cũng có thời gian viết lách rồi.

Keng keng! Tiếng chuông nhỏ vang lên. Thường ngày, hễ khi nào chỉ có một mình ở cửa hàng, Trường Cung sẽ treo một chiếc chuông nhỏ ngoài cửa ra vào, chỉ cần có người đẩy cửa thì anh sẽ nghe thấy ngay lập tức.

Trông rõ người tới, anh không khỏi mỉm cười: “Chào chị, là chị đây à! Hoan nghênh, hôm nay chị muốn mua gì ạ?”

Người phụ nữ khoảng hơn ba mươi tuổi này là khách quen của cửa hàng. Cô ấy có một chiếc Alto, trước giờ vẫn trang trí ở cửa hàng nhà Trường Cung suốt, quan hệ giữa hai người cũng rất thân quen.

Có điều hôm nay cô ấy không tới một mình mà còn dẫn theo một cô gái khoảng hai mươi tuổi, mặt mày xinh xắn, tóc dài bện thành đuôi ngựa, mặc một chiếc váy dài màu trắng, dáng vẻ rất gọn gàng, tươi trẻ. Không hiểu vì sao, vừa vào cửa cô gái này đã nhìn chằm chằm Trường Cung như thể đang rà soát gì đó.

“Trời sắp lạnh rồi, chỗ các cậu có bọc vô lăng loại lông không? Chị muốn mua một cái.” Khách quen hỏi.

Trường Cung cười bảo: “Chị à, số chị may thật đấy. Hôm qua bọn em vừa nhập hàng, giờ mới là tháng Chín, đoán chừng chỉ mỗi tiệm nhà em là nhập hàng sớm thế thôi. Có hai loại là màu vàng và màu nâu, chị thích loại nào?” Trường Cung vừa nói vừa lấy hai bộ bọc vô lăng đưa cho khách.

“Lấy màu nâu đi, khó bán.” Khách quen thấy rất hài lòng.

Trường Cung gạt đầu: “Thế để em ra bọc lên vô lăng cho chị nhé.” Xe của khách quen đỗ ngay trước cửa.

“Làm phiền cậu.” Khách quen đưa chìa khóa xe cho Trường Cung, “Để tôi xem mấy thứ khác nữa.”

Trường Cung ra ngoài bọc vô lăng, khách quen quay sang thấp giọng hỏi cô gái đi cùng: “Thế nào, trông được lắm phải không? Cậu ấy chăm chỉ lắm, cửa hàng này do nhà cậu ấy mở, mẹ cậu ấy làm chủ đấy.”

Gương mặt xinh xắn của cô gái thoáng ửng hồng: “Nhìn bề ngoài thì có vẻ khá sáng sủa.”

Khách quen khẽ cười, “Sao nào, rung rinh rồi chứ gì? Cao to này, sáng sủa đẹp trai, điều kiện gia đình chắc cũng khá. Lần trước tán gẫu cậu ấy kể hồi trước từng làm trong ngành IT đấy.”

Trong lúc hai người đang nói chuyện thì Trường Cung từ ngoài bước vào. Anh trả chìa khóa xe cho khách quen, nói. “Chị, em lắp xong rồi, kích thước vừa khít luôn. lát nữa chị xem thử thế nào, thấy chỗ nào không ổn chị cứ bảo em.”

Khách quen cười bảo: “Chị với cậu mà còn không tin được nhau à? Chắc chắn hoàn hảo rồi. Chị thấy giá đề 15 tẻ đúng không, của cậu đây.” Đồi phương lấy đúng số tiền lẻ đưa cho Trường Cung, “À, đúng rồi, giới

thiệu với cậu, đây là cô em Tiểu Như của chị, tốt nghiệp Đại học Sư phạm, hiện đang dạy Ngữ văn trong trường tiểu học.”

Trường Cung mỉm cười bảo: “Ồ, là kiến trúc sư tâm hồn đây mà! Vinh hạnh quá! Về sau cần mua gì cô cứ tới đây, tôi sẽ giảm giá hết mức có thể.”

Tiểu Như nhoẻn cười dịu dàng: “Chào anh. À, đúng rồi, vừa rồi em vào gian trong, thấy văn bản trên màn hình hình như là tiểu thuyết hay gì đó, anh thích đọc tiểu thuyết à?”

Trường Cung đáp: “Ừ, thích lắm. Bản thân tôi cũng viết một chút, đam mê quá đấy mà.”

Mắt Tiểu Như sáng bừng: “Thế cái đó do anh tự viết ạ? Chẳng trách anh lại treo một cái chuông nhỏ trên cửa ra vào.”

Trường Cung nhìn đối phương bằng vẻ hơi kinh ngạc, cô gái này quan sát khéo quá.

Sau khi chuyện trò thêm một lát, Tiểu Như nói: “Cảm ơn anh, sau này anh có chào mừng em đến nữa không?”

Trường Cung cười bảo: “Chúng tôi mở cửa hàng kinh doanh, làm gì có chuyện không chào mừng khách tới?”

Tiểu Như chúm chím miệng cười, cúi đầu hỏi: “Thế nếu không đến với tư cách khách hàng thì sao ạ?”

“Hả?” Trường Cung hơi ngẩn người, sau đó phản ứng lại rất nhanh, “Đến với tư cách bạn bè tôi cũng hoan nghênh mà!”

Tiểu Như ngẩng đầu, nhoẻn cười đáp: “Vậy được ạ, anh nhớ lời đã nói đấy nhé.” Nói đoạn, cô bước ra phía ngoài.

Trường Cung định đưa đôi phương ra thì lại bị khách quen giữ lại.

“Trường Cung, chị bảo cậu cái này. Cậu thấy cô em chị thế nào?”
Khách quen hỏi nhỏ.

Trường Cung gật đầu: “Tốt lắm ạ!”

Khách quen nói: “Cô em này của chị thường ngày tâm mắt cao hơn cả đỉnh đầu, chị từng nhắc về cậu với nó, khó khăn lắm mới kéo được nó tới đây đây. Chị hiểu nó lắm, con bé thì có ý rồi, còn cậu thì sao?”

Bây giờ Trường Cung mới hiểu, mua bọc vô lăng chỉ là cái cớ mà thôi.

“Chị à, cảm ơn ý tốt của chị, Tiểu Như quả thật rất xuất sắc, em thấy cô ấy rất tốt. Nhưng em đã có bạn gái rồi, thật là ngại quá!”

Khách quen cười bảo: “Nam chưa cưới vợ nữ chưa lấy chồng, có bạn gái rồi vẫn có thể so sánh thử xem sao mà.”

Trường Cung cũng cười: “Em cảm ơn chị.” Muốn so thì phải đặt chung một chỗ mới so được chứ, trong lòng anh chỉ có mình Mộc Tử, làm gì còn chỗ để chứa thêm một người nào?

Từ đó về sau, khách quen không đến nữa, Tiểu Như cũng chẳng thấy đâu. Cửa tiệm vẫn mở cửa như thường, Trường Cung vẫn đẹp trai y như trước.

Chương 42

Hạnh phúc tới quá bất ngờ

Hạnh phúc tới quá bất ngờ, khoảnh khắc chấm dứt cuộc điện thoại, mắt Trường Cung đã ngân ngấn nước.

Này đây vục của tao, rốt cuộc mày cũng sắp qua rồi hả?

“Trường Cung, tôi giúp anh tìm được nhà xuất bản Tín Xương của Đài Loan rồi đây, họ rất có hứng thú với *Đứa con của ánh sáng* của anh, nhưng chắc sẽ yêu cầu anh phải sửa lại đôi chỗ.” Mới sáng sớm Tà Nguyệt Thiên Sứ đã gọi điện thoại tới.

“Vậy chúng tôi sẽ liên lạc thế nào? Họ trực tiếp liên lạc với tôi sao?” Trường Cung hỏi.

Tà Nguyệt Thiên Sứ đáp: “Tôi bảo biên tập bên Tín Xương trực tiếp liên hệ với anh nhé, làm thế đôi bên cũng dễ làm việc với nhau hơn.”

“Được, cảm ơn nhiều.” Từ lúc bắt đầu sáng tác đến lúc dần quen biết những người trong ngành này, tính đến thời điểm hiện tại, người duy nhất đáng tin chắc chỉ có mỗi cái tên Tà Nguyệt giọng ã ợt ấy. Nghe quen rồi thì có vẻ thanh âm của đối phương cũng thú vị ra trò, Lâm Chí Linh phiên bản nam à?

Về Tà Nguyệt Thiên Sứ, ấn tượng sâu sắc của Trường Cung về anh chàng chính là lần gặp nhau trước đó, hấn dùng điện thoại gọi taxi, hện

xong chỗ đón rồi bèn để thêm một câu: “Thuận tiện nói một câu, tôi là nam đây.” Mỗi lần nhớ tới chi tiết ấy Trường Cung lại không nhịn được cười.

Chẳng bao lâu sau biên tập bên Tín Xương gọi điện tới, nhưng điều khiến Trường Cung cảm thấy hơi buồn bực là đối phương liệt kê ra một lô một lốc vấn đề liên quan đến *Đứa con của ánh sáng* yêu cầu anh chỉnh sửa. Đối với Trường Cung, xuất bản sách là một chuyện vô cùng quan trọng, nhưng sau khi thật sự bắt tay vào chỉnh sửa rồi, anh mới phát hiện sửa tiểu thuyết thậm chí còn khó hơn cả viết.

Tính đến nay *Đứa con của ánh sáng* cũng đã được mấy trăm nghìn chữ rồi, tình tiết liên kết với nhau thành một chuỗi mắt xích, cũng đồng nghĩa với việc, nếu anh thay đổi phía trước một chút thôi thì sẽ phải uốn nắn lại cả câu chuyện, hết như hiệu ứng bướm bướm vậy. Song Trường Cung phát hiện ra, trong lúc chỉnh sửa anh có thể cảm nhận rõ ràng trình độ văn chương của bản thân tiến bộ từng ngày. Hoặc giả đó chính là kỹ xảo trong sáng tác, liên tục chỉnh sửa, nhất định sẽ giúp tác phẩm của mình tiến bộ không ngừng.

Có điều nhà xuất bản Tín Xương cũng cho thấy sự nghiêm khắc vượt ngưỡng đoán của anh. Sau lần chỉnh sửa đầu tiên, đối phương đưa ra đợt ý kiến thứ hai với tốc độ kinh hoàng, anh lại tiếp tục sửa. Sau đó là lần thứ ba, lần thứ tư...

“Thành thật xin lỗi, nhưng tôi thực sự không thể sửa tiếp được nữa.” Lúc Trường Cung nói câu ấy với biên tập qua điện thoại thì ngoài đời thực anh sắp gục đến nơi rồi. Trong khoảng thời gian ấy, anh sửa tiểu thuyết đến độ đầu óc bắt đầu xuất hiện triệu chứng rối loạn. Ban ngày phải làm việc, tối đến đăng chương mới, còn phải dành thời gian chỉnh sửa, gần như mỗi giây mỗi phút anh đều phải cong mông lên làm. Giờ có muốn thức đêm

cũng không nổi nữa. Ngày nào cũng thế, trước khi đồng hồ điểm một giờ sáng thì kiểu gì anh cũng lăn ra giường mất rồi.

Nhưng một khi đã hứa thì nhất định phải hoàn thành, anh cố gắng sửa hết lần này sang lần khác. Ngặt nỗi thân thể rệu ròi báo động, cộng thêm sự suy sụp tinh thần, anh thậm chí bắt đầu không phân biệt được Mộc Tử trong hiện thực và Mộc Tử trong *Đĩa con của ánh sáng* rồi, đến nỗi có một lần lúc đang ăn cơm tối, anh kéo tay Mộc Tử rồi cất giọng thâm tình: “Mộc Tử, em đừng về ma tộc nữa, ở lại thế giới con người với anh, chúng ta cùng nhau sống những tháng ngày ân dật đi.” Mộc Tử thảng thốt hồi lâu anh mới hoàn hồn.

Rất nhiều khi viết lách nhiều quá, anh sẽ rơi vào trạng thái rối loạn tinh thần như thế. Như lúc ngồi trên sofa, rõ ràng đang xem tivi, thế mà anh chẳng biết tivi đang chiếu cái gì, đầu óc chỉ toàn những cảnh trong *Đĩa con của ánh sáng*. Có lúc anh còn quên cả ăn cơm, mà dù có ăn cũng chẳng biết đang nhấm nuốt cái gì. Mộc Tử thương anh lắm, mỗi khi xuất hiện tình huống ấy, cô sẽ trộn cơm và thức ăn lại với nhau, sau đó bón cho anh từng thìa, từng thìa một, làm vậy ít nhất cũng đảm bảo anh ăn hết cả cơm lẫn thức ăn.

“Trường Cung, em không phản đối việc anh sáng tác, đó là sở thích của anh, nhưng anh không thể để nó ảnh hưởng đến sức khỏe bản thân được!” Câu nói chất chứa buồn phiền và ánh nhìn đầy quan tâm lo lắng của cô thôi thúc Trường Cung gọi cuộc điện thoại này cho nhà xuất bản Tín Xương. Trong lòng anh cũng thấy hơi không cam tâm chứ, dù sao đã sửa bao nhiêu lần, chuốc bao nhiêu khó khăn, cực nhọc vào mình.

Câu trả lời của biên tập vô cùng ngắn gọn: “Ồ, thế thì thôi vậy.”

Cúp điện thoại rồi, Trường Cung cảm thấy hơi mất mát, nhưng cũng thấy nhẹ nhõm đôi phần. Rốt cuộc cũng không cần sửa nữa rồi. Nếu viết những câu chuyện mà mình muốn viết mỗi ngày là chuyện cực kỳ vui thú thì việc sửa đi sửa lại là sự hành hạ rõ mười mươi.

Tít tít tít! Tít tít tít! Tiếng di động vang lên. Trường Cung cầm lên xem thử, là một dãy số lạ.

“A lô, xin chào.” Anh nhấn nút nghe.

“Chào cậu, tôi là Lam tiên sinh của nhà xuất bản Tín Xương Đài Loan!” Đối phương tuôn một câu tiếng phổ thông bằng giọng Mân Nam đặc sệt, cũng may tai Trường Cung cực thính, mới có thể nghe rõ đối phương đang nói cái gì.

Lam tiên sinh, Trường Cung từng nghe Tà Nguyệt Thiên Sứ nhắc đến cái tên này. Ông ấy là chủ của nhà xuất bản Tín Xương.

Sao ông ấy lại đích thân gọi điện cho mình thế này? Chẳng lẽ vì bản thân không chịu sửa tiếp nên sắp bị người ta mắng vốn à?

“Chào Lam tiên sinh.” Trường Cung chào hỏi đối phương vô cùng lễ phép.

“Tam Thiếu à, chuyện là thế này, chúng tôi đã nghiên cứu kỹ tác phẩm của cậu rồi, kết quả chỉnh sửa cũng tốt lắm, chúng tôi chuẩn bị xuất bản rồi đây. Để tôi nói cậu nghe qua về tiền thù lao xuất bản của bên tôi nhé.”

Hả? Tín Xương chịu xuất bản rồi ư? Trường Cung hơi sửng sốt, tin vui tới quá mức đột ngột, khiến anh nhất thời chẳng hoàn hồn kịp.

“A, vâng, ngài cứ nói đi ạ.” Trường Cung đáp.

Lam tiên sinh giải thích: “Vì đây là lần đầu cậu xuất bản truyện ở chỗ chúng tôi, hơn nữa bộ sách này từng được xuất bản mấy tập rồi, giờ chúng tôi xuất bản lại sẽ phải đóng gói và tuyên truyền giới thiệu lại từ đầu, bởi vậy chỉ có thể đưa ra mức giá của người mới mà thôi. Giá người mới của chúng tôi không cố định, thông thường dao động từ ba đến bốn nghìn tệ. Chúng tôi tiến hành tổng hợp, đánh giá một lượt, cho rằng cậu cực kỳ có tiềm năng, thế nên quyết định áp dụng mức giá người mới cao nhất cho cậu, chính là 4.000 tệ/1 tập, cậu có chấp nhận không?”

4.000 tệ/1 tập? Trường Cung ngây người, so với mức giá Phương Viên nói ngày xưa quả thật chênh như trời với đất!

“Lam tiên sinh, đây là giá mua hẳn ư?” Trường Cung thử hỏi dò.

“Đúng thế. Đương nhiên, nếu đạt mức tiêu thụ cực tốt thì chúng tôi sẽ tăng giá cho cậu.” Lam tiên sinh trả lời.

“Được, vậy tôi đồng ý.” Trường Cung gần như trả lời mà chẳng hề do dự.

Lam tiên sinh nói: “Tốt rồi, vậy chúng ta quyết định như vậy nhé. Trước mắt cậu mới giao cho chúng tôi bốn tập bản thảo đã chỉnh sửa, quy định bên tôi là tạm giữ nhuận bút một tập, sau khi kết thúc cả bộ sẽ trả cho cậu sau. Lát nữa tôi sẽ nhấn biên tập gửi hợp đồng cho cậu. Cậu cho tôi số tài khoản, tiền nhuận bút sẽ được chuyển ngay lập tức.”

“Chưa ký hợp đồng đã có thể trả nhuận bút ư?” Trường Cung trợn mắt há mồm hỏi lại.

Lam tiên sinh nói: “Đây là cách làm việc của Tín Xương chúng tôi. Một khi quyết định hợp tác với tác giả, chúng tôi sẽ tin tưởng đối phương, hơn nữa cũng mong làm như vậy sẽ khiến cậu yên tâm sáng tác và chỉnh

sửa. Nhà xuất bản Tín Xương chúng tôi là nhà xuất bản có quy mô lớn nhất trong thị trường cho thuê sách ở Đài Loan, mỗi năm xuất bản hơn một nghìn đầu sách báo, thế nên cậu không phải lo về vấn đề nhuận bút. Nhuận bút sẽ được chi trả như sau, cậu giao mỗi lần hai tập bản thảo cho chúng tôi, không cần chờ đến khi xuất bản, chúng tôi sẽ chuyển khoản cho cậu số nhuận bút của hai tập ấy ngay lập tức.”

“Cảm ơn, cảm ơn ngài!” Trong giây phút ấy, Trường Cung chỉ thấy bản thân đã bị niềm hạnh phúc lớn lao thành linh giáng xuống ấy nện cho xâm mặt mày.

Hết thấy những chuyện này thật sự tới quá bất ngờ, thậm chí khiến anh luống cuống không biết làm sao. Từ lúc bắt đầu sáng tác đến giờ, anh từng gặp phải loại trang web không đáng tin như Mạng Đọc Viết, cũng đụng độ phường lừa đảo như gã Phương Viên, có thể nói đường gặp ghèngh lắm nỗi long đong. Nhưng hiện tại, rốt cuộc anh cũng gặp được một nhà xuất bản đáng tin cậy rồi, vất vả đến mức nào cơ chứ!

Bốn tập bản thảo, giữ một trả ba, thế có nghĩa là gì? Có nghĩa là anh có thể nhận tiền nhuận bút của ba tập sách! Nếu mỗi tập được 4.000 tệ thì tổng cộng sẽ tròn 12.000 tệ! Đối với Trường Cung, đó chính là một khoản kékch xù rồi, đủ trả tiền vay tận bảy tháng liền! Chưa kể sau này mỗi lần giao hai tập bản thảo anh có thể lĩnh thêm 8.000 tệ. Với tốc độ sáng tác hiện nay của Trường Cung, một tháng viết hai tập truyện là chuyện hết sức dễ dàng. Cộng thêm tiền lương của anh, một tháng chắc chắn bỏ túi hơn mười nghìn tệ, bước lên tầng lớp thu nhập cao.

Hạnh phúc tới quá bất ngờ, khoảnh khắc chấm dứt cuộc điện thoại, mắt Trường Cung đã ngân ngấn nước.

Này đáy vực của tao, rốt cuộc mày cũng sắp qua rồi hả?

Chương 43

Niết bàn sống lại

Từ đỉnh cao rơi xuống đáy vực, lại từ đáy vực từng bước bò lên, khoảng trải nghiệm ấy giúp Trường Cung tổng kết được một điều: Cuộc đời một con người kiểu gì cũng có lên có xuống, song chắc chắn sẽ xuất hiện một vài cơ hội chỉ thuộc về bản thân mình. Nếu nắm chắc thì có lẽ sẽ thành công; còn để vuột khỏi tay thì chỉ có thể sống đời xoàng xĩnh.

“Số dư tài khoản của ngài là 12.632 tệ 5 hào 4 xu.” Giọng nói rung động lòng người truyền ra từ điện thoại.

Nhận được rồi, nhận được thật rồi. Lam tiên sinh đã thực hiện lời ông ấy nói.

Hồi trước, anh cũng từng có thu nhập nhờ vào việc sáng tác, nhưng đó đều là những món tiền cực kỳ ít ỏi, còn đây là một khoản kếch xù đúng nghĩa đen của nó! Cũng có nghĩa là việc sáng tác thật sự có thể nuôi sống anh và Mộc Tử!

Trong khoảnh khắc ấy, Trường Cung cảm thấy bản thân tựa như phượng hoàng niết bàn sống lại vậy. Thứ cảm giác hoàn toàn thay da đổi thịt ấy thôi thúc anh lao ra ban công, ngửa mặt lên trời hét lên sung sướng. Cũng may giờ đang là ban ngày, rất ít hộ sống nơi đây có người ở nhà. Nhưng dù thế, anh cũng khơi lên một lô những lời chửi rủa. Trường Cung chẳng quan tâm, giờ phút này, anh thật sự thấy phấn khởi vô cùng.

Đối với Trường Cung, khoản tiền này mang ý nghĩa anh có thêm nguồn thu nhập mới, hơn nữa còn là nguồn thu nhập đủ nhiều chứng minh cuối cùng anh cũng có thể mang đến cho Mộc Tử cuộc sống đủ đầy hơn. Quan trọng hơn là, khoản tiền này giúp anh trông thấy hy vọng, trông thấy một tia nắng rạng của tương lai.

facebook.com/ebookngontinhmienphi

Từ đỉnh cao rơi xuống đáy vực, lại từ đáy vực từng bước bò lên, khoảng trải nghiệm ấy giúp Trường Cung tổng kết ra được một điều: Cuộc đời một con người kiểu gì cũng có lên có xuống, song chắc chắn sẽ xuất hiện một vài cơ hội chỉ thuộc về bản thân mình. Nếu nắm chắc thì có lẽ sẽ thành công; còn để vượt khỏi tay thì chỉ có thể sống đời xoàng xĩnh.

Cơ hội luôn dành cho những người có sự chuẩn bị, dành cho những người chăm chỉ và kiên trì. Ông trời ban cho anh một cơ hội như thế, anh thà thề với lòng, nhất định sẽ cố gắng nắm thật chặt. Anh không muốn nếm mùi đáy vực cuộc đời từng trải qua thêm một lần nào nữa, không muốn phải đối mặt với những chuỗi ngày dài nhọc nhã và thống khổ ấy thêm một lần nào nữa.

Vẻ tự tin xuất hiện trong ánh mắt Trường Cung, song lần này ẩn giữa tự tin là vẻ chín chắn vững vàng, bớt đi nét kiêu căng thời trẻ.

“Mộc Tử, anh tới đón em lúc tan làm nhé. Buổi chiều anh xin mẹ cho nghỉ để xuất phát sớm rồi.” Trường Cung gọi điện cho Mộc Tử.

“Trường Cung, anh sao thế? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?” Mộc Tử thấy giọng anh có chút khác thường, lập tức nôn nóng hỏi.

“Gặp nhau rồi anh sẽ kể cho em, không phải tin buồn đâu, em yên tâm đi.”

“Vâng, vậy được rồi. Anh đi đường cẩn thận nhé.”

“Ừ.”

Sau khi ăn cơm xong, Trường Cung tranh thủ thời gian nghỉ trưa để tới ngân hàng một chuyến, đồng thời báo tin vui này cho mẹ mình biết.

Mẹ anh chắc chắn rất mừng cho anh rồi. Song đối với bà, chuyện quan trọng nhất không phải khoản tiền 12.000 tệ kia mà là tác phẩm của con trai bà đã được xuất bản, đồng nghĩa với việc bà có thể thốt lên đầy tự hào rằng: Con trai tôi là một nhà văn!

Nhìn vẻ vui sướng ấy của mẹ mình, Trường Cung thấy mũi mình cay lạ. Ba năm nằm sâu nơi đáy vực, người đau khổ đâu chỉ có mình anh. Tóc mai của mẹ rõ ràng cũng thêm nhiều sợi bạc, chẳng biết đã phải vì anh mà lo nghĩ bao nhiêu. Bà sợ tổn thương đến lòng tự trọng của con trai nên thường ngày vẫn luôn im lặng. Nếu lần này quả thật là một cơ hội thì bất luận thế nào anh cũng phải nắm cho thật chặt, không được khiến bà phải lo lắng vì mình thêm nữa.

“Mẹ, con muốn về sớm một chút để đi đón Mộc Tử lúc tan làm.” Trường Cung bảo mẹ mình như vậy.

Bà biết hôm nay đối với anh là một ngày đặc biệt, bèn gật đầu chẳng hề do dự: “Ừ, dẫn Mộc Tử đi ăn mừng một bữa. Con trai mẹ giỏi nhất trần đời!”

Trường Cung không dẫn lòng được, bước lại gần ôm chầm lấy mẹ, đặt lên gò má bà một nụ hôn: “Mẹ, mấy năm qua đã khiến mẹ nhọc lòng, mẹ yên tâm đi, con sẽ cố gắng hết mình. Con vẫn sẽ tiếp tục làm việc ở cửa hàng, không bao giờ mờ mắt vì những cái cao xa nữa. Ba năm lăn lộn dưới

hồ sâu đối với con không hẳn là chuyện xấu. Chỉ ít con trai mẹ cũng trưởng thành rồi.”

Thất bại không chỉ là mẹ của thành công, mà còn là trở ngại không thể thiếu trong hành trình trưởng thành của một người đàn ông. Chỉ những ai đã thực sự nếm mùi thất bại mới thấm thía được câu “không dải gió dầm mưa, sao thấy nổi cầu vồng”.

Anh rời khỏi cửa hàng, ngồi xe bus và tàu điện ngầm chạy thẳng tới cơ quan của Mộc Tử. Trường Cung không đi taxi bởi anh đã nghiêm túc tự bảo với lòng rằng: Mày của hiện tại còn lâu lắm mới đủ tư cách ấy.

Rốt cuộc cũng bò lên từ dưới đáy vực sâu, anh phải cố gắng vì một mục tiêu khác nữa, cũng là mục tiêu quan trọng nhất đời này. Mộc Tử, em yên tâm đi, anh chắc chắn sẽ không để bản thân có “cơ hội” sa ngã thêm lần nữa.

Vừa bước khỏi cổng lớn công ty, Mộc Tử đã trông thấy Trường Cung vai khoác ba lô đứng đợi cách đó không xa. Cô rào bước chạy tới gần, lao vào vòng tay của Trường Cung với nét cười đong đầy nơi đáy mắt.

“Hôm nay sao tự dừng lại nổi hứng đi đón em thế? Anh không phải sáng tác à?” Mộc Tử dựa người trong lòng anh, gương mặt thanh tú toát ra vẻ hài lòng. Xưa nay cô vốn là một cô gái rất dễ thỏa mãn mà.

Trường Cung mỉm cười ôm lấy cô: “Chương mới hôm nay anh viết xong từ lâu rồi, đảm bảo không chậm tiến độ đâu. Đi nào, anh sẽ dẫn em đi ăn một bữa ngon lành.” Tuy Mộc Tử không nói, nhưng thông qua nét cười và ánh mắt, Trường Cung có thể thấy được cô thật sự đang vô cùng vui vẻ.

Phải rồi, đã bao lâu mình không đi đón cô ấy? Chẳng phải vì không có thời gian, tự ti mới là thứ ảnh hưởng nhiều hơn. Anh thậm chí còn không

muốn gặp đồng nghiệp của cô, chỉ sợ đối phương thốt ra câu hỏi “Bạn trai cậu làm nghề gì thế”. Trường Cung rất sợ gặp phải tình cảnh ấy. Nói do tự ái đàn ông làm trò cũng được, mà đổ cho tâm trạng suy sụp lúc sa cơ cũng thế, tóm lại là anh không dám, cũng giống việc đã rất lâu rồi không tới nhà Mộc Tử vậy.

“Mình đi ăn gì thế?” Mộc Tử hỏi bằng giọng hưng phấn.

“Đi ăn pizza đi, em thích món ấy nhất mà.” Trường Cung tùm tùm bảo.

Mộc Tử có vẻ sững sốt: “Nhưng pizza đắt lắm, một bữa kiểu gì cũng tốn gần hai trăm tệ, hai đứa mình...”

Trường Cung siết chặt tay Mộc Tử, giọng nghe kiên định: “Đi ăn pizza thôi.”

Mộc Tử không nói thêm gì nữa, rõ ràng hôm nay thái độ của Trường Cung rất lạ, cô nhìn anh mà lòng thấy bất an. Anh bị sao thế nhỉ? Chẳng lẽ gặp phải đả kích gì? Nhưng Mộc Tử không hỏi, cô biết Trường Cung mang chủ nghĩa đàn ông vĩ đại điển hình, dù là khi suy sụp nhất, anh cũng không muốn để cô trả tiền lúc cùng đi ra ngoài. Anh luôn luôn cho rằng, thân là đàn ông thì phải biết che gió chắn mưa cho phái nữ, không được để họ phải trả tiền. Trong mắt một số người nặng tư tưởng nam nữ bình đẳng, chủ nghĩa đàn ông vĩ đại ấy chẳng đáng một đồng. Nhưng Mộc Tử thích điều đó vô cùng.

Có lẽ Trường Cung có rất nhiều khuyết điểm, thỉnh thoảng sẽ hèn nhát, nhạy cảm, tâm trạng thất thường, song Mộc Tử chỉ nhìn thấy mỗi ưu điểm của anh. Anh có tinh thần trách nhiệm, hiền lành, ngay thẳng, quan trọng nhất là, trong lòng anh chỉ có một mình cô. Mộc Tử tin chắc rằng, thế gian

này sẽ chẳng bao giờ xuất hiện người thứ hai yêu cô như anh nữa. Thế nên, bất kể có chuyện gì xảy ra, cô luôn sẵn sàng cùng Trường Cung đối mặt.

Đã rất lâu rồi họ không tới một nơi có không gian tao nhã như tiệm pizza, bởi không gian dễ chịu luôn luôn đi kèm với mức giá cao ngất ngưỡng. Mấy năm trước khi thu nhập của Trường Cung còn cao, họ mới thỉnh thoảng ra vào những chỗ thế này.

Họ ngồi đối diện nhau, ánh mắt không khỏi ánh lên đôi phần hoài niệm. Đã bao lâu rồi họ chưa được tận hưởng cảm giác này? Họ gọi pizza, thức ăn nhẹ, salad, còn cả trà chanh nữa, toàn những món Mộc Tử thích nhất.

“Em ăn đi.” Trường Cung nhìn Mộc Tử, ánh mắt chan chứa dịu dàng.

“Anh nói cho em rốt cuộc hôm nay có chuyện gì trước đã, bằng không em nhai cũng không vững dạ.” Mộc Tử bĩu môi bảo. Đúng thế, thật sự cô đoán không ra rốt cuộc Trường Cung gặp phải vấn đề gì.

Trường Cung khẽ buông tiếng thở dài, chậm chậm gục đầu xuống. Mộc Tử quỳnh cả lên, vội vàng nắm tay anh: “Trường Cung, anh cứ bình tĩnh, bất luận xảy ra chuyện gì anh còn có em mà, khó mấy khổ mấy chúng mình cũng sẽ cùng nhau vượt qua được. Có phải đã xảy ra chuyện gì không? Mau nói cho em biết đi.”

Trường Cung cúi đầu đáp: “Nhà xuất bản Tín Xương đồng ý xuất bản truyện của anh rồi.”

“Hà?” Mộc Tử vẫn chưa tiêu hóa hết câu nói ấy, chỉ mơ hồ cảm thấy hình như đây không phải chuyện gì tệ hại.

“Đôi phương chấp nhận bốn tập sách đã qua chỉnh sửa của anh, một tập bản thảo 4.000 tệ, giữ một trả ba, đã thanh toán nhuận bút ba tập bản thảo cho anh rồi.” Trường Cung từ từ ngẩng đầu lên.

Mộc Tử giương mắt ngăn người: “Thế là bao nhiêu tiền?”

“12.000 tệ.” Rốt cuộc Trường Cung cũng nhe răng khoe một nụ cười tươi roi rói.

Chương 44

Một trăm trái tim

Đêm hôm ấy, hai người quán quýt say mê khác hẳn ngày thường. Rốt cuộc Trường Cung không viết sách nữa, đêm hôm ấy, anh hoàn toàn thuộc về Mộc Tử của anh. Bên giường là một “trái tim” khổng lồ Mộc Tử xếp bằng một trăm “trái tim” kia.

“Anh...” Mộc Tử cuối cùng cũng hiểu ra, vẻ xấu hổ xen tức tối liền hiện trên gương mặt xinh đẹp. Cô buông tay Trường Cung ra, không quên đấm một cú thật mạnh, “Anh lừa em.”

Thấy bộ dạng nửa cáu nửa ngượng ấy của cô, Trường Cung không khỏi buột miệng cười: “Anh có lừa em đâu, rõ ràng lúc gọi điện thoại anh đã bảo đây không phải chuyện xấu mà? Nếu là chuyện không tốt thì anh đào đâu ra tâm trạng đi ăn pizza với em chứ?”

“Có thật là 12.000 tệ không?” Mộc Tử sốt ruột gắng hỏi, “Thế bao giờ họ trả mình, chắc không phải là lừa đảo chứ? Trường Cung, em không lo chuyện tiền nong đâu, em chỉ lo, em...”

Trường Cung siết tay cô thật chặt: “Anh biết em lo anh bị sốc. Yên tâm đi, lần này là việc vui trăm phần trăm. Bởi vì họ đã trả tiền rồi.” Anh vừa nói vừa đưa chiếc ba lô của mình cho Mộc Tử, “Anh đã ra ngân hàng rút tiền, bỏ cả trong ấy đấy.”

Mộc Tử vô thức đón lấy ba lô, cuống quýt hạ giọng hỏi: “Anh mang cả đồng tiền như thế ra ngoài làm gì? Nhỡ rơi mất thì sao?”

Trường Cung lắc đầu, tủm tỉm bảo: “Không rơi được đâu, anh sẽ trông chừng chúng tử tế, vì chúng còn phải mang hạnh phúc tới cho em mà. Mở ra xem thử đi.”

“Ồ trong này á?” Mộc Tử đảo mắt nhìn xung quanh, hỏi giọng hơi nghi hoặc.

“Ừ, xem luôn tại đây đi.”

Mộc Tử dè dặt kéo khóa ba lô ra, ngó nghiêng nhìn quanh khắp lượt, sau khi chắc chắn không có ai chú ý tới bên này mới kéo khóa ra rộng thêm tí nữa, nhòm vào bên trong.

Cô kinh ngạc đến hết hồn.

Trong ba lô chỉ thấy toàn màu đỏ là màu đỏ, toàn tờ mệnh giá 100 tệ cả. Quan trọng hơn là, đó không phải những tờ tiền giấy bình thường, mà là từng trái “tim” đỏ rực. Tờ 100 tệ nào cũng được gấp thành hình trái tim màu đỏ, có đếm cũng chẳng đếm xong.

“Anh chừa lại 2.000 tệ để cải thiện cuộc sống hằng ngày. 10.000 tệ còn lại anh dùng để gấp một trăm trái tim, tặng cho em ở nơi này. Mỗi trái tim đều thể hiện yêu thương một đời anh dành cho em, làm chứng cho tình yêu của chúng ta. Không phải trong *Đại thoại Tây du* có một câu thế này à, nếu nhất định phải kèm thêm kỳ hạn cho mỗi tình này, thì ta hy vọng đó sẽ là một vạn năm.”

Một trăm trái tim! Một trăm kiếp! Một vạn năm!

Hôm ấy Mộc Tử vừa ôm khư khư chiếc ba lô vừa ăn pizza. Chiếc ba lô nhẹ bẫng, nhưng trong lòng cô lại nặng vô vàn. Bên trong ấy có chứa trái tim của Trường Cung suốt một trăm kiếp người, nó đã không còn là tiền nữa, mà là tình yêu của cô và anh.

Hôm ấy Mộc Tử ăn trong tâm trạng vui vẻ đến độ nước mắt rơi cả vào trà chanh cũng chẳng phát hiện ra. Trường Cung cũng vô cùng vui vẻ, mặc dù bọn họ sẽ chẳng bao giờ tiêu đến mười nghìn tệ ấy, nhưng có quan trọng gì đâu? Tìm lại được lòng tin, trông thấy tia nắng rạng rồi, anh sẽ dốc hết sức lực lao vào buổi bình minh, dẫn theo Mộc Tử của anh đắm mình dưới ánh mặt trời.

Họ về đến nhà khi đã rất muộn. Đêm hôm ấy, hai người quán quýt say mê khác hẳn ngày thường. Rốt cuộc Trường Cung không viết sách nữa, đêm hôm ấy, anh hoàn toàn thuộc về Mộc Tử của anh. Bên giường là một “trái tim” khổng lồ Mộc Tử xếp bằng một trăm “trái tim” kia.

Chúng chứng kiến tình yêu, cũng chứng kiến sự khởi đầu của những điều hoàn toàn mới!

Chương 45

Mọi chuyện đều như thể đang mơ

Đối với anh, *Đứa con của ánh sáng* chính là bộ sách thay đổi cuộc đời. Ban đầu anh chỉ sáng tác vì Mộc Tử, song đến giờ đã dần trở thành một nghề có thể đem lại cho anh nguồn thu hậu hĩnh. Mọi chuyện đều như thể đang mơ.

Một tháng viết hai tập sách, 13.000 chữ, 3.000 tệ. Vẫn còn thiếu, còn thiếu rất nhiều.

Trường Cung bắt đầu tăng khối lượng sáng tác của mình lên, vì tiền chỉ là phụ, quan trọng hơn là vì cơ hội này.

Biến sở thích thành nghề nghiệp có phải một việc bi thảm hay không? Không, anh không nghĩ vậy, người ta nghĩ vậy đơn giản vì chưa đủ đam mê. Trường Cung cho rằng, hoàn toàn có thể biến sở thích thành nghề nghiệp, với điều kiện phải đầu tư nhiều tinh thần và sức lực hơn cho tình yêu đó mà thôi.

Trường Cung cố gắng hơn, cố gắng sáng tác, cố gắng làm việc. Giống như những gì anh từng nói với mẹ mình, Trường Cung không dám mơ mộng cao xa nữa, cũng không dám lạc quan mù quáng nữa. Ba năm lê lét dưới vực sâu khiến anh thấm thía hơn cái gọi là cẩn thận dè chừng. Anh không vì khoản thu nhập ngất ngưỡng bất ngờ đổ ập xuống đầu mà bỏ công việc ở cửa hàng, vẫn siêng năng chăm chỉ hoàn thành công tác của mình, những lúc rảnh rang thì sáng tác, tối đến về nhà lại tiếp tục nghiệp văn.

Bởi *Đứa con của ánh sáng* đã viết đến tập thứ bảy, Trường Cung nhanh chóng chỉnh sửa và gửi bản thảo hai tập tiếp theo cho Tín Xương. Mọi chuyện hết như những gì Lam tiên sinh nói, hôm nay giao bản thảo, hôm sau anh đã nhận được khoản nhuận bút 8.000 tệ rồi. Chỉ trong nửa tháng ngắn ngủi đã thu được 20.000 tệ, mọi chuyện dường như đều bắt đầu đổi khác. Thời kỳ sa sút dần qua, nữ thần may mắn cuối cùng cũng tới.

“Trường Cung, có một nhà xuất bản đại lục liên lạc với tôi, hy vọng có thể đưa bản tiếng Trung Giản thể của *Đứa con của ánh sáng* ra thị trường.” Rõ ràng câu nói của Tà Nguyệt Thiên Sứ lại đem tới cho anh một niềm vui bất ngờ khác.

Xuất bản ở Đài Loan dù sao cũng là bản Phồn thể, in theo cột dọc, xuất bản ở đại lục mới có thể giúp càng nhiều độc giả mua được bản in giấy của *Đứa con của ánh sáng*.

Chẳng lẽ mình sắp trở thành nhà văn thật rồi? Lúc nhận được tin tức ấy, tâm trạng Trường Cung có hơi hốt hoảng.

“Đợt in đầu là 15.000 cuốn, một tập 250.000 chữ, tiền bản quyền tám phần trăm. Trả trước 20.000 tệ, sau khi xuất bản sẽ trả nốt nhuận bút trong vòng một tháng. Nếu in thêm thì sẽ trả tiền tiếp theo tỷ lệ tiền bản quyền.” Lần này Tà Nguyệt Thiên Sứ nói thẳng điều kiện của đối phương cho Trường Cung.

“Tôi không có gì phản đối. Tà Nguyệt, cảm ơn anh nhé, hôm nào để tôi mời một bữa đi.” Tà Nguyệt Thiên Sứ khác hẳn với Phương Viên từng quen ngày trước, giúp anh rất thật lòng, đối phương chỉ chịu trách nhiệm dẫn mối, chứ chưa từng kiểm soát lợi lộc gì.

“Được thôi!” Tà Nguyệt Thiên Sứ cười bi ối, mà sao Trường Cung nghe vào tai lại thấy êm ái muôn phần.

Nhà xuất bản kia tên Vân Ưng, lượng in 15.000 cuốn hơn xa mức ở Đài Loan, nhưng không đồng nghĩa với việc thu nhập sẽ cao. Một tập sách 250.000 chữ, tức là gấp bốn lần một tập sách Phồn thể, mà giá bản Phồn thể lúc nào cũng vượt xa giá bản Giản thể. Một cuốn bản Phồn thể chỉ có 65.000 chữ, nhưng bán với giá hơn 40 tệ, một cuốn bản đại lục tận 250.000 chữ mà chỉ được khoảng 20 tệ mà thôi.

Sau khi tính toán tổng thể, trên thực tế thu nhập bản Giản thể đem lại sẽ thấp hơn một chút. Nhưng bất kể thế nào, nó đều không thành vấn đề với Trường Cung trong hiện tại. Chỉ cần được xuất bản và đem lại mức thu nhập khá là anh thỏa mãn lắm rồi.

Đối với anh, *Đứa con của ánh sáng* chính là bộ sách thay đổi cuộc đời. Ban đầu chỉ sáng tác vì Mộc Tử, song đến giờ đã dần trở thành một nghề có thể đem lại cho anh nguồn thu hậu hĩnh. Mọi chuyện đều như thể đang mơ. Đây là vận may mà Mộc Tử đem tới cho anh, song cũng phải cảm ơn cả mạng internet nữa. Chính sự phát triển của internet đã thúc đẩy văn học mạng ra đời, chính internet đã khiến độc giả góp cho anh sức mạnh.

Tuy trong thế giới internet có rất nhiều người chỉ trích văn học mạng, nhưng thái độ Trường Cung dành cho nó chỉ có hai chữ mang ơn. Chính nó đã mang tới cho anh cuộc đời hoàn toàn mới. Thế nên, bất kể sau này anh bước lên tầm cao nào chẳng nữa, thì anh vẫn sẽ giữ danh hiệu tác giả văn học mạng với nỗi lòng ngọt tựa ngậm đường. Nó là vinh quang mà độc giả đem lại cho anh.

Biên tập của nhà xuất bản Vân Ưng là một người phụ nữ đứng tuổi, bà hẹn gặp Trường Cung tại một quán cafe ở khu Tây Đơn, đồng thời mang

theo cả hợp đồng và 20.000 tệ tiền mặt. Phải biết trước đó Trường Cung hùng hực làm việc cả năm trời mới kiếm nổi khoản tiền ấy! Ký hợp đồng, nhận tiền, sau đó là chờ xuất bản.

Trường Cung vốn định giao hết chỗ tiền mình kiếm được cho Mộc Tử quản lý, nhưng cô không chịu cầm. Cô bảo mình đẽnh đoảng, sợ quên đâu đó lại không tìm được, quyền quản tiền nong vẫn nên giao cho Trường Cung tính tình tỉ mỉ là hơn. Rốt cuộc hai người đã bắt đầu có khoản tiết kiệm rồi!

“Trường Cung.” Tà Nguyệt Thiên Sứ lại gọi tới. Trường Cung ngày càng cảm thấy cái giọng ỏn ẻn của đối phương êm tai đến lạ, bởi lần nào cậu ta cũng mang tin tốt đến.

“Là thế này, sếp bảo tôi hỏi anh, bộ sách thứ hai có muốn thử hợp tác vụ đọc có trả phí với bên tôi không? Bên tôi sẵn sàng trả nhuận bút cho anh theo kiểu mua đứt bán đoạn.” Tà Nguyệt Thiên Sứ hỏi.

Trường Cung đáp: “Được, thế hình thức bên đó ra sao?”

Tà Nguyệt Thiên Sứ nói: “VẬY ĐI, CHÚNG TA SẮP XẾP GẶP NHAU MỘT BUỔI, TÔI SẼ GIẢI THÍCH TRỰC TIẾP CHO ANH.”

“Được.” Trường Cung cười bảo, “Khéo quá, cứ bảo phải mời anh ăn một bữa mãi mà chưa được. Anh muốn ăn gì nào?”

Tà Nguyệt Thiên Sứ đáp: “Tùy, không cay thì gì cũng được. Tối nay anh rảnh không?”

“Không vấn đề, anh tới đi, tôi sẽ ra ga tàu điện ngầm đón. Hàng ăn cứ để tôi sắp xếp.”

Sau khi tới ga tàu điện ngầm đón Tà Nguyệt, Trường Cung dẫn anh ta đến quán ăn nhỏ có món trứng tráng ngào đường và thịt dê chao dầu mà anh và Mộc Tử tâm đắc nhất. Quán ăn nhỏ thôi, nhưng món nào món nấy đều ngon vô cùng, cả Trường Cung lẫn Mộc Tử đều rất thích chỗ này.

Chọn món xong, Trường Cung gọi thêm hai chai bia, bảo Tà Nguyệt: “Nói đi, tình huống bên anh thế nào?”

Tà Nguyệt đáp: “Thế này nhé, hình thức đọc có trả phí bên tôi không khác Mạng Đọc Viết là mấy. Anh sẽ đăng miễn phí một phần truyện đầu, sau khi thu hút đủ sự chú ý của độc giả thì tiến hành giai đoạn thu phí. Phần miễn phí bọn tôi không trả tiền nhuận bút, bắt đầu từ chương có phí, chúng tôi sẽ trả 30 tệ cho 1.000 chữ xem như thù lao. Khoản đấy là cố định, bất kể lượng độc giả trả phí cao thấp thế nào.”

Con số ấy đã vượt xa mức giá Mạng Đọc Viết đưa ra ngày xưa, Trường Cung tính sơ qua thì thấy, 1.000 chữ được 30 tệ, nếu một tháng bản thân có thể viết 200.000 chữ thì sẽ được 6.000 tệ rồi! Cộng thêm thu nhập của 10.000 chữ bản Phồn thể nữa thì khoản ấy thật sự không nhỏ chút nào. Huống hồ đó đều là mức thu nhập ổn định đến từ việc mua đứt bán đoạn, rõ ràng là phương án thích hợp nhất với tình huống hiện tại của bản thân.

“Nếu là bộ truyện sau thì tôi không có ý kiến gì.” Trường Cung gật đầu đồng ý.

Tà Nguyệt Thiên Sứ hỏi với một chút tò mò: “Anh đã quyết định sẽ viết gì trong bộ truyện sau chưa?”

Trường Cung mỉm cười bảo: “Đã có vài ý tưởng rồi. Gần đây tôi đang tăng tốc độ viết *Đứa con của ánh sáng*, trữ sẵn ít bản thảo, đợi viết xong *Đứa con của ánh sáng* sẽ bắt tay sáng tác bộ truyện thứ hai.”

Tà Nguyệt Thiên Sứ nói: “Được, nếu anh không có ý kiến gì thì chúng ta có thể ký hợp đồng ngay bây giờ.”

Trường Cung giật mình hỏi: “Ký luôn bây giờ á? Không cần tôi viết nháp ra cho các anh xem thử rồi mới quyết à?”

Tà Nguyệt Thiên Sứ trưng ra bản mặt hết sức cạn lời: “Ôi trời chẳng cần đâu! Anh xem hiện tại mức độ nổi tiếng trên mạng của anh đã vượt mặt người đứng thứ hai bao nhiêu lần rồi? Có cả đồng tác giả chạy tới bảo với tôi anh sáng tác cái kiểu tầng tầng ra truyện mỗi ngày như thế rõ là chặn đường sống của họ mà. Giờ ở Huyền Kiếm, anh là sự tồn tại thuộc hàng hiện tượng đấy. Chính vì phong cách đăng chương không ngừng nghỉ của anh đã kéo tốc độ đăng chương mới toàn trang web lên đáng kể, bằng không đời nào chúng tôi đề nghị với anh cái giá hời 30 tệ 1.000 chữ đây hả? Hình thức đọc có trả phí vừa chập chững bước đầu thôi, nói thật là tình hình thu hồi vốn của chúng tôi cũng khó khăn lắm đó.”

Trường Cung cười bảo: “Thế ý anh muốn nói là, phẩm chất đăng chương liên tục ấy sẽ đảm bảo bộ sách sau của tôi kiểu gì cũng nổi hả?”

Tà Nguyệt Thiên Sứ nhún vai đáp: “Thì cơ bản là như thế. Làm gì có chuyện không nổi được! Tôi cũng gặp nhiều tác giả rồi, gần như người nào cũng càng viết càng lên tay cả, tôi tin anh cũng thế. Hơn nữa cái kiểu không ngày nào dứt chương ấy của anh quá hãi hùng. Nhân phẩm cỡ ấy mà phải nghi ngờ thì còn gì đáng tin nữa hả?”

Giương mắt nhìn Tà Nguyệt Thiên Sứ bắt đầu thò tay lục túi, Trường Cung trợn mắt há mồm hỏi: “Đừng bảo anh mang hợp đồng tới luôn rồi nhé?”

Tà Nguyệt Thiên Sứ nhe răng cười khì khì, “Cái này gọi là lấy vợ phải lấy liền tay. Yên tâm đi, tôi đã xem qua hợp đồng giúp anh rồi, đảm bảo không có bẫy gì đâu.”

Hôm ấy Trường Cung uống không ít rượu, Tà Nguyệt Thiên Sứ thì vì vấn đề tử lượng nên uống đến mềm người luôn. Có điều tên ấy vẫn cực kỳ chuyên nghiệp, hợp đồng cất kỹ vào túi từ trước, lúc được Trường Cung đưa về hai tay vẫn nhớ mà ôm túi chặt cứng.

Bước trên đường về nhà, đón ngọn gió đêm, tình tiết và con số thu nhập cứ liên tục thay đổi, đan cài vào nhau trong óc Trường Cung.

Bộ sách thứ hai được đảm bảo mức thu nhập tối thiểu sau khi bán đứt cho trang web, với tốc độ sáng tác hiện tại của Trường Cung thì ngay cả trong trường hợp nhà xuất bản Tín Xương không mua tiếp sách và bản Giải thể tiêu thụ ế ẩm, anh vẫn có nguồn thu nhập ổn định là 6.000 tệ một tháng.

Quả là bước tiến tốt đẹp biết bao!

Chương 46

Sáng tác là việc của một người

Trong lúc viết truyện, Trường Cung sẽ không để bất cứ điều gì chi phối bản thân. Sáng tác là việc của một người, nếu mỗi ý kiến đều có thể thay đổi chiều hướng phát triển của tác phẩm thì chẳng mấy chốc nội dung sẽ cực kỳ lộn xộn.

“Sao lúc nào anh cũng đẩy bản thân vào tình cảnh thê thảm thế?” Mộc Tử nằm trong lòng Trường Cung, nghe anh kể nội dung hôm nay liền bất mãn lên tiếng.

“Khụ khụ.” Trường Cung ho khan một tiếng, “Truyện phải có lúc lên lúc xuống chứ em, anh không nỡ làm em khổ, nên đành quay sang hành hạ bản thân thôi. Cái ấy gọi là sướng trước khổ sau. Em xem, cuộc sống của hai đứa mình không phải cũng vậy ư? Dạo gần đây sáng tác bắt đầu ra tiền, rốt cuộc cũng xem như được sống thoải mái hơn một chút, như vậy là khổ trước sướng sau còn gì? Kìm nén càng lâu mới càng nâng niu hạnh phúc.” Anh vừa nói vừa ôm chặt Mộc Tử.

facebook.com/ebookngontinhmienphi

Mộc Tử lầm bầm phản đối: “Nhưng nghe anh kể Trường Cung trong truyện thê thảm như vậy, em thấy đau lòng chết đi được! Anh có thể đối xử với anh ấy tử tế một chút được không?”

“Vậy được rồi, anh sẽ cố gắng hết sức.”

“Thế đoạn sau anh định viết thế nào?”

“Giờ vẫn chưa nói cho em được, kể hết thì đoạn sau nghe còn gì vui nữa? Tiết lộ tình tiết là đáng xấu hổ lắm đó.”

“Thôi được rồi, anh viết mau lên! Em tới giục truyện thay đọc giả đây!”

Trường Cung cười bảo: “Thế mọi người chắc sẽ cảm ơn em lắm.”

Phần sau của *Đứa con của ánh sáng* nên viết thế nào đây? Mộc Tử ơi là Mộc Tử, em không biết chứ, màn hành hạ giày vò này mới chỉ bắt đầu thôi... Ừm, tạm thời đừng nói với cô ấy là hơn.

Trong lúc viết truyện, Trường Cung sẽ không để bất cứ điều gì chi phối bản thân. Sáng tác là việc của một người, nếu mỗi ý kiến đều có thể thay đổi chiều hướng phát triển của tác phẩm thì chẳng mấy chốc nội dung sẽ cực kỳ lộn xộn. Đó không phải tình huống mà Trường Cung muốn thấy.

Thế nên, Trường Cung trong truyện à, anh xin lỗi chú...

Chương 47

Chuyện kể rốt cuộc vẫn phải kết thúc

Hết thầy khổ sở qua đi cuối cùng ngọt lành sẽ tới. Trở ngại khiến người ta trưởng thành, chỉ những ai từng thật sự nếm trải khó khăn mới càng thêm nỗ lực, bởi vì họ không muốn phải trải qua việc như thế thêm lần nào nữa.

Trời trở lạnh, trong lòng Trường Cung dần xuất hiện một thứ cảm giác không duyên cớ: Buồn vu vơ như đánh mất thứ gì.

Bất kể là độ nổi tiếng của *Đứa con của ánh sáng* hay nguồn thu nhập nó mang lại cho anh đều đang ở ngưỡng cực kỳ cao.

Chẳng mấy mà tới cuối năm, từ tháng Hai đến hiện tại, sau mười tháng viết lách, bộ truyện ấy đã mang về cho anh số tiền 80.000 tệ.

Đối với Trường Cung hồi tháng Hai, 80.000 tệ chắc chắn là con số trong mơ. Rõ ràng, việc sáng tác đã mở ra một chương hoàn toàn mới cho cuộc sống của anh. Nhưng dạo gần đây, cảm giác buồn vu vơ như đánh mất thứ gì cứ ùn ùn kéo tới, có đôi khi thậm chí còn khiến anh buồn khổ vô cùng.

Không phải vì công tác, cũng không phải vì sinh hoạt, mà là vì *Đứa con của ánh sáng* rốt cuộc cũng phải bước vào hồi cuối, đồng nghĩa với việc hạ màn một câu chuyện, kết thúc một thế giới.

Một đời người liệu có bao nhiêu cái một năm? Một trăm là nhiều nhất và *Đứa con của ánh sáng* đã chiếm trọn một phần một trăm kiếp sống ấy

của anh.

Thái độ của độc giả dành cho bộ truyện này khen chê đủ cả, rất nhiều bạn đọc bảo hay, cũng không phải không có người chê bai, dè bĩu. Đối với Trường Cung, nó giống như đứa con nhỏ của chính anh vậy, soạn từng câu từng chữ bồi đắp nên áng văn chương đó, viết lại từng chút câu chuyện tình yêu giữa mình và Mộc Tử, ghi chép mỗi một cuộc phiêu lưu mạo hiểm, mỗi một điều huyền ảo ly kỳ.

Mà hiện tại, nó sắp phải kết thúc, chẳng mấy chốc dấu chấm tròn sẽ nằm chễm chệ ở cuối áng văn, sao trong lòng anh lại không thấy luyến lưu cho được? Anh không nỡ chấm dứt nó, nhưng câu chuyện nào cũng phải kết thúc thôi.

Song song với cảm giác buồn bã mất mát, tận đáy tâm hồn anh cũng có một nỗi hưng phấn lạ kỳ đang âm ỉ nhen lên. Nỗi hưng phấn ấy tới từ ý tưởng khởi nguồn cho tác phẩm tiếp theo. Đôi khi chợt nghĩ về câu chuyện đó, anh sẽ cảm thấy máu nóng trong người đang sùng sục sôi lên. Một câu chuyện kết thúc đồng nghĩa với việc một câu chuyện khác sẽ bắt đầu.

Trường Cung hứa với độc giả rằng, khi *Đứa con của ánh sáng* kết thúc, tác phẩm mới toanh thứ hai của anh sẽ ra mắt mọi người. Nói cách khác, ngày *Đứa con của ánh sáng* kết thúc cũng là ngày bộ truyện mới mở màn.

Trường Cung từng đọc được trong một cuốn sách câu nói như sau: Người biết trước là người tạo ra sự mới mẻ, kẻ biết sau cất bước theo cùng. Trong thế giới tiểu thuyết trên mạng, việc Trường Cung làm chính là của người biết trước. Người đầu tiên đăng chương liên tục, không một ngày ngắt quãng, rồi sau đó, anh cũng sẽ trở thành người đầu tiên cho ra các tác

phẩm nói nhau sát sạt. Giống câu từng nói buổi ban đầu, anh muốn để độc giả được trông thấy bản thân mỗi ngày.

Trường Cung và Mộc Tử trong truyện sắp được ở bên nhau, thế còn bản thân thì sao, bản thân và Mộc Tử thì sao?

Anh lúc này còn chưa đủ khả năng cho cô một cuộc sống đủ đầy, nhưng cơ hội đã tới, bất luận ra sao cũng phải nắm thật chắc!

Ta nhìn cơ thể của mình, nói: “Đại ca Tu Tư, thế này là tốt lắm rồi, so với ban đầu thì đúng là một trời một vực.”

Tu Tư thở dài một hơi nặng trĩu: “Tôi hôm qua tôi đã khởi động kèn thiên thần giúp cậu tẩy sạch chất độc tích tụ trên da, tuy nguyên tố bóng đêm có khả năng ăn mòn rất mạnh, song dưới sức mạnh của kèn thiên thần, các vết sẹo của cậu đã khép miệng cả. Haiz, nhưng công lực của tôi vẫn còn kém, cậu tự soi gương đi vậy.” Dứt lời, đối phương gục đầu ngả người qua một bên, bộ dạng chán chường cực độ.

Lời nói của Tu Tư mang lại cho ta dự cảm chẳng lành, đứng lên trong trạng thái cứng đờ, ta thấy được bộ dạng mình trên tấm gương cạnh đó.

Hình ảnh phản chiếu trong gương không khác gì ta của trước đó, có điều sẹo không gò lên nữa mà thôi, nhưng những vết sâu hoắm, xấu xí khủng khiếp ấy vẫn chằng chịt dọc ngang khắp gương mặt từng rất anh tuấn của ta. Tấm gương tuột khỏi tay, rơi xuống phát ra tiếng vỡ giòn tan.

Vì sao, vì sao lại thế? Chẳng lẽ ông trời bắt ta phải thế hay sao?

“Đại ca Tu Tư, em có còn hy vọng được chữa khỏi không ạ?” Thanh âm của ta nghe có vẻ bình tĩnh, song vẫn lộ ra đôi chút thê lương.

Tu Tư đáp đầy đau đớn: “Tại công lực của tôi còn yếu, không thể ép hết chất độc trong cơ thể cậu ra liền một lúc. Giờ nguyên tố bóng đêm đã hòa trộn hoàn toàn với làn da cậu, trừ khi đổi lấy một bộ da người mới, bằng không chẳng có bất cứ cách nào thay đổi được tình trạng ấy đâu. Nói cách khác, vì bị tôi chữa trị mà cậu mất hẳn cơ hội trở lại bình thường rồi. Người anh em, tôi có lỗi với cậu!”

Ta bước tới ngồi xuống bên cạnh Tu Tư, choàng tay ôm lấy bờ vai rộng của đối phương, miệng gượng gượng cười: “Anh đã cố hết sức rồi mà, có chữa vẫn hơn chứ. Đại ca Tu Tư, em không trách anh, cứ coi như em số khổ đi.”

Bên ngoài bỗng trở nên ồn ào, tiếng bước chân ấy sao thân quen quá đỗi. Người cần đổi mặt thì trước sau gì cũng phải đổi mặt, ta hít một hơi thật sâu, nhanh chóng mặc áo quần tử tế, rồi mở cửa phòng. Có rất nhiều người tụ tập bên ngoài, đại ca Chiến Hồ, Đông Nhật, Cao Đức, Hành Áo, Kiếm Sơn, người dân trong xóm Thần Linh, còn cả Mộc Tử và Khách Luân Đa nữa, ai nấy đều nhìn chăm chăm vào cánh cửa lớn của gian phòng đá bằng ánh mắt trông mong.

Ta lê bước chân nặng trĩu chậm chậm bước ra khỏi gian phòng đá. Thấy ta không có bất kỳ thay đổi nào, ai nấy đều ồ lên kinh hãi, gương mặt Mộc Tử trở nên trắng bệch.

Sóng lòng bi thương xen kích động bấy giờ đã lắng xuống, ta mỉm cười nói với mọi người: “Đại ca Tu Tư đã cố hết sức rồi, ý trời không thể trái. Cảm ơn mọi người đã bảo vệ trong lúc tôi được chữa trị. Mọi người về nghỉ ngơi đi, có chuyện gì tôi sẽ báo ngay.”

Chiến Hổ siết chặt lấy ta và quát: “Cái gì gọi là ý trời không thể trái? Vua của các vị thần, lão già mắc dịch nhà ông, sao ông lại hủy hoại người anh em của ta như thế?”

“Đại ca, đừng nói nữa, em đã quen với bộ dạng bây giờ rồi, đau buồn cũng đâu giải quyết được gì, trước mắt cứ hoàn thành những việc cần làm đã. Đại ca Tu Tư đã mệt lả vì chữa trị cho em, giờ đang dưỡng sức trong kia, mọi người cũng đi nghỉ cả đi.”

Mộc Tử chậm chậm đi về phía ta, từng bước, từng bước một, biểu cảm trên mặt đã trở lại bình thường. Trái tim ta run bắn lên theo từng bước chân nàng, nàng định nói gì với ta? Tuyên bố chấm dứt hoàn toàn chuyện giữa chúng ta ư? Phải rồi, có lẽ thật sự đã đến lúc nên kết thúc.

Chiến Hổ thấy Mộc Tử lại gằn bèn tự động lui sang một bên, tất cả mọi người đều nhìn chúng ta không rời mắt.

Ngon gió mát lành thổi tung mái tóc dài của ta, để lộ gương mặt xấu xí kinh hoàng. Mộc Tử đi mãi, đến khi cách ta chừng một thước mới dừng lại. Nàng nhìn ta dăm dăm, bỗng vươn đôi tay ôm lấy mặt ta, nở một nụ cười xán lạn, giọng rất đỗi dịu dàng: “Trường Cung, không cần chữa nữa. Bất kể bộ dạng thay đổi ra sao, trong lòng em chàng vẫn mãi là Trường Cung thương em, yêu em, cưng chiều em, không ai có thể vượt qua địa vị của chàng trong lòng em cả. Em yêu chàng.”

Cơ thể ta hóa đá hoàn toàn, ta có thể dùng vỏ ngoài cứng rắn để che đi nỗi đau đớn trong tim, nhưng trước những câu từ dịu dàng rất mực ấy của Mộc Tử, nước mắt ta xô đổ mọi hàng rào kìm nén mà tuôn trào, thấm ướt cả đôi tay nàng.

“Chúng ta trở về như trước đây có được không chàng? Dù làm lại từ đầu cũng được, hãy cho em một cơ hội, để em theo đuổi chàng.” Tất cả mọi người đều dõi mắt nhìn Mộc Tử, trên gương mặt đám cao thủ nông cuồng, coi trời bằng vung ấy là vẻ kính phục hiếm lắm mới thấy được một lần.

Ta run rẩy kéo tay Mộc Tử: “Mộc Tử à, ta không xứng với em đâu.”

Mộc Tử mỉm cười: “Sao lại thế được, sứ giả thần linh của em ơi, nếu trời xanh đã định để đôi ta gặp nhau thì hiển nhiên cũng buộc chặt số mệnh của em với chàng. Đáng vẻ bên ngoài thật sự quan trọng đến thế ư? Nếu chàng quá bận lòng, em sẵn sàng biến mặt mình trở nên giống như chàng, liệu có phải sau khi làm vậy rồi chàng sẽ chấp nhận em không?”

Ta nghe mà hồn vía lên mây, lớn tiếng can ngăn: “Không được! Mộc Tử, em đừng ép ta, cho ta chút thời gian suy nghĩ được không?”

Mộc Tử dịu giọng đáp: “Em không ép chàng, em sẽ chờ chàng mãi mãi. Nhưng tuổi xuân của một người con gái có hạn, đừng để em phải đợi quá lâu, để em giữ lại cho chàng nhiều năm tháng tươi xanh ấy thêm một chút, được không?”

*“Đoạn này viết hay quá. Rốt cuộc bộ não anh cấu tạo kiểu gì thế nhỉ, sao lại nghĩ ra được cái đoạn đắt giá này?” Mộc Tử rúc người vào lòng Trường Cung, nghe anh kể chuyện *Đứa con của ánh sáng*, gương mặt xinh tươi đong đầy thỏa mãn.*

Trường Cung mỉm cười bảo: “Sáng tác bắt nguồn từ cuộc sống, dù là tiểu thuyết huyền ảo cũng không ngoại lệ. Huống chi, càng là loại tiểu thuyết này thì càng cần tính chân thực, như vậy mới khiến độc giả dễ hòa mình hơn vào trong đó. Mấy năm qua, anh liên tục tụt dốc, chán chường suy sụp, không trông thấy ngày mai, không trông thấy hy vọng, nhưng em

luôn ở cạnh bầu bạn với anh. Vào lúc gian khó nhất, em chưa từng dao động, vững lòng kề cận bên anh. Chính sự cố vũ của em đã cho anh động lực bò khỏi hố sâu, em là mặt trời của anh, là phương hướng chỉ dẫn cho anh đi về phía trước. Đoạn tình tiết ấy chẳng phải chính là hình ảnh phản chiếu chuỗi ngày khốn khổ ấy của chúng ta sao?

Hết thảy khổ sở qua đi cuối cùng ngọt lành sẽ tới. Trở ngại khiến người ta trưởng thành, chỉ những ai từng thật sự nếm trải khó khăn mới càng thêm nỗ lực, bởi họ không muốn phải trải qua việc như thế thêm lần nào nữa. Mộc Tử à, anh yêu em.”

Tiếng Trường Cung không lớn, cũng chẳng hùng hồn dũng dạc, nhưng chính sự bình thản, chất phác ấy lại khiến hai mắt Mộc Tử dần đỏ lên. Phải rồi, chính thứ tình cảm chân thực ấy đã khiến bộ tiểu thuyết *Đứa con của ánh sáng* có những nét lay động lòng người.

Mộc Tử ôm anh thật chặt, thật gắng sức, tựa như muốn hòa mình vào trong cơ thể của anh.

Chương 48

Anh sẽ tiếp tục viết mãi

Tuy *Đứa con của ánh sáng* đã kết thúc nhưng câu chuyện về Trường Cung và Mộc Tử thì còn kéo dài rất lâu. Trường Cung sẽ tiếp tục cố gắng mãi vì Mộc Tử của anh, cũng sẽ vì độc giả mà sáng tác không ngừng nghỉ.

Đứa con của ánh sáng bước vào giai đoạn sáng tác cuối cùng. Với tính cách của mình, đương nhiên Trường Cung sẽ không để bị kịch tiếp diễn, mỗi tình tiết đều sẽ lay động trái tim của hàng nghìn, hàng vạn người theo dõi. Anh là người theo chủ nghĩa hoàn hảo, mặc dù bị kịch là thứ dễ khắc sâu vào lòng người, nhưng đó không phải thứ anh muốn có.

Từ ngày bắt đầu sáng tác, anh đã xác định cho mình một mục tiêu rất rõ ràng, anh chẳng hề mong tác phẩm của mình có thể truyền lưu suốt nghìn đời mà chỉ hy vọng chúng có thể giúp các độc giả yêu quý anh có được phút giây thư giãn giữa bộn bề cuộc sống. Chỉ như thế anh đã thấy thỏa mãn lắm rồi, mang lại vui sướng cho người khác bao giờ chẳng tốt hơn nhiều việc đem tới đau thương.

Chương cuối hoàn mỹ của *Đứa con của ánh sáng* sắp viết xong. Nhờ vào lượng bản thảo dự trữ, bộ truyện mới của Trường Cung cũng đã bắt đầu chuẩn bị để ra mắt.

Anh gửi kết cấu và phần mở đầu đã viết xong của bộ truyện mới tới nhà xuất bản Tín Xương và nhà xuất bản Vân Ưng, đồng thời nhận được lời khen ngợi từ cả hai bên, họ cùng tỏ ý sẵn lòng tiếp tục hợp tác với anh.

Cộng thêm việc ký hợp đồng với Huyền Kiếm Thư Minh, tác phẩm sắp ra mắt ấy chắc chắn sẽ mang lại cho anh một nguồn thu cực kỳ ổn định.

Nhưng dù vậy, Trường Cung vẫn không nghỉ việc ở cửa hàng trang trí xe hơi. Những gian nan từng trải qua đem tới cho anh thứ ý thức về rủi ro cực mạnh. Trước khi xác định chắc chắn bản thân có thể tự nuôi sống mình dựa vào nghề này, anh sẽ không tùy tiện buông bỏ thứ mình đang sở hữu.

Ba năm ngoi ngóp dưới vực sâu tuy đè lên vai anh sức ép khổng lồ, song giống như những gì anh từng nói, anh đã trưởng thành, anh của bây giờ không còn là cậu nhóc khi xưa nữa, đã vươn vai thành một người đàn ông thực sự rồi.

Chương cuối của *Đứa con của ánh sáng* được đăng lên, tác phẩm mới cũng ra mắt vào thời điểm ấy. Số lượng lời nhắn trong khu vực bình luận tăng như vũ bão, độc giả dùng phương thức ấy để bày tỏ sự tiếc nuối tận đáy lòng và nỗi luyến lưu sâu đậm dành cho *Đứa con của ánh sáng*.

Hôm nay, Mộc Tử cố ý xin nghỉ để ở cạnh Trường Cung bởi mấy ngày qua, cô có thể cảm nhận được sự thay đổi cảm xúc nơi anh. *Đứa con của ánh sáng* sắp kết thúc, Trường Cung rõ ràng có hơi mất mát, nhiều hơn cả là nỗi tiếc nuối tràn ngập con tim. Dù sao đó cũng là tác phẩm đầu tay của anh, hơn nữa còn là tác phẩm đầu tay vừa ra mắt đã nổi như cồn. Có thể nói bộ tiểu thuyết ấy đã thay đổi cuộc sống của hai người, cũng mở ra cho họ một cánh cửa lớn hoàn toàn mới. Đến khi nó kết thúc, Trường Cung sao có thể không cảm thấy mất mát đây?

“Anh ổn mà, em yên tâm đi, kết thúc đồng nghĩa với một khởi đầu mới. Quả thật anh rất lưu luyến, rất không nỡ để *Đứa con của ánh sáng* kết thúc, nhưng anh cũng dành cho tác phẩm mới của mình niềm hy vọng rất lớn. Sắp phải sáng tạo một thế giới hoàn toàn mới, tất cả đều phải gây

dụng từ đầu. Anh phát hiện, mình đã bắt đầu thấy “nghiện” thứ cảm giác ấy rồi.” Trường Cung mỉm cười bảo với Mộc Tử ngồi bên cạnh.

Mộc Tử bảo: “Thế em xin được phỏng vấn tác giả văn học mạng là tiên sinh Trường Cung đây mấy câu nào, *Đứa con của ánh sáng* đã kết thúc, hiện tại anh cảm thấy ra sao ạ?”

Trường Cung tùm tùm, “Anh cảm thấy, tuy *Đứa con của ánh sáng* đã kết thúc rồi, nhưng câu chuyện về Trường Cung và Mộc Tử thì còn kéo dài rất lâu. Trường Cung sẽ tiếp tục cố gắng mãi vì Mộc Tử, cũng sẽ vì độc giả mà sáng tác không ngừng nghỉ.”

“Anh sẽ tiếp tục sáng tác chứ?”

“Một năm vừa qua anh từng đụng độ lừa đảo, cũng gặp vô số biến cố, rã chân đi không ít đường vòng. Nhưng, anh vẫn sẽ kiên trì sáng tác mãi, vì mặc cho đường đi khúc khuỷu thế nào thì luôn có một nguồn sức mạnh đẩy anh tiến về phía trước, ấy chính là sự ủng hộ của độc giả. Tác phẩm anh viết là dành cho độc giả, chỉ cần luôn được họ yêu mến, anh nghĩ mình có thể tiếp tục viết mãi.”

Mộc Tử siết tay thành nắm đấm, vung về phía anh: “Cố lên!”

Trường Cung cười đáp: “Nhất định thế! Thôi được rồi, anh không đọc bình luận nữa đâu, còn phải sáng tác truyện mới nữa. Đang lúc mọi người hào hứng nhất, anh tin tác phẩm tiếp theo chắc chắn sẽ được đón chào.”

Bộ tiểu thuyết thứ hai của Trường Cung là câu chuyện về Lôi Tường - đứa con lai ba dòng máu người, ma, thú sống trên đại lục Tấn Nguyên, tựa đề tác phẩm là *Cuồng thần*.

Đứa con của ánh sáng đã đặt nền móng cực kỳ vững chắc cho Trường Cung, *Cuồng thần* vừa ra mắt đã leo lên vị trí thứ hai trên mọi bảng xếp hạng của Huyền Kiếm Thư Minh chỉ sau hai ngày ngắn ngủi, mà vị trí thứ nhất vẫn thuộc về *Đứa con của ánh sáng*. Hai bộ truyện của anh bỗng chốc chiếm cứ hai ngôi cao nhất.

Ban đầu Trường Cung tưởng sau khi bộ truyện mới ra mắt, thứ hạng của *Đứa con của ánh sáng* chắc chắn sẽ sụt giảm, ai dè tình huống ấy lại không hề xuất hiện. *Đứa con của ánh sáng* vẫn chễm chệ ngôi đầu, dù tác phẩm mới với chất lượng được cải thiện rõ ràng cũng không tài nào vượt mặt. Đó là phúc cảm *Đứa con của ánh sáng* mà độc giả “vương” phải, họ yêu quý nó thực lòng mới giúp nó trụ vững lâu đến vậy.

Cùng với việc trình độ sáng tác ngày một cao, nội dung tác phẩm mới cũng ngày càng đặc sắc. Trường Cung giữ vững tốc độ đăng chương khủng khiếp mang tên mỗi ngày một chương mới của mình, đồng thời tăng thêm số lượng chữ khiến độc giả cực kỳ vui sướng.

Bản thân Trường Cung cũng rất hân hoan. Anh vô cùng nỗ lực khi bước chân lên con đường sáng tác này, từ mức hai tập truyện xuất bản bản Phồn thể một tuần dần tăng lên ba tập, cuối cùng là bốn tập một tuần. Sang năm thứ hai của nghiệp viết, tốc độ sáng tác của anh tăng lên không ngừng nghỉ. Trong đầu anh chỉ có một ý nghĩ là, hai tập tương đương 8.000 tệ, anh phải gắng sức mà viết, vì Mộc Tử, vì mái ấm nhỏ của hai người, cũng vì các độc giả nữa!

Tác phẩm *Đứa con của ánh sáng* của Trường Cung tổng cộng dài hơn 700.000 chữ, xuất bản thành 11 tập truyện Phồn thể, mà theo dự tính thì *Cuồng thần* còn đồ sộ hơn, dự kiến sẽ dài gấp đôi *Đứa con của ánh sáng*.

Mức thu nhập vững bước tăng cao. Nhà xuất bản Tín Xương giữ đúng lời hứa của mình, luôn chuyển nhuận bút cho Trường Cung ngay sau khi nhận được bản thảo. Tốc độ thanh toán của nhà xuất bản Vân Ưng chậm hơn một chút, nhưng nhìn chung vẫn tạm ổn. Tuy nhiên Trường Cung có nghe Tà Nguyệt Thiên Sứ bảo, rất có thể nhà xuất bản Vân Ưng đã bung bít về số lượng phát hành.

Đối mặt với vấn đề ấy, bản thân Trường Cung cũng không biết làm sao. Dù sao tác giả cũng là tầng lớp yếu thế, anh có thể làm gì chứ?

Hiện tại anh chỉ muốn nỗ lực viết truyện, sớm ngày trả hết khoản nợ mua nhà, sau đó tiết kiệm tiền và thực hiện mục tiêu quan trọng nhất cuộc đời mình.

Nhưng sự cố gắng miệt mài cả thể xác lẫn tâm hồn ấy cũng mang tới ảnh hưởng tiêu cực, biểu hiện đầu tiên chính là ngoài cơ thể.

Rất nhiều người thấy đàn ông cao lớn là hấp dẫn và quyến rũ, nhưng trên thực tế, vóc người đồ sộ cũng lắm cái tai hại. Thống kê cho thấy chiều cao trung bình của người sống thọ trăm tuổi là 1m49. Vóc người thấp bé một chút sẽ giảm gánh nặng của nội tạng và khung xương đi rất nhiều. Vóc người cao lớn tất nhiên cũng đồng nghĩa với việc trọng lượng cơ thể sẽ nặng hơn, kết cấu chịu tải của cơ thể cũng lớn hơn. Trường Cung cao tận 1m90, đương nhiên sẽ phải đối mặt với những vấn đề này, hơn nữa thói quen trường kỳ cắm mặt vào bàn làm việc khiến vấn đề sức khỏe của anh nghiêm trọng hơn những người theo nghiệp sáng tác khác rất nhiều.

Chương 49

Em muốn cùng anh bầu bạn đến già

Anh cố gắng như thế đều là vì muốn em được sống một cuộc sống tốt đẹp hơn, những cái đó em đều hiểu cả. Nhưng có điều này anh nên biết, đối với em hạnh phúc nào phải bạc tiền, mà là bầu bạn. Anh phải sánh vai chung bước với em đến lúc răng rụng mắt mờ đầy nhé!

“Chuẩn rồi, bên đó dán thêm miếng nữa. Ừ, chính là chỗ đây đây.” Trường Cung nằm sấp người trên giường, miệng chỉ huy Mộc Tử cẩn thận dán từng miếng cao xạ hương lên lưng anh.

“Dán thế này có ổn không anh?” Mộc Tử hỏi bằng giọng hơi lo lắng. Trên tấm lưng Trường Cung, từ xương cổ kéo xuống toàn bộ cột sống dán tận mười mấy miếng cao.

Trường Cung cười bảo: “Không sao, không sao. Dán cao lên thấy mát lạnh luôn, dễ chịu lắm em ạ.”

Sau một thời gian dài sáng tác, xương cổ, xương sống thắt lưng, bả vai và lưng của anh đều bắt đầu xuất hiện một vài vấn đề, chỗ “trục trục” sớm nhất chính là xương sống thắt lưng. Đạo gần đây, có nhiều lúc Trường Cung phải vịn tay vào bàn mới đứng lên nổi.

Trường Cung là một người có khả năng chịu đựng phi thường, anh rất kiên cường đối mặt với đau đớn. Nhưng, một vài đau đớn có thể chịu đựng được, mà một loại khác lại không, ví như co giật. Hiện tượng co giật xuất

hiện ở phần lưng mang tới cảm giác đau đớn hệt như bị rút gân, thân thể không tài nào kiểm soát được. Có đôi khi cơn nhức nhối khủng khiếp ấy sẽ khiến Trường Cung không kìm được mà phải hét lên, bấy giờ mới bị Mộc Tử phát hiện.

facebook.com/ebookngontinhmienphi

Trước sức ép dữ dội từ Mộc Tử, anh đã đi khám đông y. Bác sĩ đông y giải thích hết sức đơn giản rằng: Khí huyết ứ đọng. Ngồi nhiều, ít vận động, giữ một tư thế quá lâu dẫn đến tình trạng ứ đọng khí huyết. Ứ đọng khí huyết vùng lưng sẽ dẫn tới co giật và đau đớn, dán thuốc cao chỉ chữa ngọn không chữa gốc, quan trọng nhất vẫn là phải tăng cường vận động, sau đó chịu khó đi xoa bóp hay làm vật lý trị liệu.

“Trường Cung, cứ tiếp tục thế này thì chết mất, anh mới hai mươi mấy tuổi thôi mà!” Mộc Tử nói giọng đau lòng.

Đúng thế, tình trạng ứ đọng khí huyết ở phần lưng Trường Cung đã vô cùng nghiêm trọng, đến nỗi trở mình lúc ngủ cũng rất khó khăn, mỗi lần lật người đều phải chịu những cơn đau dữ dội vì co giật.

“Hay anh bớt viết đi một chút?” Mộc Tử khẽ thở dài.

“Anh không sao mà, em cứ yên tâm. Anh hứa từ nay trở đi sẽ tăng cường tập thể dục thể thao. Thật ra nền tảng sức khỏe của anh rất tốt mà, chỉ cần chăm chỉ luyện tập là được thôi.”

Trường Cung bắt đầu dành chút thời gian cùng đi dạo với Mộc Tử sau bữa tối, đi chừng vài nghìn bước. Quả nhiên, mấy hoạt động tập luyện đơn giản đã giúp tình trạng cơ thể anh được cải thiện, ít nhất Mộc Tử cho là thế. Sức khỏe của Trường Cung có khá lên thật đấy, nhưng đồng thời trình độ

giấu bệnh của Trường Cung cũng tăng rõ rệt. Trước mặt Mộc Tử, anh sẽ gắng hết sức tỏ ra mình khỏe như vâm.

“Trường Cung, em muốn ra ngoài chơi, đã lâu lắm rồi anh chẳng dẫn em đi đâu cả.” Bỗng một hôm, Mộc Tử nói với Trường Cung như thế.

“Ừ được, em muốn đi đâu?” Trường Cung mỉm cười đồng ý.

“Chúng ta đến Thái Sơn đi, hình như chỉ cần ngồi tàu mấy tiếng là tới nơi, hai đứa mình đi leo núi Thái Sơn, cũng tốt cho sức khỏe của anh nữa. Không phải anh vẫn còn bản thảo dự trữ à, chắc cũng đủ để đăng chương mới nhỉ?”

Nhìn ánh mắt đầy mong mỏi của Mộc Tử, Trường Cung im lặng một lát rồi gật đầu đồng ý. Anh quá hiểu con người Mộc Tử, sao lại không rõ cô làm như vậy chủ yếu là vì muốn anh ra khỏi nhà vận động tay chân, cải thiện tình hình sức khỏe. Phải rồi, cơ thể này cũng rất quan trọng, nhất định phải dành nhiều thời gian hơn để luyện tập mới được, không thể để Mộc Tử lo lắng nữa.

“Được, thế chúng mình sẽ tới Thái Sơn.” Trường Cung đáp ứng với nụ cười tủm tỉm.

Trường Cung xin nghỉ một ngày ở cửa hàng, bắt đầu hành trình ba ngày hai đêm từ thứ Sáu đến Chủ nhật. Hai người ngồi cạnh nhau trên chuyến tàu tới thành phố Thái An, Mộc Tử bỗng chốc trở nên rạng rỡ vui tươi hẳn, tính cô vốn rất hoạt bát tinh nghịch mà!

“Trường Cung, anh nhìn kia, bên ngoài đẹp quá!” Xe lửa hai tầng chạy thật êm, loại ghế mềm có điều hòa không khí tuyến Bắc Kinh - Thái An này một vé mấy chục tệ, không xem là khoản chi tiêu đáng kể so với thu nhập hiện tại của Trường Cung.

“Ừ nhỉ!” Trường Cung nhìn cánh đồng lúa bên ngoài cửa sổ, trong đầu lại quay cuồng những tình tiết trong truyện *Cuồng thần*. Khi sáng tác trở thành một thói quen, gần như không có giây nào phút nào bộ não của anh ngừng suy nghĩ.

Mộc Tử pha nước trái cây rồi trở về ngồi ngắm cảnh ngoài cửa sổ, gương mặt đáng yêu đong đầy hạnh phúc. Thấy cô vui vẻ như vậy, Trường Cung dần bớt khỏi trạng thái sáng tác của mình. Một năm nay, anh gần như vùi mình vào việc viết lách, thời gian bầu bạn với Mộc Tử quả thật đã giảm đi nhiều, lần cuối cùng đưa cô ra ngoài chơi cách đây cũng lâu lắm rồi.

“Mộc Tử này.”

“Dạ?” Mộc Tử sung sướng uống một ngụm nước trái cây nóng, ngẩng đầu nhìn anh.

“Xin lỗi, quả thật lâu lắm rồi anh chưa ra ngoài với em. Khi về anh sẽ mua một cái máy tính xách tay nhỏ, về sau sẽ dẫn em đi đây đó thường xuyên. Dù sao chỉ cần có máy tính là anh có thể viết truyện được mà.” Trường Cung mỉm cười bảo.

“Thật à?” Mộc Tử hưng phấn ngồi thẳng người dậy.

Trường Cung cười đáp: “Anh sẽ cố gắng hết sức.”

Leo Đông Sơn thấy nước Lỗ tí hon, leo Thái Sơn thấy thế gian nhỏ bé. Trong những dòng sông, ngọn núi nổi tiếng của Trung Hoa, Thái Sơn luôn giữ một vị trí vô cùng quan trọng.

Trường Cung và Mộc Tử ở một quán trọ nhỏ giá phòng 100 tệ/1 ngày dưới chân núi Thái Sơn. Hai người quyết định sẽ nghỉ ngơi buổi tối hôm

nay, ngày mai đi leo núi, sau đó nghỉ ngơi tiếp một đêm, Chủ nhật trở về nhà.

Hôm sau trời vừa hửng sáng, Trường Cung và Mộc Tử đã lên đường. Bọn họ định leo bậc thang lên núi. Trường Cung đã tìm hiểu thông tin trên mạng, dân tình bàn luận đủ các mức thời gian, thế nên hai người quyết định phải xuất phát sớm một chút.

“Để em đeo, anh đừng giành phần chứ.” Mộc Tử nhét đồ ăn vặt, nước và khăn lông trong ba lô, kiên quyết không cho Trường Cung cầm lấy.

“Mộc Tử, làm gì có ai để bạn gái vác ba lô bao giờ?” Trường Cung nhìn cô với vẻ mặt vô cùng bất đắc dĩ.

Mộc Tử nói: “Hoàn cảnh chúng ta khác, thắt lưng của anh có vấn đề, bác sĩ bảo không được vác vật nặng. Để em đeo là được rồi, cũng có nặng lắm đâu.”

“Được rồi.” Sau một hồi đấu tranh tư tưởng, Trường Cung mới chịu đồng ý.

Từ cửa Hồng Môn, qua Nhất Thiên Môn để chính thức vào Thái Sơn. Khi bắt đầu leo núi Trường Cung mới thật sự cảm giác được sự đổi thay về mặt sức khỏe. Anh vốn là một thanh niên nhanh nhẹn biết bao nhiêu! Nhưng mấy năm nay, bị ảnh hưởng bởi giai đoạn khủng hoảng dưới vực sâu và việc miệt mài sáng tác, anh lơ là tập luyện, trạng thái cơ thể hiện tại so với hồi vừa hện hò quả thật không thể đánh đồng, mới leo gần nửa tiếng mà anh đã thở phì phò.

Thái Sơn có một điểm rất riêng, ấy là núi cao đến đâu nước cao đến đấy. Dòng suối nhỏ chảy từ trên núi xuống lúc nào cũng uốn lượn gần bên,

khi mệt họ sẽ tới bên dòng suối rửa mặt. Nước suối mát rượi thấm ướt gò má, khoan khoái không nói nên lời, bao mệt mỏi tan biến trong chớp mắt.

“Trường Cung, em có chuyện này muốn nói với anh.” Mộc Tử leo núi với ba lô trên lưng mà vẫn nhẹ nhàng như én lượn. Cô quay đầu, nói với Trường Cung bằng giọng nghiêm túc lạ kỳ.

“Sao thế em?” Trường Cung tò mò hỏi.

Vành mắt Mộc Tử bỗng đỏ lên, cô chăm chú nói: “Em biết anh cố gắng như thế đều là vì muốn em được sống một cuộc sống tốt đẹp hơn, những cái đó em đều hiểu. Nhưng có điều này anh nên biết, đối với em hạnh phúc nào phải bạc tiền, mà là bầu bạn. Anh phải sánh vai chung bước với em cho đến lúc răng rụng mắt mờ đầy nhé! Thế nên, tình trạng sức khỏe của anh cũng là một phần hạnh phúc của em. Nếu anh cứ tiếp tục không biết quý trọng bản thân như thế, thì bất luận thế nào em cũng chẳng hạnh phúc được đâu, anh hiểu chưa?”

Chương 50

Ước nguyện trên núi Thái Sơn

Ngồi trên cáp treo, Trường Cung ngoái đầu hướng về nơi đỉnh núi, thâm nhủ trong lòng: Sang năm, mong muốn của mình nhất định sẽ trở thành hiện thực.

Những câu Mộc Tử nói trên đường núi hôm đó đã chạm sâu tới trái tim Trường Cung. Phải rồi, hạnh phúc đâu phải chỉ có bạc tiền, quan trọng hơn cả chính là bầu bạn.

Nhìn đôi mắt ửng hồng của Mộc Tử, Trường Cung gắng sức bước tới ôm chặt lấy cô, cất giọng đầy kiên định: “Mộc Tử, anh hứa với em, sau khi trở về, anh nhất định sẽ nỗ lực điều chỉnh thời gian làm việc và nghỉ ngơi, bước đầu tiên là không thức khuya nữa, sau đó tăng cường rèn luyện thân thể. Anh nhất định sẽ thật khỏe mạnh, còn phải đi cùng em cả quãng đường dang dặc sau này cơ mà!”

“Nói phải giữ lời đó, móc ngoéo nào!” Cô vươn ngón út trắng nõn ra, ngoắc chặt với Trường Cung.

“Chuyện đã hứa với em, anh nhất định sẽ làm được!”

“Rồi, em tin anh đó. Leo núi thôi, em muốn lên Trung Thiên Môn ăn bánh rán cuốn hành hoa, ha ha!”

Hai người họ rất may mắn, vì mùa này chính là thời điểm thích hợp để ngắm biển mây. Lúc leo lên tới Nam Thiên Môn trên núi Thái Sơn đã là

hơn bốn giờ chiều. Đứng từ Nam Thiên Môn phóng mắt nhìn những dãy núi xa xa, thấy biển mây mờ mịt, biến hóa diệu kỳ, lúc như những đám kẹo bông cực lớn, lúc lại hợp thành đủ các hình dạng kỳ quái vô cùng.

“Chúng ta vào đền Thái Sơn Nương Nương^[1] đi.” Mộc Tử kéo tay Trường Cung.

[1] Một tên gọi khác của Bích Hà Nguyên Quân, một vị nữ thần quan trọng bậc nhất trong tín ngưỡng thờ sơn thần ở phía Bắc Trung Quốc.

“Ừ!”

Họ chấp tay trước ngực, nhắm mắt, làm râm khăn nguyệt.

“Anh xin gì thế?” Mộc Tử tò mò hỏi Trường Cung.

Trường Cung cười bảo: “Chuyện xin ngài sao nói ra được hả em? Nói rồi chẳng linh nữa đâu. Anh không hỏi em, em cũng đừng hỏi anh, anh không bật mí đâu.”

“Xì, không nói thì thôi! Chúng ta phải nhanh chân tìm chỗ nào nghỉ ngơi thôi, lát nữa trời tối thì có tìm đặng trời.” Trước lúc đến đây họ đã hỏi thăm rất kỹ, trên đỉnh núi Thái Sơn có vài hộ gia đình cho thuê chỗ nghỉ, giá cả cũng không đắt. Hai người đã trả phòng thuê dưới chân núi, dự định ngủ trên núi một đêm, sáng sớm ngày mai đi ngắm mặt trời mọc rồi xuống núi lên tàu hỏa về nhà.

Điều kiện chỗ nghỉ chân trên núi hơi thiếu thốn, nhưng tuyệt ở chỗ tâm trạng thoải mái, dù món ớt xanh xào thịt chả có mấy miếng ăn cùng cơm trắng họ cũng đánh chén ngon lành.

Không khí trên đỉnh núi rất ẩm ướt, tối đến liền bị mây mù bao phủ hoàn toàn, bên ngoài xò tay không thấy rõ năm ngón. Trường Cung lấy

một chai rượu trắng đã chuẩn bị sẵn lúc dưới chân núi ra, “Em cũng nhấp một ngụm đi, trên núi ẩm ướt, uống ít rượu cho ấm người.” Nói rồi anh tự uống một ngụm trước.

Mộc Tử bịt mũi bảo: “Không thêm, cay lắm.”

Trường Cung cười khê: “Vì cơ thể, cô chịu đi em.” Rót cuộc Mộc Tử cũng nhấp một ngụm nhỏ với hàng mày cau chặt. Leo núi cả một ngày, hai người đều thấm mệt, chẳng bao lâu sau liền nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau, chủ nhà dậy đánh thức khách từ tinh mơ, bởi phải xuất phát sớm mới mong thấy được cảnh mặt trời mọc.

Dù đang là ngày hè, song sáng sớm trên đỉnh núi vẫn vô cùng lạnh, Mộc Tử và Trường Cung mặc áo ấm, nhắm mắt bám gót chủ nhà đi về phía Nhật Quan Phong. Trường Cung đi đằng trước, Mộc Tử kéo áo anh bước phía sau, bốn phía chỉ toàn mây mù, nhìn không thấy lối.

“Mộc Tử, nhất định phải bám chặt anh đấy, tuyệt đối không được thả lỏng tay.” Trường Cung vừa theo sát người đằng trước vừa dặn dò Mộc Tử.

“Dạ, anh cứ yên tâm.”

Đường dưới chân gập ghềnh khó đi, nhưng may hai người còn rất trẻ, phản ứng nhanh nhạy, dù sợ hãi nhưng rốt cuộc cũng tới được Nhật Quan Phong.

Bước trên lối đi bằng phẳng, mây rẽ sương tan, rốt cuộc tầm nhìn trở nên thoáng đãng. Bảy giờ, một vạt vàng rất nhạt vừa giã giữa khối bóng đêm tăm tối để lóa mình lên phía chân trời xa tít, tạo nên một vẻ đẹp huyền ảo khó diễn tả bằng lời.

Mộc Tử ôm cánh tay Trường Cung đứng trên đỉnh Nhật Quan Phong, gió núi ngậm đầy hơi nước phả vào cơ thể, khiến áo quần họ dần ẩm ướt. Nhưng trong giây phút này, tâm trí hai người đều bị khung cảnh nơi xa làm chần động cả rồi.

“Sắp mọc rồi đây!” Chủ nhà lớn tiếng hô.

Quả nhiên, một quả cầu ánh sáng như trứng luộc lòng đào từ từ vươn mình lên giữa những quầng sáng vàng rọi phía chân trời thăm thẳm. Nó chậm chậm đu mình lên cao, khiến người ta dậy lên khát khao muốn lao tới cắn ngay một miếng.

“Oa, mặt trời mọc rồi kìa!” Mộc Tử hào hứng nhảy cẫng lên. Trường Cung kéo tay cô, xung quanh chỗ nào cũng là vực sâu hun hút và vách đá cheo leo, bất luận thế nào anh cũng không thể buông tay được.

Mãi đến lúc xuống núi rồi, tâm trạng Mộc Tử vẫn cực kỳ hưng phấn. Trong chuyến đi chơi này, số lần cô cười so với thường ngày chẳng biết đã nhiều gấp bao nhiêu. Nhìn gương mặt hân hoan ấy, Trường Cung lại thấy đau lòng. Suốt mấy năm qua, thật ra chỉ vì mình mà nụ cười của cô đã vơi đi nhiều.

Khi xuống núi, họ ngồi cáp treo thay vì đi bộ. Trường Cung ngoái đầu hướng về nơi đỉnh núi, thầm nhủ trong lòng: Sang năm, mong muốn của mình nhất định sẽ trở thành hiện thực.

Sau đó, họ ngồi tàu hỏa về nhà.

Chuyến đi này không dài, nhưng cả hai đều vô cùng vui vẻ. Trường Cung cảm thấy cả người thả lỏng hơn nhiều. Phải rồi, sợi dây tinh thần đã bị anh kéo căng quá độ, nói chung vẫn cần buông lơi một khoảng vừa phải.

Ngồi trên tàu hỏa, Trường Cung xin nhân viên phục vụ một tờ giấy, sau đó hí hoáy viết viết vẽ vẽ gì đó mãi.

“Anh đang làm gì đấy? Viết tiểu thuyết à?” Mộc Tử sán lại gần.

Trường Cung lắc đầu rồi đưa tờ giấy trong tay cho cô.

Mộc Tử đón lấy, chỉ thấy trên đó viết:

“Buổi sáng: 7 giờ rời giường, đánh răng rửa mặt; 7 giờ 20 phút ăn sáng; 7 giờ 40 phút ra ngoài đi dạo; 8 rưỡi quay về; 9 giờ đến 10 giờ sáng tác; 10 giờ đến 10 rưỡi nghỉ ngơi, thả lỏng, vận động, 10 rưỡi đến 11 rưỡi sáng tác; 11 rưỡi đến 12 giờ thả lỏng, hoạt động; 12 giờ ăn trưa.

Buổi chiều: Sau bữa trưa, ngủ từ 1 giờ đến 2 giờ; 2 giờ thức dậy, 2 giờ đến 3 giờ sáng tác, 3 giờ đến 3 rưỡi nghỉ ngơi; 3 rưỡi đến 4 rưỡi sáng tác, 4 rưỡi đến 6 giờ tới phòng gym tập luyện hoặc đi bơi.

Buổi tối: Ở bên Mộc Tử, 11 giờ đi ngủ.”

Đó là một bảng giờ giấc làm việc và nghỉ ngơi, Trường Cung viết vô cùng cặn kẽ, thời gian chính xác cho các hoạt động trong một ngày đều được liệt kê ra cả.

“Mộc Tử, anh định xin mẹ nghỉ việc, về nhà tập trung sáng tác tiểu thuyết. Nếu làm như vậy, anh có thể đảm bảo thời gian sáng tác, đồng thời cố gắng hết sức làm việc ban ngày, cũng có thể bớt thời gian để vận động và đi ngủ sớm. Anh đảm bảo về sau sẽ không thức khuya nữa đâu. Chưa kể khoảng thời gian buổi tối em về nhà sau khi tan sở là những giây phút hiếm hoi mình được ở bên nhau, làm vậy anh sẽ có thể bầu bạn với em nhiều hơn. Anh dành từng ấy thời gian cho việc sáng tác ắt chừng cũng đủ, mỗi

ngày bốn tiếng đồng hồ, thoải mái viết tâm chực nghìn chữ.” Trường Cung nói bằng giọng vô cùng nghiêm túc.

Mộc Tử nhoẻn cười, cười rất đỗi hân hoan, nét cười của cô xán lạn mà ngập đầy ánh nắng.

Chương 51

Bàn về tố chất cơ bản của một tác giả

Muốn làm một tác giả thì ít nhất phải có hai tố chất cơ bản sau đây: Thứ nhất, nhất định phải có cảm xúc phong phú. Nếu cảm xúc của chính tác giả không đủ phong phú thì làm sao có thể thổi hồn vào các nhân vật khác nhau đây? Thứ hai, phải có khả năng tưởng tượng.

Mẹ Trường Cung vốn không định để anh làm việc trong cửa hàng cả đời. Anh kiếm được nguồn thu không nhỏ từ việc sáng tác, người vui mừng nhất chính là mẹ anh, bởi vậy bà vô cùng vui vẻ chấp nhận lời từ chức của con trai.

Từ hôm đó trở đi, Trường Cung đã chính thức bước chân vào hàng ngũ tác giả.

Trường Cung bắt đầu nghiêm chỉnh chấp hành bảng thời gian nghỉ ngơi và làm việc kia. Anh tới phòng gym đăng ký thẻ tập, hằng ngày cứ đến giờ quy định là vác xác đi vận động, sáng tác xen lẫn nghỉ ngơi. Chưa đầy một tháng sau, tình hình sức khỏe của anh đã được cải thiện rõ rệt, chỉ ít trạng thái khí huyết ứ đọng biến mất rồi, nhìn chung có thể trở mình lúc ngủ. Sự thật chứng minh, sinh hoạt theo quy luật là hết sức quan trọng nếu muốn giữ năng suất cao khi sáng tác.

Thời gian *Đưa con của ánh sáng* được bạn đọc đón nhận nồng nhiệt hoàn toàn vượt xa sức tưởng tượng của Trường Cung. Sau khi lên sàn ba tháng, *Cuồng thần* mới miễn cưỡng vượt mặt được *Đưa con của ánh sáng*,

leo lên ngai vàng cao nhất, còn *Đứa con của ánh sáng* thì chễm chệ vị trí số hai, bỏ vị trí số ba một khoảng xa tít tắp.

Cùng lúc đó, Trường Cung bắt đầu hợp tác hạng mục đọc có trả phí với Huyền Kiếm Thư Minh, con số đăng ký trả phí của *Cuồng thần* chẳng bao lâu đã đạt trên mười nghìn, trong khi tác phẩm thuộc thể loại lịch sử xếp thứ hai chỉ được hơn ba nghìn độc giả đặt mua, có thể thấy mức chênh lệch khủng khiếp thế nào.

Sau khi bước vào chuỗi ngày sáng tác có quy luật, khối lượng viết của anh lại tăng thêm một bậc, một tháng ít nhất cũng giao cho nhà xuất bản Tín Xương 4 tập bản thảo, thậm chí có khi còn đạt 5 hoặc 6 tập, mức thu nhập tự nhiên cũng thuyên lên theo sóng. Anh chỉ mất năm tháng đã hoàn thành toàn bộ 22 tập sách Phần thể của *Cuồng thần*, bản Giản thể xuất bản thành 6 tập, lượng tiêu thụ liên tục tăng cao.

“Tác phẩm kế tiếp anh định viết về cái gì?” Mộc Tử hỏi.

Trường Cung đáp: “Anh đã nghĩ đâu vào đấy rồi, đang bàn bạc với bên Tín Xương về tên sách mới đây.”

Mộc Tử tò mò hỏi: “Nội dung kể về cái gì thế?”

Trường Cung nói: “Hôm anh ngồi xem tivi với em ấy, có bắt gặp một cụm từ “vợ chồng siêu trộm” trong phim điện ảnh. Anh thấy nó khá thú vị, muốn viết về một cặp vợ chồng, trong thế giới tiểu thuyết huyền ảo thì để họ làm lính đánh thuê là hợp nhất rồi. Thế nên anh muốn viết về một biệt đội đánh thuê chỉ có hai người họ mà thôi.

Chuyện như thế muốn viết hấp dẫn thì trước tiên phải đầu tư vào thân phận của hai người mới được. Đàn ông ấy à, kiểu gì cũng phải thâm hiểm một tí, thế nên anh thiết kế cho cuộc đời nam chính xuất thân dự kiến là ăn mày,

đần độn từ lúc mới sinh, bị người xấu lợi dụng, chỉ biết lay lắt qua ngày nhờ đi ăn trộm, sau đó nam chính dần trưởng thành, kế thừa một thanh kiếm của Minh Vương trong truyền thuyết. Kiếm Minh Vương vô cùng tà ác, song bản thân nam chính lại cực kỳ lương thiện, thế nên mới không chế được nó.

Về phần nữ chính, anh sẽ cho cô ấy một thân phận cao quý, tạm thời để là cháu gái của Giáo Hoàng, từ nhỏ hưởng muôn vàn nâng niu chiều chuộng. Chỉ xét riêng việc hai con người như thế đụng độ nhau thì đã rất dễ xảy ra vô số chuyện rồi. Một là thiên sứ, một là nhóc đàn kế thừa sức mạnh của ác ma, thế nên anh định đặt tên tác phẩm này là *Thiên Ác*, nghĩa là câu chuyện về thiên sứ và ác ma, biệt đội đánh thuê của hai người sẽ gọi là biệt đội đánh thuê Thiên Ác. Nhưng nhà xuất bản Tín Xương cho rằng tên ấy không hay lắm, anh đang phải nghĩ cái mới đây, em có ý tưởng gì hay không?”

Mộc Tử ngơ ngác nhìn Trường Cung, miệng lẩm bẩm: “Chỉ từ bốn chữ “vợ chồng siêu trộm” mà anh nghĩ ra được bao nhiêu điều thế sao? Muốn bỏ não anh ra, nhìn xem trong ấy có những gì.”

Trường Cung cười bảo: “Muốn làm một tác giả thì ít nhất phải có hai tố chất cơ bản sau đây: Thứ nhất, nhất định phải có cảm xúc phong phú. Nếu cảm xúc của chính tác giả không đủ phong phú thì làm sao có thể thổi hồn vào các nhân vật khác nhau đây? Thứ hai, phải có khả năng tưởng tượng. Nhất là với loại tiểu thuyết huyền ảo này, chẳng phải thứ hấp dẫn người đọc nhất chính là khả năng tưởng tượng hay sao? Cho trí tưởng tượng và tình cảm chân thực hòa quyện với nhau là độc giả sẽ thích thôi.”

Mộc Tử nói: “Anh làm việc gì cũng sẽ thành công. Em thấy thế này, nếu tiểu thuyết này viết về một thiếu niên lương thiện, thì chi bằng cứ đặt

tên là *Thần chết hiện lành* đi. Nó cũng hao hao thiên sứ và ác ma của anh về độ giật gân, còn giải thích được đặc tính của nam chính nữa, anh thấy sao?”

“*Thần chết hiện lành* à?” Vừa nghe tên ấy hai mắt Trường Cung liền sáng bừng lên, “Đúng là nghe xuôi tai hơn *Thiên Ác* nhiều, để anh hỏi nhà xuất bản xem sao.”

Mười phút sau, Trường Cung hưng phấn ôm Mộc Tử xoay một vòng, Lam tiên sinh của nhà xuất bản Tín Xương rất hài lòng với cái tên này, tựa đề bộ tiểu thuyết thứ ba của Trường Cung được quyết định là *Thần chết hiện lành*!

“Trường Cung, nam chính của bộ tiểu thuyết này tên là gì?”

Trường Cung cười đáp: “Anh gọi cậu ấy là A Ngọc.”

Mọi việc dường như đều vô cùng thuận lợi, nhưng đúng lúc Trường Cung chuẩn bị bàn bạc về cách thức khai thác tác phẩm mới *Thần chết hiện lành* thì Tà Nguyệt Thiên Sứ lại mang đến cho anh một tin tệ hại.

“Trường Cung, xin lỗi anh.” Giọng Tà Nguyệt Thiên Sứ nghe hơi thấp và trầm.

“Sao lại thế?” Thanh âm của Trường Cung lộ rõ sự tức giận. Anh thật không sao hiểu nổi, có gì tác phẩm của mình lúc nào cũng thuộc top đầu tại Huyền Kiếm Thư Minh, thậm chí liên tục chiếm hai vị trí nhất nhì trên bảng xếp hạng, thế mà sang bộ truyện thứ ba này họ lại không muốn ký hợp đồng đọc có trả phí với mình?

Lúc nghe Tà Nguyệt Thiên Sứ thông báo tin ấy, anh chỉ cảm thấy quá sức hoang đường.

Tà Nguyệt Thiên Sứ buông một tiếng thở dài: “Kể ra thì lý do có chút nực cười, đến chính tôi cũng thấy thế. Đơn giản vì anh sáng tác quá nhanh.”

“Tôi sáng tác quá nhanh?” Trường Cung khó hiểu, “Không phải các anh mong tôi đăng chương liên tục, không ngắt quãng đây sao? Hơn nữa viết nhanh mới khiến độc giả yêu thích hơn, vui vẻ hơn chứ, cũng góp phần tăng lượng đăng ký đọc. Tôi đã xem qua rồi, con số độc giả đăng ký đọc truyện trên thực tế còn vượt quá lượng nhuận bút tôi được trả.”

Tà Nguyệt Thiên Sứ cười méo xệch: “Mấy cái anh nói đều đúng cả. Vấn đề không phải ở anh, mà là ở chúng tôi. Hạng mục đọc có trả phí này chúng tôi hợp tác với kênh phân phối để triển khai, tức là tiền người sử dụng trả sẽ vào túi kênh phân phối trước, họ sang tay chán chê mới chuyển lại cho chúng tôi. Kênh phân phối này ghê gớm lắm, không những đòi chia phần lớn lợi nhuận, còn trả tiền với tốc độ chậm chạp, chí ít phải hơn nửa năm mới đến tay chúng tôi. Nhưng tiền nhuận bút chúng tôi trả cho anh thì khác, tháng nào cũng phải chi 30 tệ 1.000 chữ. Hiện tại tốc độ của anh đạt hơn 300.000 chữ mỗi tháng, tức là chúng tôi phải trả 9.000 tệ. Anh từng tới Huyền Kiếm, cũng hiểu tình cảnh của chúng tôi thế nào rồi đó. Cả công ty có mấy người, tổng mức đầu tư vốn vẹn vài trăm nghìn tệ thôi. Trừ hệ thống máy chủ, vốn lưu động của chúng tôi thật sự không nhiều. Nói thật nhé, đám nhân viên công tác chúng tôi lâu rồi chưa được cầm lương đây.”

Trường Cung im lặng, anh sao ngờ nổi tình huống hôm nay lại xảy ra. Bản thân cố gắng sáng tác đến vậy, mà Huyền Kiếm Thư Minh lại vì anh sáng tác quá nhanh, không đủ khả năng chi trả tiền nhuận bút mà quyết định không ký tiếp hợp đồng.

Anh có nên trách họ không? Sao có thể. Nền văn học mạng vừa chập chững những bước đầu, Trường Cung hiểu được những khó khăn mà Huyền

Kiểm Thư Minh phải đổi mặt. Thế nhưng, nếu không ký tiếp hợp đồng với Huyền Kiểm Thư Minh thì bộ truyện tiếp theo của anh phải làm sao? Xuất bản sách Phồn thể xem như ổn định, nhưng xuất bản sách Giản thể lại có vấn đề. Trường Cung phát hiện nhà xuất bản Vân Ưng khai gian số lượng in ấn ngày càng quá quất, nên đang định đổi nơi xuất bản. Nói cách khác, nguồn thu ổn định của anh chỉ còn từ xuất bản sách Phồn thể mà thôi.

Những cái đó cũng chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất là phải làm sao với những độc giả trước giờ vẫn theo sát bước chân anh đây? Không đăng truyện trên mạng thì sao họ đọc được, đó mới là vấn đề Trường Cung lo lắng nhất. Không được, không làm thế được, bất luận thế nào cũng phải cho độc giả đọc được tác phẩm của mình.

“Tôi hiểu chỗ khó xử của các anh rồi, để tôi suy nghĩ một chút đã.” Trường Cung hít sâu một hơi, nếu tình hình căng quá, e chỉ còn cách đăng tải miễn phí, từ bỏ khoản thu nhập này thôi, miễn độc giả đến được với tác phẩm là ổn rồi. Nhưng kế hoạch của anh, điều ước trên núi Thái Sơn của anh, chỉ sợ phải hoãn lại rồi.

Chương 52

Gia nhập Khởi Điểm

Một tác giả siêng năng như anh, lòng sực khắp thế giới mạng đúng là có một không hai. Mạng Tiếng Trung Khởi Điểm vừa nhận được một khoản đầu tư cực lớn, nó có năng lực bỏ vốn quy mô lớn và hoàn thiện hình thức đọc có trả phí. Bên đó là môi trường thích hợp hơn để anh phát triển, cũng có thể giúp anh tiến bước xa hơn.

“Chào Tam Thiếu, tôi là phó tổng biên tập Ý Giả của mạng Tiếng Trung Khởi Điểm. Chúng tôi rất yêu thích tác phẩm của cậu, hy vọng được hợp tác với cậu nếu có thể. Phương thức liên lạc của tôi là...”

Mạng Tiếng Trung Khởi Điểm à? Trường Cung nhớ mang máng từng nghe thấy cái tên ấy rồi, hình như một công ty trò chơi nào đó đã bỏ cả đồng tiền mua trang web này, đồng thời cung cấp vốn để nó phát triển. Bởi lý do tài chính, sức ảnh hưởng của Huyền Kiếm Thư Minh dần bị trang web kia vượt mặt.

Trường Cung liên hệ với vị phó tổng biên tập của mạng Tiếng Trung Khởi Điểm.

“Chào Tam Thiếu, tôi là Ý Giả. Cả hai tác phẩm của cậu tôi đều đã đọc rồi, rất tuyệt, không biết cậu đã có kế hoạch sáng tác mới chưa?” Ý Giả hỏi thẳng vào vấn đề chính.

Trường Cung đáp: “Quả là tôi đã lên kế hoạch cho tác phẩm tiếp theo. Nhưng nói thật là dạo gần đây tôi đang thấy hơi rối rắm. Tình hình của Huyền Kiếm không được tốt cho lắm, tình hình tài chính của họ có vấn đề, tôi đang cân nhắc có nên đăng tải miễn phí bộ truyện tiếp theo không.”

Ý Giả nói: “Tôi cho rằng cách nghĩ ấy của cậu không ổn. Thứ nhất, nền văn học mạng chỉ vừa chập chững những bước đầu tiên, mà một ngành nghề nếu muốn tiếp tục phát triển thì trước hết phải mang lại cho những người theo nghề đó một mức nền nhất định mới được. Cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng, nếu tác giả nào cũng trong cảnh ăn không đủ no mặc không đủ ấm thì họ sẽ viết truyện cho độc giả kiểu gì? Đó cũng là lý do vì sao các tác phẩm “thái giám” lại tràn lan như vậy. Tuy mọi người đều sáng tác chỉ vì niềm yêu thích thuần túy, nhưng họ cũng cần kiếm miếng cơm nuôi gia đình, một khi bị hiện thực dồn ép đến mức không thể không vật lộn vì sinh hoạt thì họ còn đâu tâm tư mà viết lách? Bởi vậy, cá nhân tôi cho rằng cậu nên tiếp tục hình thức đọc có trả phí.

Chỗ chúng tôi vừa nhận được một khoản đầu tư, trang web cũng vận hành rất ổn, hy vọng cậu có thể gia nhập. Về phần giá cả, chúng tôi sẽ trả hậu hĩnh hơn bên Huyền Kiếm.”

Trường Cung và Ý Giả trao đổi qua loa một chút, nắm được tình hình sơ lược của mạng Tiếng Trung Khởi Điểm. Lúc này Trường Cung thấy lòng hơi bồi hồi, bởi anh nhớ lại lúc phải đưa ra lựa chọn ngày còn ở đài truyền hình. Cuộc đời anh dường như lại phải đối mặt với một ngã tư đường, nếu lần này quyết định sai lầm, liệu có khiến bản thân ngã vào vũng bùn lần nữa không? Anh không thể không lo lắng được. Sự lựa chọn sai lầm dạo trước đã khiến anh rớt xuống vực sâu suốt ba năm ròng rã, người chịu ảnh hưởng không chỉ mình anh mà còn cả người thân, người yêu bên cạnh. Anh nhất định phải cân nhắc thật kỹ trước khi đưa ra quyết định.

Sau khi luân quần trong phòng khách chừng mười mấy vòng, Trường Cung quyết định gọi điện cho Tà Nguyệt Thiên Sứ.

“Tà Nguyệt này, tôi có chuyện muốn nói với anh, giờ có tiện nghe điện thoại không?” Trường Cung hỏi.

Tà Nguyệt Thiên Sứ đáp: “Tiện chứ, anh cứ nói đi.”

Trường Cung hít một hơi thật sâu, sau đó thuật lại một lần những gì Ý Giả nói với mình ban nãy. Từ lúc bắt đầu sáng tác đến nay đã qua một khoảng thời gian tương đối dài, trực giác mách bảo anh rằng Tà Nguyệt là người đáng tin cậy.

Sau khi nghe Trường Cung nói, Tà Nguyệt Thiên Sứ im lặng một hồi, sau mới hỏi: “Thế bản thân anh nghĩ thế nào?”

Trường Cung nói: “Tôi thấy hơi mâu thuẫn, thật đấy. Tôi ở Huyền Kiếm lâu như thế rồi, là người kiểu gì chẳng nảy sinh tình cảm. Tôi mong mình có thể ở lại sáng tác mãi về sau, trưởng thành theo từng bước phát triển của trang web. Nhưng xét tình hình trước mắt của Huyền Kiếm, tôi không xác định được các anh có thể cầm cự được bao lâu. Huống chi đối với tôi, nguồn thu nhập trên mạng là một khoản tiền không thể thiếu, giờ tôi đã chuyển nghề sang làm tác giả rồi, tôi cần kiếm miếng cơm và nuôi sống gia đình. Có điều tôi hoàn toàn chẳng biết gì về bên Khởi Điểm cả, đối với tôi nó là một thế giới hoàn toàn mới. Ở Huyền Kiếm tôi có thể chằm chệ ngôi đầu, nhưng sang bên đó liệu có còn được hoan nghênh nhiệt liệt như thế nữa không, tôi không dám chắc.

Mấy năm trước cũng có lần tôi phải đối mặt với hai sự lựa chọn, tôi đã quyết định sai lầm, dẫn đến một khoảng sa ngã rất dài sau đó. Giờ đây sắp phải đối diện với một màn lựa chọn khác, tôi không muốn bản thân lại

nhằm đường, thế nên hiện tại tôi rối rắm lắm. Ở lại Huyền Kiếm, hay sang bên Khởi Điểm, anh có thể cho tôi ít lời khuyên không? Rất xin lỗi vì đã hỏi anh như thế, nhưng tôi không chỉ coi anh là biên tập, mà còn xem anh như bạn bè.”

“Haiz!” Tà Nguyệt thở dài một tiếng, “Nói thật nhé, anh hỏi thế làm tôi cứng lưỡi lắm đấy. Đứng trên lập trường của Huyền Kiếm, việc tôi nên làm là níu kéo anh ở lại, ngay và luôn, để anh và chúng tôi tiếp tục hợp tác lâu dài. Nhưng, thế là không công bằng với anh. Đúng như anh nói, chẳng riêng gì anh, đến tôi còn chẳng biết tương lai của Huyền Kiếm nằm ở xó xỉnh nào, không rõ sau này nó sẽ ra sao nữa. Nếu anh đã chọn ngành này làm nghề chính, thì kiểu gì cũng phải bước về phía trước thôi, song giờ tốc độ tiến lên của Huyền Kiếm rõ ràng không theo nổi bước chân của anh nữa.”

Nói đến đây, đôi phương im lặng một lát mới cất giọng kiên định như đã gom đầy can đảm: “Sang bên Khởi Điểm đi, nó là một thế giới rộng lớn hơn nhiều. Tuy hết thầy đều mới mẻ, nhưng với thực lực, với sự kiên trì đăng chương không đứt đoạn ấy, chắc chắn anh sẽ dần khẳng định được mình.

Một tác giả siêng năng như anh, lòng sục khắp thế giới mạng cũng là có một không hai. Mạng Tiếng Trung Khởi Điểm vừa nhận được một khoản đầu tư cực lớn, nó có năng lực bỏ vốn quy mô lớn và hoàn thiện hình thức đọc có trả phí. Bên đó là môi trường thích hợp hơn để anh phát triển, cũng có thể giúp anh tiến bước xa hơn.”

“Cảm ơn. Tà Nguyệt, bất luận sau này tôi đi đâu về đâu, chúng ta vẫn là bè bạn.” Trường Cung kết thúc cuộc gọi với Tà Nguyệt liền gọi cho Lam tiên sinh của nhà xuất bản Tín Xương.

Sau khi hợp tác xuất bản hai bộ truyện, anh và Lam tiên sinh đã hiểu nhau khá rõ. Có thể nói tiền nhuận bút bản Phồn thể của nhà xuất bản Tín Xương chính là nền móng cho việc sáng tác hiện tại của anh, mỗi tháng có thể cung cấp cho anh ít nhất là 20.000 tệ, giúp anh thật sự nhảy bật lên tầng lớp có thu nhập cao.

“Lam tiên sinh, ngài thấy tôi nên làm thế nào trong tình huống này?”
Trường Cung hỏi.

Lam tiên sinh đáp: “Tôi thấy Tà Nguyệt nói rất đúng, tình hình Huyền Kiếm bây giờ quả thực ngày càng tệ, nguyên nhân chủ yếu là vì không đầu tư đủ vốn. Tôi cũng từng giúp họ một phần tiền, nhưng cũng chỉ như muối bỏ biển thôi. Cứ tiếp tục như vậy sẽ có hại cho sự phát triển của chính cậu, tôi cũng ủng hộ cậu tiến lên một bước. À còn nữa, tôi đã đọc bản thảo mới của cậu rồi, viết rất hay, lượng tiêu thụ sách của cậu cũng tăng liên tục, tôi đang định báo cho cậu biết là bắt đầu từ tác phẩm tiếp theo, tiền nhuận bút sẽ tăng lên 5.000 tệ mỗi tập. Chỉ cần truyện cậu đủ hay thì sau này nhuận bút sẽ tăng hơn nữa.”

Đối với Trường Cung, những lời ấy của Lam tiên sinh không khác gì viên thuốc an thần. Một tập truyện 5.000 tệ, thế là một tháng dù chỉ viết bốn tập, 260.000 chữ, cũng đủ mang về cho anh nguồn thu 20.000 tệ rồi! Cộng thêm khoản tiền từ bản in Giản thể và thu nhập trên mạng mà Khởi Điểm có thể cho mình, thì chỉ ít với bộ truyện *Thần chết hiện lành* này, anh sẽ không gặp bất cứ vấn đề gì về thu nhập cả.

“Tam Thiều, cậu suy nghĩ xong chưa?” Thanh âm hồn hậu của Ý Giả vang lên.

“Nếu tôi sang bên Khởi Điểm, thì các anh sẽ hợp tác đọc có trả phí với tôi thế nào?” Trường Cung hỏi.

Ý Giả đáp: “Có hai sự lựa chọn như sau. Thứ nhất, căn cứ vào tỷ lệ chia phần, cậu nhận 70% số tiền thu được từ hoạt động đọc có trả phí, nếu thỉnh thoảng được khen thưởng này khác, thậm chí mức ấy có thể đạt 100%. Thứ hai, chúng tôi hợp tác với cậu theo hình thức mua đứt bán đoạn, 70 tệ cho 1.000 chữ. Tự cậu quyết định đi.”

Trường Cung gần như không nghĩ ngợi gì mà đáp ngay lập tức: “Tôi chọn mua đứt bán đoạn.”

70 tệ 1.000 chữ, gấp đôi mức giá Huyền Kiếm Thư Minh trả cho anh, nỗi lo cuối cùng cũng theo đó mà tan biến. Suy nghĩ của Trường Cung rất đơn giản, nếu mạng Tiếng Trung Khởi Điểm vừa nhận được đầu tư thì ít nhất việc chi trả cho một hoặc hai tác phẩm sắp tới của mình sẽ không gặp bất cứ vấn đề gì.

70 tệ 1.000 chữ, thế là xấp xỉ tiền nhuận bút khi xuất bản bản Phồn thể rồi. Nếu mỗi tháng bản thân có thể viết nhiều thêm một chút thì chắc chắn thu nhập sẽ bước lên một nấc thang mới.

Bước đi này đáng để nhắc chân!

Chương 53

Anh ấy tạo ra một kỳ tích

Từ *Cuồng thần* ra mắt đầu năm đến các tác phẩm *Thần chết hiền lành*, *Duy ngã độc tiên* sau đó, cùng với bộ truyện thứ năm *Không tốc tinh ngân* hiện bắt đầu viết bản thảo dự trữ, anh rút cuộc đã dùng sự chăm chỉ và lòng kiên trì của bản thân để mở ra một lối đi chỉ thuộc về mình.

Giữa năm 2005, trong khi vẫn tiếp tục đăng tải *Cuồng thần* trên trang Huyền Kiếm Thư Minh như cũ, Trường Cung thỏa thuận thành công với mạng Tiếng Trung Khởi Điểm, bắt đầu đưa tác phẩm *Thần chết hiền lành* đến với bạn đọc trên trang Khởi Điểm.

Đối với một tác giả, một sân chơi hoàn toàn mới chính là một thế giới hoàn toàn mới.

Vì hợp tác theo kiểu mua đứt bán đoạn, nên Trường Cung chẳng hề phải chịu sức ép lớn lao gì. Chọn cách mua đứt bán đoạn chính là bỏ qua nguồn thu nhập cao hơn “có khả năng nhận được” để chọn hai từ ổn định, được ổn định rồi, anh sẽ có thể dồn nhiều tâm sức hơn vào công cuộc sáng tác.

Câu chuyện về ác ma và thiên sứ ấy được anh hết sức đầu tư, chăm chút, dù sao đó cũng là tác phẩm đầu tiên sau khi đặt chân lên sân chơi mới mẻ này.

Sự thực chứng minh vàng không sợ lửa, như Tà Nguyệt Thiên Sứ từng nói vậy, lòng sục khắp giới văn học mạng cũng chẳng tìm được mấy tác giả nỗ lực cỡ Trường Cung. *Thần chết hiền lành* vừa ra mắt đã nổi như cồn, số lượng đăng ký đọc tăng liên tục, chẳng mấy đã vượt quá mức giá bán đứt của Trường Cung, giành suất dẫn đầu trên các bảng xếp hạng của trang web.

Tuy Trường Cung đã rời khỏi Huyền Kiếm Thư Minh, song *Đứa con của ánh sáng* và *Cuồng thần* vẫn còn nguyên đó, sự huy hoàng của chúng vẫn rực rỡ đến mức Trường Cung đã dứt áo ra đi hai năm mà hai tác phẩm vẫn ôm khư khư vị trí nhất nhì trên các bảng xếp hạng. Cuối cùng Huyền Kiếm Thư Minh buộc phải dùng “biện pháp” kỹ thuật kéo hai tác phẩm xuống mới khép lại trang sử chói lòa của chúng.

“Lý Tùng, tới ngân hàng với tao một chuyến.” Trường Cung gọi điện cho ông bạn nổi khổ của mình.

“Làm gì?” Họ quen nhau từ khi còn là hai cậu choai choai mười mấy tuổi, Lý Tùng tuy không được cao lớn như Trường Cung, nhưng cơ bắp cũng chẳng phải dạng vừa.

“Làm chuyện tốt!” Trường Cung cười bảo.

Quả đúng là chuyện tốt, anh rút cuộc đã tiết kiệm đủ tiền để trả hết khoản nợ mua nhà. Trả nợ cần rút tiền mặt, anh sợ một mình cầm nhiều tiền như thế không an toàn, mới nhờ bạn giúp một tay.

Năm đó anh và Mộc Tử chi tổng cộng hơn 280.000 tệ để mua mái ấm tình yêu, trừ khoản đặt cọc ra, thì 230.000 tệ là khoản đi vay, giờ chỉ thiếu hơn hai trăm nghìn tệ nữa là trả hết nợ rồi. Mặc dù có người mách với

Trường Cung rằng trả góp có lợi hơn cho việc quản lý tài sản, song anh vẫn khăng khăng muốn chấm dứt hẳn món nợ này. Anh ghét cay ghét đắng cái cảm giác nợ tiền người khác, khoản vay ấy từng giáng xuống vai anh sức ép khổng lồ, giờ rốt cuộc đã đủ khả năng trả nợ, anh đương nhiên phải giải quyết dứt điểm sớm hết mức có thể rồi.

Khi trao tờ giấy chứng nhận sở hữu bất động sản đỏ au vào tay Mộc Tử, Trường Cung thấy cả người nhẹ nhõm biết bao.

“Trường Cung nhà em siêu nhất trần đời.” Mộc Tử dang tay ôm anh thật chặt.

Trường Cung cũng ôm cô: “Mái ấm tình yêu rốt cuộc đã hoàn toàn thuộc về chúng mình rồi. Cái cảm giác này thích thật đấy!”

Mộc Tử khẽ cười: “Thế anh định bao giờ cưới em đây?”

Trường Cung khựng lại một lát, sau đó lắc đầu: “Không, giờ thì không được. Hiện tại anh còn chưa có đủ tư cách ấy.”

Về mắt mát vụt qua đáy mắt Mộc Tử, cô dịu giọng khuyên: “Anh đừng tạo sức ép quá lớn cho mình, hiện tại anh đã tuyệt lắm rồi mà.” Đúng thế, Trường Cung mới hai mươi tư tuổi mà đã kiếm được mấy chục nghìn tệ mỗi tháng, so với những người cùng trang lứa thì đã cực kỳ nổi trội rồi. Sinh hoạt hằng ngày của anh diễn ra đều nhịp như người máy vậy, sáng tác, tập luyện, lại sáng tác, lại tập luyện, cơ hồ không có thời gian cho chính bản thân mình.

“Tác phẩm tiếp theo anh định viết về cái gì?” Mộc Tử biết *Thần chết hiện lành* sắp kết thúc, bộ truyện này còn dài hơn cả *Cuồng thần*, hơn 1.500.000 chữ, bản Phồn thể ra được 16 tập, song việc xuất bản sách Giản thể lại gặp một vài trục trặc.

Bởi nhà xuất bản Vân Ưng khai gian số lượng in ấn, Trường Cung đã chọn một nhà xuất bản khác, song nhà xuất bản này giống hệt nhà xuất bản Đài Loan Trường Cung “đụng” phải thối ban đầu, ra được hai tập thì phá sản, đến nỗi các tập tiếp theo không ra nổi nữa. Bản Giản thể không giống bản Phồn thể, một khi dừng giữa chừng thì chẳng có nhà xuất bản nào thêm ra tiếp.

Trước tình huống ấy, Trường Cung chẳng biết xử lý ra sao, cũng may nguồn nhuận bút từ mạng Tiếng Trung Khởi Điểm và sách xuất bản Phồn thể cực kỳ ổn định. Trong khi đó nhà xuất bản Vân Ưng vẫn liên lạc không ngừng, bộ truyện sau anh dự định sẽ trao quyền xuất bản cho họ. Làm thế ít ra cũng đảm bảo việc xuất bản sẽ thành công, còn về phần khai gian số lượng in ấn, Trường Cung đành nhắm mắt cho qua.

“Bộ truyện sau anh muốn chuyển sang thể loại tu tiên để thách thức bản thân một phen. Hiện tại thành tích của anh ở Khởi Điểm tuy không tệ, song vẫn chưa phải hàng đầu, anh định tăng tốc độ đăng chương mới thêm một chút, tiến lên cướp ngôi nhất bảng xem sao.”

Nghe anh nói vậy Mộc Tử không khỏi giật mình: “Lại phải tăng tốc độ à? Thế thì vất vả cho anh quá.”

Trường Cung mỉm cười bảo: “Không sao đâu, anh có chừng mực mà.”

Đầu tháng 10 năm 2005, Trường Cung bắt tay vào sáng tác bộ tiểu thuyết thứ tư của mình, vẫn đăng tải trên trang Tiếng Trung Khởi Điểm. Mặc dù *Thần chết hiện lành* gặt hái được vô số thành công, song anh vẫn bỏ qua phương thức chia phần trăm để đến với phương thức ổn định nhất là bán đứt như cũ, đăng tải bộ tiểu thuyết thứ tư là *Duy ngã độc tiên* trên trang Tiếng Trung Khởi Điểm với mức giá không đổi, 70 tệ 1.000 chữ, đây cũng là bộ tiểu thuyết đầu tiên của Trường Cung thuộc thể loại tu tiên.

Sau khi dùng *Thần chết hiện lành* tạo dựng nên móng cực kỳ vững chãi, Trường Cung rút cuộc cũng phô bày vẻ sắc bén đến dữ dội của mình. Theo bước thành công của anh, hiện tại xuất hiện không ít tác giả nhái theo phong cách đăng chương mỗi ngày, song lần này, anh đẩy tốc độ cập nhật lên một mức không ai với nổi - mỗi ngày 16.000 chữ.

Chỉ trong một tháng ngắn ngủi, nhờ vào tình tiết khiến lòng người rung động và tốc độ ra chương hơn hẳn người thường, *Duy ngã độc tiên* rút cuộc hiện ngang bước lên ngôi đầu khắp các bảng xếp hạng lớn trên Khởi Điểm, các số liệu và thành tích đều tăng chóng mặt. Sự thành công của tác phẩm này cũng đồng nghĩa với việc Trường Cung rút cuộc đã trụ vững gót chân trong giới văn học mạng, mạng Tiếng Trung Khởi Điểm bắt đầu xây dựng chế độ xếp hạng tác giả, anh trở thành một trong số những nhà văn đầu tiên thuộc cấp Bạch Kim.

Thời gian thấm thoát trôi qua, nhোáng cái đã tới cuối năm. Thời tiết dần chuyển lạnh, Bắc Kinh ngày đông lúc nào cũng nhuốm nét gì đó tiêu điều, song cái cảm giác vắng lặng ấy lại khiến Trường Cung chết mê chết mết.

Trường Cung choàng áo khoác đứng ngoài ban công, cùng Mộc Tử dõi mắt về phương xa. Đối với anh, một năm vừa qua vô cùng căng thẳng, nhưng cũng đầy ắp vui sướng. Giờ này nghĩ lại, chính bản thân Trường Cung cũng thấy có chút khó tin. Dùng câu Lam tiên sinh của nhà xuất bản Tín Xương nói thì anh đã tạo ra một kỳ tích.

Đó là năm thứ hai Trường Cung dấn thân vào con đường viết lách. Trong một năm ấy, tổng lượng sáng tác của anh là hơn 4.000.000 chữ, giao cho nhà xuất bản Tín Xương tròn 64 tập bản thảo. Nói cách khác, bình quân chưa đầy một tuần đã cho ra lò 1 tập bản thảo sách Phồn thể.

Từ *Cuồng thần* ra mắt đầu năm đến các tác phẩm *Thần chết hiền lành*, *Duy ngã độc tiên* sau đó, cùng với bộ truyện thứ năm *Không tốc tinh ngân* hiện đang bắt đầu viết bản thảo dự trữ, anh rút cuộc đã dùng sự chăm chỉ và lòng kiên trì của bản thân để mở ra một lối đi chỉ thuộc về mình.

“Mộc Tử này, nếu em chịu thì nghỉ việc đi nhé.” Trường Cung nói với Mộc Tử đứng bên cạnh.

“Hả?” Mộc Tử nhìn anh bằng vẻ hơi kinh ngạc.

“Trước đây anh từng bảo không muốn em bị ảnh hưởng bởi những thói hư tật xấu ngoài xã hội. Anh từng thử cố gắng làm vậy mà thất bại, cuộc sống dồn ép khiến em buộc phải dấn thân vào đời. Nhưng giờ đây anh tin bản thân có đủ năng lực bảo vệ em. Năm ngoái nhờ sáng tác, tổng cộng số tiền kiếm được chưa đầy một trăm nghìn tệ, nhưng năm nay anh gắng hết sức mình, làm ra năm trăm nghìn tệ. Anh đã trả hết nợ nần, còn dư một khoản gửi ngân hàng, anh tin mình đã đủ sức nuôi em rồi. Bước sang tác phẩm mới là *Không tốc tinh ngân*, nhà xuất bản Tín Xương lại tăng nhuận bút cho anh lên 6.000 tệ/1 tập, Khởi Điểm cũng đồng ý sẽ đưa mức giá lên 75 tệ 1.000 chữ. Thu nhập sang năm của anh chắc hẳn sẽ vững bước leo cao, cuộc sống của chúng ta nhất định sẽ càng ngày càng tốt đẹp.”

“Dạ, thế em sẽ xin thôi việc.” Mộc Tử chẳng nghĩ ngợi gì nhiều đã tùm tùm đồng ý ngay.

Trường Cung nhìn cô bằng vẻ hơi kinh ngạc: “Em không thấy lưu luyến công việc của mình à?”

“Chắc cũng có chút anh ạ, nhưng đối với em, anh mới là điều quan trọng nhất. Nếu ở nhà thì ít nhất sẽ có thể nấu cơm cho anh ăn mỗi ngày, rồi

lúc anh mệt mỏi có thể đấm bóp mát xa, làm thế cơn rã rời của anh kiểu gì cũng vơi bớt phần nào.”

Dù chăm chỉ tập luyện mỗi ngày, căn bệnh nghề nghiệp vẫn chưa từng buông tha cho Trường Cung. Anh làm việc với cường độ quá lớn, ngày nào cũng phải ngồi trước màn hình máy tính mười mấy tiếng đồng hồ.

Từng có người hỏi, động lực nào đã giúp anh kiên trì đến thế. Câu trả lời của Trường Cung rất giản đơn, động lực tới từ cuộc sống, cuộc sống bắt nguồn bởi tình yêu.

Năm 2006, đối với Trường Cung mà nói, một năm này chính là sự khởi đầu hoàn toàn mới, quan trọng hơn là tại đó, khoảng cách tới mục tiêu anh đeo đuổi mỗi lúc một gần.

Chương 54

Một năm kiếm ra cả triệu tệ

Tiền nhuận bút xuất bản sách Phồn thể và đăng chương mới trên mạng tăng lên đem lại cho mức thu nhập của Trường Cung một bước tiến mang tính đột phá. Theo ước tính thì khoản tiền có thể kiếm được trong năm 2006 hẳn sẽ vượt qua con số triệu tệ.

Ngay thời điểm Trường Cung bắt đầu đăng tải bộ tiểu thuyết thứ năm của mình là *Không tốc tinh ngân*, một sự kiện lớn đã xảy ra trong giới văn học mạng. Một nhóm lớn trong ban biên tập của mạng Tiếng Trung Khởi Điểm bỗng nhảy sang ăn máng khác, dựa vào một khoản đầu tư đủ tầm vĩ đại để thành lập một trang văn học mạng mới. Trang văn học mạng này đưa ra mức nhuận bút cực cao, lăn xả khắp nơi để “dụ dỗ” tác giả. Thân là một trong những cây bút ưu tú nhất của mạng Tiếng Trung Khởi Điểm, đương nhiên Trường Cung cũng nhận được mức giá chào hàng của đối phương.

Đối với Trường Cung, đó là một mức giá cực kỳ hấp dẫn: Đăng tải trên mạng, mua đứt bán đoạn, 200 tệ 1.000 chữ. So với mức nhuận bút hiện tại nhận được khi hợp tác với mạng Tiếng Trung Khởi Điểm thì gấp gần ba lần! Lúc nhận được mức giá chào hàng ấy, Trường Cung thậm chí còn thấy nhịp tim mình trở nên dồn dập.

Có nên đi hay không? Một trang web hoàn toàn mới, một thách thức hoàn toàn mới. Trường Cung rất phân vân. Rất nhiều tác giả cùng cấp bậc

với anh đều đã chọn đôi bên hợp tác, dù sao đôi ngũ đôi phương đưa ra quả thực vô cùng hậu hĩnh, khiến các tác giả đưa ra quyết định rất nhanh.

“Mộc Tử, anh không định sang máng khác kiếm ăn đâu.” Ba ngày sau khi nhận được cuộc điện thoại báo giá, Trường Cung đã nói với Mộc Tử như vậy.

“Anh nghĩ kỹ rồi à?”

Trường Cung gật đầu: “Nghĩ kỹ lắm rồi. Anh thấy đối với mình, giờ bỏ sang hợp tác với trang web mới kia chẳng phải chuyện gì hay ho cả. Năm đó anh chuyển từ Mạng Đọc Viết sang Huyền Kiếm Thư Minh là do bị dồn tới đường cùng, nhưng mỗi ngày Khởi Điểm phải đối mặt hiện tại hoàn toàn không phải do bản thân trang web có vấn đề. Dù sao Khởi Điểm đã đi vào hoạt động được một thời gian, là sân chơi rộng lớn nhất trong giới văn học mạng vào thời điểm hiện tại, sức ảnh hưởng của nó được gom góp mà thành trong suốt mấy năm liền. Khó khăn lắm anh mới vững chân ở đó, nếu giờ bỏ đi thì độ nổi tiếng anh tích lũy được hơn một năm vừa rồi sẽ tan thành mây khói.

Huông chi, anh vào nghề hơn hai năm, cũng hiểu được trong thời điểm này, một trang văn học mạng mới nếu muốn vận hành ổn định thì ít nhất cũng phải mất mấy năm với tiền đề thoải mái về tài chính, như vậy sẽ dẫn tới một cục diện khó xử là độc giả không biết đi đâu tìm anh. Đó mới là điều khiến anh lo lắng nhất.

Ngày đó bỏ Huyền Kiếm mà đi vốn không phải quyết định anh mong muốn, song vì cuộc sống, vì khoản thu nhập không thể không có đó, cũng là vì bước phát triển cho nghề nghiệp anh buộc phải đưa ra lựa chọn. Giờ chúng ta có thu nhập ổn định, ít nhất cũng đủ để chúng ta được sống thư

thái. Sang Khởi Điểm sắp được một năm, họ đối xử với anh rất tốt, trong hoàn cảnh khó khăn này, ở lại mới là quyết định đúng đắn nhất.”

Mộc Tử mỉm cười nhìn anh: “Thế thì em cũng không nhiều lời thêm. Trường Cung, so với trước đây, anh của bây giờ thật sự đã chín chắn hơn rất nhiều rồi, biết phân tích sự việc một cách lý trí, mọi quyết định anh đưa ra, em đều sẽ ủng hộ vô điều kiện.”

Trường Cung từ chối lời mời của trang văn học mới kia, điều khiến anh mừng vui quá đỗi là mạng Tiếng Trung Khởi Điểm không hề xử tệ với anh, quyết định sang bộ truyện tiếp theo sẽ tăng tiền nhuận bút cho anh, từ mức 75 tệ 1.000 chữ hiện tại lên 180 tệ 1.000 chữ, nghĩa là gấp hơn hai lần. Rõ ràng với Trường Cung đây cũng là một bước tiến mang tính lịch sử. Nhưng chuyện khiến Trường Cung ngạc nhiên và hân hoan hơn nữa hãy còn ở đằng sau. Sau khi bộ tiểu thuyết thứ năm là *Không tóc tinh ngân* kết thúc, nhà xuất bản Tín Xương thông báo rằng, bởi sách của anh ngày càng được thị trường Đài Loan đón nhận nồng nhiệt, nên nhuận bút cho bộ truyện sắp tới sẽ được nâng lên 10.000 tệ/1 tập bản thảo.

Tiền nhuận bút sách xuất bản Phồn thể và đăng tải trên mạng cùng lúc tăng lên đã khiến thu nhập của Trường Cung tăng chóng mặt. Năm 2006, thu nhập dự kiến của anh có khả năng vượt qua con số 1 triệu tệ.

Bộ tiểu thuyết thứ sáu của Trường Cung ra mắt độc giả giữa năm 2006 trong tình huống ấy. Sau khi thử thách mình ở hai loại đề tài, Trường Cung quyết định quay lại mảng huyền ảo, đặt tên sách mới là *Băng hỏa ma trù*.

Đó là đề tài mà anh vẫn muốn sáng tác từ lâu, hai thuộc tính hoàn toàn đối lập là lửa và băng, dùng ma pháp đặt chân vào nhà bếp. Hai điều kiện ấy vốn đã đủ để khiến độc giả tò mò, chưa kể còn một nguyên nhân khác quan trọng hơn thôi thúc anh viết tác phẩm này, đó chính là đam mê ăn

uống của Mộc Tử. Vì Mộc Tử từng bảo một câu rằng “Đến bao giờ anh mới chịu viết một bộ tiểu thuyết liên quan đến đồ ăn đây”, anh mới nảy ra ý tưởng này.

Băng hỏa ma trù vừa được đăng lên liền gặt hái được thành công rực rỡ, thêm một lần cần quét khắp các bảng xếp hạng lớn. Đúng như Trường Cung đoán trước, trang văn học mạng mới từng sục sạo khắp nơi lôi kéo tác giả mặc dù được đầu tư rất nhiều tiền, song cũng vì đủ loại nguyên nhân mà không thể đạt tới tầm vóc của mạng Tiếng Trung Khởi Điểm, dần rơi vào cảnh vắng như chùa bà đanh. Trường Cung rốt cuộc đã củng cố được địa vị tác giả hàng đầu của mình tại mạng Tiếng Trung Khởi Điểm. Tất thấy đều đang phát triển theo hướng tốt đẹp nhất.

Bắt đầu từ tác phẩm đầu tiên là *Đứa con của ánh sáng*, mỗi tác phẩm của Trường Cung đều gặt hái được thành công vô cùng rực rỡ, sức ảnh hưởng của anh cũng ngày càng lớn mạnh, bắt đầu xuất hiện nhiều hơn trên các phương tiện thông tin đại chúng như báo giấy, truyền hình, sự nghiệp không ngừng phát triển.

Trường Cung ngày càng bận rộn hơn. Ngoại trừ việc sáng tác liên tục mỗi ngày, anh còn phải ứng phó với đủ kiểu xã giao, điều ấy khiến thời gian ở bên Mộc Tử trở nên ít ỏi. Mộc Tử không nhắc chữ nào về lời hứa dẫn cô đi du ngoạn khắp nơi, chỉ ở bên làm một bà nội trợ đảm đang.

“A lô, Trường Cung à, sao vậy anh?” Mộc Tử đang dọn dẹp nhà cửa thì bỗng nhận được điện thoại của Trường Cung.

“Mộc Tử, anh có chuyện này cần nhờ em giúp.” Thanh âm ôn hòa của Trường Cung vọng lại từ đầu dây bên kia.

“Chuyện gì thế ạ?” Mộc Tử nghi hoặc hỏi.

“Là thế này, mấy hôm trước một người bạn làm nghề đạo diễn anh quen bảo đang quay một bộ phim, muốn nhờ chúng ta diễn vai khách mời.”

“Vai khách mời á?” Mộc Tử giật mình hỏi, “Em cũng phải đi ư?”

Trường Cung đáp: “Ừ, anh ta cần một cặp tình nhân, mời chúng mình đóng là vừa khéo.”

“Ngay bây giờ ạ?”

“Ừ. Ba giờ chiều nay, tại nơi em cực kỳ quen thuộc.” Trường Cung cười bảo.

“Nơi em cực kỳ quen thuộc? Là chỗ nào nhỉ?” Mộc Tử thấy hơi sững sốt.

Trường Cung đáp: “Quán bar Lật Chính. Họ hẹn anh cùng ăn cơm trưa, nên chiều anh sẽ đi thẳng tới đó. Đến giờ em tự tới nhé, chúng mình gặp nhau ở đó là được.”

“Vâng. Thế em có cần ăn diện gì không ạ?” Tâm trạng Mộc Tử có phần căng thẳng, cô đã bao giờ tham dự một chuyện thế này đâu.

Trường Cung bảo: “Em cứ trang điểm qua đi, xem như tôn trọng người ta. Được rồi, chiều mình gặp nhé.”

“Được. Vậy chiều nay gặp, buổi trưa anh đừng uống rượu đó.”

“Rồi rồi, em yên tâm đi.”

Chương 55

Vì sao anh ấy mãi chẳng chịu lấy mình?

Tớ bắt đầu hẹn hò với anh ấy năm mười sáu tuổi, hai đứa đã bên nhau suốt bao nhiêu năm qua, giữa chúng tớ là thứ tình cảm thuần túy nhất, tớ tin anh ấy sẽ không đổi dạ thay lòng. Nếu có một ngày anh thay lòng thật, tớ cũng sẽ chỉ lặng lẽ rời đi, bởi điều đó chứng minh sức hấp dẫn của tớ không đủ.

Ngắt điện thoại xong, tâm trạng của Mộc Tử có chút thấp thỏm phập phồng. Quay phim ư? Không biết là phim truyền hình hay phim điện ảnh nhỉ?

Cô vội vàng tăng tốc độ quét tước, lát nữa phải ăn cơm trưa sớm một chút, sau đó sửa soạn đàng hoàng, đâu thể làm mất mặt Trường Cung được.

Đột nhiên điện thoại đổ chuông. “A lô, ai đấy ạ?” Mộc Tử vừa cọ sần nhà vừa nghe máy trong vô thức.

“Tớ đây.” Đầu kia của điện thoại truyền lại tiếng cô bạn thân thiết Tiểu Lâm.

Mộc Tử cười bảo: “Ồi chà! Quý cô bận rộn đây mà, sao hôm nay lại nhớ ra tớ mà gọi điện thoại thế?”

“Còn không phải tại Trường Cung nhà cậu sao? Anh chàng vừa gọi điện cho tớ, bảo mình có người bạn đang định quay một bộ phim truyền

hình, bảo tở chiều nay ghé qua diễn vai khách mời, nói các cậu cũng tới. Sao thế này, Trường Cung nhà cậu định tiến quân vào giới giải trí à?”

facebook.com/ebookngontinhmienphi

“Chịu thôi, tở có bao giờ hỏi chuyện công việc của anh ấy đâu. Anh ấy cũng dặn rồi, chiều tở sẽ qua đó.”

“Cậu đang làm gì đấy?”

“Cọ sần chứ còn gì! Thời tiết Bắc Kinh thế này, không lau dọn một hôm thôi là nền nhà đóng bụi luôn, thật không biết khi nào tình hình môi trường mới khá khảm hơn.”

Tiểu Lâm nói giọng chán chường: “Tở bảo này Mộc Tử, cậu đừng hồn nhiên mãi thế! Trường Cung nhà cậu bây giờ như thế kia, cậu còn không lo tùm chặt vào à? Anh ấy có bảo bao giờ sẽ cưới cậu không?”

Mộc Tử ngây ra đáp: “Không thấy nói gì. Tở từng hỏi rồi, anh ấy chỉ bảo cố đợi thêm một thời gian nữa, không thì nói là thấy chưa đủ tư cách cưới tở. Có thể do khoảng thời gian trước phải chịu sức ép quá lớn nên giờ ý thức sợ hãi quá mạnh chẳng? Hiện tại anh ấy chỉ một lòng một dạ lo công việc thôi, lúc này làm sao tở quấy rầy anh ấy được chứ!”

Tiểu Lâm nghe mà giật cả mình: “Tở bảo này Mộc Tử, cậu đã bao giờ nghĩ đến vấn đề này chưa hả? Trường Cung bây giờ không giống ngày xưa đâu nhé. Hiện tại người ta là tác giả mạng nức tiếng gần xa, từng có người phỏng đoán rằng thu nhập một năm của anh ấy phải trên 1 triệu tệ. Chuyện này thì chắc cậu rõ nhất rồi. Năm nay Trường Cung mới hai mươi lăm tuổi, cũng xem là tuổi trẻ nổi danh, niên thiếu lắm tiền rồi. Trong tình huống ấy, anh ấy sẽ đối mặt với biết bao nhiêu cám dỗ bên ngoài, cậu đã bao giờ nghĩ

đến chưa hả? Cậu không sợ người ta đổi dạ thay lòng à? Cậu phải biết giờ hai người chưa kết hôn, nếu anh ấy thay lòng thì chẳng còn cái gì đâu.”

Mộc Tử đứng thẳng người, tay siết chặt cây lau nhà, “Trường Cung nhà tớ không phải hạng người như thế, cậu đừng nghĩ linh tinh.”

“Người đẹp ơi, cậu thật sự cần bổ sung thêm tí ý thức về nguy cơ đấy. Cứ cho là cậu rất tự tin về mình đi, nhưng ngoài đời biết bao nhiêu cám dỗ, biết bao cô nàng thừa nhan sắc, con gái đẹp hơn cậu không phải là không có. Cậu đã đi theo anh ấy bao lâu rồi hả? Bảy năm rồi đúng không? Ai cũng bảo yêu đương có dóp bảy năm, chẳng lẽ giữa hai cậu lại không có chút vấn đề nào? Giờ anh ấy đã xem như thành công, vào lúc này việc cậu nên làm là bám chặt vào, mau chóng kết hôn. Làm thế thì ngộ nhớ sau này bên kia thay lòng đổi dạ, cậu cũng không đến nỗi trắng tay.”

Mộc Tử nói giọng nhẹ tênh: “Mấy chuyện đấy tớ chưa bao giờ nghĩ tới. Tớ bắt đầu hẹn hò với anh ấy năm mười sáu tuổi, hai đứa đã bên nhau suốt bao nhiêu năm qua, giữa chúng tớ là thứ tình cảm thuần túy nhất, tớ tin anh ấy sẽ không đổi dạ thay lòng. Nếu có một ngày anh thay lòng thật, tớ cũng sẽ lặng lẽ rời đi, bởi điều đó chứng minh sức hấp dẫn của tớ không đủ. Được rồi, cứ thế đi, tớ còn phải dọn nhà, chiều nay gặp nhé.” Dứt lời, cô lạnh lùng ngắt luôn điện thoại.

Ở đầu bên kia, Tiểu Lâm ngây ngẩn cả người, sau đó lầm bầm: “Cái con nhỏ này vô tư thật đấy, biết bao giờ mới khôn ra một chút cho tôi nhờ! Nhưng mà nhắc mới thấy, số nó cũng may thật, vợ trúng dòng cổ phiếu hứa hẹn thế cơ chứ. Ôi chao...” Lại nghĩ đến đường tình quá gập ghềnh trắc trở của mình, Tiểu Lâm không khỏi thấy ừ ừ.

Sau khi cúp điện thoại, Mộc Tử chống cây lau nhà đứng ngây ra đó, một lúc lâu sau vẫn không nhúc nhích. Nếu nói cô không hề lo lắng những

vấn đề Tiểu Lâm nhắc đến thì hoàn toàn là tự dối bản thân. Vốn dĩ Trường Cung đã có điều kiện rất tốt rồi, hiện tại lại đủ đầy cả tiền bạc và danh tiếng. Nếu bảo một người như anh ấy không có chút sức hấp dẫn nào thì vô lý quá. Nhưng xưa nay chưa bao giờ Mộc Tử hỏi anh một câu về phương diện ấy. Cô chọn cách tin tưởng, trao cho Trường Cung sự tin tưởng tuyệt đối. Giống như những gì cô nói ban nãy vậy, nếu có một ngày Trường Cung thật sự đổi dạ thay lòng, cô sẽ chỉ thấy bản thân thiếu sức hấp dẫn hoặc duyên phận đôi bên còn chưa đủ mà thôi. Có thật, anh ấy sẽ thế không?

Mấy tiếng đồng hồ sau đó, Mộc Tử cứ thấy lòng hốt hoảng, ngẩn ngơ sao đó. Cô có vô tư đến đâu cũng không thể vô tư trong tình cảm được. Cô với Trường Cung đã bên nhau được bảy năm, bảy năm tròn trịa. Tuổi xuân đẹp nhất của hai người đều trao cả cho nhau, họ yêu nhau bằng thứ tình cảm nồng cháy nhất. Hôm nay, quan hệ giữa hai người thậm chí đã có thể hình dung bằng cụm người ta chỉ dùng khi nhắc đến vợ chồng là “hoạn nạn có nhau”. Bảy năm qua, Trường Cung chưa bao giờ nói với cô một lời tục tĩu. Vì cô, anh luôn cố gắng, nỗ lực hết mình như thế. Tiểu Lâm chỉ đang buồn lo vô cớ mà thôi.

Ngồi tàu điện ngầm tới quán bar Lật Chính, Mộc Tử bật cười. Phải rồi, cái lão Trường Cung ấy gần như ngày nào chả dính lấy mình, đã bao giờ lông bông bên ngoài đâu, đến thời gian gậy án còn chả có, thì chuyện Tiểu Lâm nói làm sao xuất hiện nổi?

Tuyệt đối không có chuyện ấy đâu! Mộc Tử nhoẻn cười tự giễu. Thế nhưng, vì sao anh ấy mãi vẫn không chịu lấy mình? Nghĩ đến đây, ánh mắt Mộc Tử nhuốm mấy phần ảm đạm. Nếu nói hồi trước Trường Cung thấy bản thân không đủ tư cách lấy mình, thì giờ sự nghiệp của anh đã đạt được thành tích nhất định rồi, có gì vẫn không thấy nhắc đến chuyện ấy?

Xưa nay Mộc Tử vẫn cố lảng tránh vấn đề này. Dù dạo gần đây, Trường Cung thường hay ra ngoài, thậm chí có khi còn về rất muộn, cô cũng chẳng muốn nghĩ ngợi nhiều, bởi cô muốn chọn cách tin tưởng Trường Cung. Cô tin chắc có một ngày, Trường Cung nhất định sẽ lấy mình về làm vợ.

Tuy hai người đã ở bên nhau suốt bảy năm đằng đẵng, nhưng tình cảm chưa từng giảm sút nửa phần mà luôn cực kỳ ổn định. Có lẽ trong cuộc sống không còn nhiều niềm vui bất ngờ như trước nữa, nhưng Mộc Tử có thể cảm nhận được rõ ràng mỗi yêu thương mà Trường Cung dành cho mình.

Ôi thôi, cứ để mọi chuyện tự nhiên đi. Mộc Tử khẽ buông tiếng thở dài. Cô không gặng hỏi nhiều lần là vì không muốn tạo sức ép cho anh. Ngày nào cũng ở gần bên, cô là người hiểu rõ nhất công việc của anh vất vả nhường nào. Anh gần như lúc nào cũng bận rộn từ sáng sớm đến tối khuya. Cũng may anh chịu nghe cô khuyên nhủ, thời gian làm việc và nghỉ ngơi trước mắt không quá sức, bằng không, cô chắc chắn sẽ lo lắng hơn nhiều.

Trường Cung, anh nhất định phải giữ gìn sức khỏe đấy.

Chương 56

Hiện trường quay phim truyền hình

Tại nơi đây, cô gặp Trường Cung lần đầu tiên; tại nơi đây, cô và Trường Cung cùng trải qua đêm thiên niên kỷ. Chôn này để lại trong cô quá nhiều kỷ niệm đẹp đẽ.

Mộc Tử rời tàu điện ngầm, chuyển sang ngồi xe bus, tính ra đây đã là lần thứ ba Mộc Tử tới quán bar Lật Chính rồi. Đối với chôn này, trong lòng cô chỉ toàn những mền yêu. Tại nơi đây, cô gặp Trường Cung lần đầu tiên; tại nơi đây, cô và Trường Cung cùng trải qua đêm thiên niên kỷ. Chôn này để lại trong cô trải qua quá nhiều kỷ niệm đẹp đẽ.

Vị đạo diễn nầy kẻ ra cũng thật có gu thẩm mỹ, lại chọn một chỗ thế này để quay phim truyền hình, thật là tuyệt quá! Nhưng không biết người ta muốn mình và Trường Cung đóng vai khách mời nào nhi? Mộc Tử cảm thấy hơi thấp thỏm và căng thẳng. Có điều chỉ cần nghĩ đến chuyện một lát nữa sẽ được gặp Trường Cung, sẽ cùng sánh vai với anh đôi mặt với tất thảy những chuyện này, bao buồn lo trong lòng bay đâu hết cả.

Hôm nay Mộc Tử mặc một bộ váy liền đan hai màu xanh lam và trắng. Mùa hè Bắc Kinh vốn nóng nực, dù hiện tại là trung tuần tháng Tám, trời đã chớm đầu thu, nhưng nhiệt độ vẫn lớn vớn quanh mốc 30°C.

Mộc Tử xuống xe, thấy quán bar Lật Chính tọa lạc phía đằng xa, cô vô thức rảo bước nhanh hơn. Mái tóc cô giờ đã rất dài, nuôi suốt năm, sáu năm, tuy mục tiêu tóc dài đến eo vẫn chưa thành hiện thực nhưng cũng xấp

xỉ mức đó rồi. Cô cố ý tết tóc để tạo cảm giác gọn gàng linh hoạt hơn một chút.

Cửa vào của Lật Chính trông có hơi vắng vẻ, dù sao các quán bar trước giờ đâu làm ăn được gì vào ban ngày.

“Cô là Mộc Tử phải không?” Đúng vào lúc ấy, một người đàn ông ăn mặc giản đơn tiến lên chào đón.

“Vâng, là tôi đây. Anh là...” Nhìn người đàn ông mặc áo ba lỗ quần tụt, thân trên còn vắt vẻo cái áo gilê bằng vải bạt đứng trước mặt mình, cô lò mò đoán được thân phận của đối phương.

Quả nhiên, anh ta mỉm cười, bảo: “Chào cô. Tôi là nhân viên công tác trong đoàn làm phim. Mời cô đi theo tôi nào.” Anh ta vừa nói vừa đẩy cánh cửa lớn của quán bar và đi vào trong.

Mộc Tử đi theo đối phương. Ánh sáng trong này hơi tối, sân trượt patin dưới tầng một gần như chẳng một bóng người. Nhân viên công tác nọ dẫn Mộc Tử lên tầng hai. Cô trông thấy trên cầu thang quán bar và một vài chỗ bên dưới bày la liệt các nguồn sáng đủ kiểu dùng cho quay chụp, còn cả đồng dây điện trông có vẻ hơi lộn xộn. Sau khi lên tầng, bầu không khí náo nhiệt hơn hẳn. Một tốp nam nữ trẻ trung mặc trang phục diễn viên vào vị trí dưới sự chỉ huy của vài người, dường như đang diễn tập gì đó.

Bàn ghế chính giữa quán bar được dẹp bỏ, sân khấu vốn dành cho ban nhạc biểu diễn được cải tạo thành hình tròn. Một bên sân khấu treo lơ lửng một màn hình chiếu phim, trên đó đang phát mấy vở ca múa cực kỳ sôi động. Cũng may tiếng nhạc chỉ ở mức vừa phải, chứ không thứ ca múa mang tiết tấu như vậy nhất định sẽ khiến chỗ này sôi lên sùng sục.

“Anh ơi, xin cho tôi hỏi một chút, Trường Cung đâu rồi ạ?” Mộc Tử hỏi nhân viên công tác đã dẫn mình lên đây.

Nhân viên công tác đáp: “Hình như anh ấy chưa tới đâu, nhưng chắc cũng sắp rồi. Cô đến đúng lúc lắm, chúng tôi bắt đầu quay chụp rồi. Tạm thời cô cứ ở đây chờ một chút nhé.” Nhân viên công tác bảo cô ngồi xuống một chiếc ghế gần đó.

Mộc Tử tò mò nhìn khung cảnh xung quanh. Đây chính là đoàn làm phim à? Sao trông cứ lộn xộn thế nào ấy nhỉ? Có điều sân khấu lại rất gọn gàng ngăn nắp, chắc đó là chỗ quay phim rồi.

“Được rồi, các cô cậu đứng sang bên đó. Tốt, chúng ta diễn tập một lần nào, âm nhạc đâu, lên!” Một người đàn ông để tóc dài, trông vẻ ngoài chừng hơn ba mươi tuổi vừa ra hiệu lệnh cho các diễn viên vừa nhanh chân chạy sang một bên.

“Màn năm cảnh một lần thứ nhất.” Bảng đập điện ảnh vang “cách” một tiếng. Người đàn ông tóc dài lúc trước hô to: “Bắt đầu!”

Nhất thời những nam thanh nữ tú áo quần lộng lẫy kia lao thật nhanh về phía trung tâm khu vực, chạy lên sân khấu biểu diễn những đường múa đầy sắc màu tuyệt đẹp. Ngay sau đó, một thanh niên mặc com-lê, mặt mày anh tuấn đứng một bên lao lên sân khấu giữa vòng vây của họ, phô những vũ điệu mạnh mẽ và sôi động. Tài nhảy của thanh niên kia rất tuyệt, chẳng mấy chốc đã khiến bầu không khí sôi lên sùng sục.

“Cắt! Tốt lắm!” Người đàn ông tóc dài chạy ra sau máy quay phim, “Chiếu lại một lượt tôi xem nào.”

Tiếng nhạc nhỏ xuống, Mộc Tử ngồi ở một bên, dạt dào hứng thú quan sát tất thảy. À, quay phim chính là như thế! Xem ra bộ phim truyền hình

này có liên quan đến âm nhạc và vũ đạo rồi, trông có vẻ vui ra trò. Đúng lúc này, cô cảm thấy có ai vỗ vai mình từ phía sau, quay lại thì thấy Tiểu Lâm trang điểm lộng lẫy đứng đó tự lúc nào rồi.

“A! Cậu cũng tới rồi!” Mộc Tử cười bảo.

Tiểu Lâm nói: “Trường Cung nhà cậu đích thân mời, tớ đương nhiên phải tới. Hơn nữa tớ dung nhan mỹ miều như vậy, biết đâu sẽ lọt vào mắt xanh của đạo diễn, được giao vai quan trọng thì sao? Đây là cơ hội tốt của tớ đó.”

Mộc Tử cười: “Thế cậu phải cố gắng lên.”

Tiểu Lâm hỏi: “Sao thế, cậu không rung rinh gì trước chuyện làm diễn viên à? Nghề đấy được cả vạn ánh mắt dõi theo, danh vọng tiền tài chật ních hai tay đúng nghĩa đen đó.”

Mộc Tử lắc đầu: “Tớ chẳng muốn làm diễn viên đâu, nghề đấy cũng vất vả lắm. Trông thì đơn giản thế thôi, chứ trên thực tế họ phải bỏ ra nhiều. Tớ từng nghe Trường Cung nói, khi quay diễn viên sẽ phải tập trung tinh thần, thả hồn vào đó, có đôi khi bộ phim kết thúc lâu lắm rồi mà diễn viên vẫn chưa dứt mình ra được, sẽ gây tác động rất lớn đến họ, ngay chính bản thân cũng sẽ bị vai diễn ảnh hưởng. Tớ thấy mình nên ngoan ngoãn ở nhà làm bà chủ thì hơn.”

Tiểu Lâm nhún vai: “Mỗi người một chí hướng. Nhưng theo tớ, loại hình Trường Cung nhà cậu thích nhất chắc chính là kiểu khao khát thấp lè tè của cậu rồi. Mà nhắc mới nhớ, anh ấy đâu rồi?”

“Chắc còn chưa tới, để tớ gọi điện thoại cho anh ấy.” Cô lấy di động gọi vào số của Trường Cung.

“A lô, Mộc Tử à.” Đầu dây bên kia truyền đến thanh âm trầm thấp của anh.

“Em đến rồi này. Anh đang ở đâu đấy?”

“Anh bị tắc đường, lát nữa là tới. Đúng rồi, vai khách mời của chúng mình không chung một cảnh đâu, vừa khéo em xuất hiện trước, lát nữa đạo diễn bảo diễn thì em vào giúp họ trước nhé. Mộc Tử nhà anh giỏi nhất trần đời, đừng căng thẳng, cứ tỏ vẻ tự nhiên một chút, phô bản thân mình ra là đủ làm cả phòng chết đứng rồi. Em là xinh nhất thế gian mà.”

Mộc Tử buột miệng cười phì: “Chỉ có anh mới thấy em xinh nhất thế gian thôi.”

Trường Cung cười hỏi: “Thế còn chưa đủ hay sao?”

Mộc Tử nói: “Em cúp máy đây, tiết kiệm tiền điện thoại, sắp một phút rồi.”

Sau khi ngắt cuộc gọi, Tiểu Lâm đứng cạnh không khỏi bật cười: “Giờ các cậu xem như thuộc tầng lớp thu nhập cao rồi, vậy mà vẫn tiết kiệm thế à?”

Mộc Tử tùm tùm bảo: “Tiết kiệm được thì cứ tiết kiệm thôi, đâu thể lãng phí được. Hơn nữa Trường Cung từng bảo không biết mình sẽ sáng tác được bao lâu, tớ phải giúp anh ấy quản lý tổ ấm cho cẩn thận, tiêu tiền bừa bãi là chết, phải tích góp nhiều nhiều một chút, làm nền tảng cho anh ấy sau này.”

Tiểu Lâm vươn tay nhéo má Mộc Tử một cái: “Cô nàng bé bỏng ơi, cậu đúng là biết chăm sóc quan tâm quá rồi đấy. Tớ mà là đàn ông thì cũng muốn cưới cậu về làm vợ, lúc ấy thì Trường Cung nhà cậu hết phần nhé.”

Trong lúc hai cô gái đang cười đùa với nhau thì người đàn ông tóc dài ban nãy bước tới hỏi: “Chào hai cô. Trong hai cô ai là Mộc Tử thế?”

“Là tôi.” Mộc Tử vội vàng giấu nụ cười, đứng lên đáp đầy lễ độ.

Người đàn ông tóc dài nói: “Tôi là đạo diễn. Chắc Trường Cung đã nói với cô rồi nhỉ, tôi muốn phiên cô diễn một vai khách mời. Thế này nhé, giờ nhân viên dẫn cô đi hóa trang, thay quần áo trước, sau đó chúng ta sẽ bắt đầu.”

“Còn phải hóa trang ạ?” Mộc Tử kinh ngạc hỏi.

Đạo diễn gật đầu: “Đúng thế, vai khách mời cô đóng khá quan trọng. Nhưng cô cứ yên tâm, bộ phim truyền hình này của chúng tôi thuộc loại ca múa nhạc, cô không cần đọc thoại gì đâu. Thế này nhé, tôi sẽ giải thích qua cho cô về cảnh cần diễn. Vai cô sắp đóng ngay sau đây là một cô gái được cầu hôn. Chắc cô cũng thấy chúng tôi diễn tập ban nãy rồi nhỉ? Diễn viên nam nhảy chính giữa sẽ diễn một màn múa cầu hôn, cô chính là nữ chính của vở kịch này. Các diễn viên múa sẽ vây quanh đưa cô lên chính giữa sân khấu, sau đó cô chỉ cần hướng mặt về phía màn chiếu và đứng yên là được, những phân biểu diễn khác sẽ do diễn viên nam kia gánh hết.”

“Tôi... tôi sợ mình không diễn tốt được đâu.” Mộc Tử có phần lo lắng, “Hơn nữa tôi không thích trang điểm lắm.”

Đạo diễn nói: “Yên tâm đi, chỉ trang điểm rất nhẹ thôi. Cô chẳng cần làm gì đâu.”

Mộc Tử đưa mắt sang Tiểu Lâm đứng cạnh: “Đây là Tiểu Lâm bạn tôi, hay anh để cô ấy diễn vai này đi?”

Tiểu Lâm vội tiến lên một bước, cất giọng đầy khách khí: “Chào ngài đạo diễn.”

Đạo diễn chỉ liếc mắt nhìn Tiểu Lâm một cái, lại quay sang Mộc Tử và khuyen: “Vai diễn do nhà đầu tư quyết định, Trường Cung và nhà đầu tư là bạn của nhau, chúng tôi không có quyền sửa đổi đâu. Nếu đã tới thì phiền cô phối hợp một chút, chỉ quay vài cảnh đơn giản thôi, nhóang cái là hoàn thành. OK chứ?”

Đôi phương đã nói đến mức ấy thì Mộc Tử cũng không tiện từ chối nữa, đành gật đầu với vẻ hơi bất đắc dĩ: “Thôi được rồi.”

Tiểu Lâm hỏi: “Đạo diễn, thế tôi thì sao? Tôi cũng là do Trường Cung gọi tới mà.”

Đạo diễn liếc mắt nhìn cô ấy một cái đầy ản ý, sau đó bảo: “Cô làm diễn viên quần chúng, đợi lát nữa tình tiết lên tới cao trào, cô cứ hò reo theo là được.”

Chương 57

Nữ chính xinh đẹp nhất

Mái tóc dài buông xõa trên vai, hơi gọn sóng vì được uốn nhẹ, lớp phấn son rất mỏng làm nền, làn váy dài trắng muốt, cuối cùng, lúc thợ trang điểm gài một chiếc cặp tóc ngọc trai trông giống vương miện lên mái đầu Mộc Tử, cô chỉ cảm thấy bản thân như bước vào thế giới cổ tích.

Mộc Tử được dẫn vào phòng hóa trang phía sau, một thợ trang điểm mặt mày thô kệch tiến lại gần, tay uốn éo hình hoa lan, nhoẻn cười chào, sau đó bắt đầu trang điểm cho cô. Quả nhiên, đối phương chỉ dặm phấn son cho cô rất nhẹ, đúng như lời đạo diễn đã nói. Bím tóc bị tháo tung ra, tạo hình tạo dáng, Mộc Tử vốn rất đẹp nhất thời lại càng thêm nổi bật.

Cái khiến Mộc Tử giật mình là trang phục của cô. Đó là một bộ váy liền trắng tinh viền ren tuyệt đẹp, Mộc Tử vừa liếc mắt đã thích mê bộ váy này. Điều khiến cô vui sướng hơn là, cô mặc lên vừa khít. Vốn dĩ cô có hơi lo mong mình cong và đầy đặn hơn người bình thường, diện vào sẽ thừa nợ thiếu kia, kết quả vấn đề ấy chẳng hề xuất hiện.

Mái tóc dài buông xõa trên vai, hơi gọn sóng vì được uốn nhẹ, lớp phấn son rất mỏng làm nền, làn váy dài trắng muốt, cuối cùng, lúc thợ trang điểm gài một chiếc cặp tóc ngọc trai trông giống vương miện lên mái đầu Mộc Tử, cô chỉ cảm thấy bản thân như bước vào thế giới cổ tích.

“Đẹp thật đấy, quả thật trông em cứ như một nàng công chúa vậy.” Thợ trang điểm không khỏi ngợi ca.

“Cảm ơn anh ạ.” Mộc Tử vội vàng gật đầu với anh ta tỏ ý cảm ơn. Lần đầu tiên ý nghĩ bản thân hình như cũng nên học cách trang điểm xuất hiện trong đầu cô, thật ra nó cũng có ích mà.

Mộc Tử bước ra cùng thợ trang điểm, sự xuất hiện của cô tức thì thu hút mọi ánh nhìn.

Tiểu Lâm sán lại gần, vẻ mặt ước ao: “Oa, bộ váy này đẹp thật đấy, lại còn vừa người như thế, vẽ ra trọn vẹn vóc người nóng bỏng của cậu rồi. Cậu ăn diện thế này, sao tớ thấy giống nữ chính thế nhỉ?”

Đạo diễn nói: “Trong màn này bản thân cô ấy chính là nữ chính, chỉ có điều không cần lời thoại mà thôi.”

Tiểu Lâm thở dài một tiếng: “Có một người bạn trai tuyệt vời thích thật đấy, được diễn thẳng vai nữ chính luôn.”

Mộc Tử bị biết bao cặp mắt của những người có mặt dõi theo chăm chăm, ít nhiều gì cũng thấy hơi mất tự nhiên, bèn nói với đạo diễn: “VẬY chúng ta mau bắt đầu thôi. Xin anh cứ yên tâm, tôi sẽ chú ý cẩn thận, không làm hỏng bộ váy này đâu.” Bộ váy dài màu trắng này nhìn thì có vẻ mộc mạc giản đơn, nhưng thực tế lại cao quý mà trang nhã, vừa nhìn đã biết giá tiền không phải loại vừa. Cô âm thầm nhắc nhở bản thân, nhất định phải cực kỳ dè chừng mới được.

Đạo diễn đeo tai nghe, hét vào máy bộ đàm trong tay: “Các bộ phận chú ý, các bộ phận chú ý! Nữ chính đã tới, quá trình quay thật sắp bắt đầu, những người không liên quan mau rời khỏi khu vực.”

Toàn bộ đèn đóm xung quanh sáng bừng lên, soi tỏ sân khấu hình tròn chính giữa tràn ngập đủ sắc màu. Mộc Tử được dẫn sang một bên, người diễn vai nam chính mỉm cười gật đầu với cô, Mộc Tử cũng gật đầu đáp trả với vẻ hơi ngượng nghịu.

Đạo diễn dặn Mộc Tử: “Đừng căng thẳng làm gì, lát nữa khi âm nhạc vang lên, các diễn viên sẽ lên đây bắt đầu nhảy múa, sau đó sẽ có mấy diễn viên đi xuống vây quanh đưa cô lên sân khấu. Cô chỉ cần nhớ mình sẽ đứng ở chính giữa sân khấu, quay thẳng mặt về phía màn chiếu là được. Đã nhớ chưa?”

“Vâng, nhớ rồi ạ.” Nếu bảo Mộc Tử không thấy căng thẳng chút nào thì rõ là nói dối, dù sao đây cũng là lần đầu tiên cô bị “điện giật” mà. Song ngoại trừ căng thẳng, cô còn thấy hơi háo hức, tò mò nữa.

Tiểu Lâm bị nhân viên hiện trường sơ tán ra bên ngoài, bốn phía có vẻ còn rất nhiều diễn viên quần chúng khác đang đứng quây quanh. Chỉ vì khu vực diễn quá rục rờ ánh đèn, tia sáng bên ngoài lại quá tối nên không nhìn được rõ lắm mà thôi.

“Các bộ phận vào vị trí, chuẩn bị.”

“Quay thật, màn một cảnh một lần thứ nhất.” Dập báng, bắt đầu!

Tiếng nhạc vang lên còn sục sôi hơn trước đó, đèn neon rục rờ đủ sắc màu nhất thời biến cả quán bar thành một thế giới lộng lẫy đầy huyền ảo. Các diễn viên nhảy lao lên sân khấu, dập dờn múa lượn xung quanh bụi tròn chính giữa, như thể hợp thành một đóa hoa đương kỳ nở rộ, chợt tiến chợt lùi, phô ra dáng vẻ động lòng người nhất.

Mộc Tử thấy hơi căng thẳng, bởi cô biết bản thân sắp phải lên sân khấu rồi, cô thầm ước trong lòng, mong cho mọi chuyện sẽ diễn ra suôn sẻ.

Đúng vào lúc này, mấy diễn viên múa nữ đã sà từ trên sân khấu xuống bên Mộc Tử, vây cô vào chính giữa, cô vội vàng cùng họ đi về phía sân khấu. Bước vào thế giới của ánh sáng, những ngọn đèn neon rực rỡ sắc màu hắt lên làn váy dài trắng muốt, cô lúc này hết như thiên sứ khắp người đều tỏa ánh hào quang màu bạc, tiến về chính giữa sân khấu giữa vòng vây của mọi người.

Diễn viên múa nam kia chạy lại gần, bắt đầu khiêu vũ xung quanh Mộc Tử, Mộc Tử nhớ kỹ lời dặn của đạo diễn, quay thẳng mặt về phía màn hình chiếu phim, đứng không nhúc nhích, trên màn chiếu đang phát những màn ca múa nóng bỏng. Hai tay Mộc Tử để trước người, các ngón siết chặt vì căng thẳng. Thật sự chỉ cần đứng yên thế này là được ư? Vai diễn này hình như quá đơn giản rồi thì phải.

Vai nam chính nhảy múa xung quanh cô, động tác càng lúc càng dữ dội, song không hề áp sát, điều ấy đã giúp tâm trạng Mộc Tử được thả lỏng phần nào. Nhưng bỗng, diễn viên nam xoay tròn, chỉ sai một bước đã đứng trước mặt Mộc Tử rồi.

Mộc Tử giật nảy mình, định né tránh trong vô thức. Nam diễn viên nhoẻn cười với cô, sau đó nghiêng người, khom lưng, tay phải chỉ về phía màn hình chiếu phim.

Ánh nhìn của Mộc Tử cũng theo ngón tay đối phương mà trở về màn chiếu, thấy nội dung trên đó bỗng dung thay đổi. Mọi tiếng nhạc đều ngưng bật trong giây phút đó, một luồng sáng từ trên cao đột ngột chiếu thẳng xuống, rọi đúng vào người Mộc Tử. Màn ca múa nóng bỏng sôi sục trên màn hình lớn đã bay biến đi đâu mất, thay vào đó là một gương mặt rất đỗi thân quen.

“Mộc Tử, chúc mừng con và Trường Cung nhé. Chúc hai con hạnh phúc đến già, trăm năm hòa hợp.” Khuôn mặt và nụ cười ấy quá đỗi thân quen, giọng nói hiền hòa ấm áp kia lại càng khiến Mộc Tử như bị điện giật, nhất thời căng cứng cả người.

Mẹ, là mẹ đó mà. Đúng thế, người xuất hiện trên màn ảnh chính là mẹ của Mộc Tử.

Hình chiếu thay đổi, màn ảnh lại chuyển sang cảnh khác.

“Mộc Tử, nói thật bố chẳng muốn gả con đi chút nào, nguyên con trâu cày dai sức của nhà ta chứ đâu phải chuyện chơi. Trường Cung đã cố ý tới thuyết phục bố và mẹ đấy. Bám bụng là về sau sẽ có thêm cậu con trai bố mẹ mới gặt đầu cho cưới đấy. Chúc các con hạnh phúc, chỉ cần hai đứa sống vui là ông bà già này thấy thỏa mãn rồi.” Bố, là bố cô.

Mộc Tử ngơ ngác giương mắt nhìn màn ảnh, đờ đẫn cả người. Chuyện, chuyện này rốt cuộc là sao? Nhất thời cô chưa kịp hoàn hồn, chẳng hiểu vì sao bố mẹ mình lại đột ngột xuất hiện trên màn hình như thế, không phải họ đang quay phim truyền hình à?

“Mộc Tử, chúc con và Trường Cung hạnh phúc, hy vọng hai đứa luôn được vui tươi. Rốt cuộc cũng đợi được tới ngày này, cũng xem như tu thành chính quả, về sau mẹ giao Trường Cung cho con đó. Vào lúc thành bé phải đổi mặt với nhiều cam go trắc trở nhất, con đã kề bên không rời bỏ, có một cô con dâu tốt như vậy, mẹ thấy rất mừng.” Là mẹ của Trường Cung.

“Mộc Tử, Trường Cung, chúc hai con có một đám cưới thật hạnh phúc.” Là người bố không giỏi ăn nói của Trường Cung.

“Mộc Tử, anh đã dặn Trường Cung nhất định phải để anh lên hình sau bố mẹ hai đứa trong cái video này, làm người đầu tiên trong đám bạn bè, lại

không có anh thì sao hai đứa biết nhau! Ôi chao, anh ghen với cái thằng Trường Cung này thật đấy, kể ra thì anh quen em trước cơ mà. Có điều giờ chỉ biết chúc nó và em hạnh phúc thôi. Đợi tới hôm uống rượu mừng em đừng có đỡ cho nó đấy, bọn anh hoãn việc chúc rượu này lâu lắm rồi! Mộc Tử, Trường Cung, chúc mừng hai đứa. Mấy năm qua hai đứa đã vất vả quá rồi, hết cực khổ thì tới ngọt lành, mọi điều suôn sẻ, phúc lộc dài lâu, răng long đầu bạc.” Là Lý Tùng, tên trên mạng là Hàn Vũ Lương, đồng nghiệp tốt kiêm anh em chí cốt của Trường Cung.

“Mộc Tử, Trường Cung, chúc hai người hạnh phúc đến già.”

“Mộc Tử, Trường Cung, chúc hai người...”

Từng câu chúc phúc, từng gương mặt thân quen, khiến Mộc Tử đờ đẫn cả người, thậm chí quên cả bản thân đang ở chốn nào, nước mắt lăn dài không sao nén được. Đoạn video chúc phúc ấy kéo dài tròn mười phút, mỗi con người xuất hiện trên màn ảnh đều là họ hàng hoặc bè bạn của cô và Trường Cung.

Các “diễn viên quần chúng” trước đó vẫn ẩn mình trong góc tối cũng từ từ tiến lại gần, từng gương mặt thân quen xuất hiện trên phong chiếu trước đó giờ đã xuất hiện đầy chân thực ở nơi đây.

Mộc Tử quay đầu hơi gượng gạo, nhìn những ánh mắt đong đầy mừng vui, chúc phúc, thậm chí là ước ao của họ, đến giờ cô còn không biết đang xảy ra chuyện gì được ư? Thế nhưng, còn anh, anh đang ở chốn nào?

Chương 58

Làm vợ anh, em nhé?

Vì em, anh nguyện yêu cả thế giới này. Anh sẵn lòng đưa em đi trải nghiệm tất cả những điều tốt đẹp trên thế gian, sẵn lòng cùng em hưởng thụ mọi niềm vui sướng mà những thứ ấy mang lại. Anh sẽ vì em mà đam mê công việc, yêu thương cháy bỏng từng chút, từng chút nhỏ bé quanh mình. Chỉ cần có em bên cạnh, tất cả rồi sẽ tốt đẹp thôi.

“Mộc Tử.” Đúng vào lúc ấy, người mà cô chờ đợi rốt cuộc cũng xuất hiện trên màn hình.

Trường Cung nơi phong chiều miệng cười tủm tỉm, vẻ mặt có hơi căng thẳng. Anh mặc một bộ đồ tây màu lam sẫm càng tôn thêm vẻ cao gầy.

“Ngày hôm nay, anh thật sự đã chờ đợi quá lâu rồi. Thời khắc này, anh đã trông mong suốt bảy năm ròng rã.” Giọng Trường Cung vương âm run rẩy, thậm chí còn hơi lắp bắp nữa kìa, “Rốt cuộc anh đã có đủ dũng cảm để nói ra những lời ấy với em.”

Anh ngừng lời chốc lát, dường như đang ấp ủ cho thứ gì đó lên men, cả quán bar chỉ nghe mỗi tiếng anh quản quanh vang vọng. “Mộc Tử, anh yêu em. Em biết mà, anh yêu em. Em tới bên anh năm mười sáu tuổi. Tròn bảy năm, bất luận khi xuôi chèo mát mái hay gió nổi mưa dông, em vẫn sát cánh bên anh như thuở ban đầu.”

Thanh âm lại tắt. Mãi một lúc lâu sau, anh mới tiếp tục nói: “Rõ ràng trong tim anh có cả ngàn vạn câu chữ, nhưng chẳng hiểu sao lúc này lại không thốt được nên lời.

Em còn nhớ cái lần mình cùng nhau tới núi Thái Sơn, anh từng xin thần phật một lời ước nguyện chứ? Hiện tại, mong muốn của anh đã trở thành sự thật rồi. Ước nguyện lúc ấy của anh chính là, mong sang năm, anh sẽ có đủ tư cách ngỏ lời xin cưới em.

Ngày 5 tháng 3 năm 1999, chúng mình quen nhau trong phòng chat Ưng Đen. Ngày 6 tháng 3 năm 1999, ngay tại chôn này, ngay trong quán bar này, chúng mình gặp nhau lần đầu. Lúc ấy, anh vẫn ngu ngơ trong yêu đương chưa từng có một cô bạn gái. Ngày 14 tháng 3 năm 1999, lễ Valentine trắng, anh viết cho em bức thư thứ nhất, lúc ấy lòng anh ngổn ngang những lo lắng bồn chồn, chỉ sợ bị em từ chối. Thật may mắn làm sao, ngày 15 tháng 3, em đã trở thành bạn gái của anh.

Bảy năm qua, có mừng vui, có đau buồn, có hưng phấn, có dằn nén. Song bất kể khi nào em cũng luôn ở cạnh anh, không hề rời bỏ. Vào lúc anh cần em nhất, em luôn là chỗ dựa vững chắc ở phía sau, em đã trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống của anh. Ngay từ rất nhiều, rất nhiều năm về trước, anh từng âm thầm hứa chắc với lòng, một đời này, cô dâu của anh chỉ có thể là em.

Anh từng bảo sẽ khiến em trở thành người con gái hạnh phúc nhất trên thế gian. Anh cũng từng bảo mình sẵn lòng buông bỏ cả thế giới chỉ vì em. Nhưng giờ đây, anh muốn sửa lại câu nói ấy. Anh muốn nói: Vì em, anh nguyện yêu cả thế giới này. Anh sẵn lòng đưa em đi trải nghiệm tất cả những điều tốt đẹp trên thế gian, sẵn lòng cùng em hưởng thụ mọi niềm vui sướng mà những thứ ấy mang lại. Anh sẽ vì em mà đam mê công việc, yêu

thương cháy bỏng từng chút, từng chút nhỏ bé quanh mình. Chỉ cần có em bên cạnh, tất cả rồi sẽ tốt đẹp thôi.

Đáng ra anh phải đội ơn ông trời ngay khoảnh khắc ngài mang em tới trước mặt anh, trước đã thế, sau lại càng như thế, hy vọng em có thể mãi chung bước với anh trên đường đời.

Mộc Tử à, anh sẽ cố gắng hết mình để khiến em hạnh phúc, bởi vì anh yêu em. Xin em hãy quay người.”

Tiếng nhạc du dương lặng lẽ vang lên, Mộc Tử làm theo lời anh, nước mắt đã sớm nhạt nhòa.

Mặt “tường” đen sừng sững một bên sân khấu trong quán bar bỗng rơi xuống, không ngờ đó lại là một bức màn.

Trường Cung đứng trên bục cao, tay cầm micro, dàn nhạc sau lưng đang chơi một khúc nhạc trầm bổng và êm ái.

Anh cất tiếng ca khàn khàn xen đôi chút nghẹn ngào:

Phải trải qua rồi mới chín chắn lên

Chỉ gặp ghênh mới khiến ta lĩnh ngộ

Đời này em là chỗ dựa cho anh nép bóng

Sánh bước hết con đường không điểm cuối

Phải thật lòng mới mãi mãi bền lâu

Phải cho đi mới giành được về mình

Đời này em là chôn anh cất bước về

Sánh vai hết con đường tưởng chừng vô tận

Qua lối dài đằng đẵng ấy

Chúc phúc sâu nặng nhất để lại cho nhau

Góc bể chân trời chẳng thể cách ngăn

Gió táp mưa sa đừng hòng cản trở

Em là toàn bộ những gì anh có

Em là tất cả hạnh phúc anh mang

Cùng trời cuối đất chân bước không chùn

Biển rộng trời cao cùng chung ngọt đắng

Em là toàn bộ những gì anh có

...

Trong tiếng ca của Trường Cung, diễn viên múa nam chạy tới sân khấu trước mặt và cúi mình xuống thấp, Trường Cung vừa hát bài *Toàn bộ* của Quách Phong vừa bước xuống bục, đi về phía sân khấu chính giữa. Dọc đường được người khác đưa hoa tươi cho, anh vừa hát vừa tới trước mặt Mộc Tử. Đặt hoa tươi vào lòng Mộc Tử, anh khuyu một gói quỳ trước mặt cô, ngân vang những câu hát cuối cùng.

Tiếng ca quân quanh rồi tan biến, giọng Trường Cung không xếp vào loại êm tai hay làm người ta rung động, nhưng trong đó mang chút gì đó nghẹn ngào. Trường Cung mở nắp hộp nhẫn, để lộ chiếc nhẫn kim cương lấp ánh hào quang.

“Mộc Tử, làm vợ anh nhé?” Lúc thốt ra mấy chữ ấy, anh không kiềm chế nổi nữa, nước mắt trào như vỡ đê. Giống như cô, anh cũng chờ ngày này quá lâu quá lâu rồi.

“Em...” Cuồng hống Mộc Tử như nghẹn ứ. Tất cả những người có mặt đều đổ dồn ánh mắt nhìn hai người họ.

“Em đồng ý.”

Giữa những tiếng hoan hô bỗng vang như sấm dậy, Trường Cung đứng phắt lên kéo cô vào lòng, ôm thật chặt. Mộc Tử nước mắt nhạt nhòa, khóc không thành tiếng.

Tiếng vỗ tay, tiếng hò reo vang dội như muốn xóc tung cả quán bar. Tại nơi lần đầu gặp gỡ này, rốt cuộc họ đã cất một bước thăng hoa trong cuộc đời mình.

Trường Cung đeo nhẫn cho Mộc Tử trong trạng thái gần như run rẩy. Một giây sau, cô vươn tay ôm anh chặt cứng, hiến dâng bờ môi đỏ mọng.

...

“Mộc Tử, em có biết đâu là lần em khiến anh cảm động nhất không?”

“Là lần nào thế?”

“Chính là lần anh trông thấy em đang ngồi trong phòng bếp, ăn đồ thừa từ tối hôm trước.”

“Thế anh có biết đâu là lần anh khiến em cảm động nhất không?”

“Là lần nào nào?”

“Chính là lần anh chỉ kiếm được bốn, năm trăm tệ mỗi tháng, lại dám bỏ gần hết chỗ tiền ấy mua thuốc giảm béo cho em đó. Lúc ấy trong lòng em đã xem mình là cô dâu của anh rồi.”

Chuyện kể thêm số một

Mười năm Đường Môn

Trong một gian phòng tại tầng mười khách sạn Lengendale, chuyên gia trang điểm đang bận rộn hóa trang cho Trường Cung. Anh nhắm nghiền hai mắt, cả người trông có vẻ hơi uể oải, nhưng cảm xúc chất chứa tràn ngập lòng anh lúc này lại là phấn khởi. Hiện tại đang là cuối tháng 2 năm 2014, một ngày vô cùng quan trọng đối với Trường Cung.

Đã mười năm rồi, bắt đầu từ năm 2004, tính đến bây giờ con đường sáng tác đã nối dài trọn vẹn mười năm. Tháng ngày trôi rất nhanh, thời gian vụt qua như bóng câu ngoài cửa. Trường Cung từ mốc hai mươi ba sang ba mươi ba tuổi, từ thời trai trẻ sang ngưỡng trung niên. Cuộc đời một con người liệu có thể được bao nhiêu cái mười năm?

Mười năm, anh từ buổi chán chường suy sụp ban sơ từng bước đi về phía huy hoàng, trở thành đấng quân vương trong giới tác giả mạng hiện giờ. Mười năm, sáng tác hơn 30 triệu chữ, xuất bản hơn trăm cuốn Giản thể, bản Phồn thể còn dữ dội hơn khi gần cán mốc 600 tập truyện. Trong thế giới văn học mạng, anh đã tạo ra muôn vàn kỳ tích.

Hôm nay, mạng Tiếng Trung Khởi Điểm tổ chức buổi tiệc mừng anh vào nghề mười năm. Rất nhiều, rất nhiều người trong ngành, bè bạn, các bên hợp tác và cả độc giả đại diện đều tới khách sạn này. Đêm nay, họ sẽ cùng nhau chúc mừng thời khắc tuyệt vời mười năm có một ấy.

Buổi trưa, Trường Cung mời chủ tịch hội đồng của một công ty niêm yết dùng bữa; ban nãy thì trả lời hợp báo trong phòng hội nghị; còn giờ anh

phải thay quần áo chuẩn bị cho bữa tiệc tối sắp diễn ra.

Lễ kỷ niệm này được rục rịch chuẩn bị từ hơn một tháng trước, kể cả các món quà tri ân độc giả, áp phích tuyên truyền hay tác phẩm tiêu biểu đều được Trường Cung dày công chọn lựa. Hiện tại anh đã có hội fan của riêng mình, tên Đường Môn, các bạn đọc của anh rất tự hào vì được làm một đệ tử của Đường Môn.

“Là người rồi nhì? Anh có chịu được không đó?” Giọng nói chan chứa quan tâm vang lên bên tai.

Trường Cung mở mắt, gương mặt tức thì hiện nét cười mềm mại.

Mộc Tử bung một cốc nước ấm tới, nhìn anh bằng vẻ mặt đầy âu lo.

“Hơi mệt, nhưng không sao, anh ổn mà.” Trường Cung mỉm cười trả lời Mộc Tử.

Mộc Tử cũng nhoẻn miệng bảo: “Em thấy có nhiều người đăng ký lắm rồi, số lượng tham gia quả thật rất đông. Nghe nói có rất nhiều độc giả không có vé vào, chỉ tự kéo nhau tới thôi.”

Trường Cung bảo: “Yên tâm đi, anh đã dặn bộ phận tổ chức chuẩn bị nhiều quà tặng hơn rồi, tất cả bạn đọc tới đây hôm nay đều sẽ có phần. Chỉ tiếc không gian hội trường hơi hạn chế.”

Mười năm trôi qua, trong mắt Trường Cung, Mộc Tử chẳng hề thay đổi, mặc dù bây giờ cô đã là mẹ của hai đứa nhóc. Hôm nay trông Mộc Tử vô cùng xinh đẹp trong bộ váy dạ hội hở lưng màu đen, trên cổ đeo món quà sinh nhật anh mua tặng: Một sợi dây chuyền phi thúy. Trong ánh sáng màu xanh tràn trề sức sống của những viên ngọc bích, cô càng có vẻ cao quý, dịu dàng hơn.

“Mười năm qua em đã vất vả quá nhiều.” Trường Cung mỉm cười nói, “Nếu không có em luôn lặng thầm ủng hộ, e rằng anh chẳng kiên trì nổi với công cuộc sáng tác suốt mười năm không ngừng nghỉ ấy đâu.”

Mộc Tử lắc đầu: “Người vất vả là anh mới đúng.” Nói đến đây, hốc mắt cô không khỏi ửng hồng.

Mặc dù Trường Cung đã ép mình vào một nếp sống cực kỳ khuôn khổ, việc sáng tác với cường độ cao trong một thời gian dài vẫn giáng xuống cơ thể anh rất nhiều thương tổn không thể vãn hồi. Phì đại đốt sống cổ ba, bốn, năm, vôi hóa dây chằng, cột sống bị vẹo, độ cong sinh lý biến mất, tê cứng, thoái hóa cơ thắt lưng.

Độc giả chỉ trông thấy những tác phẩm liên tục mang đến cho họ sung sướng hoặc buồn thương, còn thứ cô nhìn thấy lại là một Trường Cung già đi từng ngày trước mắt mình, mới hơn ba mươi tuổi mà tóc mai đã điểm bạc.

Song chưa bao giờ cô ngăn cản anh viết tiếp, bởi khi sáng tác anh hạnh phúc vô cùng, càng có thể đem niềm vui tới cho bao nhiêu độc giả, trong tinh thần anh luôn luôn có một thứ gì đó mà người bình thường không cách nào sánh kịp. Việc cô có thể làm chỉ là nấu món ngon cho anh ăn, xoa bóp khi anh mỏi, gắng hết sức giúp anh vơi bớt gánh nặng thân thể mà việc sáng tác dài ngày đem tới.

“Cũng sắp đến giờ rồi. Tử Kính, còn mất bao lâu nữa? Không thể để mọi người chờ tôi được.” Trường Cung hỏi chuyên gia trang điểm Quách Tử Kính cũng chính là bạn tốt của anh. Vị ấy chính là chuyên gia trang điểm đã hóa trang cho Mộc Tử vào ngày anh ngỏ lời xin cưới và tổ chức nghi thức cầu hôn đặc biệt kia.

Quách Tử Kính cười bảo: “Yên tâm sẽ kịp, mười phút nữa là xong.”

Trường Cung quay sang nói với Mộc Tử: “Em xuống đó trước đi, chắc bố mẹ và các con đến bây giờ đây. Em dẫn họ vào trước, anh xong sẽ xuống theo ngay.”

“Được ạ.” Mộc Tử mặc áo khoác ngoài, bước ra khỏi căn phòng.

“Tình cảm hai vợ chồng thấm thiết thật.” Giọng Quách Tử Kính nghe có chút ước ao.

Trường Cung tủm tỉm bảo: “Đương nhiên, chúng tôi đã bên nhau được mười lăm năm rồi, từ năm 1999 đến nay. Bất kể công tác mệt mỏi thế nào, chỉ cần thấy cô ấy, thấy đám trẻ trong nhà là tôi lại có động lực tràn trề.”

“Được rồi, nhìn thử xem.” Quách Tử Kính đưa gương cho Trường Cung. Nhìn bản thân với kiểu tóc có chút khoa trương phản chiếu trong đó, Trường Cung không khỏi phì cười: “Trông ngẫu ra trò đây nhỉ, kiểu tạo hình này tôi mới thử lần đầu.”

Quách Tử Kính cười bảo: “Hôm nay là kỷ niệm mười năm ngày cậu lăn lộn giang hồ, phải có gì khang khác chứ. Đi với bộ lễ phục sắc sỡ của cậu là vừa đẹp!”

Nói đoạn anh ta giúp Trường Cung mặc lễ phục và đeo kính, xong xuôi bèn được Trường Cung bật ngón cái khen. Lúc này, trợ lý của Trường Cung cũng bước tới.

“Sếp, để em dẫn sếp ra chỗ tổ chức sự kiện, ảo thuật gia bên đây chuẩn bị xong hết rồi, giờ chỉ còn chờ sếp lên sàn thôi.”

“Được.” Trường Cung xuống phòng hội nghị lớn đặt tại tầng B1 khách sạn cùng trợ lý. Chưa bước vào phòng hội nghị anh đã bị bầu không khí náo

nhiệt nơi đây bao phủ. Bên ngoài trưng bày đầy bản mẫu của các tác phẩm trong suốt mười năm qua của anh. Từng bức tranh quen thuộc, từng cái tên thân thương, từng câu chữ đã thuộc nằm lòng, tất thảy như chích cho anh một liều thuốc kích thích.

Mười năm Tam Thiếu! Bốn chữ lớn rực rỡ ánh vàng xuất hiện khắp nơi. Đúng thế, hôm nay nơi này thuộc về anh, tiệc tối hôm nay thuộc về anh và Đường Môn của anh.

Trợ lý dẫn anh ra sau sân khấu vì giờ vẫn chưa thể gặp mặt khách khứa được. Trường Cung thấy đầu óc hơi xây xẩm, anh biết nguyên nhân có lẽ là vì dạo gần đây mệt mỏi quá độ, huyết áp hơi tụt mà ra.

“Rót cho tôi cốc nước đường, nếu có chocolate thì xin mấy miếng luôn.” Trường Cung vội dặn trợ lý. Lúc này bản thân tuyệt đối không thể xảy ra vấn đề gì được. Mấy trăm vị khách bao gồm đội nhóm hợp tác, người thân, bè bạn có mặt nơi đây đều vì mình mà tới.

Nhìn sắc mặt tái nhợt của Trường Cung, trợ lý liền luống cuống chạy đi. Trường Cung ngồi trên chiếc ghế sau khán đài, bầu không khí vắng lặng nơi đây khiến anh thấy dễ chịu hơn đôi chút. Chẳng bao lâu sau có người chạy lại, nhưng không phải trợ lý mà là Mộc Tử.

“Anh bị tụt huyết áp à?” Mộc Tử nhanh chóng đưa một cốc nước đường cho Trường Cung, một tay khác thì bung một đĩa chocolate.

“Không việc gì.” Trường Cung nhoen cười với cô. Khoảng thời gian vừa rồi anh hơi lao lực quá, trừ việc viết lách, anh còn phải xử lý đủ vấn đề chuẩn bị cho lễ kỷ niệm mười năm, việc gì cũng cần Trường Cung tự mình làm cả.

Uống nước đường, ăn mấy miếng chocolate, hứng gió mát xong Trường Cung thấy bản thân khỏe hơn nhiều.

“Sao rồi anh?” Mộc Tử hỏi.

Trường Cung gật đầu: “Ôn hơn nhiều rồi, yên tâm đi, anh làm được mà.”

Mộc Tử ngồi thụp người xuống, siết chặt tay anh: “Trường Cung, nếu thật sự thấy khó chịu thì anh đừng cố ép mình, sức khỏe là quan trọng nhất.”

Trường Cung xoa đầu cô, bảo: “Yên tâm đi, vì em, anh sẽ chú ý giữ gìn sức khỏe mà.”

“Sếp ơi, sắp bắt đầu rồi. Sếp có chịu được không?” Trợ lý cuống cuống chạy tới.

Trường Cung đứng dậy, Mộc Tử giúp anh chỉnh lại nơ gài cổ áo. Trong giây phút ấy, ánh mắt của anh trở nên vững vàng mà sắc bén, bình thản gật đầu với trợ lý.

Bên trong hội trường khổng lồ, mấy chục chiếc bàn được thiết kế theo phong cách phương tây bày đầy giá nến và các đồ trang trí, màu chủ đạo của nơi này là tím và vàng tạo cảm giác hoa lệ mà cao quý.

Người dẫn chương trình mặc bước lên sân khấu trong bộ lễ phục màu đen, “Thưa quý vị, chào mừng mọi người tới tham dự buổi lễ kỷ niệm mười năm sáng tác của Đường Gia Tam Thiếu - “Đường Môn Gia Yến”. Hoạt động chúc mừng của chúng tôi sẽ diễn ra ngay sau đây, mời các vị vào chỗ ngồi.”

Hội trường dần yên tĩnh lại, ánh đèn mờ đi, chỉ còn sân khấu vẫn sáng ngời như trước.

“Mười năm, đời người liệu có bao nhiêu cái mười năm. Từ tháng 2 năm 2004 đến tháng 2 năm 2014, Tam Thiệu liên tục đăng truyện trên mạng, không một ngày dứt quãng, đó là sự kiên trì suốt 120 tháng, sự nhiệt tình và vững lòng ấy lớn biết bao nhiêu. Chính anh đã gây dựng nên Đường Môn, chính anh chấp bút không ngừng nghỉ mang tới cho chúng ta vui sướng mỗi ngày.

Tam Thiệu từng bảo với tôi rằng, trong mười năm sáng tác vừa qua, người anh muốn nói cảm ơn nhất chính là độc giả. Lúc nào anh ấy cũng bảo, không có sự ủng hộ của độc giả thì không có Tam Thiệu hôm nay. Thế nên, hôm nay chúng ta sẽ mời đại diện độc giả lên phát biểu đầu tiên.”

Dưới đài, một cô gái xinh xắn khoảng hai mươi tuổi đứng dậy, bước nhanh lên sân khấu, dáng vẻ có chút mất tự nhiên.

Người dẫn chương trình đưa micro cho cô. Đầu tiên cô cúi người, chào hỏi khách mời bên dưới trong tiếng vỗ tay vang dội.

Cô lặng người trong thoáng chốc, nhìn dưới khán đài, nhìn tất thấy những con người có mặt hôm nay, cất giọng từ tốn: “Giữa cuộc đời hiện thực nhàm chán và hời hợt, chúng ta cô đơn đến thế; giữa vũ trụ sự sống bát ngát mênh mông, chúng ta bé nhỏ nhường kia.

Thế nhưng, nhờ có Tam Thiệu, những người từ khắp góc bể chân trời như chúng ta tụ lại cùng nhau; nhờ có Đường Môn, chúng ta từ những kẻ hoàn toàn xa lạ trở thành tri kỷ.

Chúng ta vui cười giận mắng, thỏa thích no say, sung sướng tràn đầy, trời cao biển rộng!

Đường Môn là một đại gia đình! Có Tam Ca, có chúng ta, mười năm
kề cận ngọt tựa mật đường. Mảnh tình trong sáng ấy dù có dùng cả đời để
nhắm nháp, nhớ thương cũng không thấy chán.

Bạn với tôi đều là Đường Môn, sinh nơi tuyệt thế!

Ai cùng Tam Ca đạp mọi chông gai, tấn công bảng xếp hạng?

Là chúng ta!

Ai cùng Tam Ca bay vút mây xanh, chung tay tạo huy hoàng?

Là chúng ta!

Vì huy hoàng của Đường Môn, mọi người phấn đấu hết mình!

Vì vinh quang của Đường Môn, mọi người dũng cảm tiến lên!

Chúng ta thấy vẻ vang vì được là một thành viên của Đường Môn!

Chúng ta thấy kiêu hãnh vì được là một thành viên của Đường Môn!

Từ tháng 2 năm 2004 tới nay, chúng ta đã chung bước được mười năm!

Mười năm! Cuộc đời con người liệu sẽ có bao nhiêu cái mười năm!
Suốt mười năm chung thuyền vượt gió đông khiến chúng ta càng thêm kiên
định tiến thẳng phía trước.

Hôm nay, chúng ta hân hoan sum họp tại đây, những giờ phút tốt đẹp
dù chỉ là khoảnh khắc thoáng qua cũng đáng để lưu giữ trong lòng mãi mãi.

Tam Ca, chúng em yêu anh!”

Đèn trong cả gian sảnh lớn bỗng tối sầm. Giữa tiếng nhạc đầy phấn
chấn, một thanh niên mặc áo hoa bước lên sân khấu, trong tay bỗng xuất

hiện một cây gậy phép. Anh ta vung gậy, vô số tia sáng rực rỡ lập lòe ẩn hiện.

“Ảo thuật, ảo thuật kìa!” Có người kinh ngạc reo lên.

Một loạt những màn biểu diễn đặc sắc của ảo thuật gia thu hút sự chú ý của toàn bộ khách mời.

Đúng vào lúc này, một chiếc rương khổng lồ được đẩy lên khán đài, bên trong trống huơ trống hoác. Ảo thuật gia nhoèn cười rồi giơ tay lên, tiếng nhạc liền ngừng lại.

“Hôm nay tôi xin được biểu diễn cho mọi người xem một màn ảo thuật truyền thống, cụ thể là gì, các bạn sẽ biết ngay sau đây thôi.” Đối phương vừa nói vừa giơ tay kéo một tấm màn trông như cửa chớp từ phía trên rương xuống, màn che kín mít, người xem không tài nào thấy được tình hình bên trong rương nữa.

Âm nhạc nổi lên một lần nữa, chiếc rương bắt đầu xoay tít. Cuối cùng, khi nó dừng lại, ảo thuật gia hỏi bằng chất giọng cao vút của mình: “Giờ người các bạn muốn trông thấy nhất là ai?”

Dưới đài lập tức rộ tiếng đáp lời, chỉ có một cái tên duy nhất. Cửa chớp bỗng nâng lên, giữa những âm thanh hoan hô và hét hò, bên trong chiếc rương ban đầu vốn trống huơ trống hoác lại xuất hiện một người, chính là Trường Cung cao lớn và anh tuấn trong bộ lễ phục phẳng phiu.

Trường Cung bước ra khỏi rương, vẫy tay chào tất cả. Khách khứa tới đây hôm nay đều là những người quan trọng nhất với anh.

Người dẫn chương trình tiến lại gần, đèn trên sân khấu lại bật sáng.

“Tam Thiều, không ngờ anh lại “lên sàn” bằng cách này. Màn ảo thuật đặc sắc lắm. Tôi biết đứng từ góc độ của anh thì hôm nay là một ngày cực kỳ quan trọng, vậy anh muốn nói gì với mọi người nào?”

“Cảm ơn MC.” Trường Cung mỉm cười gật đầu với đối phương. Hướng sang phía dưới khán đài, ánh mắt Trường Cung không khỏi dậy chút mơ màng, thêm phần bụi ngùi xúc động.

“Tâm trạng hôm nay của tôi là hân hoan, kích động, còn pha một chút căng thẳng nữa. Vào nghề mười năm, dò dẫm từng bước, từng bước một quả thật chẳng dễ dàng gì. Tại đây, đầu tiên tôi muốn gửi lời cảm ơn đặc biệt tới mạng Tiếng Trung Khởi Điểm, cảm ơn các bạn đã đứng ra tổ chức bữa tiệc này cho tôi.

Vào nghề mười năm thì có hơn chín năm tôi vẫy vùng ở Khởi Điểm. Có thể nói, không có mạng Tiếng Trung Khởi Điểm làm sân chơi thì cũng chẳng có Đường Gia Tam Thiều bây giờ, các bạn chẳng khác nào người thân trong nhà cả, cảm ơn mọi người. Tôi hy vọng mười năm tới đây có thể tiếp tục sáng tác tại Khởi Điểm.

Mấy hôm trước, tôi nhận lời tham gia một cuộc phỏng vấn. Lúc đó phóng viên có hỏi một câu, anh cảm thấy nền văn học mạng đã trưởng thành được bao nhiêu trong mười năm qua? Tôi đã đưa ra một con số khẳng định làm câu trả lời, đó chính là một vạn lần!

Đúng thế, tôi dám khẳng định là từ năm 2004 đến nay, sự lớn mạnh của nền văn học mạng đã tăng một vạn lần. Mà trong một vạn lần ấy, chí ít phải có chín nghìn lần thuộc về Khởi Điểm.

Hình thức phát triển của văn học mạng chính là kinh doanh bản quyền lấy internet làm trung tâm. Bởi internet là sân chơi chung cho tất cả, Khởi

Điểm là trung tâm nội dung, còn các tác giả như chúng ta là người cung cấp nội dung, có nội dung là có tất cả.

Đồng thời cũng phải cảm ơn những nhân viên công tác phải vất vả mấy tháng trời vì hoạt động lần này, nhất là các bạn bên bộ phận PR, cảm ơn các bạn nhé.

Chủ đề bữa tiệc hôm nay của chúng ta là “tiệc gia đình”. Đã là tiệc gia đình, tức nơi đây chỉ có người nhà và những người bạn đối với tôi như thể người nhà. Đúng thế, chính là các vị đang ngồi nơi đây đó. Một lần nữa xin cảm ơn các bạn vì đã tới đây. Được chúc mừng một trong những thời khắc có thể nói là quan trọng nhất cuộc đời mình cùng các bạn, tôi cảm thấy vinh hạnh muôn phần.”

Nói đến đây, Trường Cung cúi người cong một góc chín mươi độ chào khách khứa dưới khán đài. Nhất thời tiếng vỗ tay vang như sấm dậy.

“Vào nghề mười năm, huy hoàng mười năm. Từ tháng 2 năm 2004 đến tháng 2 năm 2014, đã tròn mười năm rồi.

Suốt mười năm qua, chưa một ngày nào tôi dám lười biếng, cũng chưa một ngày nào gián đoạn việc đăng chương, sáng tác tổng cộng 13 bộ tiểu thuyết, tổng cộng hơn 3 triệu chữ. 3.650 ngày đêm, tôi gần như chẳng hề ngơi nghỉ, tất cả đều dâng hiến cho sự nghiệp sáng tác này.

Mười năm, đời người liệu sẽ có bao nhiêu cái mười năm? Từ tuổi hai mươi ba tới tuổi ba mươi ba, đối với tôi mà nói, rõ ràng đó là mười năm tươi đẹp nhất, từ một cậu trai hùng hực chí tiến lên bước sang cái ngưỡng cần gửi lời về thanh xuân ngày trước. Trong mười năm ấy, có rất nhiều thời khắc cực kỳ quan trọng với tôi.

Lấy vợ, sinh con, lên kế hoạch cuộc đời, phát triển sự nghiệp.

Năm nay có một câu nói được lưu hành rất rộng rãi là, thời gian đi đâu cả rồi? Tôi vô cùng may mắn, mặc dù không thể nhớ hết mỗi giây mỗi phút của mười năm qua, song tôi biết rất rõ thời gian của bản thân đã đi đâu.

Còn nhớ khi mới chuyển nhà, tôi đã làm giá sách kín hai mặt tường, cao chạm trần nhà. Tôi bảo với vợ mình rằng, sau này nhất định tôi sẽ xếp đầy nó bằng chính những tác phẩm mà tôi viết. Vợ tôi bảo, thế anh phải viết bao lâu cho vừa? Lúc ấy tôi không biết trả lời cô ấy ra sao. Nhưng giờ đây, giá sách hai mặt tường ấy không những đã đầy, mà xếp thêm lớp sách thứ hai bên ngoài cũng đã được hơn một nửa.

Chúng có thể cho tôi biết thời gian của mình đã đi đâu. Tôi không nhớ được từng việc nhỏ xảy ra mỗi năm, nhưng lại rành rọt trong mười năm, mỗi bốn mùa tôi đã viết những gì, chúng chính là dấu ấn mà mười năm ấy của tôi để lại.

Sáng tác là sở thích của tôi, không có đam mê, tôi sẽ không bước qua được mười năm đó. Khi niềm đam mê trở thành một thói quen, không có nó sẽ thấy lòng trống trải, nó mang lại cho tôi cảm giác hân hoan, thỏa mãn.

Hôm nay, thật ra thứ tôi muốn nói hơn là những lời cảm ơn, cảm ơn mỗi một vị khách đã tới đây hôm nay, các bạn đều là những bộ phận quan trọng nhất tạo nên mười năm của tôi.

Lời cảm ơn đầu tiên, là dành cho các bạn độc giả, những người có sức nặng nhất trong lòng tôi, thậm chí còn hơn cả các thành viên gia đình. Mười năm vừa qua, thời gian tôi cận kề bên các bạn đã sớm vượt xa cả người nhà.

Mà trong mười năm ấy, vẫn luôn có một thứ vận may chung bước với tôi, vận may ấy chính là các bạn.

Các bạn ủng hộ tôi, cổ vũ tôi, đi theo tôi, giúp đỡ tôi, chúc phúc cho tôi, chính các bạn đã cho tôi niềm tin để kiên trì, bền bỉ. Nếu tôi là một chiếc thuyền câu, thì các bạn chính là biển rộng, dùng những con nước nhẹ nhàng giúp tôi cuời gió rẽ sóng, còn giúp tôi có cá mỗi năm.

Từng có rất nhiều người hỏi tôi rằng, vì sao anh bền bỉ thế, có thể viết lâu như vậy mà không đứt quãng? Trong mắt họ, có lẽ việc tôi miệt mài sáng tác là chuyện giàu nghị lực cỡ nào, hoặc tôi muốn được nhận lại ra sao.

Tôi muốn nói cho họ biết rằng, họ sai rồi.

Nguyên nhân giúp tôi có thể kiên trì mãi thế chỉ có một, đó chính là sự ủng hộ và cổ vũ của độc giả. Chính những lời ngợi khen, khích lệ, phê bình, góp ý của các bạn đã giúp tôi vững bước tới tận hôm nay.

Tôi thường hay bảo, sự ủng hộ của các bạn chính là động lực lớn nhất để tôi sáng tác. Đó tuyệt đối chẳng phải nói suông. Mười năm trước, tôi dốc gan dốc ruột; mười năm sau, chân thành vẫn vẹn nguyên.

Hôm nay, chúng ta có hai mươi vị độc giả đại diện tới đây, xin các bạn hãy thay mặt cho hàng ngàn, hàng vạn độc giả của Đường Môn chúng ta đón nhận sự biết ơn tôi gom góp suốt mười năm. Cảm ơn các bạn, thật sự cảm ơn mỗi người trong các bạn.”

Trường Cung lại cúi gập người lần nữa, hướng về phía các độc giả đang tụ họp.

Những tiếng hô “Tam Ca” vang vọng dưới khán đài khiến hóc mắt Trường Cung ướt lệ.

Dừng một lúc lâu Trường Cung mới nói tiếp: “Lời cảm ơn tiếp theo tôi muốn dành cho các sếp của mình. Tôi có nhiều sếp lắm, họ cũng rất yêu mến tôi. Nhờ có sự ủng hộ và giúp đỡ hết mình của các vị, các tác phẩm của Đường Môn chúng tôi mới có thể phát triển một cách tốt đẹp như thế. Để tránh nhầm lẫn, thiếu sót và nặng bên này nhẹ bên kia, tôi sẽ không giới thiệu từng người trong các vị nữa, cảm ơn các vị đã tới đây.”

Cúi người.

“Tiếp theo, tôi muốn cảm ơn bạn bè tôi đã có mặt hôm nay. Các bạn tới đây từ khắp mọi miền tổ quốc để cùng tôi chúc mừng thời khắc quan trọng này, cảm ơn các cậu. Lát nữa mọi người nhất định phải uống thêm mấy chén đầy nhé, nhưng đừng chuốc rượu tôi, hôm nay đảm bảo tôi dễ uống say lắm, vì thật sự thấy vui sướng quá mà. Rất nhiều người tôi quen biết và kết bạn trong mười năm qua, nếu tôi có may mắn được tổ chức bữa tiệc kỷ niệm hai mươi năm thì hy vọng vẫn mời được các bạn ghé chơi, xin cảm ơn.”

Cúi người.

“Lời cảm ơn cuối cùng, tôi muốn dành cho các thành viên trong gia đình đã luôn âm thầm ủng hộ. Chính nhờ sự ủng hộ vô tư của mọi người, tôi mới có thể thuận lợi tiến lên không ngừng trên con đường sáng tác. Thành công ngày hôm nay của tôi, có một nửa là của mọi người.

Bố mẹ, cảm ơn bố mẹ. Trong cuộc đời con, hai người vĩnh viễn có công lao lớn nhất, bởi bố mẹ đã đưa con đến với thế giới này.

Bố mẹ vợ, cảm ơn hai người. Thật ra câu cảm ơn này con đã muốn nói từ rất lâu rồi, cảm ơn hai người đã trao người con gái tuyệt vời đến vậy cho con. Dẫu ngày đó con vẫn chỉ là người không xu dính túi, hai người vẫn

ủng hộ chúng con tới cùng. Chưa bao giờ hai người mất một cô con gái cả, chỉ có thêm một cậu con trai thôi.”

Trường Cung hướng về phía bố mẹ và cúi rạp người. Họ và bố mẹ Mộc Tử lúc này đang xúc động vỗ tay nồng nhiệt.

“Mộc Tử, cảm ơn em. Thật ra hôm nay anh chẳng muốn nói cảm ơn với em đâu, vì anh không muốn thấy em rơi lệ. Anh biết mọi lời cảm ơn đều không đủ, nhưng anh vẫn không kìm lòng được mà phải thốt ra: Cảm ơn em, Mộc Tử.”

Trường Cung hướng về phía Mộc Tử, cúi người thật thấp.

Mộc Tử lấy tay che miệng, lệ trong như ngọc rục rĩ long lanh.

Trường Cung hít một hơi thật sâu, gắng kiềm chế cảm xúc trong lòng, khẽ nở nụ cười chan chứa tự tin.

“Tương lai của Đường Môn chắc chắn sẽ ngày càng tốt đẹp, tôi sẽ luôn theo bước các bạn. Tôi không dám hứa sẽ giữ tốc độ đăng chương liên tục suốt hai mươi năm, nhưng tôi sẽ cố hết sức mình kéo dài thời gian ấy.

Đối với tôi, mười năm không phải là kết thúc, mà chỉ là bước qua một giai đoạn mà thôi. Mười năm qua là tích lũy, mười năm tới đây sẽ là góp dày tiêu ít. Các độc giả, các sếp, bè bạn, người thân của tôi, mong cho các bạn khỏe mạnh dẻo dai, vạn sự như ý, mãi sánh bước với tôi hết mười năm này sang mười năm khác. Tôi yêu các bạn. Cảm ơn!”

Cuối cùng, anh cúi người thật thấp!

Trong giây phút ấy, tiếng vỗ tay, tiếng reo hò, tiếng nhạc sục sôi, vang vọng cả hội trường.

Mộc Tử bế hai con lên khán đài, Trường Cung đón lấy cô con gái, hai người bế con và nhìn nhau cười, họ ôm nhau, tỏ tường hết thảy mà chẳng cần đến ngôn từ.

“Tiệc gia đình của Đường Môn, chính thức bắt đầu!” Chất giọng hăng hái của người dẫn chương trình cũng theo đó vang lên.

Chiếc bánh gato mười tầng khổng lồ được đẩy từ từ lên khán đài, mỗi tầng bánh đại diện cho một năm sáng tác của anh. Trường Cung kéo tay cô con gái, cắt nhất đầu tiên trước ánh nhìn của Mộc Tử và cậu con trai.

Tiếp đó là đại diện bên phía đôi tác đứng lên phát biểu, bè bạn góp lời, tiết mục ngâm thơ mà độc giả chuẩn bị riêng cho lễ kỷ niệm mười năm, còn cả màn diễn xướng từng ca khúc mà bạn đọc Đường Môn soạn lời viết nhạc cho các tác phẩm của Trường Cung nữa chứ.

Từng món ngon được đưa lên, mọi người ăn uống tung bừng. Trường Cung liên tục gắp chén rượu, cảm ơn mỗi một vị khách tới đây dự tiệc.

Đây đã định sẽ là một ngày khó quên trong cuộc đời anh, song từ đầu tới cuối, đường nhìn của anh cứ vô tình dỗi về một hướng. Bởi nơi ấy có người nhà anh, có Mộc Tử của anh.

Đúng thế, mười năm, đó mới chỉ là bắt đầu thôi.

Bắt đầu của sự nghiệp sáng tác, cũng là bắt đầu cho hạnh phúc của Mộc Tử.

Mỗi mười năm sắp tới, anh sẽ cố gắng hết sức mang tới cho cô nhiều hạnh phúc hơn, nhiều vui vẻ hơn, hết thảy đều hơn.

Giống như câu anh đã nói khi cầu hôn cô vậy, vì cô, anh nguyện yêu cả thế giới này, tha thiết yêu cuộc sống, yêu Mộc Tử.

Năm đó, họ động phòng hoa chúc; hôm nay, anh đề tên bảng vàng.

Mười năm Đường Môn, mười năm huy hoàng!

Chuyện kể thêm số hai

Các dấu mốc quan trọng

Ngày 5 tháng 3 năm 1999, Trường Cung và Mộc Tử quen nhau trên mạng.

Ngày 6 tháng 3 năm 1999, Trường Cung và Mộc Tử gặp mặt lần đầu.

Ngày 14 tháng 3 năm 1999, Valentine trắng, Trường Cung tỏ tình với Mộc Tử.

Ngày 15 tháng 3 năm 1999, Trường Cung và Mộc Tử chính thức hẹn hò.

Từ năm 2001 đến năm 2003, sự nghiệp của Trường Cung rớt xuống đáy vực, Mộc Tử kề cận bên cạnh, không mảy may rời bỏ.

Tháng 2 năm 2004, Trường Cung lấy bản thân và Mộc Tử làm nguyên mẫu, sáng tác bộ tiểu thuyết đầu tay *Đứa con của ánh sáng*.

Năm 2005, Trường Cung liên tục sáng tác bốn bộ tiểu thuyết dài kỳ là *Cuồng thần*, *Thần chết hiện lành*, *Duy ngã độc tiên* và *Không tốc tinh ngân*, trả xong khoản nợ mua nhà, sự nghiệp bắt đầu đi vào quỹ đạo.

Ngày 15 tháng 9 năm 2006, Trường Cung và Mộc Tử đăng ký kết hôn. Năm ấy, Trường Cung sáng tác bộ tiểu thuyết *Băng hỏa ma trù*, bởi Mộc Tử mê ăn uống nên Trường Cung muốn để một đầu bếp làm nhân vật chính.

Ngày 19 tháng 5 năm 2007, Trường Cung và Mộc Tử tổ chức lễ cưới. Một năm ấy, Trường Cung sáng tác bộ tiểu thuyết siêu dài *Sinh tiểu thủ hộ*

thần, vì anh muốn yêu thương và bảo vệ cô chu đáo, cùng cô bên nhau tới khi nhắm mắt xuôi tay, thế nên mới dùng hai chữ “thủ hộ” đặt tên.

Năm 2008, Trường Cung vừa dẫn Mộc Tử đi du lịch khắp mọi miền đất nước vừa bắt tay sáng tác bộ tiểu thuyết dài kỳ thứ tám của mình là *Cầm đế*.

Năm 2009, Trường Cung chăm sóc Mộc Tử trong phòng chờ sinh, sáng tác *Đấu La đại lục*.

Ngày 11 tháng 4, công chúa Kẹo Ngọt ra đời. Năm đó, họ đổi sang một căn nhà lớn, vì Mộc Tử thích tết tóc nên Tiểu Vũ trong *Đấu La đại lục* cũng để kiểu tóc như thế.

Năm 2010, Trường Cung, Mộc Tử và Kẹo Ngọt bé bỏng chập chững lớn lên. Song song với việc sáng tác bộ tiểu thuyết siêu dài thứ mười là *Tửu Thần*, Trường Cung bắt đầu “bao thầu” vài việc vặt trong nhà.

Năm 2011, Trường Cung và Mộc Tử dẫn Kẹo Ngọt bé bỏng tới vùng ven biển, Mộc Tử lại có thai. Trường Cung sáng tác bộ tiểu thuyết dài kỳ thứ mười một là *Thiên châu biến*, đồng thời trúng cử ủy viên Hội Ủy viên toàn quốc của Hiệp hội nhà văn Trung Quốc.

Ngày 28 tháng 6 năm 2012, Kỳ Lân nhỏ của Trường Cung và Mộc Tử chào đời, cùng công chúa Kẹo Ngọt bé bỏng ghép thành chữ “tốt”^[1]. Trường Cung sáng tác *Thần ấn vương tọa*. Năm đó, Trường Cung nhờ vào lượng người theo dõi cực cao và thành tích đăng chương liên tục suốt một trăm tháng mà giành được danh hiệu “Vua sáng tác mạng”.

[1] Chữ tốt (Hào 好) được ghép từ chữ 女(con gái) và chữ 子(con trai).

Năm 2013, sáng tác *Đấu La đại lục II - Tuyệt thế Đường Môn*, sự nghiệp của Trường Cung bắt đầu đi lên đỉnh cao, vinh dự nhận giải thưởng “Vua sáng tác mạng”.

Năm 2014, tiếp tục sáng tác *Đấu La đại lục II - Tuyệt thế Đường Môn*, lọt vào danh sách những nhân vật nổi tiếng của tạp chí *Forbes* Trung Quốc.

Năm 2015, sáng tác *Thiên hỏa đại đạo* để tỏ lòng kính trọng với danh hiệu “Vua sáng tác mạng”, lọt vào danh sách những nhân vật nổi tiếng của tạp chí *Forbes* Trung Quốc hai năm liên tiếp.

Năm 2016, sáng tác *Đấu La đại lục III - Truyền thuyết Long Vương...*

Bất luận là năm nào, Mộc Tử luôn luôn ở bên cạnh Trường Cung. Tác phẩm của anh lúc nào cũng thấp thoáng bóng dáng của anh và Mộc Tử, trong vòng ôm ấp là phượng hoàng nhỏ nhắn và kỳ lân bé bỏng của hai người...

Trường Cung nói: “Mộc Tử yêu quý của anh, nếu có thể sống lại một lần, anh nhất định sẽ kiếm được nhiều tiền hơn cả bây giờ, nhưng không đời nào chọn cô hoa khôi giảng đường như anh chàng trong phim điện ảnh *Sống lại* đâu, anh vẫn sẽ chọn em làm vợ của mình.

Bởi vì trong ký ức của anh chỉ có những dấu ấn thuộc về em, chẳng còn kẽ hở cho bất cứ người nào khác nữa. Em theo anh mười sáu năm, phân nửa cuộc đời em đều dùng để bầu bạn bên anh, sinh cho anh hai đứa nhóc dễ thương. Thứ tình cảm ấy, anh chỉ có thể dùng cả đời từ từ trả lại. Anh sẽ cố gắng sống lâu hơn em một chút, quyết không để em phải đối mặt với cô đơn.”

Chuyện kể thêm số ba

Yêu tựa sông sao

Đúng lúc sắp viết cuốn sách này, Mộc Tử bị bệnh. Ôm đau đến quá đột ngột, đôi với tôi mà nói, thứ cảm giác ấy như thể trời sụp đất lún vậy.

Tôi đã viết mấy dòng cảm xúc sau trên weibo^[1].

[1] Trang mạng xã hội phổ biến nhất Trung Quốc.

Weibo 1: *Cô ấy đến bên tôi khi tuổi vừa mười sáu, tới nay đã mười sáu năm có lẽ, cô ấy là niềm yêu sâu nặng nhất đời tôi. Ngày mai cô ấy phải vào phòng phẫu thuật, có lẽ đó sẽ là ngày khốn khó nhất kiếp này. Mười hai năm viết sách, chính nhờ sự ủng hộ âm thầm của cô ấy mới có mười hai năm sáng tác không một ngày đứt đoạn. Gian nan ập xuống rồi, tôi cần các bạn. Tôi tin thế gian này có sức mạnh của lòng tin, tôi khẩn cầu mỗi một bạn đọc Đường Môn, liệu các bạn có thể gửi một lời chúc phúc đến cô ấy hay không? Cảm ơn mọi người.*

Weibo 2: *Rạng sáng, hơn ba giờ tôi đã tỉnh, nằm rười vào bệnh viện, sáu rưỡi được gặp cô ấy, bảy giờ bốn mươi lăm phút cô ấy được đưa vào phòng phẫu thuật, mãi đến tận giờ. Ban này cô ấy gọi điện cho tôi, vừa khóc vừa bảo là u ác, phải cắt bỏ phần ngực phải, hỏi tôi rằng liệu có vì thế mà chê cô ấy. Tôi bảo rằng bất luận em ra sao anh đều yêu cả, anh sẽ mãi ở bên bảo vệ em. Trời xanh hỡi, cô ấy hiền lành như vậy, vì có làm sao?*

Weibo 3: *Cô ấy ra khỏi phòng phẫu thuật rồi. Lúc thấy cô ấy được đưa vào phòng bệnh, tôi không khỏi lấy bầy toàn thân. Sau đó dần bình tĩnh lại, tôi chỉ thấy rất biết ơn, cảm tạ tất cả người thân, bạn bè, độc giả đã chúc*

phúc cho cô ấy suốt hai ngày này. Tôi sẽ luôn ở bên, chăm sóc cho cô ấy thật cẩn thận, cảm ơn mọi người.

Weibo 4: Vợ tôi đã khỏe lên nhiều rồi, tôi ở bên cô ấy suốt đây, mọi người không phải lo lắng đâu. Xin cảm ơn một lần nữa. Lát nữa là hết giờ thăm bệnh, tôi sẽ về nhà đăng chương mới, chiều lại ghé qua. Các bạn yên tâm nhé, tôi cảm cụ được mà. Tôi yêu cô ấy, cũng yêu các bạn, giờ phút gian nan nhất đã qua rồi, sau đông gió sẽ thấy cầu vồng, cố lên!

Nhờ sự chúc phúc của hàng vạn bạn đọc, được cả vạn người đồng lòng tiếp sức, cuộc phẫu thuật rất thành công, khối u đã được cắt bỏ hoàn toàn. Một lần nữa, các bạn lại cho tôi sức mạnh. Cảm ơn mọi người.

Lúc tôi hoàn thành bản thảo, tình trạng Mộc Tử khá hơn nhiều, đã có thể xuống giường đi lại, hồi phục rất tốt. Bác sĩ bảo cô ấy còn trẻ, sẽ chẳng có vấn đề gì đâu. Tôi mua cho cô ấy rất nhiều món ngon, ngày ngày kê bên, kỳ lưng, rửa chân cho cô ấy. Mộc Tử bình phục từng ngày, môi luôn mỉm cười, không thấy âu lo. Vì cô ấy bảo, có tôi bên cạnh thì cô ấy chẳng sợ gì nữa.

Cuối tác phẩm này, tôi chỉ muốn nói với cô ấy rằng: Mộc Tử, mong cho em được như những vì sao trên trời, sáng lấp lánh, luôn xán lạn, mãi bình yên.

Hết

*Để download thêm nhiều ebook ngôn tình khác, hãy truy cập
facebook.com/ebookngontinhmienphi*

EBOOK NGÔN TÌNH
MIỄN PHÍ [FB.COM/EBOOKNGONTINHMIENPHI](https://facebook.com/ebookngontinhmienphi)